

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПАТРИША КОРНУЕЛ

КНИГАТА НА МЪРТВИТЕ

Скарнета се завръща...

ПАТРИЩА КОРНУЕЛ КНИГАТА НА МЪРТВИТЕ

Превод: Ралица Ботева

chitanka.info

Скоро след като се премества в Чарлстън, Южна Каролина, за да отвори частна съдебна лаборатория, Скарпета е помолена да консултира случая по убийството на американската тенис звезда Дру Мартин, чието обезобразено тяло е открито в Рим. Противоречивите доказателства докарват до задънена улица Скарпета, италианските полицаи и съдебния психолог Бентън Уесли. Скарпета открива тревожни съвпадения между убийството на Мартин, неидентифицирания труп на момче в Южна Каролина и отколешния ѝ враг, маниакалният психиатър д-р Селф, и скоро се оказва изправена срещу най-опасния убиец в кариерата си.

Изказвам специална благодарност на д-р Стейси Грубър, доцент по психиатрия в медицинския колеж в Харвард и заместник-директор на лабораторията по когнитивна неврология в болница „Маклийн“.

Посвещавам книгата на моя издател Айвън Хелд

РИМ

Шуртене на вода. Сива градена вана с мозайка, монтирана върху настлан с теракота под.

Водата течеше бавно от стар месингов кран, а през прозореца нахлуваше мрак. От другата страна на старото релефно стъкло бяха площадът, фонтанът и нощта.

Тя седеше тихо във ваната със студена вода, в която се топяха ледени кубчета, а очите ѝ не изразяваха нищо — вече почти нищо. Отначало те бяха като протегнати към него ръце, които го умоляваха да я спаси. Сега бяха придобили нараненото синьо на здрача. Каквото и да бе имало в тях, вече бе изчезнало. Скоро тя щеше да заспи.

— Ето — каза той и ѝ подаде ръчно изработена чаша от Мурано, пълна с водка.

Частите от тялото ѝ, които никога не бяха виждали слънце, го очароваха, бяха бледи като варовик. Той завъртя крана и водата потече на тънка струйка. Наблюдаваше забързаното ѝ дишане и чуваше тракането на зъбите ѝ. Белите ѝ гърди се движеха под повърхността на водата, нежни като бели цветя. Зърната ѝ, втвърдени от студа, приличаха на неразтворени розови пъпки. Внезапно се сети за моливите си. Как прегризваше розовите гумички, когато беше ученик, и казваше на баща си, а понякога и на майка си, че не му трябват, защото никога не допуска грешки. А в действителност обичаше да дъвче. Не можеше да се удържи, това също беше истина.

— Ще запомниш името ми — каза ѝ.

— Няма — отвърна тя. — Мога да го забравя. — Зъбите ѝ тракаха.

Той знаеше защо го казва. Ако забравеше името му, съдбата ѝ щеше да бъде преработена като лош тактически план.

— Как беше? — попита я. — Кажу как се казвам.

— Не си спомням — пророни през плач, разтреперана.

— Кажу го — нареди ѝ, загледан в загорелите от слънцето ръце с настръхнали от студа руси косми, в младите гърди и в тъмнината

между краката ѝ под водата.

— Уил.

— И още?

— Рамбо.

— И ти го смяташ за смешно — рече той, седнал гол върху капака на тоалетната.

Тя рязко поклати глава.

Лъжеше. Подигра му се, когато ѝ каза името си. Засмя се и подхвърли, че Рамбо е измислено име от киното. Тогава ѝ обясни, че е шведско. Ала тя възрази, че не било шведско. Той повтори, че е шведско. Попита я откъде произхожда според нея и пак настоя, че е истинско.

— Да бе — отвърна тя през смях. — Като Роки.

— Провери го в интернет — предложи ѝ. — Истинско име е. — Не му беше приятно, че трябва да ѝ обяснява откъде произлиза името му. Това беше преди два дни и не че ѝ имаше зъб, но просто го помнеше. Прости ѝ, защото каквото и да си мислеха всички, тя страдаше непоносимо.

— Да знаеш името ми, ще бъде като ехо — добави той. — Няма абсолютно никакво значение. Просто звук, който си произнесла.

— Никога не бих го казала. — Виждаше се, че е изпаднала в паника.

Устните и ноктите ѝ бяха посинели и тя трепереше неудържимо. Гледаше в една точка. Той ѝ даде да пие още и тя не посмя да му откаже. Знаеше какво ще последва при най-малкия акт на неподчинение. Бе наясно какво я чака и при най-лекия писък. Той седеше спокойно на капака на тоалетната, разкрачен нарочно, за да може тя да вижда възбудата му и да се бои от нея. Тя вече не го молеше, нито му предлагаше да „се възползва от нея“, ако това бе причината да е негова заложница. Мълчеше си, защото знаеше какво би станало, ако го обидеше и намекнеше, че при правенето на секс желанието щеше да е само негово, че тя не би му се отдала доброволно.

— Съзнаваш, че те помолих любезно — каза той.

— Не знам. — Зъбите ѝ тракаха.

— Знаеш. Помолих те да ми благодариш. Само това поисках и бях мил с теб. Помолих те любезно, но ти ме принуди. Принуди ме да

сторя това. Разбираш ли? — Той стана и огледа голото си тяло в огледалото над мраморната мивка. — Твоето страдание ме кара да го правя — казваше голото му тяло в огледалото. — А аз не искам да го правя. Ти ме нарани. Разбираш ли как фатално ме нараняваш, като ме караш да го правя? — попита голотата му в огледалото.

Тя отвърна, че разбира, а очите ѝ се пръснаха като летящи парченца стъкло, когато той отвори кутията с инструменти, и сетне, сякаш събрала разпилените частици, се съсредоточи върху резците, ножовете и миниатюрните триони. Той взе торбичка с пясък и я постави на ръба на мивката. Извади ампули с лавандуловосиньо лепило и също ги остави там.

— Ще направя каквото искаш. Ще ти дам каквото искаш. —
Беше го повтаряла до безкрай.

Беше ѝ заповядал да не го казва повече. Но току-що го направи.

Ръцете му се потопиха във водата и студенината ѝ го захвапа. Сграбчи я за глезените и ги повдигна. Държеше я за студените загорели крака със студени бели ходила и усещаше ужаса и паниката в мускулите ѝ, докато здраво стискаше студените глезени. Държа я малко по-дълго от последния път, а тя се бореше и мятеше отчаяно, като разплискваше ледената вода. После я пусна. Тя пое дъх, закашля се и нададе сподавен вик. Вече не се оплакваше. Беше я научил да не се оплаква. Отне му известно време, но я научи. Вече бе разбрала, че всичко това е за нейно добро, и беше благодарна за жертвата, която щеше да промени живота му — не нейния, а неговия — към по-лошо. Животът му беше гаден. Никога нямаше да се оправи. Тя трябваше да му бъде благодарна за този дар.

Той вдигна плика за боклук, който бе напълнил с лед от ледогенератора на бара, и изсипа последните кубчета във ваната, а тя го гледаше и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Мъка. Мъка, граничеща с отчаяние.

— Там ги провесвахме от тавана — каза той. — Ритахме ги по свивките на коленете много пъти. Там. Всички влизахме в малката стая и ги ритахме. Това е ужасно болезнено и естествено, ги осакатявахме, и разбира се, някои от тях умираха. Но това е нищо в сравнение с другите неща, които съм виждал там. Не работех в онзи затвор. И нямаше нужда, защото подобни неща можех да видя навсякъде. Хората не разбират, че не е глупаво да се снимат тези сцени. Да се

фотографираш. Неизбежно е. Задължително. Ако не го документиращ, сякаш никога не се е случило. Затова хората правят снимки. Показват ги на други. Достатъчно е да ги види само един човек. После узнава целият свят.

Тя погледна камерата върху мраморната масичка до стената.

— Те си го заслужаваха, нали? — попита той. — Принуждаваха ни да сме нещо, което не сме, така че кой е виновен? Не ние.

Тя кимна. Трепереше и зъбите ѝ тракаха.

— Не участвах всеки път — продължи той. — Но наблюдавах. В началото беше трудно, дори травмиращо. Бях против, но и те ни причиняваха разни неща. И заради техните постъпки ние бяхме принудени да им отвърщаме, така че вината е тяхна, те ни принуждаваха и аз знам, че го разбираш.

Тя кимаше, плачеше и трепереше.

— Бомбите край пътищата. Отвлеченията. Много повече са от онези, за които си чула — обясни той. — Човек свиква с това. Както ти свикваш със студената вода, нали?

Тя не беше свикнала, само беше вцепенена и на път да получи хипотермия. Вече имаше пулсиращо главоболие, а сърцето ѝ сякаш щеше да се взриви. Той ѝ подаде водката и тя отпи.

— Ще отворя прозореца — каза ѝ, — за да чуеш фонтана на Бернини. Слушал съм го през голяма част от живота си. Нощта е идеална. Трябва да видиш звездите. — Отвори прозореца и се загледа в нощта, в звездите, във Фонтана на четирите реки и в площада, празен в този час. — Няма да викаш — предупреди я.

Тя поклати глава, гърдите ѝ се надигнаха и се разтрепери неудържимо.

— Мислиш за приятелките си. Знаем. И те със сигурност мислят за теб. Много жалко. Но ги няма тук. Не се виждат никъде. — Той отново огледа пустия площад и сви рамене. — Защо да са тук? Тръгнали са си. Отдавна.

Носът ѝ течеше, сълзите се лееха и тя трепереше. В очите ѝ вече нямаше същата енергия, каквато забеляза, когато я срещна. И той я мразеше за това, че бе провалила предишната му представа за нея. По-рано, много по-рано ѝ говореше на италиански, защото така успяваше да ѝ се представи като непознат. Сега ѝ говореше на английски, защото вече нямаше значение. Тя погледна възбудения му член. Погледите ѝ

към члена му отскачаха от него като молец от лампа. Усещаше, че тя се страхува от члена му. Но не толкова, колкото от всичко останало — водата, инструментите, пясъка, лепилото. Тя не разбираше защо е там дебелият черен колан, намотан върху стария теракотен под, а трябваше да се бои най-вече от него.

Той го вдигна и ѝ обясни, че изпитва примитивно желание да бие хора, които не могат да се защитят. Защо? Тя не отговори. Защо? Гледаше го с ужас, блясъкът в очите ѝ беше помътен и напукан като огледало, което се чупеше пред погледа му. Нареди ѝ да стане и тя несигурно се подчини, защото коленете ѝ не я слушаха. Стоеше в ледената вода и той спря крана. Тялото ѝ му напомняше за лък с опъната тетива, защото беше гъвкава и силна. Водата се стичаше по кожата ѝ, докато стоеше пред него.

— Обърни се с гръб към мен — каза ѝ. — Не се плаши. Няма да те бия с колана. Не правя така.

Водата тихо се плискаше във ваната, когато тя се обърна с гръб към него и с лице към старата гипсова мазилка и спуснатата щора.

— Сега искам да коленичиш във водата — нареди той. — И гледай към стената. Не към мен.

Тя коленичи с лице към стената, а той взе колана и прокара края му през токата.

1.

Десет дни по-късно. 27 април 2007 г. Петък следобед.

В залата на виртуалната реалност седяха дванайсет от най-влиятелните политици и представители на силите на реда в Италия, чиито имена съдебният патолог Кей Скарпета не можеше да запомни. Единствените чужденци бяха тя и съдебният психолог Бентън Уесли, консултанти към Международната лига за разследвания (МЛР), специален клон на Европейската асоциация на институтите по съдебна медицина (ЕАИСМ). Италианското правителство беше в много деликатно положение.

Преди девет дни американската звезда на тениса Дрю Мартин беше убита тук, в Италия, където бе дошла на почивка. Голото ѝ обезобразено тяло беше намерено близо до площад „Навона“, в сърцето на историческата част на Рим. Случаят бе станал международна сензация, телевизиите постоянно излъчваха подробности за живота и смъртта на шестнайсетгодишното момиче, надписите в долната част на екрана бавно пълзяха и упорито повтаряха едни и същи подробности, изричани от телевизионни водещи и специалисти.

— Е, доктор Скарпета, да изясним, защото, изглежда, има голямо объркване. Според вас тя е била мъртва в два или три часа следобед — каза капитан Оторино Пома, съдебен лекар към карабинерите — военната полиция, която оглавяваше следствието.

— Не според мен — отвърна тя, и усети, че търпението ѝ започва да се изчерпва. — Така е според вас.

Капитанът се намръщи.

— Сигурен съм, че вие го казахте само преди минути, когато говорехте за съдържанието на стомаха ѝ и нивото на алкохол в кръвта. Те показват, че е умряла часове след като за последно е видяла приятелките си.

— Не съм твърдяла, че е била мъртва в два или три часа. Мисля, че вие продължавате да поддържате тази теза, капитан Пома.

Макар и млад, той вече имаше утвърдена репутация, и то не съвсем положителна. Когато Скарпета се запозна с него преди две години в Хага на годишната среща на ЕАИСМ, колегите му подигравателно го наричаха „дизайнерския доктор“ и го смятаха за необичайно самомнителен и свадлив. Беше привлекателен, дори хубавец, имаше вкус към красиви жени и впечатляващи дрехи, днес бе издокаран в тъмносиня униформа с широки червени нашивки и сребърни декорации и лъснати черни кожени ботуши. Когато сутринта нахлу в аудиторията, носеше подплатена с червено наметка.

Беше седнал точно срещу Скарпета, в средата на първия ред, и почти не сваляше поглед от нея. Вдясно от него беше Бентън Уесли, който мълчеше през повечето време. Всички присъстващи носеха стереоскопични очила, синхронизирани със системата за анализ на местопрестъплението, гениално нововъведение, което бе превърнало научния отдел за анализ на тежки престъпления към италианската полиция в обект на завист от страна на правоохранителните органи по цял свят.

— Предполагам, че трябва да го обясня отново, за да разберете напълно становището ми — заяви Скарпета на капитан Пома, който бе подпрял брадичка на дланта си, сякаш двамата водеха интимен разговор на чаша вино. — Ако е била убита в два или три часа следобед, излиза, че когато тялото ѝ е намерено в осем и половина на другата сутрин, вече е била мъртва поне седемнайсет часа. Степента на вкочаняване и температурата на тялото противоречат на подобно заключение.

Тя използваше лазерна показалка, за да привлече вниманието към триизмерната кална строителна площадка на екрана на стената. Сякаш бяха застанали на самото място и се взираха в обезобразеното мъртво тяло на Дрю Мартин, заобиколено от строителни материали и земекопна техника. Червената точка на лазера се движеше по лявото рамо, левия хълбок и левия крак с босо ходило. Десният хълбок липсваше, както и част от дясното ѝ бедро, сякаш е била нападната от акула.

— Трупните петна... — продължи Скарпета.

— Още веднъж се извинявам. Английският ми не е добър като вашия. Не съм сигурен за тази дума — прекъсна я капитан Пома.

— Използвах я и преди.

— И тогава не я разбрах.

Смях. Освен преводачката, Скарпета беше единствената друга жена в залата. И двете не смятаха, че капитанът е забавен, за разлика от мъжете. С изключение на Бентън, който днес не се беше усмихнал нито веднъж.

— Знаете ли как е думата на италиански? — настоя капитанът.

— Също като на езика на древния Рим, латинския, тъй като почти цялата медицинска терминология има латински корен. — Не го каза грубо, но със строг тон, защото съзнаваше, че английският го затруднява само когато му е изгодно.

Триизмерните му очила я фиксираха и за миг ѝ напомниха за Зоро.

— На италиански, моля — каза ѝ той. — Никога не съм бил добър по латински.

— Ще го кажа и на двата езика. На италиански петно от кръвонасядане е *livido*, което означава и натъртено. На латински *morte* е смърт. *Livor mortis* се наричат тъмносините петна по кожата на мъртъвците.

— Помагате ми, когато говорите италиански — усмихна се Пома. — Пък и го правите толкова добре.

Тя нямаше намерение да говори италиански пред аудиторията, макар че го владееше достатъчно, за да се справи. По време на такива служебни спорове предпочиташе английския, защото нюансите на езика можеха да я подведат, а преводачката и бездруго превеждаше всяка дума. Езиковата бариера, политическият натиск, стресът и непрестанните загадъчни закачки на капитан Пома допълнително я натоварваха, а случаят и без това беше катастрофа. Убиецът не се вписваше в никакви прецеденти, не отговаряше на обичайните профили. Объркваше ги. Дори науката се бе превърнала във влудяващ източник на дебат — сякаш ги предизвикваше, лъжеше, принуждаваше Скарпета да напомня на себе си и на всички останали, че науката никога не казва неистини. Че не греши. Че не ги заблуждава нарочно и не им се подиграва.

Това явно беше неразбираемо за капитан Пома. Или може би се преструваше. Може би не говореше сериозно, когато каза за трупа на Дрю, че не желае да съдейства и се опитва да противоречи, като че ли двамата имаха връзка и се бяха скарали. Според него промените,

настъпили след смъртта, сочеха едно, а съдържанието на стомаха и алкохолът в кръвта ѝ — друго. Противно на мнението на Скарпета, капитанът смяташе, че човек винаги трябва да вярва на храната и напитките. Поне за това беше сериозен.

— Изяденото и изпитото от Дрю разкрива истината — повтори той заключението си, вече представено в страстното му изявление по-рано днес.

— Разкрива някаква истина, да, но не вашата истина — отвърна Скарпета с тон по-любезен от думите си. — Вашата истина е погрешно тълкуване.

— Мисля, че вече го обсъдихме — обади се Бентън от сенките на първия ред. — Доктор Скарпета се изрази съвсем ясно.

Триизмерните очила на капитан Пома и цяла редица други такива очила останаха втренчени в нея.

— Съжалявам, ако ви отегчавам с въпросите си, д-р Уесли, но трябва да намерим смисъла. Затова, моля, угодете ми. На седемнайсети април Дрю е яла лошо сготвена лазаня и е изпила четири чаши нискокачествено кианти между единайсет и половина и дванайсет и половина в туристически ресторант близо до Испанското стълбище. Платила е сметката и си е тръгнала, после на площад „Испания“ се е разделила с двете си приятелки, на които е обещала да се срещнат след час на „Навона“. Така и не се е появила. За това знаем, че е истина. Всичко останало е загадка.

Очилата с дебели рамки на капитана бяха насочени към Скарпета, после той се обърна и заговори на седящите зад него.

— Отчасти защото уважаваната ни колежка от Съединените щати е убедена, че Дрю не е умряла скоро след обяда, дори не същият ден.

— Твърдя го постоянно. И отново ще обясня защо, тъй като явно не разбирате — каза Скарпета.

— Нека да продължим — намеси се Бентън.

Но нямаше как да продължат. Капитан Пома беше толкова уважаван от италианците, беше такава знаменитост, че можеше да прави каквото си иска. В пресата го наричаха римския Шерлок Холмс, макар да беше лекар, а не детектив. Всички, включително и началникът на карабинерите, който седеше отзад в ъгъла и повече слушаше, отколкото говореше, като че ли бяха омаяни от него.

— При нормални обстоятелства — обясни Скарпета — храната в стомаха на Дрю щеше да е напълно разградена няколко часа след като е обядвала, а нивото на алкохол определено нямаше да е толкова високо, колкото установеното при токсикологичния анализ. Така че, да, капитан Пома, стомашното съдържимо и токсикологичният анализ показват, че е умряла скоро след обяда. Но трупните петна и вкочаняването сочат, и то съвсем категорично, че е умряла вероятно дванайсет до петнайсет часа след като е обядвала в ресторанта. Именно на тези следсмъртни находки трябва да обърнем най-голямо внимание.

— Значи пак се връщаме на трупните петна — въздъхна Пома. — Изразът, с който имам толкова проблеми. Моля ви, обяснете ми пак, понеже аз явно не разбирам така наречените от вас следсмъртни находки. Сякаш сме археолози, които изследват разкопки. — Капитанът отново подпря брадичка с длан.

— Посиняване, трупни петна, следсмъртна хипостаза, все едно. Когато умреш, кръвообращението спира и кръвта започва да се събира в малките кръвоносни съдове поради гравитацията, също както пясъкът се сляга в потънал кораб. — Кей усещаше триизмерните очила на Бентън, насочени към нея. Не смееше да го погледне. Личеше си, че той не е на себе си.

— Продължете, моля. — Капитан Пома подчерта нещо няколко пъти в бележника си.

— Ако тялото остане в дадено положение достатъчно дълго време след смъртта, кръвта се сляга. Това е следсмъртната находка, която наричаме трупни петна — продължи с обясненията Скарпета. — Накрая трупните петна се фиксират, стават неподвижни и съответните части от тялото придобиват виолетово-червен цвят, а на места са обезцветени поради притискане или пристягане, например от стегнати дрехи. Може ли да видим снимката от аутопсията, моля? — Тя се консултира със списъка пред себе си. — Номер двайсет и едно.

На стената се появи тялото на Дрю върху стоманена маса в моргата в университета „Тор Вергата“. Беше обърната по корем. Скарпета прокара червената точка на лазера по гърба ѝ, където ясно се виждаха виолетово-червените петна и обезцветените участъци. Все още ѝ предстоеше да коментира шокиращите рани, които приличаха на тъмночервени кратери.

— Сега върнете малко назад. Снимката, на която се вижда как прибират тялото в чувала — помоли тя.

Триизмерната снимка на строителния обект отново изпълни екрана, но този път се виждаха криминалисти в бели полиетиленови костюми, ръкавици и калцуни на обувките, които прибираха голото тяло на Дрю в подплатен с чаршаф черен чувал върху носилка. Около тях полицаи държаха чаршафи, за да скрият гледката от любопитните и папараците, които обикаляха района на местопрестъплението.

— Сравнете със снимката, която видяхте току-що. До приключване на аутопсията — около осем часа след намирането на жертвата, трупните петна са се фиксирали почти окончателно — посочи Скарпета. — Но на снимката от местопрестъплението е видно, че петната са още в ранен стадий. — Червената точка обходи розовите зони по гърба на Дрю. — Вкочаняването е било също в ранен стадий.

— Изключват ли ранното настъпване на трупно вкочаняване поради трупен спазъм? Например, ако е положила силно физическо усилие точно преди смъртта? Може да се е борила с нападателя. Понеже досега не споменахте този феномен. — Капитан Пома подчерта нещо в тефтера си.

— Няма причина да говорим за трупен спазъм — възрази Скарпета, като едва се сдържа да не направи иронична забележка. — Независимо дали е положила физическо усилие, трупът не е бил напълно вкочанен, когато е намерен, тоест трупен спазъм не е имало...

— Освен ако вкочаняването не е настъпило, а после да е изчезнало.

— Невъзможно, тъй като в моргата е била напълно вкочанена. Вкочаняването не изчезва, за да се завърне по-късно.

Преводачката потисна усмивката си, когато преведе думите ѝ на италиански, и няколко души се засмяха.

— Тук можете да видите — Скарпета насочи лазера към тялото на Дрю, което бе поставено на носилката, — че мускулите ѝ със сигурност не са твърди. Още са съвсем гъвкави. Според мен е умряла най-много шест часа преди да бъде намерена, възможно е да са и по-малко.

— Вие сте световен експерт. Защо не сте по-категорична?

— Защото не знаем къде е била, на какви температурни условия е била изложена, преди да бъде оставена на строежа. Телесната

температура, вкочаняването и трупните петна може да варират силно между отделните случаи и индивиди.

— Въз основа на състоянието на тялото твърдите ли, че е невъзможно да е била убита скоро след като е обядвала с приятелките си? Може би се е случило докато е вървяла сама към площад „Навона“, за да се срещне с тях?

— Не вярвам, че е станало така.

— Тогава отново ви моля да ми кажете как обяснявате несмляната храна и високото ниво на алкохол в кръвта? Те показват, че е умряла скоро след като е обядвала с приятелките си, а не петнайсет-шестнайсет часа по-късно.

— Възможно е скоро след като се е разделила с приятелките си, да е започнала да пие отново и да е била толкова ужасена и стресирана, че да е спряла да храносмила.

— Какво? Сега твърдите, че е прекарала с убиеца си поне десет, дванайсет, петнайсет часа, че е пила с него?

— Той може да я е принудил да пие, за да е опиянена и да му е по-лесно да я контролира. Искал е да е упоена.

— Значи я е принудил да пие алкохол, може би цял следобед, дори цяла нощ до ранната сутрин и тя е била толкова уплашена, че храната не се е смляла? Това ли ни предлагате като правдоподобно обяснение?

— Виждала съм такива случаи — отвърна Скарпета.

Анимираният строителен обект след мръкване.

Околните магазини, пицарии и ресторанти бяха осветени и пълни с хора. По тротоарите и край тях бяха паркирани коли и мотопеди. Бръмченето на трафика и шум от стъпки и гласове изпълваха залата.

Изведнъж осветените прозорци угаснаха. Настъпи тишина.

Шум от кола и очертанията ѝ. Черна ланча с четири врати паркира на ъгъла на „Виа ди Паскино“ и „Дел Анима“. Вратата на шофьора се отвори и от колата излезе анимиран мъж. Беше облечен в сиво. Лицето му нямаше черти и също като дланите му беше сиво, от което всички в залата трябваше да заключат, че расата и възрастта на убиеца не са определени, както и всякакви други физически

характеристики. За улеснение за убиеца се говореше като за мъж. Сивият силует отвори багажника и извади оттам тяло, увито в синя материя с десен, който включваше цветовете червено, златно и зелено.

— Чаршафът, с който е увита, е възстановка, основаваща се на копринените нишки, намерени по тялото и в калта под него — обясни капитан Пома.

— Нишки по цялото тяло — намеси се Бентън Уесли, — включително в косата, по дланите и ходилата. Огромно изобилие от тях бяха полепнали по раните. От това можем да заключим, че е била загърната от глава до пети. Затова можем да допуснем, че е била завита в голямо парче разноцветна копринена тъкан. Може би чаршаф, може би завеса...

— Какво искате да кажете?

— Всъщност две неща. Не бива да приемаме, че е чаршаф, защото не бива да приемаме нищо за дадено. Освен това е възможно той да я е увил в плат, взет от мястото, където живее или работи, или където я е държал в плен.

— Да, да. — Очилата на капитан Пома бяха все така насочени към сцената на видеостената. — И знаем, че има влакна, които са същите като влакната на постелката в багажника на ланча модел 2005-а. Знаем го от описанието на свидетелка, видяла същата кола да напуска района около шест сутринта. Свидетелката, която споменах, е жена от апартамент наблизо, станала да нагледа котката си, защото тя е... как беше думата?

— Мяукала? — предположи преводачката.

— Станала, защото котката ѝ мяукала, надникнала през прозореца и видяла тъмен луксозен седан да напуска строителната площадка, без да бърза. Жената твърди, че колата е завила надясно по еднопосочната улица „Дел Анима“. Моля, продължете.

Анимацията продължи. Сивият силует извади увитото в цветна материя тяло от багажника и го отнесе до близката тясна пътека от алуминий, оградена само с въже, което той прескочи. Понесе вързопа по дървена греда, която водеше към строежа. Остави го в другия край на гредата, в калта, клекна в мрака и бързо разви фигурата, която се оказа мъртвото тяло на Дрю Мартин. Това вече не беше анимация, а триизмерна фотография. Виждаше се съвсем ясно — прочутото ѝ лице, жестоките рани по слабото ѝ, атлетично голо тяло. Сивият мъж събра

на топка шарената тъкан и се върна в колата си. Отдалечи се с нормална скорост.

— Смятаме, че е носил тялото, вместо да го влачи — обясни капитан Пома, — защото нишките бяха само по тялото и по почвата под него. Нямахте други и макар това да не е доказателство, определено показва, че не я е влачил. Нека ви напомня, че местопрестъплението е картографирано с лазерна система и перспективата, която виждате, както и положението на предметите и тялото, са напълно точни. Очевидно само хора и предмети, които не са заснети с камера или фотоапарат — например убиецът и колата — са анимирани.

— Колко тежи жертвата? — попита министърът на вътрешните работи от задния ред.

Скарпета отвърна, че Дрю Мартин тежи 59 килограма.

— Явно убиецът е доста силен — добави тя.

Анимацията продължи. Сега беше тихо и виждаха строителния обект в светлината на ранното утро. Чуваше се само шумът на дъжда. Прозорците в района останаха тъмни, магазините — затворени. Нямахте движение. После чува рева на мотоциклет, който се засилваше. Червен дукати се появи на „Виа ди Паскино“, мотоциклетистът беше анимирана фигура с яке и каска. Той зави надясно от „Дел Анима“ и внезапно спря, а моторът падна на паважа със силно тупване и двигателят замря. Стреснатият мотоциклетист прескочи мотора си и колебливо стъпи на алуминиевата пътечка, ботушите му шумно шляпаха по метала. Мъртвото тяло в калта изглеждаше по-шокиращо и страховито, защото беше триизмерна фотография, в сравнение с доста скованата анимация на моториста.

— Вече е почти осем и половина, времето, както виждате, е облачно и вали — обясни капитан Пома. — Моля, минете напред към професор Фиорани на местопрестъплението. Обект номер 14. А сега, доктор Скарпета, ако желаете, можете да прегледате тялото на местопрестъплението заедно с професора, който за съжаление днес не е тук, защото е зает във Ватикана. Един от кардиналите е починал.

Бентън се взираше в екрана зад Скарпета и стомахът ѝ се свиваше при мисълта, че той бе толкова нещастен и не желаше да я погледне.

Нови образи — триизмерни видеозаписи — се появиха на екрана. Пулсиращи сини светлини. Полицейски коли и тъмносиният фургон на карабинерите. Още карабинери с картечници охраняваха границите на строителния обект. Цивилни следователи в оградената зона събираха улики и правеха снимки. Щракане на фотоапарати, тихи гласове, тълпи по улиците. Отгоре боботеше полицейски хеликоптер. Професорът — най-уважаваният съдебен патолог в Рим — бе облечен в бял окалян полиетиленов костюм. Близък план на неговата гледна точка: тялото на Дрю. Изглеждаше толкова истинско през стереоскопичните очила, че ѝ се стори странно. Скарпета имаше чувството, че може да докосне плътта на момичето и големите окаляни тъмночервени рани, които блестяха мокри от дъжда. Дългата ѝ руса коса беше мокра и полепнала по лицето ѝ. Очите ѝ бяха плътно затворени и издути под клепачите.

— Доктор Скарпета — обади се капитан Пома. — Моля, огледайте я. Кажете ни какво виждате. Вие, разбира се, сте проучили доклада на професор Фиорани, но докато гледате самото тяло в триизмерен образ и се намирате на местопрестъплението с него, моля, дайте ни вашето мнение. Няма да ви критикуваме, ако не сте съгласна със заключенията на професора.

Фиорани бе смятан за непогрешим като папата, когото бе балсамирал преди няколко години.

Червената точка на лазера се движеше там, където сочеше Скарпета, и тя заговори:

— Положението на тялото. Вляво ръцете са прибрани под брадичката, краката са леко свити. Според мен това е умишлено. Как мислите, доктор Уесли? — Тя погледна към дебелите стъкла на Бентън, вторачени в екрана. — Сега моментът е подходящ за вашия коментар.

— Умишлено е. Тялото е положено така от убиеца.

— Сякаш се моли може би? — обади се началникът на полицията.

— Каква религия е изповядвала? — попита заместник-директорът на националната дирекция на полицията.

От слабо осветената зала се чуха и други въпроси.

— Католичка.

— Не ревностна, доколкото разбирам?

— Не особено.

— Може би някаква религиозна връзка?

— Да, и аз се питам. Строителният обект е близо до базиликата „Света Агнес“.

— За незапознатите — обясни капитан Пома, като поглеждаше към Бентън, — света Агнес е мъченица, измъчвана и убита на дванайсетгодишна възраст, защото е отказала да се омъжи за езичник като мен.

Звънлив смях. Започна дискусия за религиозното значение на убийството, но Бентън не беше съгласен.

— Има елемент на сексуално унижение — заяви той. — Тя е изложена гола и е изхвърлена на показ в същия район, където е трябвало да се срещне с приятелките си. Убиецът е искал да бъде намерена, да шокира хората. Религията не е преобладаващият мотив. По-скоро сексуалната възбуда.

— Но не открихме доказателства за изнасилване — обади се началникът на съдебномедицинската лаборатория на карабинерите.

Той продължи да обяснява чрез преводачката, че убиецът не е оставил семенна течност, кръв и слюнка, освен ако не са били отмити от дъжда. Но под ноктите на жертвата бе намерена ДНК от двама различни индивиди. Профилите се оказваха безполезни за момента, защото, за съжаление, обясни той, италианското правителство не допускаше да се вземат ДНК проби от престъпниците, тъй като това се смятало за нарушаване на техните човешки права. Единствените профили, които можеха да бъдат въведени в италианската база данни на този етап, изтъкна той, са получените от улики, а не от индивиди.

— Значи няма база данни, в която да търсим в Италия — обобщи капитан Пома. — И най-много, което можем да кажем сега, е, че ДНК, намерена под ноктите на Дрю не съвпада с ДНК на никой индивид в никоя база данни извън Италия, включително в Съединените щати.

— Все пак сте установили, че ДНК пробите, събрани под ноктите й, са от мъж с европейски произход, с други думи, от бялата раса — намеси се Бентън.

— Да — потвърди директорът на лабораторията.

— Доктор Скарпета — обади се капитан Пома. — Моля, продължете.

— Може ли да покажете снимка от аутопсията номер 26, моля?
— каза тя. — Изглед отзад по време на външния преглед. Близък план на раните.

Те изпълниха екрана. Два тъмночервени кратера с назъбени краища. Кей насочи лазера и червената точка се задвижи над голямата рана, където е бил десният хълбок, после към друга част от плътта, отрязана от задната част на дясното бедро.

— Причинена е от остър режещ инструмент, вероятно с назъбено острие, което е разрязало мускулите и повърхностно е засегнало костта — обясни тя. — Раните са нанесени след смъртта, за което съдя по липсата на тъканна реакция по тях. С други думи, раните са жълтеникави.

— Нараняванията след смъртта изключват мъченията, поне такива с режещи инструменти — добави Бентън.

— Тогава какво е обяснението, щом не са мъчения? — попита капитан Пома. Двамата се гледаха враждебно като животни. — Защо иначе човек ще нанесе толкова садистични и бих казал, обезобразяващи рани на друго човешко същество? Кажете ни, доктор Уесли, през целия си опит виждали ли сте досега нещо подобно в други случаи? Например, докато сте били толкова прочут психолог във ФБР?

— Не — рязко отвърна Бентън. Всяко споменаване на някогашната му кариера във ФБР за него беше умишлена обида. — Виждал съм осакатявания, но никога нещо подобно. Особено онова, което е сторил с очите ѝ.

Убиецът беше извадил очите и напълнил очните кухини с пясък. После бе залепил клепачите ѝ.

Скарпета посочи с лазера и описа това, а Бентън отново го побиха тръпки. Всичко в този случай го потрисаше, смущаваше и хипнотизираше. Какво символизираше подобно действие? Не че не беше запознат с изваждането на очи. Но онова, което капитан Пома намекваше, беше пресилено.

— Спортът панкратион в древна Гърция. Вероятно сте чували за него — обърна се капитанът към залата. — При този вид борба човек използва всякакви средства, за да срази врага. Било е допустимо да

извадиш очите и да убиеш противника си чрез намушкване или удушаване. Очите на Дрю са извадени и е удушена.

— Тогава може би има връзка с панкреатиона? — обърна се началникът на карабинерите към Бентън чрез преводачката. — Вероятно убиецът е имитирал този спорт, когато ѝ е извадил очите и я е удушил.

— Не мисля така — поклати глава Бентън.

— Какво е обяснението в такъв случай? — попита началникът.

Също като капитан Пома и той носеше великолепна униформа, но с повече сребристи орнаменти около маншетите и високата яка.

— По-съкровено и по-лично — отвърна Бентън.

— Прилича на нещо от новините донякъде — каза генералът. — Мъчения. Отрядите на смъртта в Ирак, които вадят зъби и избобждат очи.

— Мога само да предположа, че стореното от убиеца е проява на собствената му психика. С други думи, не вярвам, че онова, което ѝ е сторил, е метафора за нещо очевидно. Чрез раните ѝ ние надникваме в неговия вътрешен свят — обясни Бентън.

— Това са хипотези — възрази капитан Пома.

— Това е психологическо прозрение, основано на дългогодишната ми работа по тежки престъпления — отвърна хладно Бентън.

— Но всъщност става дума за вашата интуиция.

— Пренебрегваме интуицията на свой риск — отбеляза Бентън.

— Може ли да видим снимката от аутопсията, която показва жертвата по време на външния преглед? — помоли Скарпета. — Близък план на шията ѝ. — Тя погледна списъка пред нея. — Номер двайсет.

Триизмерният образ изпълни екрана. Тялото на Дрю лежеше върху стоманената маса за аутопсии, кожата и косата ѝ бяха мокри след измиването на трупа.

— Ако погледнете тук — Скарпета насочи лазерната показалка към шията ѝ, — ще забележите хоризонтален белег от някаква превръзка. — Точката се придвижи по предната част на шията. Преди да продължи, началникът на туризма в Рим я прекъсна.

— След това е извадил очите ѝ. След смъртта — каза той, — а не докато е била жива. Това е важно.

— Да — съгласи се Скарпета. — Докладите, които прегледах, показват, че единствените наранявания преди смъртта са контузии по глезените и тези, причинени от душенето. Снимката на шията след дисекция, моля. Номер трийсет и осем.

Тя изчака и образите изпълниха екрана. Положени върху дъска, се виждаха ларинксът и меките тъкани с кръвоизливи, както и езикът.

— Контузиите в меката тъкан, мускулите под нея, пукнатата подезична кост вследствие удушаване ясно показват, че нараняванията са извършени, докато е била още жива.

— Капилярни кръвоизливи в очите?

— Не знаем дали е имало конюнктивни кръвоизливи — отвърна Скарпета. — Очите липсват. Но в докладите се споменават кръвоизливи по клепачите и лицето.

— Какво е направил с очите ѝ? Има ли нещо подобно в досегашния ви опит?

— Виждала съм жертви с извадени очи. Но не съм виждала, нито чувала убиец да напълни очните кухини с пясък и после да залепи клепачите с лепило, което според вашия доклад е цианоакрилат.

— Суперлепило — вметна капитан Пома.

— Силно ме интересува пясъкът — продължи тя. — Изглежда, не е характерен за тази област. И по-важното е, че при сканирането с електронен микроскоп и при спектроскопски анализ бяха намерени следи от барут. Олово, антимон и барий.

— Определено не е от местните плажове — кимна капитан Пома. — Освен ако много хора не се избиват там, а ние не го знаем.

Смях.

— В пясъка от Остия щеше да има базалт — обясни Скарпета. — Както и други елементи, свидетелстващи за вулканична активност. Мисля, че всички имате копия от спектралния анализ на пясъка, намерен в тялото, както и анализ на пясъка от плажовете в Остия.

В залата се чу шумолене на хартия и щракане на фенерчетата.

— И двата вида са анализирани с раманова спектроскопия, отличаваща се с висока резолюция. Както виждате, пясъкът от местните плажове на Остия и пясъкът, намерен в очните кухини на Дрю Мартин, имат съвсем различен състав. С помощта на сканиращия електронен микроскоп можем да установим морфологията на пясъка, а електронният образ ни показва следите от барут, за които споменах.

— Плажовете на Остия са много популярни сред туристите — вметна капитан Пома. — Но не толкова през този сезон. Тукашните хора и туристите обикновено чакат да се стопли. В края на май и през юни плажовете се изпълват с много хора от Рим, защото пътят дотук е само трийсетина минути. Но аз не ги посещавам. — Сякаш някой го питаше за личното му мнение за плажовете в Остия. — Според мен черният пясък е грозен и никога не бих влязъл във водата.

— Мисля, че е важно откъде е пясъкът. Явно това е загадката — намеси се Бентън. Вече беше късен следобед и хората се въртяха неспокойно. — И защо изобщо пясък? Изборът на пясък, на точно този вид пясък, означава нещо за убиеца и може да ни обясни къде е убитата Дрю или може би откъде е убиецът ѝ, или къде ходи често.

— Да, да — нетърпеливо каза капитан Пома. — Пясъкът в очите и ужасните рани означават нещо за убиеца. За щастие тези подробности не са известни на обществото. Успяхме да ги опазим от журналистите. Така че ако има друго подобно убийство, ще знаем, че не е дело на подражател.

2.

Тримата седяха в осветен от свещи ъгъл в „Тулио“, популярен ресторант с фасада от бигор в съседство с театрите и съвсем близо до Испанското стълбище.

Осветените от свещи маси бяха покрити с бледозлатисти покривки, а край стените зад тях имаше тъмни дървени стелажи с наредени по тях бутилки вино. По другите стени бяха окачени акварели с италиански пасторални сцени. Беше тихо, като се изключи една маса с пияни американци. И тримата бяха замислени и вгълбени в себе си, подобно на келнера с бежово сако и черна вратовръзка. Никой нямаше представа какво обсъждат Бентън, Скарпета и капитан Пома. Ако някой се приближеше толкова, че да чува, те започваха да разговарят на общи теми и прибираха снимките и докладите в папките.

Скарпета пиеше „Бионди Санти Брунели“ от 1996 г., което беше много скъпо, но тя не би го избрала, ако я бяха попитали, а обикновено я питаха. Тя остави чашата си на масата, без да откъсва поглед от снимката до предястието си от пармска шунка и пъпеш, след което възнамеряваше да поръча морски костур на грил и зелен фасул в зехтин. И може би малини за десерт, освен ако влошаващото се настроение на Бентън не ѝ развалеше апетита. А това бе напълно възможно.

— С риск да ви прозвучи глупаво — тихо каза тя, — все си мисля, че пропускаме нещо важно. — Потупа с показалец една снимка на Дрю Мартин от местопрестъплението.

— Значи сега не се оплаквате, че повтаряме едно и също — засмя се капитан Пома, който вече открито флиртуваше с нея. — Виждате ли? Хубавата храна и хубавото вино ни правят по-умни. — Той почука по челото си, имитирайки потупването на Скарпета по снимката. Тя го погледна разсеяно, както правеше, когато излизаше от стаята, без да отива никъде.

— Нещо толкова очевидно, че сме напълно слепи за него, всички са слепи за него — продължи тя. — Често пъти не виждаме нещо,

защото е под носа ни. Какво е то? Какво ни казва тя?

— Добре, да видим какво е под носа ни — обади се Бентън.

Рядко го беше виждала така открито враждебен и дистанциран. Той не криеше пренебрежението си към капитан Пома, този път облечен в елегантен костюм на тънки райета. Златните му копчета за ръкавели, гравирани с емблемата на карабинерите, проблясваха на светлината на свещите.

— Да, пред очите ни. Всеки сантиметър от голата ѝ плът преди някой да я е докоснал. Трябва да я огледаме в това състояние. Недокосната. Точно както я е оставил — заговори капитан Пома, загледан в Скарпета. — Само по себе си това е история, нали? Но преди да съм забравил, да пием за нашата последна среща в Рим. Поне засега. Трябва да вдигнем наздравица за това.

Не изглеждаше редно да вдигнат чаши, докато мъртвата млада жена ги гледаше. Сякаш голото ѝ осакатено тяло беше на масата.

— И за ФБР — продължи капитан Пома. — За тяхната решимост да тълкуват случая като терористичен акт. Последната уязвима жертва — американска звезда на тениса.

— Загуба на време е дори да намекват такова нещо — процеди Бентън и вдигна чашата си, но не за наздравица, а за да отпие.

— Тогава кажете на вашето правителство да престане да го намеква — отвърна капитан Пома. — Ето, ще го кажа направо, тъй като сме сами. Вашето правителство разпространява тази пропаганда иззад кулисите, а причината да не го обсъдим по-рано, е защото италианците не биха повярвали в нещо толкова абсурдно. Никой терорист не е виновен. И е глупаво ФБР да твърди подобно нещо.

— Тук не седи ФБР, а ние. Ние не сме ФБР и на мен ми омръзна да го споменавате — сопна се Бентън.

— Но сте били във ФБР през по-голямата част от кариерата си. Докато не напуснахте и не изчезнахте от сцената, сякаш сте мъртъв. По неznайни причини.

— Ако беше терористичен акт, досега някой щеше да е поел отговорност — каза хладно Бентън. — И предпочитам вече да не споменавате ФБР и биографията ми.

— Това е вследствие на неутолим апетит за публичност и желанието на вашата страна да управлява света като плаши всички до смърт. — Капитан Пома напълни отново чашите. — Вашето бюро за

разследване разпитва свидетели тук, в Рим, като пренебрегва Интерпол, макар че би трябвало да работят с тях. Да имат свои представители в тази организация. Пристигат тези идиоти от Вашингтон, които не ни познават, а още по-малко знаят как да разследват сложен случай на убийство...

Бентън го прекъсна:

— Вече би трябвало да знаете, капитан Пома, че политиката и междуособиците в юрисдикцията са в природата на звяра.

— Предпочитам да ме наричате Ото. Така се обръщат към мен приятелите ми. — Той премести стола си по-близо до Скарпета и я облъхна с мириса на одеколона си, после премести и свещта. Изглежда с отвращение масата на тъпите пияни американци и каза: — Знаете, че се опитваме да ви харесваме.

— Не се опитвайте — подхвърли Бентън. — Никой не ни харесва.

— Така и не разбрах защо вие, американците, сте толкова шумни.

— Защото не слушаме — отвърна Скарпета. — Затова имаме Джордж Буш.

Капитан Пома взе фотографията от масата и я разгледа сякаш я виждаше за първи път.

— Търся нещо, което е под носа ни — промърмори той. — А виждам само очевидното.

Бентън се взираше в двамата, седнали съвсем близо един до друг, и красивото му лице беше като изсечено от гранит.

— По-добре да допуснем, че не съществува такова нещо като „очевидно“. Това е просто дума, която се отнася до личното възприятие — каза Скарпета, като извади още снимки от плика. — А моето може да е различно от вашето.

— Видях, че го демонстрирахте изчерпателно в централата на полицията — отбеляза капитанът.

Тя погледна Бентън, дълъг поглед, с който искаше да му внуши, че забелязва поведението му и го смята за ненужно. Той нямаше причини да ревнува. Не беше направила нищо, за да насърчи флирта на капитан Пома.

— Пред очите ни. Добре тогава. Защо не започнем с пръстите на краката — предложи Бентън, който едва бе докоснал моцарелата от

биволско мляко, но вече пиеше третата си чаша вино.

— Всъщност това е добра идея. — Скарпета изучаваше снимките на Дрю и по-специално пръстите на краката в близък план. — Лакът е безупречен. Ноктите са лакирани скоро, логично е, понеже е била на педикюр, преди да напусне Ню Йорк. — Тя повтаряше неща, които вече знаеха.

— Има ли значение? — Капитан Пома разглеждаше една снимка, наведен толкова близо до Скарпета, че ръката му докосваше нейната, а тя усещаше топлината ѝ и мириса на одеколона му. — Не мисля. Според мен по-важно е с какво е била облечена. Черни джинси, бяла копринена риза, черно кожено яке с копринена подплата. Освен това черни бикини и черен сутиен. — Той замълча. — Странно е, че по тялото ѝ нямаше влакна от дрехите, а само от чаршафа.

— Не сме сигурни, че е чаршаф — остро му напомни Бентън.

— Освен това дрехите ѝ, часовникът, колието, кожените гривни и обещите не са намерени, тоест убиецът ги е взел — каза капитанът на Скарпета. — По каква причина? Може би като трофеи? Но да говорим за педикюра ѝ, щом смятате, че е важен. Дрю е ходила в спа център край Сентръл Парк веднага след като е пристигнала в Ню Йорк. Знаем за това посещение, платено е с кредитната ѝ карта, всъщност с кредитната карта на баща ѝ. Доколкото знам, той много ѝ е угаждал.

— Ясно е, че е била разглезена — отбеляза Бентън.

— Нека да бъдем внимателни, когато използваме такива думи — възрази Скарпета. — Тя е спечелила всичко, каквото притежава, тренирала е по шест часа дневно, и то усилено. Наскоро спечели купата „Фемели Съркъл“ и очакваше да спечели друга...

— Там живеете вие — вметна капитан Пома. — В Чарлстън, Южна Каролина. Там е първенството за купата „Фемели Съркъл“. Странно, нали? Същата вечер е отлетяла за Ню Йорк. И от там до тук. До това. — Той посочи снимките.

— Искам да кажа, че шампионските титли не се купуват с пари, а разглезените хора обикновено не работят усърдно като нея — обясни Скарпета.

— Баща ѝ я е глезил — настоя Бентън, — но не е бил добър родител. Същото се отнася за майка ѝ.

— Да, да — съгласи се капитан Пома. — Кои родители позволяват на шестнайсетгодишно момиче да пътува в чужбина с две

осемнайсетгодишни приятелки? Особено щом е била човек на настроенията, с неустойчив характер.

— Когато детето навлезе в трудна възраст, по-лесно е да отстъпиш — каза Скарпета, като си мислеше за племенницата си Люси. Когато Люси беше малка, господи, как се караха. — А треньорът ѝ? Знаем ли нещо за техните отношения?

— Джани Лупано, разговарях с него. Знаел е, че тя ще идва тук, и не бил доволен заради важните турнири през следващите няколко месеца, например „Уимбълдън“. Не беше особено отзивчив и изглежда, ѝ беше ядосан.

— И „Италиан Оупън“ в Рим другия месец — изтъкна Скарпета, като се учуди, че капитанът не беше го споменал.

— Разбира се. Тя е трябвало да тренира, не да пътува с приятелки. Не гледам тенис.

— Къде е бил той по време на убийството? — попита Скарпета.

— В Ню Йорк. Проверихме в хотела, където каза, че е отседнал. Бил е регистриран по това време. Спомена също, че Дрю била на настроения. Унила един ден, весела на другия. Много упорита, с труден характер и непредвидима. Не беше сигурен колко още може да работи с нея. Каза, че имал по-важна работа от това да търпи капризите ѝ.

— Искам да знам дали промените в настроението са наследствени — намеси се Бентън. — Предполагам, че не сте си дали труда да попитате.

— Не. Съжалявам, че не бях достатъчно проникателен, за да се сетя.

— Ще бъде полезно да научим дали е имала психични проблеми, за които семейството ѝ е криело.

— Известно е, че е имала проблеми с храненето — каза Скарпета. — Говореше открито за това.

— Треньорът не спомена ли за проблем с настроенията? Нещо за родителите? — продължи Бентън хладно да разпитва капитана.

— Нищо повече от смяната на настроенията. Типична тийнейджърка.

— Имате ли деца? — Бентън посегна към виното си.

— Поне аз не знам.

— Някакъв подтик — каза замислено Скарпета. — Нещо е ставало с Дрю, за което никой не ни казва. Може би това е пред очите ни? Поведението ѝ. Фактът, че е пиела. Защо? Случило ли се е нещо?

— Турнирът в Чарлстън — обърна се капитан Пома към Скарпета. — Където имате частна практика. Как се наричаше онази област? Ниската земя? Какво точно значи ниска земя? — Той въртеше чашата между пръстите си, загледан в нея.

— Почти на морското равнище, буквално ниска земя.

— А вашата местна полиция не проявява ли интерес към случая? Щом е участвала в тамошния турнир само два дни преди да бъде убита?

— Любопитни са, сигурна съм... — започна Скарпета.

— Убийството ѝ няма нищо общо с полицията в Чарлстън — прекъсна я Бентън. — Те нямат правомощия.

Скарпета го изгледа, а капитанът наблюдаваше и двамата. Цял ден следеше напрежението помежду им.

— Липсата на правомощия не е спряла никого да се появи и да размаха значката си — подхвърли капитан Пома.

— Ако пак намекувате за ФБР, вече изразихте мнението си — срыза го Бентън. — Ако загатвате, че съм бивш служител на ФБР, това вече го чух. Ако говорите за доктор Скарпета и мен, вие ни повикахте. Не сме дошли неканени, Ото, понеже настояхте да ви наричаме така.

— Само аз ли мисля така, или виното наистина е идеално? — Капитанът вдигна чашата срещу светлината, сякаш беше диамант с дефект.

Бентън вдигна своята. Скарпета разбираше повече от италиански вина от него, но тази вечер той сметна за нужно да подчертае надмощието си, сякаш се беше спуснал петдесет степени надолу по еволюционната стълбица. Тя усещаше интереса на капитан Пома към себе си, докато разглеждаше следващата снимка, благодарна, че келнерът явно нямаше желание да се приближи. Беше зает с масата на шумните американци.

— Близък план на краката ѝ — посочи тя. — Натъртвания около глезените.

— Пресни охлузвания — добави капитан Пома. — Може би я е сграбчил за тях.

— Възможно е. Не са от връзване.

Искаше ѝ се капитанът да не седи толкова близо до нея, но вече нямаше накъде да се мести, освен да натика стола си в стената. Искаше ѝ се също да не я докосва, докато се протягаше за снимките.

— Краката ѝ са обезкосмени наскоро — продължи тя. — Бих казала по-малко от двайсет и четири часа преди смъртта. Почти няма косъмчета. Грижелата се е за външността си, дори когато е пътувала с приятелки. Това може да е важно. Дали се е надявала да срещне някого?

— Разбира се. Три млади жени, които търсят млади мъже — отсъди капитан Пома.

Скарпета погледна Бентън, който махна на келнера за още една бутилка вино.

— Дрю е била знаменитост — каза тя. — Чувала съм, че се е пазела от непознати, не е искала да ѝ досаждат.

— Това не се връзва с факта, че е пиела — възрази Бентън.

— Ако говорим за хронично пиене — поправи го Скарпета. — Виж снимките, в много добра форма е, слаба, с добре развити мускули. Ако е прекалявала с пиенето, явно не е от много отдавна. Щеше да се отрази и на успехите ѝ. И пак трябва да се запитаме дали не се е случило нещо наскоро? Някакъв емоционален срив?

— Депресирана, нестабилна, злоупотребява с алкохол — продължи Бентън. — Така човек става по-уязвим за хищника.

— Точно това мисля, че е станало — рече капитан Пома. — Била е разпиляна. Лесна мишена. Сама, на площад „Испания“, където е срещнала златистия мим.

Златистият мим изпълнил номера си. Дрю пуснала още една монета в чашката му и той го изпълнил още веднъж заради нея.

Тя отказала да си тръгне с приятелките си. Последното нещо, което им казала, било:

— Под тази златиста боя се крие един много хубав италианец.

Последното нещо, което приятелките ѝ казали, било:

— Не бъди сигурна, че е италианец.

Забележката им била правилна, тъй като мимове не говорят.

Дрю подканила приятелките си да продължат, да разгледат магазините по „Виа ди Кондоти“ и им обещала да се срещнат на

площад „Навона“ при Фонтана на реките, където те я чакали много дълго. Разказали на капитан Пома, че дегустирали безплатни хрупкави вафли, направени от яйца, брашно и захар, и се кикотели, когато италианските момчета стреляли по тях с пистолети играчки, като ги молели да си купят същите. Вместо това приятелките на Дрю си направили фалшиви татуировки и караха уличните музиканти да свирят американски мелодии на овчарска свирка. Признали му, че на обяд се понапили и се държали глупаво.

Казали му, че и Дрю била леко пияна. Твърдели, че е хубава, но не се смятала за такава. Мислела, че хората я заглеждат, защото я познават като тенисистка, докато често пъти това просто било заради хубавата ѝ външност.

— Хората, които не гледат тенис, изобщо не я познаваха — бе заявила една от приятелките на капитан Пома. — Тя просто не съзнаваше колко е красива.

Капитан Пома говореше, докато ядяха основното ястие, а Бентън през повечето време пиеше. Скарпета знаеше какво си мисли — че трябва да избягва съблазните на капитана, че някак трябва да се отдалечи от него, което в действителност означаваше направо да стане от масата, ако не и да напусне заведението. Бентън не понасяше капитана, защото изобщо не беше логично един съдебен лекар да разпитва свидетелите, сякаш е водещ инспектор по случая, а и той изобщо не споменаваше имената на останалите разследващи. Бентън забравяше, че наричаха капитан Пома „римския Шерлок Холмс“, или по-скоро не можеше да преглътне мисълта, защото ревнуваше.

Скарпета си водеше бележки, докато Пома подробно разказваше дългия си разговор със златистия мим, чието алиби изглеждаше непохватно: Още играел на същото място в подножието на Испанското стълбище до късно следобед — дълго след като приятелките на Дрю се върнали да я търсят. Твърдеше, че бегло си спомнял момичето, но нямал представа коя е, помислил, че е пияна, после тя си тръгнала. Накратко, почти не ѝ обърнал внимание. Аз съм мим, казал. И винаги се държал като такъв. А когато не бил мим, работел нощем като портиер в хотел „Хаслър“, където бяха отседнали Бентън и Скарпета. Разположен на върха на Испанското стълбище, „Хаслър“ беше един от най-добрите хотели в Рим. А Бентън бе настоял

да наемат най-люксовия апартамент, по причини, които предстоеше да ѝ обясни.

Скарпета почти не докосна рибата си. Продължаваше да гледа снимките, сякаш ги виждаше за първи път. Не участваше в спора между Бентън и капитан Пома по темата защо някои убийци оставят жертвите си в гротескни пози. Не добави нищо към обясненията на Бентън за възбудата, която тези сексуални хищници извличат от новинарските заглавия или като се спотайват наблизко в тълпата и наблюдават драматизма при откриването на трупа и последващата паника. Тя изучаваше осакатеното голо тяло на Дрю, легнало настрана, с прибрани крака, свити лакти и колене, с длани, пъхнати под брадичката. Все едно бе заспала.

— Не съм сигурна, че е презрение — каза тя.

Бентън и капитан Пома замълчаха.

— Ако погледнете тази — тя плъзна една снимка по-близо до Бентън — без обичайното подозрение, че е изложена на показ, с цел да бъде сексуално унижена, ще се запитате дали не е нещо различно. Не е свързано и с религията. Не се моли на света Агнес. Но начинът, по който е разположена... — Тя говореше, докато мислеше на глас. — В позата има нещо почти нежно.

— Нежно? Шегувате се — възрази капитан Пома.

— Все едно спи — продължи Скарпета. — Не ми прилича да е изложена по сексуално унижителен начин, например по гръб с разперени ръце и разклучена. Колкото повече гледам, не съм съгласна.

— Може би — рече Бентън, като взе снимката.

— Но е гола и всички могат да я видят — изтъкна капитан Пома.

— Огледайте добре позата ѝ. Разбира се, може и да греша, но се опитвам да възприема и други интерпретации, да оставя настрана предразсъдъците си, гневното предположение, че убиецът е изпълнен с омраза. Просто имам такова чувство. Предположение за друга възможност, че може би е искал да бъде открита, но намерението му не е било да я унизи сексуално.

— Не виждате ли презрение? Гняв? — Капитан Пома беше изненадан, изглеждаше искрено недоверчив.

— Мисля, че онова, което е сторил, го е накарало да се чувства силен. Имал е нужда да я подчини. Той има други нужди, които в този момент няма как да знаем — продължи Скарпета. — И аз изобщо не

твърдя, че няма сексуален елемент. Не казвам, че няма гняв. Просто не мисля, че тези две неща го мотивират.

— Хората в Чарлстън сигурно са много доволни, че сте там — отбеляза Пома.

— Не съм сигурна, че чарлстънци изпитват нещо подобно — отвърна тя. — Местният съдебен лекар със сигурност не мисли така.

Пияните американци станаха още по-шумни. Бентън явно се разсейваше от техния разговор.

— Да имат специалист като вас... Ако бях на мястото на тамошния съдебен лекар, щях да го смятам за късмет. Нима той не се възползва от таланта ви? — попита капитан Пома, като я докосна, докато се пресягаше за снимка, която нямаше нужда да гледа отново.

— Той изпраща случаите си в Медицинския университет на Южна Каролина, не му се е налагало да си съперничи с частно практикуващ патолог. Нито в Чарлстън, нито другаде. Моите договори са с някои съдебни лекари от отдалечени области, където няма достъп до медицинско оборудване и лаборатории — обясни тя разсеяно, вгледана в Бентън.

Той ѝ направи знак да обърне внимание на разговора на пияните американци.

— Просто мисля, че когато нищо не е ясно, значи е подозрително — надутото заяви един от тях.

— Защо би искала някой да знае? Не я обвинявам. Също като Опра или Ана Никол Смит. Хората научават къде са и се стичат на тълпи.

— Колко противно. Представи си, че си в болница...

— Или в случая с Ана Никол Смит — в моргата. Или дори в шибания гроб...

— И хората се тълпят наоколо и крещат името ти.

— Който го е страх от мечки, да не ходи в гората, казвам аз. Това е цената, която плащаш, че си богат и известен.

— Какво става? — попита Скарпета.

— Изглежда, нашата стара приятелка доктор Селф е преживяла нещо непредвидено и известно време ще отсъства от ефира — обясни Бентън.

Капитан Пома се обърна и огледа масата на шумните американци.

— Познавате ли я? — попита той.

— Имали сме спорове с нея. Най-вече Кей — отвърна Бентън.

— Мисля, че четох нещо по въпроса, когато ви проучвах. Май беше сензационен случай на брутално убийство във Флорида, който сте разследвали.

— Радвам се да чуя, че сте ни проучили — каза Бентън. — Много сте старателен.

— Само за да добия представа, преди да дойдете. — Капитан Пома срещна погледа на Скарпета. — Една много красива жена, която познавам, редовно гледа доктор Селф. Каза ми, че Дрю е участвала в нейно предаване миналата есен. Във връзка със спечелването на онзи важен турнир в Ню Йорк. Признавам, че не обръщам много внимание на тениса.

— „Ю Ес Оупън“ — поясни Скарпета.

— Не знаех, че Дрю е участвала в нейното предаване — намръщи се Бентън, сякаш не му вярваше.

— Участвала е. Проверих. Това е много интересно. Внезапно на доктор Селф ѝ възниква неотложен семеен проблем. Опитах се да я открия, защото искам да ми отговори на някои въпроси. Може би вие ще се застъпите? — обърна се капитанът към Скарпета.

— Искрено се съмнявам, че това ще помогне — отвърна тя. — Доктор Селф ме мрази.

Връщаха се пеша по „Виа Систина“ в мрака.

Тя си представяше как Дрю Мартин върви по тези улици. Питаше се кого е срещнала. Как е изглеждал той? На каква възраст е бил? Какво бе сторил, за да спечели доверието ѝ? Дали се бяха срещали преди? Било е денем и пълно с хора, но досега не се бяха появили свидетели с убедителна информация, че са видели момиче с нейната външност, след като си е тръгнала от площада с мима. Как беше възможно? Тя беше една от най-известните спортистки на света, а никой не я беше познал по улиците на Рим?

— Дали станалото е случайно? Като падане на гръм? Това е въпросът, на който още не можем да отговорим — заговори Скарпета, докато двамата с Бентън крачеха в благоуханната нощ, а сенките им ги следваха по старите камъни. — Била е сама и леко пияна, може би се е

залутала в някоя пуста странична уличка. Той я вижда и какво? Предлага да ѝ посочи пътя и я води на място, където може да я контролира? Може би там, където живее? Или в колата си? Ако е така, трябва да говори поне малко английски. Как може никой да не я е видял? Нито един човек.

Бентън мълчеше, обувките им потрепваха по тротоара, улицата беше шумна, пълна с оживени и разговарящи хора, които излизаха от ресторанти и барове, с мотопеди и коли, които заплашваха да ги прегазят.

— Дрю не е знаела нито дума италиански, поне така ни казаха — добави Скарпета.

Звездите бяха изгрели, луната меко осветяваше „Казина Роса“, къщата, в която Кийтс беше умрял от туберкулоза на двайсет и пет годишна възраст.

— Или я е дебнел — продължи тя. — Или я е познавал. Не знаем и може би никога няма да узнаем, освен ако не го направи отново и не бъде заловен. Ще ми проговориш ли, Бентън, или да подема отново своя разпокъсан и доста многословен монолог?

— Не знам какво, по дяволите, става между вас двамата, освен ако това не е твоят начин да ме накажеш — сопна се той.

— С кого?

— С проклетия капитан. Кой друг?

— Отговорът на първата част е: нищо не става, и е смешно да мислиш иначе, но ще се върнем на това. Повече ме интересува онази част за наказанието, тъй като нямам обичай да наказвам нито теб, нито някой друг.

Започнаха да се изкачват по Испанското стълбище, усилие, затруднено от наранените чувства и многото вино. Влюбените с преплетени тела и буйните шумни младежи не им обръщаха внимание. Далеч и сякаш на много високо хотел „Хаслър“, осветен и огромен, се издигаше над града като дворец.

— Изобщо не е присъщо за характера ми — подчерта тя — да наказвам хората. Защиатавам себе си и околните, но не наказвам. Никога хора, на които държа. А най-малко от всичко — задъха се и изрече последните думи на пресекулки — бих наказала теб.

— Ако смяташ да се виждаш с други хора, ако те интересуват други мъже, не мога да те обвинявам. Но ми кажи. Само за това те

моля. През целия ден правиш демонстрации. Както и вечерта. Не ми върти шибани гимназиални номера.

— Демонстрации? Номера?

— Той постоянно ти се натискаше — продължи Бентън.

— А аз се чудех как да се измъкна от него.

— През целия ден те ухажваше. Чудеше се как да се приближи. Зяпаше те, докосваше те пред очите ми.

— Бентън...

— Знам, че е привлекателен. Може би ти харесва. Но няма да търпя. Не и пред погледа ми. По дяволите!

— Бентън...

— Също и с бог знае кого. Там, в сърцето на Юга. Какво знам аз?

— Бентън!

Мълчание.

— Говориш като луд. Изобщо откога си започнал да се съмняваш, че ти изневерявам? Съзнателно.

Не се чуваше нищо, освен стъпките им по каменните стълби и тежкото им дишане.

— Съзнателно — повтори тя. — Защото единственият път, когато бях с друг, беше когато мислех, че си...

— Мъртъв — завърши той. — Да. Казаха ти, че съм мъртъв, и минута по-късно се изчука с някакъв, който можеше да ти бъде син.

— Недей. — Тя започваше да се ядосва. — Да не си посмял.

Той замълча. Дори след бутилката вино, която изпи съвсем сам, знаеше, че не бива да повдига въпроса за мнимата си смърт, когато го бяха принудили да влезе в програма за закрила на свидетели. Помнеше какво преживя тя заради него. Знаеше, че не бива да я напада, сякаш е била емоционално жестока към него.

— Съжалявам — каза той.

— Какъв е проблемът всъщност? — попита тя. — Господи, тези стълби.

— Явно не мога да го променя. Както ти казваш за вкочаняването и кръвонасяданията. Факт, непроменим. Да го приемем.

— Няма да приема нищо, каквото и да имаш предвид. Колкото до мен, нищо не се е случило. И вкочаняването е за мъртъвци. Ние не сме мъртви. Току-що каза, че никога не си бил.

И двамата бяха останали без дъх. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Съжалявам, наистина — каза той, като имаше предвид миналото, фалшивата си смърт и съсипания й живот.

— Беше прекалено внимателен. И пряк. И какво?

Бентън бе свикнал с вниманието, което й обръщаха другите мъже. Винаги го приемаше невъзмутимо, дори с чувство за хумор, защото знаеше коя е тя, кой е той, знаеше за огромната си сила и че тя трябваше да понася същото — жени, които го зяпаха, докосваха го, желяеха го най-безсрамно.

— Създаде си нов живот в Чарлстън — отбеляза той. — Не виждам как ще го разрушиш. Не мога да повярвам, че го направи.

— Не можеш да повярваш? — Стъпалата продължаваха и сякаш бяха безкрайни.

— Знаеш, че съм в Бостън и не мога да се преместя на юг. Какво ще стане с нас?

— Станал си ревнив. Каза „шибан“, а никога не използваш такива думи. Господи! Мразя стълбите. — Вече не можеше да си поеме дъх. — Няма причина да се чувстваш застрашен. Не ти е присъщо да се чувстваш заплашен от когото и да е. Какво ти става?

— Очаквах твърде много.

— Какво очакваше, Бентън?

— Няма значение.

— Определено има.

Продължиха да изкачват безкрайното стълбище и спряха да говорят, защото връзката им беше твърде сложна за обсъждане, когато са останали без дъх. Тя знаеше, че Бентън бе ядосан, защото се страхуваше. Чувстваше се безсилен в Рим. Чувстваше се безсилен в тяхната връзка, защото живееше в Масачузетс, където се премести с нейната благословия, а възможността да работи като съдебен психолог в болница „Маклийн“, филиал на „Харвард“, беше твърде привлекателна, за да я изпусне.

— Какво си въобразявахме? — попита тя, след като стълбите свършиха, и посегна към ръката му. — Идеалисти както винаги, предполагам. Можеше да покажеш малко ентусиазъм, сякаш искаш и ти да държиш ръката ми. Седемнайсет години никога не сме живели в един град, още по-малко в една къща.

— Не мислиш ли, че това може да се промени? — Той сплете пръсти с нейните и си пое дълбоко въздух.

— Как?

— Навярно тайно съм се надявал, че ще се преместиш. В „Харвард“, Технологичния институт, университета „Гъфт“. Предполагам, че може да преподаваш. Може би в медицински колеж или да станеш хоноруван консултант в „Маклийн“. Или може би в патоанатомията в Бостън, да я оглавиш.

— Не мога да се върна към такъв живот — каза Скарпета и двамата влязоха във фойето на хотела, което тя наричаше бел епок, защото беше от една красива епоха. Но двамата не забелязваха мрамора, старинните стъклени предмети от Мурано, коприната и скулптурите, не забелязваха нищо и никого, включително и Ромео (той наистина се казваше така), който денем беше боядисан в златисто мим, вечер портиер, а напоследък привлекателен и намусен италианец, който не искаше повече да го разпитват за убийството на Дрю Мартин.

Ромео беше любезен, но избягваше погледите им и както подобава на мим, мълчеше.

— Искам най-доброто за теб — изтъкна Бентън. — И явно точно затова не ти попречих, когато реши да започнеш частна практика в Чарлстън, но бях разстроен.

— Не си ми казвал.

— Не биваше да го казвам и сега. Ти постъпи правилно и аз го осъзнавам. Години наред имаше чувството, че нямаш свое място. В известен смисъл беше бездомна и в някои отношения нещастна, откакто напусна Ричмънд. Почувства се още по-зле, когато те уволниха, и съжалявам, че ти го напомням. Онзи проклет противен губернатор. На този етап в живота си правиш точно каквото трябва. — Двата се качиха в асансьора. — Но не съм сигурен, че мога да понасям повече.

Тя се стараеше да отпъди страха, който бе неописуемо ужасен.

— Какво говориш, Бентън? Че трябва да се откажем? Това ли ми казваш?

— Може би казвам обратното.

— А аз не разбирам какво значи това и не флиртувам. — Двата слязоха на техния етаж. — Никога не флиртувам. Освен с теб.

— Не знам какво правиш, когато ме няма.

— Знаеш какво не правя.

Той отключи вратата на луксозния апартамент. Беше великолепен, украсен с антики, с подове от бял мрамор и каменно преддверие, достатъчно голямо да побере малко село. Зад прозорците древният град се очертаваше на фона на нощта.

— Бентън — каза тя. — Моля те, да не се караме. Сутринта отлиташ за Бостън. Аз се връщам в Чарлстън. Нека да не се отблъскваме взаимно, за да ни е по-лесно да се разделим.

Той съблече сакото си.

— Какво? Ядосан си, че най-после намерих място, където да се установя, че започнах на чисто там, където ми харесва?

Той метна сакото си на един стол.

— Да ти призная — продължи тя, — аз съм тази, която трябва да започне отначало, да създаде от нищо нещо, сама вдигам телефона и сама чистя моргата. Нямам „Харвард“. Нямам апартамент за милиони на Бийкън Хил. Имам Роуз, Марино и понякога Люси. Това е всичко. Затова през половината време сама вдигам телефона. Когато ми звънят местните медии, разни адвокати, някаква група, която иска да изнеса беседа. За обезпаразитяване. Онзи ден се обадиха от проклетата търговска палата. Питаха колко от проклетите им телефонни указатели искам да поръчам. Сякаш имам желание да вляза в техния указател, все едно съм химическо чистене или нещо подобно.

— Защо? — попита Бентън. — Винаги Роуз е вдигала телефона.

— Тя остарява. Вече не я товаря толкова.

— Защо Марино не вдига телефона?

— Защо, защо... Вече нищо не е същото. Твоят опит да заблудиш всички, че си мъртъв, ни нарани и разпръсна. Да, ще го кажа. Всички се промениха след това, включително и ти.

— Нямах избор.

— Това е най-странното. Когато ти нямаш избор, и никой друг няма.

— Затова ли пусна корени в Чарлстън? Не искаш да избереш мен, защото може пак да умра?

— Имам чувството, че стоя сама наред проклета експлозия, всичко около мен се е разлетяло, а аз просто стоя. Ти ме съсипа, Бентън.

— Сега кой ругае?

Тя избърса очите си.

— Сега пък ме разплака.

Той се приближи до нея и я докосна. Двамата седнаха на дивана и се загледаха в двете камбанарии на „Тринита деи Монти“, във Вила Медичи на хълма Пинчио и далеч отвъд, към Ватикана. Тя се обърна към него и отново я порази чистотата на чертите му, посребрените коси и издължената му елегантна фигура, така несъвместима с професията му.

— Как е сега? — попита тя. — Как се чувстваш в сравнение с тогава? В началото.

— Различно.

— Различно ми звучи зловещо.

— Различно, защото преживяхме твърде много, и то отдавна. Вече ми е трудно да си спомня какво е да не те познавам. Трудно ми е да си спомня, че бях женен, преди да те познавам. Бил е някой друг, някакъв тип от ФБР, който играеше по правилата, липсваше му страст, нямаше живот до онази сутрин, когато влязох в твоята конферентна зала, важният така наречен специалист по профили, повикан да помогне за разкриване на убийствата, които тероризираха твоя скромнен град. И там беше ти с лабораторна престилка, остави огромна купчина папки и се здрависа с мен. Помислих, че си най-забележителната жена, която съм срещал. Не можех да откъсна поглед от теб. Още не мога.

— Различно — напомни му тя какво бе казал.

— Случващото се между двама души е различно всеки ден.

— Няма проблем, ако двамата се чувстват еднакво.

— При теб така ли е? — попита той. — Още ли изпитваш същото? Защото, ако...

— Защото, ако... какво?

— Би ли?

— Какво? Дали искам да направим нещо по въпроса?

— Да. Завинаги. — Той стана и намери сакото си, бръкна в джоба му и се върна на дивана.

— Завинаги, но не за лошо — каза тя, загледана в предмета в ръката му.

— Не се шегувам. Говоря сериозно.

— Значи не искаш да ме загубиш заради някакъв глупав флирт?
— Тя го притегли към себе си и го прегърна силно. Прокара пръсти

през косата му.

— Може би — отвърна той. — Вземи го, моля те.

Разтвори пръсти. На дланта му имаше сгънато парче хартия.

— Подаваме си бележки като в училище — усмихна се тя, но се боеше да я разгърне.

— Хайде, отвори пакетчето, не бъди страхливка.

Тя разгъна хартията. Вътре пишеше: „Съгласна ли си?“ и имаше старинен пръстен — тънка платинена халка с инкрустирани диаманти.

— На прабаба ми е — обясни той и сложи пръстена на пръста ѝ, където той прилепна идеално.

Целунаха се.

— Ако причината е ревността ти, това е ужасно — рече тя.

— Просто е у мен, след като е престоял в сейф петдесет години.

Но наистина ти предлагам — каза Бентън. — Моля те, съгласи се.

— Как ще се справим? След всичките ти приказки за живота ни разделени?

— За бога, поне веднъж не бъди разумна.

— Много е красив. Дано да си сериозен, защото няма да ти го върна.

3.

Девет дни по-късно, неделя.

Звук на корабна сирена скръбно се носеше откъм морето. Църковните камбанарии пронизваха облачното утринно небе в Чарлстън и една самотна камбана започна да бие. Скоро към нея се присъедини цяла група и заедно заехтяха на тайния език, който звучи еднакво по целия свят. С камбаните дойде първата светлина на утрото и Скарпета се размърда в своите господарски покои, както иронично наричаше стаите на втория етаж на станцията за дилижанси от началото на XIX век. В сравнение с луксозните ѝ жилища в миналото, сегашното беше странно и много различно.

Спалнята и кабинетът ѝ бяха едно помещение, а пространството бе така претъпкано, че едва можеше да се движи, без да се блъсне в старинния скрин, лавиците с книги и дългата маса, постлана с черна покривка, върху която имаше микроскоп, предметни стъкла, латексови ръкавици, маски против прах, фотографски материали и всякакви необходими неща за изследване на местопрестъпление — всички изглеждаха доста ексцентрично. Нямаше дрешник, само два залепени един до друг гардероба, облицовани с кедър, и от единия от тях тя избра черен костюм с пола, раирана копринена риза в бяло и сиво, и черни обувки с нисък ток.

Облечена за очаквания тежък ден, тя седна на бюрото и се загледа в градината, като наблюдаваше как се променя в непостоянната светлина на утрото. Влезе в електронната си поща, за да провери дали нейният следовател Пийт Марино не е изпратил нещо, което можеше да обърка плановете ѝ за деня. Нямаше съобщения. За да е сигурна, тя му позвъни.

— Да. — Гласът му звучеше отпаднало.

Кей чу непознат женски глас да се оплаква:

— По дяволите! Сега пък какво?

— Нали със сигурност ще дойдеш? — попита Скарпета. — Късно снощи ми се обадиха, че ще пристигне труп от Бофорт. Надявам

се да бъдеш в моргата, за да се погрижиш. Имаме и среща днес следобед. Оставих ти съобщение. Но ти не ми се обади.

— Да.

Жената при него каза със същия недоволен глас:

— Сега пък какво иска онази?

— Трябва да дойдеш до час — твърдо настоя Скарпета. — Тръгни още сега, иначе няма да има кой да приеме трупа. Ще дойдат от погребално бюро „Медик“. Не ги познавам.

— Да.

— Ще съм там около единайсет, за да довърша каквото мога с малкото момче.

Сякаш случаят с Дрю Мартин не беше достатъчно травмиращ. Първият работен ден на Скарпета след завръщането ѝ от Рим ѝ донесе още един ужасен случай, убийство на малко момче, чието име още бе неизвестно. Образът му се намести в съзнанието ѝ, защото нямаше къде другаде да отиде, и когато най-малко очакваше, тя виждаше деликатното му лице, измършавялото му телце и къдравата кестенява коса. После и останалото. Как изглеждаше тялото след края на аутопсията. След толкова години, след хиляди случаи част от нея мразеше необходимостта от онова, което трябваше да причинява на мъртвите заради нещо, сторено им по-рано от друг.

— Да. — Това беше единственият отговор на Марино.

— Сприхав, груб... — мърмореше си тя, докато слизаше на долния етаж. — Направо ми писна от него — въздъхна гневно.

В кухнята токетата ѝ остро потракваха по пода от теракотени плочки, които сама беше редила дни наред на ръце и колене, когато се нанесе в станцията за дилижанси. Беше пребоядисала стените в чисто бяло, за да уловят светлината от градината, и беше реставрирала кипарисовите греди на тавана, които допринасяха за оригиналността на постройката. Кухнята — най-важното помещение — беше идеално подредена с уреди от неръждаема стомана, медни тенджери и тигани (винаги излъскани до блясък като нови монети), дъски за рязане и ръчно изработени немски ножове за професионални готвачи. Племенницата ѝ Люси щеше да дойде всеки момент и Скарпета много се радваше, но също така беше и любопитна. Люси рядко се обаждаше да се самопокани на закуска.

Скарпета взе продуктите, за да приготви омлет от белтъци, пълен със сирене рикота и пресни печурки, задушени в шери и студено пресован зехтин. Никакъв хляб, нито дори плоските питки без мая, печени на теракотена плоча, която донесе на ръка от Болоня още по времето, когато охраната по летищата не смяташе приборите за готвене за оръжия. Люси беше на безкомпромисна диета — защото тренираше, както сама се изразяваше. „За какво?“, питаше я винаги Скарпета. „За цял живот“, неизменно отвърщаше Люси. Беше заета с разбиването на белтъците с тел и замислена за онова, което ѝ предстоеше през деня. Внезапно се стресна от зловещ удар по прозореца на горния етаж.

— Моля те, не! — възкликна разстроено тя, остави телта и хукна към вратата.

Изключи алармата и забърза към вътрешния двор, където една жълта сипка безпомощно пърхаше с крилца върху старите тухли. Скарпета нежно я вдигна, главичката ѝ се залюля немощно с полузатворени очи. Заговори ѝ успокояващо и погали копринените ѝ крилца, докато птичето се опитваше да се съвземе и да полети, но главичката все така се люшкеше. Беше просто замаяна, скоро щеше да се възстанови. Но сипката пак падна и запърха с крилца, а главичката все така се люлееше. Може би нямаше да умре. Глупаво самозалъгване за човек с нейния опит. Тя отнесе птичката вътре. В заключеното най-долно чекмедже на кухненския шкаф имаше заключена метална кутия, а в нея — шише с хлороформ.

Седна на задната тухлена стълба и не стана, когато чу характерния рев на ферарито на Люси.

То зави по Кинг стрийт и паркира на алеята за коли пред къщата. Скоро Люси се появи във вътрешния двор с плик в ръка.

— Закуската не е готова, кафето също — рече тя. — А ти седиш тук със зачервени очи.

— Алергия — обясни Скарпета.

— Последния път, когато обвини алергията, каквато впрочем нямаш, едно птиче се беше ударило в прозореца. И на масичката имаше мръсна лопатка, както сега. — Люси посочи старата мраморна градинска маса и лопатката върху нея. Наблизо под един питоспорум

имаше прясно затрупан гроб, покрит с парчета от счупени глинени съдове.

— Сипка — обясни Скарпета.

Люси се настани до нея.

— Явно Бентън няма да дойде за уикенда — каза тя. — Когато идва, винаги правиш дълъг списък за покупки.

— Не може да се измъкне от болницата.

В малкото плитко езерце в средата на градината плуваха като конфети листенца от китайски жасмин и камелии.

Люси взе едно листо от мушмула, окапало при скорошния дъжд, и го завъртя в ръце.

— Надявам се, че това е единствената причина. Върна се от Рим с голямата новина, а каква е разликата? По нищо не личи, поне според мен. Той е там, а ти тук. И нямате планове това да се промени, нали?

— Изведнъж стана специалистка по връзките — подхвърли с упрек Скарпета.

— Преживяла съм го. Същото се случи с мен и Джанет. Започнахме да говорим за обвързване, за женитба, когато най-последна законно перверзниците да имат повече права от кучетата. Изведнъж тя не можа да приеме факта, че е хомосексуална. И всичко приключи, преди да е започнало. И то по грозен начин.

— Грозен? По-скоро непростим.

— Аз би трябвало да не прощавам, не ти — възрази Люси. — Ти не си била там. Не знаеш какво беше. Не ми се говори за това.

Малка статуя на ангел пазеше езерото. Какво точно пазеше, оставаше Скарпета да разбере. Определено не птиците. Може би нищо. Тя стана и изтупа полата си.

— За това ли искаше да говорим, или просто ти хрумна, когато ме завари да седя тук и да се чувствам ужасно, защото се наложи да евтаназирам поредната птица?

— Обадих ти се снощи с молба да се видим заради съвсем друго — отвърна Люси, като още си играеше с листото.

Косата ѝ, кестеняво-червеникава със златисти кичури, беше чиста и лъскава, прибрана зад ушите. Носеше черна тениска, разкриваща красиво тяло, постигнато чрез усилените тренировки и добра наследственост. Тя отиваше някъде. Скарпета имаше подозрения къде, но нямаше да попита. Тя седна отново.

— Доктор Селф. — Люси се взираше в градината, без изобщо да я вижда, замислена за нещо, което я тревожеше.

Скарпета не очакваше да чуе това име.

— Какво за нея?

— Казах ти да я държиш наблизно. Винаги дръж враговете си наблизно — подчерта Люси. — Но ти не обърна внимание. Не те интересува, че тя те очерня при всяка възможност заради онзи случай в съда. Твърди, че си лъжкиня и шарлатанка в професията. Просто влез в „Гугъл“. Следя я, препращам ти нейните глупости, а ти изобщо не ги поглеждаш.

— Откъде знаеш дали ги поглеждам?

— Аз съм твой системен администратор. Твоят верен спец по информационни технологии. Много добре знам колко време държиш отворен някой файл. Можеш да се защитиш.

— От какво?

— От обвиненията, че си манипулирала заседателите.

— Това е смисълът на процеса. Да се манипулират заседателите.

— Ти ли го казваш? Или говоря с непозната?

— Ако си вързан, измъчван и чуваш писъците на любимите си хора, които са насилвани и убивани в друга стая, а ти отнемаш собствения си живот, за да избегнеш съдбата им, това самоубийство ли е? Не е самоубийство, Люси. Това е убийство.

— Според закона ли?

— Не ме интересува.

— Преди те интересуваше.

— Не е вярно. Не знаеш какво съм мислила, когато съм работила по случаите през годините и често пъти съм била единственият адвокат на жертвите. Доктор Селф неправилно се скри зад своя щит за конфиденциалност и не разкри информация, която можеше да предотврати страдания и смърт. Заслужава нещо по-лошо, отколкото получи. Но защо говорим за това? Защо ме разстройваш?

Люси срещна погледа ѝ.

— Какво казват хората? Че отмъщението е блюдо, което е най-добре да се сервира студено? Тя отново се е свързала с Марино.

— Господи! Сякаш миналата седмица не беше достатъчно гадна. Той напълно ли е откачил?

— Когато се върна от Рим с голямата новина, нима си очаквала да я посрещне с радост? Да не падаш от Марс?

— Явно е така.

— Как можа да не забележиш? Изведнъж той започва да излиза и да се напива всяка вечер, намира си нова долнопробна приятелка. Този път наистина е избрал такава. Или не знаеш? Шанди Снук като „Пламтящият чипс Снук“.

— Пламтящ? Какво? Кой?

— Мазен, пресолен картофен чипс с аромат на люти чушки и лют сос. Баща ѝ е направил състояние от него. Тя се пресели тук преди година. Запозна се с Марино в „Ритащият кон“ миналия понеделник вечер и се влюбиха от пръв поглед.

— Той ли ти го каза?

— Научих от Джес.

Скарпета поклати глава, не знаеше коя е Джес.

— Собственичката на „Ритащият кон“, рокерското свърталище на Марино, знам, че си чувала той да говори за него. Джес ми се обади, защото се тревожи за връзката му с последната му долнопробна възлюбена, тревожи се, че той е извън контрол. Джес твърди, че никога не го е виждала такъв.

— Доктор Селф може да знае имейла на Марино само ако той пръв се е свързал с нея — каза Скарпета.

— Личният ѝ имейл не е променен, откакто той ѝ беше пациент във Флорида. Неговият е друг. Затова мисля, че можем да се досетим кой е писал първи. Мога да го разбера със сигурност. Не че имам паролата за личния му имейл акаунт на домашния му компютър, макар че дребни неудобства като това никога не са ме спирали. Ще трябва да...

— Знам какво трябва да направиш.

— Да имам физически достъп.

— Знам какво трябва да направиш и не искам да го правиш. Да не влошаваме положението още повече.

— Поне някои от имейлите, които е получил от нея, сега са на десктопа на компютъра в офиса и всеки може да ги види — съобщи Люси.

— В това няма логика.

— Разбира се, че има. За да се ядосаш и да ревнуваш. Връща ти.

— А ти си ги забелязала на десктопа, защото?...

— Заради непредвидената случка снощи. Марино ми звънна и каза, че са го уведомили за включването на аларма, която показва, че хладилникът е повреден, а той не бил близо до офиса и ме помоли да проверя. Добави, че ако трябва да се обадя на компанията с алармите, номерът е в списъка, залепен на стената.

— Аларма? — изумено попита Скарпета. — Никой не ми е казал.

— Защото не се е случило. Отидох там и всичко беше наред. Хладилникът си работеше. Влязох в кабинета му, за да взема номера на компанията, исках да проверя дали наистина всичко е наред, и познай какво имаше на десктопа му.

— Това е абсурдно. Държи се като дете.

— Не е дете, лельо Кей. И скоро ще трябва да го уволниш.

— А как ще се справя? И сега едва успявам. Хората не ми достигат, а няма вероятност скоро да намеря подходящ помощник.

— Това е само началото. Той ще се държи все по-зле — настоя Люси. — Не е човекът, когото познаваше някога.

— Не вярвам и не мога да го уволня.

— Права си — съгласи се Люси. — Не можеш. Ще бъде като развод. Той ти е като съпруг. Прекарваш повече време с него, отколкото с Бентън.

— Категорично не ми е съпруг. Моля те, не ме дразни.

Люси взе плика от стълбището и й го подаде.

— Шест имейла, всичките от нея. По съвпадение започват от миналия понеделник, първия ти работен ден след пътуването до Рим. Същия ден видяхме пръстена ти и понеже сме големи копои, се сетихме, че не е имитация.

— Някакви имейли от Марино до доктор Селф?

— Сигурно не иска да видиш какво е писал. Мога да ти разкажа накратко. — Тя посочи плика и съдържанието му. — Как е той? Много й липсва. Тя мисли за него. Ти си тиранин, бивше величие, на него сигурно му тежи да работи за теб, какво може да направи тя, за да му помогне?

— Той няма ли да си вземе поука? — Това най-вече я депресираше.

— Не биваше да му казваш новината. Нима не знаеше как ще му се отрази?

Скарпета забеляза пурпурните мексикански петунии, пълзящи по северната стена на градината. Забеляза светлолилавата върбина. Изглеждаха малко изсъхнали.

— Няма ли да ги прочетеш? — Люси пак посочи плика.

— Точно сега няма да им обърна внимание — отвърна Скарпета. — Имам по-важна работа. Затова съм облякла костюм, за да отида в проклетия офис в неделя, вместо да си работя в градината и да изляза на разходка.

— Направих проверка на мъжа, с когото ще се срещнеш следобед. Наскоро е бил жертва на нападение. Няма заподозрян. Освен това е бил обвинен в хулиганство и притежаване на марихуана. Обвиненията са снети. Ако не ги броим, няма дори наказание за превишена скорост. Но не мисля, че трябва да оставаш сама с него.

— А малтретираното момче, само в моргата ми? Понеже не повдигаш въпроса, допускам, че компютърната проверка не е довела до нищо.

— Сякаш не е съществувал.

— Само че е съществувал. И онова, което са му сторили, е едно от най-ужасните неща, които съм виждала. Може би е време да предприемем нещо безумно.

— Какво по-точно?

— Мислех си за статистическа генетика.

— Още не мога да повярвам, че никой не го прави — поклати глава Люси. — Технологията съществува. И не отскоро. Толкова е глупаво. Роднините имат еднакви алели и, както е вярно за всяка друга база данни, всичко е функция на вероятностите.

— Баща, майка, братя и сестри ще имат по-висок резултат. Ще го открием и ще се фокусираме върху него. Мисля, че трябва да опитаме.

— Какво ще стане, ако се окаже, че това момченце е убито от роднина? Ако използваме статистическа генетика в криминален случай, дали заключенията ще се приемат от съда? — попита Люси.

— Първо да разберем кой е, после ще се тревожим за съда.

Белмонт, Масачузетс.

Доктор Мерилин Селф седеше пред прозореца на стаята си с прекрасен изглед.

Полегати ливади, гори, овощни дръвчета и стари тухлени сгради напомняха за една изтънчена епоха, когато богатите и известните са можели да изчезнат от живота си за кратко или за колкото се наложи, а в някои безнадеждни случаи завинаги, като си осигурят подобаващо уважение и комфорт. В болница „Маклийн“ беше съвсем нормално да видиш прочути актьори, музиканти, спортисти и политици, които се разхождат из двора в стил вилна зона, проектиран от прочутия архитект-озеленител Фредерик Лоу Олмстед, чиито други прочути проекти включват нюйоркският Сентръл Парк, околностите на Капитолия, имението Билтмор и Чикагското световно изложение от 1893 г.

Не беше обичайно да видиш там доктор Мерилин Селф, но тя не смяташе да остане още дълго, и когато публиката накрая научеше истината, основанията ѝ щяха да бъдат ясни. Да бъде в безопасност и уединение, а после, както винаги в историята на живота ѝ, щеше да се намеси съдбата. Онова, което тя наричаше „каквото е писано“. Беше забравила, че Бентън работи тук.

Отвори файла „Шокиращи тайни експерименти: Франкенщайн“.

„Да видим.“ Тя продължаваше да пише сценария за първото си предаване, когато се завърне в ефир. „Докато бях в уединение, за да спася живота си, неволно и неохотно станах свидетел — нещо лошо, опитно зайче — на незаконни експерименти и злоупотреба. В името на науката. Както казваше Курц в «Сърцето на мрака» — «О, ужас! О, ужас!». Бях подложена на съвременната форма на лечението в някогашните лудници в най-тъмните времена, когато хората, които не са имали достатъчно средства, са били смятани за полухора и към тях са се отнасяли като към... Като към?...“ Подходящото сравнение щеше да ѝ хрумне по-късно.

Доктор Селф се усмихна, когато си представи възторга на Марино, щом откри, че му е отговорила. Вероятно той смяташе, че тя (най-прочутата психиатърка на света) се радва на полученото от него писмо. Още си въобразяваше, че тя държи на него! Всъщност изобщо не ѝ пукаше. Дори когато ѝ беше пациент във Флорида, когато още беше неизвестна, пак не ѝ пукаше. Той беше малко повече от терапевтично забавление, и да (признаваше си тя), беше предизвикал известно вълнение, защото обожанието му към нея беше почти толкова жалко като сляпата му сексуална мания по Скарпета.

Горката жалка Скарпета. Невероятно бе какво можеш да постигнеш с няколко стратегически обаждания.

Мислите ѝ препускаха. Отнесоха я в стаята ѝ в „Павилиона“, където се сервира изискани ястия и има организатор, ако на човек му се приискаше да отиде на театър, на мач на „Ред Сокс“ или в спа център. Привилегированият пациент на „Павилиона“ получаваше каквото поискаше, което в случая с доктор Селф беше собствен имейл акаунт и стая, първоначално заета от друга пациентка на име Карън, когато доктор Селф беше приета преди девет дни.

Неприемливото разпределение на стаите беше поправено много лесно, без административна намеса или забавяне още през първия ден, когато доктор Селф влезе в стаята на Карън призори и я събуди, като нежно духна в очите ѝ.

— О! — възкликна Карън с облекчение, когато разбра, че над нея е надвесена доктор Селф, а не някой изнасилвач. — Сънувах странен сън.

— Ето. Донесох ти кафе. Спеше като мъртвец. Може би снощи си се взираше твърде дълго в кристалната нощна лампа? — и доктор Селф погледна неясните очертания на викторианската кристална нощна лампа над леглото.

— Какво! — възкликна Карън ужасено, като остави кафето си на старинното нощно шкафче.

— Човек трябва много да внимава, когато гледа продължително кристални предмети. Могат да имат хипнотичен ефект и да те докарат до състояние на транс. Какво сънува?

— Доктор Селф, беше толкова истинско! Усетих нечий дъх по лицето си и се уплаших.

— Знаеш ли на кого е? Може би на някого от семейството ти? Семеен приятел?

— Когато бях малка, баща ми ме гъделичкаше с мустаците си. Усецах дъха му. Колко странно! Едва сега си го спомням. Или може би си въобразявам? Понякога трудно преценявам кое е реално. — Тя изглеждаше разочарована.

— Потиснати спомени, скъпа — успокои я доктор Селф. — Не се съмнявай във вътрешното си аз — добави бавно. — Казвам го на всичките си последователи. В какво не бива да се съмняваш, Карън?

— Във вътрешното си аз.

— Точно така. Твоето вътрешно аз — още по-бавно продължи тя — знае кое е реално.

— Някаква истина за баща ми? Нещо реално, което не си спомням?

— Непоносима истина, немислима реалност, която не си могла да понесеш като малка. Разбираш ли, скъпа, всичко е свързано със секса. Мога да ти помогна.

— Моля ви, помогнете ми!

Доктор Селф търпеливо я върна назад във времето, когато Карън е била седемгодишна, и с малко проникателни напътствия я насочи към сцената на първоначалното ѝ психично престъпление. Най-после Карън, за пръв път в своя безсмислен и пропилян живот, разказа как баща ѝ се е пъхвал в леглото при нея и е търкал своя разголен еректирал пенис в дупето ѝ, тя е усещала пиянския му дъх по лицето си, а после нещо топло, мокро и лепкаво по долнището на пижамата си. Доктор Селф насочи горката Карън към травмиращото разкритие, че случилото се не е единичен изолиран инцидент, защото сексуалното насилие с редки изключения се повтаря, а майка ѝ сигурно също е знаела, предвид състоянието на пижамата и чаршафите на Карън, което означаваше, че си бе затваряла очите за онова, което съпругът ѝ беше правил с малката им дъщеря.

— Помня как татко веднъж ми донесе горещ шоколад в леглото и аз го разлях — най-после смотолехи Карън. — Помня, че беше топъл и лепкав по долнището на пижамата ми. Може би си спомням това, а не...

— Защото е по-безопасно да мислиш, че е било шоколад. Какво стана после? — Отговор нямаше. — Ако ти си го разляла, чия е била вината?

— Аз го разлях. Вината беше моя — отвърна Карън, готова да се разплаче.

— Може би затова оттогава злоупотребяваш с алкохол и хапчета. Защото смяташ, че случилото се е по твоя вина.

— Не е оттогава. Започнах да пия и да пуша трева на четиринайсет години. О, не знам! Не искам пак да изпадам в транс, доктор Селф! Не мога да понеса спомените! Ако не е било реално, сега вече го смятам за такова!

— Точно това е писал Питрис в своите „Клинични уроци за истерията и хипнотизма“ през 1891-ва — каза доктор Селф, докато горите и ливадата красиво се осветяваха от зората — гледка, която скоро щеше да стане нейна.

Тя обясни делириума и истерията, като от време на време поглеждаше кристалната нощна лампа над леглото на Карън.

— Не мога да остана в тази стая! — извика Карън. — Може ли да се разменя с вас — помоли тя.

Лушъс Медик подръпна ластика на дясната си китка, докато паркираше лъскавата черна катафалка на алеята зад къщата на доктор Скарпета.

Бе предназначена за коне, а не за големи превозни средства, що за глупост беше това? Сърцето му още биеше силно. Беше направо кълбо от нерви. Имаше късмет, че не одраска колата в дърветата или във високата тухлена стена, която разделяше алеята и старите къщи край нея от обществения парк. Защо го подлагаха на такова изпитание? Чисто новата му катафалка вече имаше нужда от центроване, теглеше на една страна, докато се друсаше по паважа и вдигаше след себе си прах и мъртви листа. Той слезе, като остави мотора да работи, и забеляза една старица да го наблюдава от прозореца на съседната къща. Лушъс ѝ се усмихна, не можеше да не си помисли, че не след дълго този дърт прилеп щеше да се нуждае от услугите му.

Натисна бутона на домофона до огромната желязна порта и обяви:

— Медик.

След дълга пауза, която го накара пак да съобщи името си, прозвуча силен женски глас:

— Кой е?

— Погребално бюро „Медик“. Имам доставка.

— Докарали сте тялото тук?

— Да, госпожо.

— Не излизайте от колата. Идвам веднага.

Южняшкият чар на генерал Патън, помисли си Лушъс леко унижен и притеснен, докато пак се качваше в колата. Вдигна прозореца и се замисли за историите, които беше чувал. Някога доктор Скарпета

беше известна колкото Куинси^[1], но се бе случило нещо, когато беше главен съдебен лекар... Не си спомняше къде точно. Бяха я уволнили или не бе издържала на напрежението. Провал. Скандал. И може би не само това. После онзи широко коментиран случай във Флорида преди няколко години, някаква гола жена, увесена на покривна греда, измъчвана толкова дълго, че не издържала и се обесила на собственото си въже.

Беше пациентка на онази психиатърка, която имаше свое предаване по телевизията. Лушъс се помъчи да си спомни. Май повече от един човек беше измъчван и убит. Беше съвсем сигурен, че доктор Скарпета беше ключовият свидетел по делото, който убеди заседателите да обвинят доктор Селф в нещо. А в няколко статии, които беше чел оттогава, психиатърката наричаше доктор Скарпета „некомпетентна и предубедена“, „прикрита лесбийка“ и „бивше величие“. Сигурно беше вярно. Повечето жени с власт приличат на мъже или поне биха искали да са мъже, а в началото на кариерата ѝ не е имало много жени с нейната професия. Сега сигурно са хиляди. Заради търсенето и предлагането в патоанатомията вече нямаше нищо специално, не, жените превземаха всичко. Млади жени, които черпеха идеи от телевизията и правеха същото, което и доктор Скарпета. Това, както и всичко останало, което се говореше за нея, със сигурност обясняваше защо се бе заселила в града и работеше в бивша станция за дилижанси — или да бъдем честни, бивша конюшня — която нямаше нищо общо със сградата, в която се помещаваше бюрото на Лушъс, ни най-малко.

Той живееше над погребалната агенция, принадлежала на семейство Медик от окръг Бофорт повече от сто години. Триетажната господарска къща на бивша плантация още бе заобиколена от някогашните колиби за роби и изобщо не приличаше на малката станция за дилижанси на тази тясна уличка. Шокиращо, направо шокиращо. Едно беше да балсамираш тела и да ги подготвяш за погребение в професионално оборудвана стая в голяма къща, а съвсем друго да правиш аутопсии в станция за дилижанси, особено ако се занимаваш със скитници. Имаше трупове, които той ужасно трудно можеше да приведе в представителен вид пред семействата, колкото и ароматна пудра да им слагаше, за да не увонят църквата.

Зад двете порти се появи жена и той се отдаде на любимото си занимание, воайорството, като я оглеждаше подробно през затъмнения страничен прозорец. Чу се дрънчене на метал, когато тя отвори първата черна порта, после и външната — висока, от ковано желязо, в центъра ѝ имаше две извивки, наподобяващи сърце. Сякаш тя имаше сърце, но Лушъс вече беше сигурен, че няма. Беше облечена в делови костюм, имаше руса коса и той изчисли, че е висока метър и шейсет и пет, носеше пола 8-и размер и риза 10-и^[2]. Лушъс беше почти безпогрешен, когато трябваше да прецени как ще изглежда някой гол върху масата за балсамиране. Дори се шегуваше, че има рентгенови очи.

Тъй като Скарпета грубо му бе заповядала да не излиза от катафалката, той не го направи. Жената почука по затъмнения прозорец и той започна да се нервира. Пръстите му шаваха в скута, повдигнаха се към устата му, сякаш имаха своя воля, и той им каза „не“. Дръпна рязко ластика на китката си и нареди на ръцете си да престанат. Дръпна го пак и здраво стисна волана, облицован с имитация на дърво, за да им попречи да вършат глупости.

Тя пак почука.

Лушъс свали прозореца, като продължаваше да смуче твърд бонбон.

— Странно място сте избрали за частната си практика — каза той с широка заучена усмивка.

— Сбъркали сте мястото — отвърна тя, без „добър ден“ и „приятно ми е“. — Какво, за бога, правите тук?

— На погрешно място в лош момент. Това задържа хора като вас и мен в бизнеса — рече Лушъс все така ухилен до уши.

— Откъде взехте този адрес? — продължи тя нелюбезно. Изглежда, много бързаше. — Това не е офисът ми. Определено не е моргата. Съжалявам за неудобството, но трябва да си тръгнете веднага.

— Аз съм Лушъс Медик от погребално бюро „Медик“ в Бофорт край Хилтън Хед. — Той не стисна ръката ѝ, не се здрависваше с никого, ако можеше да го избегне. — Може да ни наречете курортно погребално бюро. Семейен бизнес на трима братя, единият съм аз. Смешката е, че когато се обадите на Медик, това не значи, че човекът е още жив. Схванахте ли? — Той посочи с палец задната част на катафалката и продължи: — Умряла е в дома си, вероятно от инфаркт.

Ориенталка, стара като света. Предполагам, че вече имате цялата информация за нея. Вашата съседка да не е шпионка? — И той вдигна очи към прозореца.

— Снощи говорих за този случай със съдебния следовател — обясни Скарпета със същия хладен тон. — Откъде имате този адрес?

— Съдебният следовател...

— Той ли ви даде този адрес? Той знае къде е офисът ми...

— Почакайте. Първо, аз съм нов при доставките. Отегчавах се до смърт да седя на бюро и да се занимавам с опечалените, затова реших, че е време да попътувам.

— Не можем да разговаряме за това тук.

О, не, напротив, помисли си Лушъс и продължи:

— Затова купих този кадилак от 1998 година, двойни карбуратори, двоен ауспух, с лети алуминиеви джанти, флагцоци, виолетов фар и черна поставка за ковчег. Не може да е по-люксозна, освен ако дебелията дама от цирка не беше в нея.

— Господин Медик, следовател Марино е тръгнал за моргата. Току-що му се обадох.

— Второ, никога не съм доставял труп за вас. Затова нямах представа къде е офисът ви, докато не проверих.

— Нали казахте, че съдебният следовател ви е упътил?

— Не ми е дал адрес.

— Наистина трябва да тръгвате. Зад къщата ми не бива да има катафалка.

— Семейството на покойната иска ние да уредим погребението, затова казах на съдебния следовател, че по-добре аз да транспортирам трупа. И така, намерих адреса ви.

— Намерили сте го? Къде? И защо не се обадохте на моя следовател?

— Обадох се, но той не отговори на обаждането ми, затова се наложи да проверя къде сте, както казах. — Лушъс дръпна ластика. — В интернет. В списъка на търговската камара. — Той счупи остатъка от бонбона с кътниците си.

— Този адрес не е в никакъв списък, никога не е бил в интернет и никога не е бъркан с офиса ми — моргата — а живея тук от две години. Вие сте първият, който идва в дома ми.

— Не се сърдете на мен. Не отговарям за сведенията в интернет. — Той пак дръпна ластика. — От друга страна, ако ми се бяха обадили по-рано през седмицата, когато беше открито момченцето, щях да докарам тялото и сега нямаше да имаме този проблем. Тогава минахте покрай мен и не ми обърнахте внимание, а ако тогава бяхме работили заедно, със сигурност щяхте да ми дадете правилния адрес. — Той дръпна отново ластика, вбесен, че Скарпета не проявява повече уважение към него.

— Защо сте били на мястото, щом съдебният следовател не ви е възложил да транспортирате тялото? — Тя ставаше все по-взискателна и го гледаше така, сякаш беше нарушител.

— Мотото ми е „Просто се яви“. Нали знаете, като на „Найк“, „Просто го направи“. Моето е „Просто се яви“. Схващате ли? Понякога, когато човек отиде пръв, това е достатъчно.

За пореден път дръпна ластика, а тя се взря многозначително в него, после погледна полицейския скенер в катафалката. Лушъс прокара език по прозрачния пластмасов предпазител, който носеше на зъбите си, за да му попречи да си гризе ноктите. Пак дръпна ластика около китката си. Дръпна го силно, той изплющя като камшик и го заболя ужасно.

— Моля ви, тръгвайте към моргата. — Скарпета погледна нагоре към съседката, която ги наблюдаваше. — Ще се погрижа следовател Марино да ви посрещне.

Отдръпна се от катафалката и внезапно забеляза нещо в задната ѝ част. Наведе се да погледне по-отблизо.

— Този ден става все по-хубав — отбеляза и поклати глава.

Той слезе от колата и не повярва на очите си.

— Мамка му! — изруга. — Мамка му! Мамка му!

---

[1] Едноименен американски сериал за съдебен патолог от 1976 г. — Б.пр. ↑

[2] Съответстват на 42 и 44 по българските номера. — Б.ред. ↑

4.

„Крайбрежна съдебна патология и съдружници“ се намираше в покрайнините на колежа „Чарлстън“. Двуетажната тухлена сграда беше строена преди Гражданската война и беше леко наклонена и изместена от основите си по време на земетресението от 1886 г. Или поне това каза агентът по недвижими имоти на Скарпета, когато тя купи сградата по причини, които Пийт Марино още не разбираше.

Имаше съвсем нови и по-хубави сгради, които тя можеше да си позволи. Но по някаква причина тя, Люси и Роуз избраха място, което изискваше повече работа, отколкото очакваше Марино, когато прие да работи тук. Месеци наред сваляха слоеве боя и лак, събаряха стени, сменяха дограмите на прозорците и каменните плочи на покрива. Събираха изхвърлени вещи от погребални домове, болници и ресторанти, и накрая създадоха съвсем прилична морга със специална вентилационна система, химични камини, резервен генератор, охладител и фризер, трупохранилище, хирургически колички и носилки. Стените и подът бяха покрити с епоксидна боя, която можеше да се мие. А Люси монтира безжична охранителна компютърна система, непонятна за Марино като шифърът на Леонардо.

— Кой, по дяволите, би искал да нахълта в тази дупка? — каза той на Шанди Снук, докато набираше кода, за да изключи алармата на вратата, която водеше от преддверието към моргата.

— Бас държа, че мнозина биха искали — възрази тя. — Да се поразходим.

— Не. Не тук долу. — Той я поведе към друга врата с аларма.

— Искам да видя трупове.

— Не.

— От какво те е страх? Невероятно е колко се боиш от нея — предизвика го Шанди, докато слизаше по скърцащите стъпала. — Сякаш си неин роб.

Шанди постоянно повтаряше тези думи и всеки път Марино се ядосваше все повече.

— Ако ме беше страх от нея, нямаше да те пусна тук, колкото и да ме подлудяваш с молбите си. В цялата морга има камери, тогава защо, по дяволите, да го правя, ако ме е страх от нея?

Тя вдигна поглед към една от камерите, усмихна се и помахна.

— Престани — скастри я той.

— Кой ще види? Тук няма никой освен нас и няма причина Голямата шефка да гледа записите, нали? Иначе нямаше да сме тук, нали? Страх те е до смърт от нея. Направо ми се повръща. Голям мъж като теб. Пусна ме само защото онзи мухльо, погребалният агент, е спукал гума. А Голямата шефка няма да дойде скоро и никой няма да прегледа записите. — Шанди отново помахна на камерата. — Нямаше да ти стиска да ме доведеш да огледам, ако някой можеше да разбере и да каже на Голямата шефка. — Тя се усмихна и пак помахна към друга камера. — Камерата ме обича. Давали ли са те по телевизията? Баща ми постоянно го даваха, сам си правеше рекламите. Участвала съм в някои от тях, навярно можех да направя кариера в телевизията, но кой иска хората да го зяпат постоянно?

— Освен теб? — Марино я шляпна по дупето.

Кабинетите бяха на първия етаж. Този на Марино беше най-люксовият, който беше имал досега. С чамово дюшеме, ламперия и красиви гипсови корнизи.

— През деветнайсети век — обясни той на Шанди, когато влязоха — моят кабинет сигурно е бил трапезарията.

— Нашата трапезария в Шарлът беше десет пъти по-голяма — отвърна тя, като се оглеждаше и дъвчеше дъвка.

Шанди никога не беше идвала в кабинета му, нито бе влизала в сградата. Марино не би посмял да поиска разрешение, а Скарпета не би го дала. Но след главозамайващата разгулна нощ тя пак го нападна, че е роб на Скарпета, и той се озлоби. После шефката се обади с новината, че Лушъс Медик е спукал гума и ще закъснее, а Шанди започна да му опява отново. Повтаряше, че Марино се впряга за нищо и може да я пусне да разгледа, след като го е молила цяла седмица. Все пак му беше гадже и би трябвало поне да види къде работи. Накрая той се предаде и й каза да го следва на своя мотор северно от улица „Мийтинг“.

— Това са истински антики — похвали се Марино. — От вехтошарски магазини. Докторката сама ги реставрира. Хубави са,

нали? За пръв път в живота си седя на бюро, по-старо от мен.

Шанди се настани на кожения стол зад бюрото му и започна да отваря чекмеджетата със сглобка лястовича опашка.

— Двамата с Роуз дълго обикаляхме къщата, като се опитвахме да разберем кое какво е, и решихме, че нейният кабинет някога е бил господарската спалня. А най-голямата стая, кабинетът на докторката, тогава са наричали дневна.

— Доста тъпо. — Шанди надничаше в едно от чекмеджетата. — Как изобщо намираш нещо тук? Натикваш всичко вътре, защото те мързи да подреждаш.

— Знам много добре кое къде е. Имам своя система за подреждане. Всичко е сортирано по чекмеджета. Прилича на десетичната система на Дюи.

— Тогава къде ти е картовият каталог, мъжаго?

— Тук — потупа той лъскавата си бръсната глава.

— Нямах ли някой интересен случай на убийство? Може би снимки?

— Не.

Шанди стана и подръпна кожените си панталони.

— Значи кабинетът на Голямата шефка е в дневната. Искам да го видя.

— Не.

— Имам право да видя къде работи, защото тя явно те притежава.

— Не ме притежава и няма да ходим там. И без това няма какво да видиш, освен книги и един микроскоп.

— Бас държа, че има хубави случаи на убийства в онази нейна дневна.

— Не. Държим поверителните случаи под ключ. Онези, които ти би нарекла хубави.

— Всяка стая е дневна, нали? Тогава защо се нарича така? — не млъкваше Шанди. — Това е глупаво.

— В онези времена са я наричали дневна, за да я отличат от гостната — обясни Марино, като гордо оглеждаше кабинета си, дипломите си на стената с ламперия, големия речник, който никога не използваше, всички останали недокоснати справочници, които Скарпета му даваше, след като получеше по-новите преработени

издания. И разбира се, купите, спечелени в турнири по боулинг — спретнато подредени и излъскани по вградените лавици. — Гостната е била наистина официална стая веднага след входната врата, където настаняваш хора, които не искаш да остават твърде дълго. А точно обратното е важно за дневната, която е нещо като съвременен хол.

— Явно си доволен, че е купила тази сграда, колкото и да се оплакваш.

— Не е толкова лошо за стара къща. Но предпочитам нещо ново.

— Твоят стар инструмент също не е лош. — Шанди го стисна така силно, че го заболя. — Факт е, че на мен ми се струва нов. Покажи ми кабинета ѝ. Покажи ми къде работи Голямата шефка. — Тя пак го стисна. — Кажете кой те възбужда повече, тя или аз?

— Млъкни — сопна се Марино и отмести ръката ѝ, ядосан от вулгарните шеги.

— Покажи ми къде работи.

— Казах ти, не.

— Тогава ми покажи моргата.

— Не става.

— Защо? Защото ти треперят гащите от страх? Какво ще ти направи? Ще се обади в полицията? Покажи ми я — настоя тя.

Марино погледна към малката камера в ъгъла на коридора. Никой нямаше да види записите. Шанди беше права. Кой би си дал труда? Нямаше причина. Отново го обзе онова чувство — смесица от злоба, агресивност и отмъстителност, което го караше да извърши нещо ужасно.

Пръстите на доктор Селф препускаха по лаптопа ѝ. Постоянно пристигаха нови имейли от агенти, адвокати, бизнес мениджъри, директори на компютърни фирми, специални пациенти и добре подбрани почитатели.

Но нищо ново от него. Пясъчния човек. Тя едва издържаше. Той искаше да я накара да си мисли, че е направил немислимото, да я измъчва, потапяйки я в безпокойство и ужас, да я принуди да допусне недопустимото. Когато отвори последния му имейл в онзи съдбоносен петък по време на обедната си почивка в студиото, изпратеното от него, последното, буквално промени живота ѝ. Поне временно.

Дано да не е истина.

Колко глупава и лековерна беше да му отговори, когато получи първия му имейл на личния си адрес миналата есен, но тя беше заинтригувана. Как беше възможно някой да намери личния ѝ, известен само на малцина имейл адрес? Трябваше да научи. Написа му писмо и попита. Не пожела да ѝ каже. Започнаха кореспонденция. Той беше необикновен, изключителен. Беше служил в Ирак и там бил дълбоко травмиран. С надеждата, че той ще бъде страхотен гост в някое от нейните предавания, започна терапевтична връзка с него онлайн, но нямаше представа, че е способен на немислимото.

Моля те, Господи, дано да не е истина.

Да можеше да върне времето назад. Да не му беше отговаряла. Да не беше се опитвала да му помага. Той беше луд, дума, която тя употребяваше рядко. Нейната претенция за слава беше, че всеки е способен да се промени. Но не и той. Не и ако беше сторил немислимото.

Дано да не е истина.

Ако беше сторил немислимото, той беше непоправимо покварено човешко същество. Пясъчния човек. Какво означаваше това и защо не бе настояла да ѝ обясни? Защо не го бе заплашила, че ако откаже, тя ще прекрати контактите с него.

Защото беше психиатър. Психиатрите не заплашват пациентите си.

Моля те, Господи, нека немислимото да не е истина.

Който и да беше, не можеше да му помогне нито тя, нито някой друг на света, а сега може би беше сторил нещо, което не беше очаквала. Може би беше сторил немислимото! Ако беше така, имаше само един начин доктор Селф да се спаси. Тя го реши в студиото си през онази обедна почивка, която никога нямаше да забрави. Тогава видя изпратената от него снимка и разбра, че може да е в сериозна опасност по ред причини, и бе принудена да каже на продуцентите си, че ще отсъства заради семеен проблем, който не можеше да разкрие. Надяваше се, че няма да е в ефир няколко седмици. Вместо нея щяха да излъчват обичайния ѝ заместник (умерено забавен психолог, който не можеше да се мери с нея, но се залъгваше с мисълта, че може). Затова не можеше да си позволи да отсъства по-дълго от няколко седмици. Всеки копнееше да заеме мястото ѝ. Доктор Селф се обади на

Пауло Марони (под предлог, че му изпраща пациент, и веднага я свързаха) и (маскирана) се качи в лимузина (не можеше да използва някого от своите шофьори), и (все така дегизирана) взе частен самолет и тайно се регистрира в „Маклийн“, където беше в безопасност, скрита и както се надяваше, скоро щеше да научи, че немислимото не се е случило.

Всичко това е извратена клопка. Той не беше го сторил. Лудите хора постоянно правят фалшиви самопризнания.

(Ами ако не беше?)

Трябваше да обмисли най-лошия сценарий. Хората щяха да обвинят нея. Да кажат, че заради нея лудият се е вманиачил по Дрю Мартин, след като миналата есен бе спечелила турнира „Ю Ес Оупън“ и беше участвала в шоуто на доктор Селф. Невероятни предавания и ексклузивни интервюта. Какви забележителни часове бяха прекарвали заедно с Дрю в ефир, в разговори за положителното мислене, за това как да си вдъхнеш сили с подходящите средства, за това как да вземеш решение дали да спечелиш, или да загубиш и как това бе дало възможност на Дрю, едва шестнайсетгодишна, да понесе едно от най-големите поражения в историята на тениса. Забележителната поредица на доктор Селф „Кога да спечелим“ пожъна феноменален успех.

Пулсът ѝ се ускори, когато се върна към другата страна на ужаса. Отново отвори имейла на Пясъчния човек, сякаш ако го погледнеше отново, ако го гледаше достатъчно дълго, щеше някак си да го промени. Нямаше текстово съобщение. Само приложение на ужасяващ ясен образ на Дрю, гола и седнала във вана от сива мозайка, монтирана върху теракотен под. Водата стигаше до кръста ѝ и когато доктор Селф уголемяваше образа, както вече беше правила много пъти, забелязваше настръхналата кожа по ръцете на Дрю, посинелите ѝ устни и нокти, което показваше, че водата, течаща от стария пиринчен чучур, беше ледена. Косата ѝ беше мокра, изражението на красивото ѝ лице беше трудно да се опише. Зашеметена? Жалка? Шокирана? Приличаше на упоена.

Пясъчния човек бе съобщил на доктор Селф в предишни имейли, че било обичайно да потапят във вода голи пленници в Ирак. Да ги бият, унижават, да ги принуждават да уринират един върху друг. Правиш това, което трябва, пишеше той. След известно време ти се струва нормално и той нямал нищо против да прави снимки. Нямал

нищо против, до онова, което беше сторил, но не ѝ беше разкрил какво е то и тя беше убедена, че именно заради него се е превърнал в чудовище. Ако приемеше, че е сторил немислимото, ако изпратеният имейл не беше клопка.

(Дори да беше клопка, той беше чудовище, щом ѝ го беше причинил!)

Тя потърси в снимката следи от фалшификация, като я уголемяваше, намаляваше, въртеше я и се взираше в нея. Не, не, не, продължаваше да се успокоява тя. Разбира се, че не е истинска.

(Ами ако беше?)

Мозъкът ѝ се самоизяждаше. Ако сметнеха, че е виновна, с кариерата ѝ беше свършено. Поне временно. Милионите ѝ последователи щяха да кажат, че тя е виновна, защото е трябвало да го предвиди, че не е трябвало да обсъжда Дрю в имейлите си до този анонимен пациент, който се наричаше Пясъчния човек и твърдеше, че е гледал Дрю по телевизията, че е чел за нея и според него изглежда мило момиче, но непоносимо самотно и бил сигурен, че трябва да я срещне, че тя щяла да се влюби в него и повече да не изпитва болка.

Ако публиката научеше, щеше да се повтори случаят във Флорида, само че в още по-лош вариант. Обвинена. Несправедливо. Поне временно.

„Гледах Дрю във вашето предаване и усетих непоносимото ѝ страдание — пишеше Пясъчния човек. — Тя ще ми благодари.“

Доктор Селф се взираше в образа на монитора. Щяха да я критикуват, че не се е обадила в полицията веднага щом бе получила имейла преди девет дни, и никой нямаше да приеме аргументите ѝ, които бяха напълно логични: ако изпратеното от Пясъчния човек беше истинско, вече беше късно тя да предприеме нещо. Ако беше извратена шега (нещо монтирано с един от онези софтуерни пакети за фотомонтаж), какъв бе смисълът да го разгласи и може би да даде идея на някой друг умопобъркан?

Мислите ѝ мрачно се върнаха към Марино. Към Бентън.

Към Скарпета.

И Скарпета нахлу в съзнанието ѝ.

Черен костюм на широки светлосини райета и синя риза в същия цвят, от която очите ѝ изглеждаха още по-сини. Русата ѝ коса беше къса, носеше съвсем малко грим. Забележителна и силна, тя седеше

изправена, но спокойна на свидетелската банка с лице към заседателите. Те бяха хипнотизирани от нея, докато тя отговаряше на въпросите и обясняваше. Изобщо не поглеждаше бележките си.

— Не е ли вярно, че почти всички обесвания са самоубийства, следователно е възможно тя сама да е отнела живота си? — пледираше един от адвокатите на доктор Селф в съдебната зала във Флорида.

Тя беше приключила със свидетелските си показания, беше освободена като свидетелка, но не можа да устои да не гледа съдебната процедура. Наблюдаваше нея. Скарпета. Чакаше я да се провали, да допусне грешка.

— Статистически в наше време е вярно, че повечето обесвания, поне доколкото знаем, са самоубийства — отвърна Скарпета на заседателите, като отказваше да погледне към адвоката на доктор Селф и му отговаряше сякаш той говореше през интерком от друга стая.

— Доколкото знаем? Нима твърдите, госпожо Скарпета, че...

— Доктор Скарпета. — Тя се усмихна на заседателите.

Те ѝ се усмихнаха в отговор, приковали погледи в нея, очевидно очаровани, омаяни от нея, докато тя методично съсипваше почтеността и надеждността на доктор Селф, без никой да съзнава, че всичко това са манипулации и неистини. О, да, лъжи. Убийство, не самоубийство. Доктор Селф да бъде индиректно обвинена в убийство! Тя не беше виновна. Не можеше да знае, че онези хора ще бъдат убити. Само защото бяха изчезнали от дома си, това не значеше, че им се бе случило нещо лошо.

А когато Скарпета ѝ се обади да я разпитва, след като беше намерила шишенце с лекарство, предписано от доктор Селф като лекуващ лекар, беше напълно права да откаже да обсъжда който и да е настоящ или бивш пациент. Откъде можеше да знае, че някой ще умре? Че ще умре по отвратителен начин. Тя не беше виновна. Ако беше, щеше да има криминално дело, не само процес, заведен от алчни роднини. Тя не беше виновна, а Скарпета умишлено накара заседателите да повярват в обратното.

(Сцената в съдебната зала се появи пред очите ѝ.)

— Значи не можете да определите дали едно обесване е самоубийство или убийство — запита по-високо адвокатът на доктор Селф.

— Не и без свидетели или факти, които да изяснят какво е станало...

— Тоест?

— Че човек просто не може сам да си причини подобно нещо.

— Например?

— Например да бъде намерен увиснал на висока улична лампа на паркинг без стълба. С ръце, здраво вързани зад гърба — отвърна тя.

— Истински случай или си го измислихте в момента? — саркастично попита адвокатът.

— 1962 г. Линч в Бирмингам, Алабама — отвърна тя на заседателите, седмина от които чернокожи.

Доктор Селф се върна от другата страна на ужаса и затвори снимката на монитора. Посегна към телефона и се обади в кабинета на Бентън Уесли и инстинктът веднага ѝ подсказа, че непознатата жена, която вдигна, е млада, надценява важността си, въобразява си, че има правомощия, следователно беше от богато семейство и бе наета от болницата като услуга, и Бентън трудно я понасяше.

— Как е малкото ви име, доктор Селф? — попита жената, сякаш не знаеше коя е доктор Селф, докато всички в болницата бяха наясно.

— Надявам се, че доктор Уесли най-последно е дошъл — каза доктор Селф. — Той очаква обаждането ми.

— Няма да дойде преди единайсет. — Като че ли доктор Селф беше обикновена пациентка. — Мога ли да попитам за какво се обаждате?

— Няма проблем. А вие сте?... Мисля, че не се познаваме. Когато звънях за последно, вдигна друг.

— Вече си тръгна.

— А вие сте?...

— Джаки Майнър. Новата му асистентка. — Започна да говори надутото. Сигурно още не беше завършила докторската си дисертация, ако изобщо някога успееше.

— Много ти благодаря, Джаки — подкупващо отвърна доктор Селф. — Предполагам, че си приела длъжността, за да помагаш в изследванията му на... как се казваше? Дорзолатерална активация при майчино гълчене?

— ДАМГ? — изненада се Джаки. — Кой го нарича така?

— Мисля, че ти току-що го нарече така — каза доктор Селф. — Не бях забелязала, че звучи като дамга. Ти първа го каза. Много си остроумна. Кой беше великият поет? Да видим дали ще мога да го цитирам: „Остроумието е гениалната способност да възприемаш и метафората да се изразяваш“. Или нещо подобно. Мисля, че беше Александър Поуп. Скоро ще се запознаем. Много скоро, Джаки. Както сигурно знаеш, аз съм част от изследването. Онова, което нарече ДАМГ.

— Знаех си, че сте някоя важна особа. Затова доктор Уесли остана тук през уикенда и ме помоли да дойда. В графика пише само ВИП.

— Сигурно не е лесно да работиш за него.

— Точно така.

— Той е прочут по цял свят.

— Затова исках да стана негова асистентка. Работя като стажант, мечтая да стана съдебен психолог.

— Браво! Много добре. Може някой ден да те поканя в предаването си.

— Не съм мислила за това.

— А би трябвало, Джаки. Напоследък много мисля как да разширя хоризонта си до Другата страна на ужаса. Другата страна на престъплението, която хората не виждат — престъпния ум.

— Напоследък всички се интересуват само от това — съгласи се Джаки. — Само пуснете телевизора. Всяко предаване и филм са за престъпления.

— Аз пък тъкмо си търсех консултант на продукцията.

— Ще се радвам да поговорим с вас по въпроса, когато кажете.

— Разпитвала ли си престъпник? Или може би си присъствала на някой от разпитите на доктор Уесли?

— Още не. Но непременно ще го направя.

— Пак ще се срещнем, доктор Майнър. Нали си доктор Майнър?

— Щом си взема изпитите и намеря време да се съсредоточа върху дисертацията си. Вече планираме церемонията по защитата ми.

— Разбира се. Един от най-прекрасните моменти в живота.

През миналите векове компютърната лаборатория зад старата тухлена морга е била помещение за коне и коняри.

За щастие, преди архитектурната комисия да попречи, сградата бе превърната в нещо средно между гараж и склад, а сега Люси я наричаше своя импровизирана компютърна лаборатория. Беше тухлена, беше малка, направо миниатюрна. От другата страна на река Купър вече се строеше масивна сграда. Там земята беше изобилна, а законите беззъби, както се изразяваше Люси. Когато бъдеше завършена, новата ѝ съдебна лаборатория щеше да има всички възможни инструменти и технически нововъведения. Досега се справяха доста добре с анализа на отпечатъци, токсикология, огнестрелни оръжия, допълнителни улики и ДНК. Федералните още нищо не бяха видели. Тя щеше да ги засрами.

В лабораторията със стари тухлени стени и под от чамови дъски беше компютърното ѝ царство, изолирано от външния свят с прозорци против куршуми и урагани, и винаги спуснати щори. Люси седеше пред една работна станция, свързана със сървър от шейсет и четири гигабайта, с шаси от шест наставени решетки. Ядрото — или оперативната система, свързваща софтуера с хардуера — беше по неин собствен проект, създадено с най-елементарния компютърен език, за да може Люси сама да общува с дънната платка, докато създаваше своя киберсвят — или както тя го наричаше, Безкрайността на вътрешния космос, прототипа за който я продаде за потресаваща сума, но смяташе за неприлично да я споменава. Люси не говореше за пари.

По протежение на горната част на стените имаше плоски видеоекрани, които постоянно показваха всеки ъгъл и звук, уловен от безжична система от камери и вградени микрофони, а онова, което тя виждаше в момента, беше невероятно.

— Тъп кучи син — извика високо на плоския екран пред себе си.

Марино показваше моргата на Шанди Снук, Люси ги виждаше от различни ъгли по екраните и чуваше гласовете им сякаш беше с тях.

Бостън, петият етаж на сграда от кафяв пясъчник, построена в средата на деветнайсети век на улица „Бийкън“. Бентън Уесли седеше на бюрото си и гледаше през прозореца към балона с горещ въздух, който се носеше над шотландските брястове, стари колкото Америка.

Белият балон бавно се издигаше като огромна луна над сградите в центъра на града.

Мобилният му телефон иззвъня. Той си сложи безжичната слушалка и каза: „Уесли“, като силно се надяваше да не е нещо спешно, свързано с доктор Селф, настоящата болнична напаст, може би най-опасната от всички досегашни.

— Аз съм — рече Люси в ухото му. — Влез в мрежата. Включвам те на конферентна връзка.

Бентън не я попита защо. Включи се в безжичната мрежа на Люси за прехвърляне на видео, аудио и данни в реално време. Лицето ѝ изпълни видеоекрана на лаптопа на бюрото му. Изглеждаше свежа, хубава и енергична, както винаги, но очите ѝ святкаха от гняв.

— Опитвам нещо ново — каза тя. — Свързвам те с охранителната система, за да видиш това, което виждам аз. Става ли? Екранът ти ще се раздели на четири квадрата, за да имаш образ от четири камери. Изборът зависи от мен. Така ще можеш да разбереш какво прави нашият тъй наречен приятел Марино.

— Готово — отвърна Бентън, когато екранът се раздели и му позволи да види едновременно четири части от сградата на Скарпета, заснети от камери.

Звънецът в преддверието на моргата.

В горния ляв ъгъл на екрана Марино и някаква млада, секси, но долнопробна жена в кожен костюм на мотоциклетист бяха в коридора на горния етаж на офиса на Скарпета и той ѝ казваше:

— Чакай ме тук, докато дойде тя.

— Защо да не те придружа? Не ме е страх. — Гласът ѝ, дрезгав, със силен южняшки акцент, се чуваше ясно през тонколониите на бюрото на Бентън.

— Какво става, по дяволите? — попита Бентън Люси по телефона.

— Само гледай — отвърна тя. — Последното му момиче чудо.

— Откога?

— Да видим. Мисля, че започнаха да спят заедно миналия понеделник вечер. Същата вечер, когато се запознаха и се напиха.

Марино и Шанди се качиха на асансьора. Улови ги друга камера, когато той ѝ каза:

— Добре. Но ако той каже на докторката, край с мен.

— Хикъри-дикъри-док. Тя те е хванала за топките — пропя шеговито тя.

— Ще ти дам престилка, за да скриеш кожения костюм, но си затваряй устата и не прави нищо. Не откачай и не прави нищо, говоря сериозно.

— И друг път съм виждала трупове — вдигна небрежно рамене тя.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата излязоха.

— Баща ми се задави с котлет пред мен и цялото семейство — каза Шанди.

— Съблекалнята е там, вратата вляво — посочи Марино.

— Вляво, ако гледам накъде?

— Първата врата, след като завиеш зад ъгъла. Облечи една престилка и по-бързо.

Шанди затича. В единия сектор на екрана Бентън я видя в съблекалнята — съблекалнята на Скарпета — как извади една синя престилка от шкафчето — шкафчето и престилката на Скарпета — и бързо я навлече наопаки. Марино я чакаше в коридора. Тя се върна тичешком при него с разкопчана и развята престилка.

Още една врата. Тази водеше към преддверието, където в един ъгъл бяха паркирани мотоциклетите на Марино и Шанди, барикадирани с конуси за пътна маркировка. Вътре имаше катафалка, моторът ѝ работеше и отекваше между тухлените стени. От нея излезе погребален агент, висок и непохватен, с костюм и вратовръзка, черни като катафалката. Той разгъна дългите си крайници като носилка, сякаш се превъплъщаваше в професията си. Бентън забеляза нещо странно в ръцете му, бяха сгърчени като нокти на птица.

— Аз съм Лушъс Медик — представи се мъжът и отвори задния капак. — Запознахме се онзи ден, когато извадиха мъртвото дете от блатото.

Той надяна чифт латексови ръкавици и Люси приближи образа му. Бентън забеляза пластмасов предпазител на зъбите и ластик на дясната му китка.

— Приблужи ръцете му — помоли той Люси.

Тя увеличи образа, когато Марино промърмори, сякаш едва понасяше мъжа:

— Да, спомням си.

Бентън забеляза разранените пръсти на Лушъс Медик и каза на Люси:

— Жестоко си гризе ноктите. Вид самонараняване.

— Нещо ново за него? — Лушъс питаше за убитото момче, за което Бентън знаеше, че още не е разпознато в моргата.

— Не е твоя работа — сопна се Марино. — Ако беше за пред всички, щяха да го кажат в новините.

— Господи! — прошепна Люси в ухото на Бентън. — Говори като Тони Сопрано.

— Изглежда, си загубил таса. — Марино посочи към задната лява гума на катафалката.

— Този е резервен — надменно отвърна Лушъс.

— Разваля ефекта, нали? — продължи да се заяжда Марино. — Колата е лъскава, а едното колело е с грозни гайки.

Лушъс намусено отвори задната врата и извади носилката на колелца от задното купе. Сгъваемите алуминиеви крака с дрънчене паднаха на пода. Марино не предложи помощта си, докато Лушъс търкаляше носилката с увитото в черен чувал тяло по рампата, блъсна я в рамката на вратата и изруга.

Марино намигна на Шанди, която изглеждаше странно в разкопчаната хирургическа престилка и с черни кожени ботуши. Лушъс нетърпеливо остави тялото в средата на залата, дръпна ластика на китката си и извика сърдито:

— Трябва да се погрижим за документите й.

— По-тихо — каза Марино. — Може да събудиш някого.

— Нямам време за вашия комедиен клуб. — Лушъс понечи да си тръгне.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми помогнеш да я преместя от твоята браква върху една от нашите модерни носилки.

— Фукльо — прозвуча гласът на Люси в ухото на Бентън. — Искат да впечатли картофената уличница.

Марино изтегли една носилка на колелца от охладителя, издраскана и с доста криви крака, едно от колелцата й беше леко изкривено като на количка в супермаркет. Двамата с ядосания Лушъс вдигнаха трупа в чувала и го поставиха на носилката.

— Тази твоя шефка си я бива — подхвърли Лушъс. — Истинска кучка.

— Никой не те е питал за мнението ти. Ти чу ли някой да го пита? — обърна се Марино към Шанди.

Тя се взираше в чувала, сякаш не го беше чула.

— Не съм крив, че адресът ѝ е сбъркан в интернет. Държа се така, сякаш съм виновен, че искам да си свърша работата. Аз се разбирам добре с всекиго. Ще препоръчаш ли на клиентите си моята погребална агенция?

— Пусни си реклама в Жълтите страници.

Лушъс тръгна към малкия кабинет до моргата, вървеше бързо, почти без да прегъва колене и Бентън го оприличи на ножица.

Един квадрант от екрана показваше Лушъс в кабинета, как ровеше в книгата си, отваряше чекмеджета, търсеше химикалка.

Друг квадрант от екрана показваше Марино, който каза на Шанди:

— Никой ли не знаеше как се оказва първа помощ?

— Ще науча всичко, скъпи — отвърна тя. — Всякакви техники, само ми покажи.

— Сериозно. Когато баща ти се е задавил... — започна да обяснява Марино.

— Мислехме, че е получил инфаркт, удар или пристъп — прекъсна го тя. — Беше ужасно, хвана се за гърдите, падна на пода и си удари главата, а лицето му посиня. Не знаехме какво да правим, нямахме представа, че се задушаваш. И дори да знаехме, не можехме да направим нищо, освен да се обадим на „Бърза помощ“. — Лицето ѝ се сгърчи сякаш щеше да се разплаче.

— Съжалявам, че ти го казвам, но сте могли да направите нещо — поклати глава Марино. — Ще ти покажа. Обърни се.

Приключил с документите, Лушъс бързо излезе от кабинета до моргата и мина точно покрай Марино и Шанди. Те не му обърнаха внимание, когато той влезе в залата за аутопсии без придружител. Марино обгърна кръста ѝ с огромните си ръце, сви едната в юмрук, притисна с палец горната част на корема ѝ точно над пъпа. Сграбчи юмрука с другата си ръка и я повдигна леко нагоре, само колкото да ѝ покаже. После плъзна ръцете си нагоре и я погали.

— Мили боже — въздъхна Люси в ухото на Бентън. — Този получи ерекция в скапаната морга.

В залата за аутопсии камерата проследяваше Лушъс, който отиде до големия черен дневник, оставен на един работен плот. „Книгата на мъртвите“, както почтително го наричаше Роуз. Започна да регистрира трупа с химикалката, взета от бюрото в кабинета.

— Не би трябвало да го прави — продължи Люси. — Само леля Кей има право да попълва дневника. Той е юридически документ.

— Видя ли, не е толкова страшно, че сме тук? — каза Шанди на Марино. — Усещам нещо твърдо. — Тя посегна назад и го хвана за члена. — Знаеш как да разведряваш момичетата. Не се шегувам.

— Невероятно — промърмори Бентън на Люси.

Шанди се обърна в прегръдките на Марино и го целуна, целуна го по устните, там, в моргата, и за миг на Бентън му се стори, че двамата ще започнат да правят секс в коридора. После:

— Хайде, сега опитай ти — подкани Марино.

В друг квадрант на екрана Бентън гледаше как Лушъс разлиства дневника.

Когато Марино се обърна, възбудата му пролича. Шанди, чиито ръце едва го обгръщаха, се разсмя. Той сложи огромните си длани върху нейните, помогна ѝ да натисне и продължи да говори:

— Не се шегувам. Ако някога видиш, че се давя, натискай точно така. Силно! — Показа ѝ. — Целта е да изкараш въздуха и онова, което препречва пътя му, също ще излети. — Тя плъзна ръце надолу и пак го сграбчи, но той я отблъсна и се обърна с гръб към Лушъс, когато погребалният агент излезе от залата за аутопсии.

— Разбрала ли е нещо за мъртвото момче? — попита Лушъс и дръпна ластика на китката си. — Едва ли, понеже го е вписала в дневника като „нерешен случай“.

— Беше нерешен, когато го докараха. А ти защо ровиш в дневника? — Марино изглеждаше смешен, обърнал гръб на Лушъс.

— Явно не може да се справи с такъв сложен случай. Жалко, че не го докарах аз. Можех да ѝ помогна. Знам повече за човешкото тяло от всеки лекар. — Лушъс се отмести настрани и впери поглед в чатала на Марино. — Виж ти! — възкликна той.

— Нищо не разбираш и по-добре си мълчи за трупа — злобно отвърна Марино. — И не коментирай докторката. Най-добре се разкарай.

— За момченцето от онзи ден ли говорите? — намеси се Шанди.

Лушъс издрънча с количката и остави току-що докарания труп на носилката наред сред салона, пред стоманената врата на охладителя. Марино я отвори и блъсна неподатливата носилка вътре, а ерекцията му все още личеше.

— Господи! — възкликна Бентън.

— Да не би да взема виагра? — прошепна Люси в ухото му.

— Защо не купите нова количка, или както се нарича това чудо? — попита Шанди.

— Докторката не пилее пари.

— Значи е стисната. Бас държа, че не ти плаща много.

— Ако имаме нужда от нещо, купува го, но не пилее парите. Не като Люси, която може да купи Китай.

— Винаги защитаващ Голямата шефка. Но на мен държиш повече, нали, бибчо? — изду глезено устни Шанди и го погали.

— Мисля, че ще повърна — прошепна Люси.

Шанди влезе в хладилника, за да огледа какво има вътре. Свистенето на излизания отвътре студен въздух се чуваше през колоните на Бентън. Една камера в преддверието улови Лушъс, който седнаше зад волана на своята катафалка.

— Тази убита ли е? — попита Шанди за последната доставка, после погледна друго тяло в чувал в един ъгъл. — Искам да ми разкажеш за детето.

Лушъс потегли с катафалката, а вратата на преддверието шумно се захлопна зад него, звукът приличаше на катастрофа.

— Умряла е от естествена смърт — отвърна Марино. — Възрастна жена, ориенталка. На осемдесет и пет години.

— Защо я изпращат тук, щом е умряла от естествена смърт?

— Защото съдебният следовател е пожелал да я изпрати. Защо? Да пукна, ако знам. Докторката каза да бъде тук. Нямам понятие. На мен ми прилича на най-обикновен инфаркт. Мирише ми на нещо. — Той направи гримаса.

— Да погледнем — предложи Шанди. — Хайде, само за малко.

Бентън ги наблюдаваше на екрана, гледаше как Марино смъква ципа на чувала, а Шанди се дръпва отвратена, отскача, закрила с длан носа и устата си.

— Това заслужаваш — процеди Люси, когато приближи тялото: разлагащо се, издуто от газове и с позеленял корем. Бентън добре

познаваше миризмата — ужасна воня, неприличаща на никоя друга, която насища въздуха и сякаш полепва по небцето ти.

— По дяволите! — изруга Марино и затвори ципа. — Сигурно е престояла така дни наред и проклетият съдебен следовател на окръг Бофорт не е искал да се занимава с нея. Хубаво я помириса, нали? — присмя се той на приятелката си. — А си мислеше, че работата ми е лесна.

Шанди се приближи към малкото телце в чувал, оставено самотно върху една носилка в ъгъла. Застана съвсем неподвижна, като се взираше в него.

— Недей — изрече Люси в ухото на Бентън, но всъщност говореше на образа на Марино на екрана.

— Бас държа, че знам какво има в този малък чувал — каза Шанди едва чуто.

Марино излезе от хладилника.

— Вън, Шанди. Хайде.

— Какво ще направиш? Ще ме заключиш вътре? Стига, Пийт. Отвори чувала. Знам, че това е мъртвото момче, за което говореше онзи гадняр, погребалният агент. Чух за момчето по новините. Значи то още е тук. Защо? Горкото дете е самичко в ледения хладилник.

— Свършено е с него — процеди Бентън. — Загуби битката.

— По-добре да не го виждаш — каза Марино, като се върна в хладилника.

— Защо не? Това е момчето, намерено на остров Хилтън Хед. За него говореха в новините — повтори тя. — Знаех си. Защо още е тук? Знаят ли кой го е извършил? — Шанди не помръдваше от мястото си до черния чувал на носилката.

— Не знаем нищо. Затова още е тук. Хайде. — Той й направи знак и гласовете им вече едва се чуваха.

— Нека да го видя.

— Недей — каза Люси на образа на Марино на екрана. — Не се поддавай, Марино.

— По-добре недей — опита да я разубеди той.

— Мога да го понеса. Имам право да го видя, защото ти не би трябвало да имаш тайни от мен. Това е нашето правило. Още сега ми докажи, че нямаш тайни от мен. — Тя не откъсваше поглед от чувала.

— Не. За такива неща правилото за тайните не важи.

— Напротив. Побързай. Вече ми е студено, все едно съм един от трупове.

— Защото ако докторката научи...

— Пак започваш. Боиш се от нея, сякаш тя те притежава. Кое е толкова страшно? Защо мислиш, че няма да го понеса? — гневно извика Шанди, обгърнала раменете си с ръце, за да се предпази от студа. — Бас държа, че той не мирише така гадно като старицата.

— Кожата му е одрана и очите му са извадени — съобщи й Марино.

— О, не — въздъхна Бентън и разтри лицето си.

— Не ме заблуждавай! — разлюти се Шанди. — Не смей да се шегуваш с мен! Веднага ми дай да го видя! Омръзна ми да се превръщаш в мекотело, когато онази ти е наредила нещо!

— Права си, няма нищо смешно. Онова, което става тук, не е шега. Постоянно ти го повтарям. Нямах представа с какво се занимавам.

— Не е ли страшно! Как да си помислиш, че Голямата шефка ще направи нещо подобно. Да одере малко дете и да му извади очите. Винаги си казвал, че се отнася добре с мъртвите. — Сега говореше с омраза. — На мен ми прилича на нацистка. Те са одирали хората и са правели абажури от кожата им.

— Понякога единственият начин да разбереш дали посинелите или почервенелите места наистина са натъртвания, е да погледнеш под кожата, за да се увериш, че отдолу има разкъсани кръвоносни съдове. С други думи, натъртвания или, както ги наричаме, контузии, вместо трупни петна — обясни Марино.

— Невероятно! — изохка Люси в ухото на Бентън. — Вече се прави на съдебен лекар.

— Не е невероятно — възрази Бентън. — Чувства се несигурен. Заплашен. Обиден. Бори се с чувството си за малоценност. Не знам какво му става.

— Причината сте вие с леля Кей.

— От какво? — Шанди се взираше в черния чувал.

— Когато кръвообращението спре, кръвта се утаява и кожата изглежда зачервена на места. Те много приличат на пресни натъртвания. Синините, прилични на охлузвания, може да са причинени и от други неща. Наричат се находки постмортем. Сложно

е — надутото каза Марино. — За да сме сигурни, обелваме кожата, нали разбираш, със скалпел. — Той направи бързи режещи движения във въздуха. — За да видим какво има отдолу, а в този случай бяха истински натъртвания. Момчето е покрито с тях от главата до петите.

— Но защо сте извадили очите му?

— За други изследвания. Търсехме още кръвоизливи, каквито се срещат при силно разтърсване на малко дете. Такива неща. Същото е и с мозъка. Прибран е в буркан с формалин, не тук, а в медицинско училище, където му правят специални изследвания.

— Боже мой, мозъкът му е в буркан!

— Просто така се прави. Слага се в този химикал, за да не се разложи и да се огледа по-добре. Нещо като балсамиране.

— Наистина знаеш много. Ти трябва да си лекарят тук, не тя. Дай да видя.

Целият разговор се водеше в хладилника при широко отворена врата.

— Когато съм започнал да го правя, още не си била родена — изфука се Марино. — Разбира се, можех да стана лекар, но кой иска да учи толкова дълго? Кой би искал да е на нейно място? Тя няма личен живот. Общува само с мъртъвци.

— Искам да го видя — настоя Шанди.

— По дяволите, не знам какво ми става — ядоса се Марино. — Винаги когато съм в хладилника, умирам за цигара.

Тя бръкна в джоба на коженото яке под престилката и извади пакет цигари и запалка.

— Не мога да си представя, че някой би сторил подобно нещо с малко дете. Трябва да го видя. Вече съм тук, покажи ми. — Тя запали две цигари и двамата запушиха.

— Манипулира го, на ръба е — отбеляза Бентън. — Този път той здравата загази.

Марино изтегли носилката от замразителя.

Отвори ципа на чувала. Чуваше се шумоленето на материята. Люси приближи образа на Шанди, която издишаше дима и се взираше с широко отворени очи в мъртвото момче.

Измършавяло телце, прорязано от чисти прави линии от брадичката до гениталиите, от раменете до дланите, от таза до пръстите на краката, гръдният му кош бе отворен като издълбана диня.

Органите му ги нямаше! Кожата бе отделена от мускулите и отметната настрани, като разкриваше десетки тъмнопурпурни кръвоизливи с различна степен на заздравяване, както и рани и фрактури по костите и хрущялите. Очите му бяха празни дупки, през които се виждаше вътрешността на черепа.

— Мразя тази жена! — изпищя Шанди. — Мразя я! Как е могла да му стори това? Изкормен и одран като убит елен. Как можеш да работиш за тази откачена кучка!

— Успокой се. Спри да крещиш. — Марино затвори ципа и прибра чувала в камерата. Затвори вратата. — Предупредих те. Хората не бива да виждат подобни неща. Може да се травмират трайно от такива гледки.

— Ще запомня завинаги как изглеждаше. Луда кучка! Проклета нацистка!

— Няма да казваш на никого, чуваш ли? — сопна се Марино.

— Как можеш да работиш за тази жена?

— Млъквай, говоря сериозно — каза Марино. — Помагах ѝ при аутопсията и със сигурност не съм нацист. Така се прави. Хората са двойно прецакани, когато ги убият. — Той взе престилката от Шанди и бързо я сгъна. — Това дете вероятно е бито още от деня на раждането си. Никой не е давал пет пари за него и това е резултатът.

— Какво знаеш ти за живота? Въобразявате си, че знаете всичко за всеки, а виждате само каквото е останало, след като ги нарежете като касапи.

— Сама поиска да дойдеш тук — ядоса се Марино. — Затова млъкни и не ме наричай касапин.

Той остави Шанди в коридора и върна престилката в шкафчето на Скарпета. После включи алармата. Камерата в преддверието ги улови как излизат през входната врата и тя се захлопва зад тях.

Гласът на Люси. Бентън трябваше да уведоми Скарпета за обиколката на Марино, за това предателство, което можеше да я съсипе, ако стигнеше до медиите. Люси тръгваше за летището и щеше да се върне късно на другия ден. Бентън не я попита. Беше сигурен, че тя вече е знаела всичко, макар да не му беше казала. После Люси му съобщи за доктор Селф, за имейлите ѝ до Марино.

Бентън не каза нищо. Не можеше. На монитора Марино и Шанди Снук яхнаха мотоциклетите си и се отдалечиха.

5.

Трополене на метални колелета върху теракот.

Вратата на хладилната зала се отвори с неохотно съскане. Скарпета не усещаше ледения въздух и миризмата на замръзнала смърт, когато извади стоманената поставка с малкия черен чувал. Към висулката на ципа бе прикрепена бележка, на която с черно мастило пишеше: „Неизвестен“. Беше отбелязана датата 30 април 2007 г. и имаше подпис на погребалния агент, транспортирал тялото. В дневника на моргата Скарпета бе написала, че неизвестният е от мъжки пол, между пет и десетгодишен, убит и намерен на остров Хилтън Хед, на два часа път от Чарлстън. Беше от смесена раса: трийсет и четири процента северноафриканец и шейсет и шест процента европеец.

Само тя имаше право да вписва случаи в дневника. Затова се ядоса, когато дойде няколко часа по-късно и установи, че сутрешният случай вече беше вписан, вероятно от Лушъс Медик. Нахалникът беше решил, че възрастната жена, която бе докарал, е умряла от естествена смърт, предизвикана от „кардиален и респираторен пристъп“. Нагъл малоумник. Всеки умира от сърдечна и белодробна недостатъчност. Независимо дали е прострелян или ударен от кола или бухалка, човек умира, когато сърцето и дробовете откажат да функционират. Нямахме право, нито основание да заключи, че смъртта е естествена. Тя не беше направила аутопсия и не беше негова отговорност или законно право да твърди каквото и да било. Той не беше съдебен патолог. Изобщо не биваше да докосва дневника на моргата. Не можеше да си представи защо Марино му бе позволил да влезе в залата за аутопсии и да си тръгне непридружен.

От устата ѝ излизаше пара, когато свали папката от количката и попълни в картон на неизвестното момче часа и датата. Чувството ѝ за безпомощност беше осезаемо като студа. Въпреки всичките си усилия не знаеше къде е умряло момчето, макар да допускаше, че е станало недалеч от мястото, където бе намерено. Не знаеше точната му

възраст. Не знаеше как убиецът е пренесъл тялото, но предполагаше, че е с лодка. Не се бяха отзовали свидетели. Единствените улики, които откри, бяха бели памучни нишки, вероятно от чаршафа, в който го беше увил съдебният следовател на окръг Бофорт, преди да го затвори в чувала.

Пясъкът, солта, парчетата от миди и растения в отворстията на момчето и по кожата му, бяха характерни за блатата, където бе открито голото му разлагащо се тяло, проснато по лице в блатната тиня и треви. След като дни наред използва всички процедури, за които се сети, за да накара тялото му да ѝ проговори, то ѝ предложи само няколко болезнени разкрития. Стомахът и мършавостта му ѝ показаха, че е гладувал седмици, ако не и месеци наред. Деформираните нокти сочеха нов растеж в различни възрасти, което предполагаше, че пръстите на ръцете и краката са претърпели многократни тежки травми, или че момчето е подлагано на мъчение. Червеникавите белези по цялото му тяло ѝ подсказваха, че наскоро е бил бит жестоко с широк колан с голяма четвъртита тока. Разрезите, огледът на плътта под кожата и микроскопският анализ разкриха кръвоизливи в меките тъкани от темето до ходилата. Беше умрял от вътрешни кръвоизливи — беше кървил до смърт, без външно да пролее нито капка. Метафора за невидимия му и нещастен живот.

Беше запазила части от органите му в буркани с формалин и бе изпратила мозъка и очите му за специален преглед. Бе направила стотици снимки и уведомила Интерпол, в случай че го обявят за изчезнал в друга държава. Отпечатъците от пръстите и ходилата му бяха въведени в Интегрираната автоматизирана система за разпознаване на отпечатъци (ИАС-РО), а ДНК профилът му — в Комбинираната система за индексация на ДНК (КСИД) — цялата информация за него бе въведена в базата данни на Националния център за изчезнали и експлоатирани деца. Освен това Люси претърсваше щателно интернет. Засега нямаше никакви следи и съвпадения, което навеждаше на мисълта, че не е бил отвлечен или изгубен, не беше избягал и попаднал в ръцете на непознат садист. Най-вероятно беше пребит от родител или друг роднина, опекун или приеман родител, който бе оставил тялото му в отдалечен район, за да прикрие престъплението си. Това се случваше постоянно.

Скарпета не можеше да направи нищо повече като лекар или учен, но нямаше да се откаже от него. Нямаше да допусне костите му да попаднат в просешки гроб. Докато не бъдеше разпознат, той щеше да остане при нея, прехвърлен от хладилника в нещо като времева капсула, полиуретанов изолиран фризер, охладен до минус шейсет и пет градуса по Целзий. Ако се наложеше, можеше да остане при нея години наред. Тя затвори тежката стоманена врата на фризера и излезе в ярко осветения ароматизиран коридор, като развързваше синята хирургическа престилка и сваляше ръкавиците. Найлоновите калцунни върху обувките ѝ тихо шумоляха по чистия теракотен под.

От стаята си с красивия изглед доктор Селф отново говореше с Джаки Майнър, тъй като Бентън не си бе дал труд да отговори на обаждането ѝ, а вече бе почти два следобед.

— Той знае, че трябва да се погрижим за това. Според вас защо е тук през уикенда и е помолил и вас да дойдете? Впрочем, плащат ли ви за извънредния труд? — Доктор Селф не показваше гнева си.

— Знаех, че имаме важен пациент. Предупреждават всички ни, когато дойде някой прочут. Тук идват много известни хора. Как разбрахте за изследването? — попита Джаки. — Длъжна съм да попитам, защото ни интересува коя е най-ефективната форма на реклама. Дали по вестниците или по радиото, с плакати или устно.

— От съобщението за набиране на доброволци в административната сграда. Видях го още когато ме приемаха, което сега ми се струва много отдавна. И си помислих, защо не? Решила съм да си тръгна скоро, много скоро. Жалко, че и твоят уикенд се провали — каза със съчувствие доктор Селф.

— Честно казано, не е лошо. Трудно се намират доброволци, които отговарят на критериите, особено нормалните. Колко жалко. Поне двама от трима се оказват ненормални. Но помислете. Ако бяхте нормален човек, бихте ли дошли тук, за да...

— Бъдете част от научен проект — завърши доктор Селф нелепата мисъл на Джаки. — Не мисля, че човек може да се регистрира тук като нормален.

— Не исках да кажа, че не сте...

— Винаги съм готова да науча нещо ново и имам необикновена причина, за да съм тук — обясни доктор Селф. — Съзнавате колко поверително е това.

— Чух, че се криете тук от съображения за сигурност.

— Доктор Уесли ли ви го каза?

— Слух. А поверителността е гарантирана, според закона за здравното осигуряване, с който всички се съобразяваме. Трябва да е безопасно да си тръгнете, ако е така.

— Човек може само да се надява.

— Знаете ли подробности за изследването?

— Само каквото помня от обявата за набиране на доброволци — отвърна доктор Селф.

— Доктор Уесли не го ли е обсъждал с вас?

— Уведомиха го в петък, когато съобщих на доктор Марони, който е в Италия, че искам да участвам доброволно в изследването, но то трябва да се проведе незабавно, защото реших да напусна болницата. Сигурна съм, че доктор Уесли смята да ме инструктира подробно. Не знам защо още не се обажда. Може би не е получил съобщението ви.

— Казах му, но той е много зает и важен човек. Мисля, че днес трябваше да запише майката на важната особа, тоест вашата майка. Затова предполагам, че смята първо да направи това. После съм сигурна, че ще ви се обади.

— Сигурно му е трудно с личния живот. Остава тук през уикенда заради тези изследвания и какво ли още не. Предполагам, че има любовница. Красив и изискан мъж като него със сигурност не е сам.

— Има някаква жена на юг. Всъщност племенницата ѝ беше тук преди месец.

— Колко интересно — вметна доктор Селф.

— Дойде тук за скенер. Люси. Или е таен агент, или се опитва да прилича на такъв. Знам, че е компютърен предприемач, приятелка е с Джош.

— Свързана е със силите на реда — отбеляза замислено доктор Селф. — Някакъв вид таен агент, обучена в най-новите технологии. И изключително богата, предполагам. Очарователно.

— Дори не разговаря с мен, освен че се представи като Люси, стисна ми ръката и ме поздрави. Говореше си с Джош, после доста се

забави в кабинета на доктор Уесли. Вратата беше затворена.

— Какво си помислихте за нея?

— Че е самовлюбена. Но, разбира се, не съм общувала с нея. Тя беше при доктор Уесли. На затворена врата. — Тя отново го подчерта.

Ревнува. Идеално.

— Колко мило — каза доктор Селф. — Сигурно са много близки. Тя изглежда необикновена. Красива ли е?

— Прилича малко на мъжкарана, ако ме разбирате. Облечена в черно и доста мускулиста. Има здраво ръкостискане като на мъж. Погледна ме право в очите с напрегнато изражение. Очите ѝ бяха като зелени лазерни лъчи. Почувствах се много неловко. Сега, като се замисля, не бих искала да остана насаме с нея. Такива жени...

— Искаш да кажеш, че е била привлечена от теб и е искала да правите секс, преди да си заминеш, така ли? Нека позная, сигурно с частен самолет — предположи доктор Селф. — Къде каза, че живее?

— В Чарлстън, като леля си. Мисля, че наистина искаше да правим секс. Господи. Как може да не съм го разбрала още когато се здрависа с мен и ме погледна в очите? И, о, да. Попита ме дали работя до късно. Сигурно е искала да знае кога приключвам работа. Попита ме откъде съм. Започна да задава лични въпроси. Просто тогава не го осъзнах.

— Може би защото те е било страх да го осъзнаеш, Джаки. Тя ми се струва много привлекателна и обаятелна, от жените, които с хипноза примамват хетеросексуална жена в леглото и дори след изключително еротично преживяване?... — Тя замълча. — Нали разбираш защо две жени правят секс, дори ако едната е хетеросексуална, или дори и двете? Това изобщо не е изключение.

— В никакъв случай.

— Четеш ли Фройд?

— Никога не съм изпитвала влечение към друга жена. Дори към съквартирантката ми в колежа. А живеехме заедно. Ако имах скрито предразположение, щеше да се случи много повече.

— Всичко е свързано със секса, Джаки. Сексуалното желание се корени в най-ранното детство. Какво е онова, което пеленачетата и от двата пола получават, а по-късно е отказано на жените?

— Не знам.

— Храненето от майчината гърд.

— Не искам такова хранене, не помня нищо за него, а циците ме интересуват само защото мъжете ги харесват. Те са важни по тази причина и единствено заради това ги забелязвам. Мисля, че са ме хранили от шише.

— Все пак съм съгласна с теб. Странно е, че тя е дошла чак дотук заради скенер. Надявам се, че ѝ няма нищо.

— Чувала съм, че идва два пъти годишно.

— Два пъти годишно?

— Така каза един от техниците.

— Колко трагично, ако е болна от нещо. С теб знаем, че не е обичайно човек да си прави скенер няколко пъти годишно. Дори никак. Какво друго трябва да знам за моя скенер?

— Някой дал ли си е труд да ви попита дали имате проблем да влезете под магнита? — попита Джак със сериозността на специалист.

— Проблем ли?

— Нали знаете? Дали може да ви причини проблем.

— Не, освен ако след това не мога да различа север от юг. Но ти отново проявяваш проникателност. Трябва да се запитам какво причинява магнитът на хората. Не съм сигурна дали е проучено както трябва. Ядрено-магнитният резонанс се прилага сравнително отскоро, нали?

— Изследването използва функционален магнитен резонанс, за да наблюдаваме как работи мозъкът ви, докато слушате записа.

— Да, записа. На майка ми ще ѝ бъде приятно да я записват. Какво друго трябва да очаквам?

— По протокол се започва със СКИД. Нека да обясня — Структурирано клинично интервю за диагностика на душевни заболявания.

— Запозната съм. Особено с последната редакция на интервюто.

— Понякога доктор Уесли ми позволява аз да проведа интервюто. Не можем да ви сканираме без него, а да отговорите на всички въпроси изисква доста време.

— Ще го обсъдя с него, когато го видя днес. И ако е удобно, ще попитам за Люси. Не, може би не бива. Но се надявам да не е болна. Особено щом той е привързан към нея.

— Доктор Уесли е зает с други пациенти, но аз може да намеря време за интервюто.

— Благодаря, Джаки. Ще говоря с него за това, щом ми се обади. А имало ли е негативни реакции срещу това очарователно изследване? И кой го финансира? Мисля, че спомена баща си?

— Няколко души страдаха от клаустрофобия. Затова не можахме да ги сканираме след цялата свършена работа. Представете си, давам си труда да ги интервюирам и да запиша майките им...

— Предполагам, че ги записвате по телефона. Доста работа си свършила само за една седмица.

— Така е по-евтино и по-ефективно. Няма нужда да се срещаш лично с хората. Просто стандартна подготовка за онова, за което искаш да говорят на записа. Не ми е позволено да обсъждам финансирането, но баща ми е голям филантроп.

— Обмислям ново предаване. Споменах ли, че смятам да наема консултанти на продукцията? Ти каза, че Люси е свързана със силите на реда? Може би е специален агент? Ще помисля и за нея. Освен ако не е болна. Колко пъти сте сканирали мозъка ѝ тук?

— Съжалявам, но не съм гледала предаването ви. Заради работата си мога да гледам телевизия само вечер.

— Предаванията ми се излъчват многократно. Сутрин, обед и вечер.

— Научното изследване на престъпния ум и проявленията му наред с интервюта с хора, които носят оръжие и арестуват престъпници, е прекрасна идея. На публиката ще ѝ хареса — каза Джаки. — Много повече, отколкото други подобни предавания. Мисля, че ако поканите експерт, който да интервюира някой сексуален насилник или убиец психопат, това ще повиши рейтинга ви.

— От което заключавам, че психопат, който изнасилва или блудства и убива, може да не е насилник по природа. Това е изключително оригинална концепция, Джаки, което ме кара да се запитам дали само сексуалните убийци социопати са насилници. И след тази хипотеза какво трябва да се запитаме?

— Ами...

— Да се запитаме в коя категория попада натрапчивото сексуално убийство? Или пък това е езиков спор. Аз казвам „врат“, а ти „шия“.

— Ами...

— Четеш ли достатъчно Фройд и обръщаш ли внимание на сънищата си? Трябва да ги записваш, да държиш дневник до леглото си.

— Разбира се, за лекциите, но не си водя дневник за сънища. Не съм го правила и за упражнения — отвърна Джаки. — В реалния живот вече никой не си пада по Фройд.

Осем и половина вечерта. Римско време.

Чайките се носеха с писъци в мрака. Приличаха на големи бели прилепи.

В други крайбрежни градове чайките са досадни през деня, но изчезват по мръкнало. Това определено беше валидно за Америка, където капитан Пома бе прекарал доста време. Като малък той често пътуваше в чужбина с родителите си. Трябваше да стане светски мъж, който говори чужди езици, има безупречни маниери и отлично образование. От него трябваше да излезе нещо, казваха родителите му. Наблюдаваше две дебели снежнобели чайки, кацнали на перваза на прозореца близо до неговата маса, които го гледаха. Може би искаха хайвера от моруна.

— Питам те къде е — каза той на италиански. — А в отговор ти ме информираш за мъж, за когото би трябвало да знам? Но не ми казваш подробности. Ужасно ме дразниш.

— Казах ти следното — отвърна доктор Пауло Марони, който познаваше капитана от години. — Както знаеш, доктор Селф покани Дрю Мартин в своето предаване. Седмици по-късно доктор Селф започнала да получава имейли от човек с психично разстройство. Знаем го, защото тя ми ги препрати.

— Пауло, моля те. Трябват ми подробности за този объркан човек.

— Надявах се, че ги имаш.

— Не аз повдигнах тази тема.

— Но ти работиш по случая — ядоса се доктор Марони. — Изглежда, имам повече информация от теб. Това е потискащо. Значи не сте открили нищо.

— Не бих искал да го призная публично. Не напредваме. Затова е жизненоважно да ми разкажеш за този неуравновесен човек. И имам чувството, че си играеш с мен по много странен начин.

— За повече подробности трябва да говориш с нея. Тъй като не е неин пациент, тя спокойно може да говори за него. Стига да е склонна да ти съдейства. — Марони посегна към сребърния поднос с блини. — А това изобщо не е сигурно.

— Тогава ми помогни да я намеря — помоли капитан Пома. — Защото имам чувството, че знаеш къде е. И точно по тази причина ми се обади ненадейно и се самопокани на много скъпа вечеря.

Доктор Марони се засмя. Можеше да си позволи цяла стая с най-добрия руски хайвер. Не заради това вечеряше с капитана. Знаеше нещо и имаше сложни доводи и план. Това беше типично за него. Притежаваше дарбата да разбира човешките склонности и мотиви, беше може би най-гениалният човек, когото познаваше капитанът. Но той беше загадка и имаше свое определение за истината.

— Не мога да ти кажа къде е — каза доктор Марони.

— Което не означава, че не знаеш. Измъчваш ме с твоите словесни игри, Пауло. Не че съм мързелив. Не че не се постарях да я открия. Откакто научих, че е познавала Дрю, разговарях с хора, които работят за нея, и чувам все същата история, която знам от новините. Заминала е внезапно по семейни причини. Никой не знае къде е.

— Логиката ще ти каже, че е невъзможно никой да не знае къде е.

— Да, логиката ми го казва — съгласи се капитанът, като намаза една блина с хайвер и му я подаде. — Имам чувството, че ще ми помогнеш да я открия. Защото, както казах, ти знаеш, и точно затова ми се обади, а сега си играем с думите.

— Предполагам, че хората от екипа ѝ са препратили имейлите ти с молба за среща или поне за телефонен разговор, нали? — попита доктор Марони.

— Така казват. — Чайките отлетяха, привлечени от друга маса. — Няма да я намеря по нормалните канали. Едва ли възнамерява да ме приеме, защото последното, което иска, е да стане фактор в разследването. Хората може да решат, че е отговорна.

— Навярно би трябвало. Тя е безотговорна — заяви доктор Марони.

Появи се сервитьорът и напълни чашите им. Ресторантът на покрива на хотел „Хаслър“ беше един от любимите на капитан Пома. Гледката беше прекрасна и никога не му омръзваше. Той мислеше за Кей Скарпета и се питаше дали тя и Бентън Уесли са вечеряли тук. Навярно не. Бяха твърде заети. Сториха му се прекалено заети за важните неща в живота.

— Разбираш ли? Фактът, че ме избягва, ме кара да мисля, че има основание — добави капитанът. — Може би заради психично разстроения пациент, когото ти е изпратила. Моля те, кажи ми къде да я намеря, защото мисля, че знаеш.

— Споменах ли, че в Съединените щати имаме правила и стандарти и че делата са национален спорт? — попита Марони.

— Екипът ѝ няма да ми каже, ако тя е пациент в твоята болница.

— Аз също не бих ти казал.

— Не, разбира се. — Капитанът се усмихна. Сега вече беше сигурен. Без всякакво съмнение.

— Много се радвам, че сега не съм там — каза след малко доктор Марони. — Имаме много труден прочут пациент в „Павилиона“. Надявам се, че Бентън Уесли ще успее да се справи подобаващо.

— Трябва да говоря с нея. Как да я убедя, че съм научил от друг източник, а не от теб?

— Не си научил нищо от мен.

— Все от някого съм разбрал. Тя ще иска да ѝ кажа.

— Не си научил нищо от мен. Всъщност ти изказа предположение. И аз не съм потвърдил.

— Може ли да го обсъдим хипотетично?

Доктор Марони отпи от виното си.

— Предпочитам онова „Барбареско“, което пихме миналия път.

— Сигурно. Струваше триста евро.

— Плътно, но много свежо.

— Виното ли? Или жената, с която си бил снощи?

За мъж на неговата възраст, който ядеше и пиеше каквото си иска, доктор Марони изглеждаше добре и никога не му липсваха жени. Те му се предлагаха сякаш беше бог Приап, а той не беше верен на нито една. Когато идваше в Рим, обикновено оставяше съпругата си в Масачузетс. Явно тя нямаше нищо против. Той се грижеше добре за

нея и не ѝ досаждаше със сексуалните си желания, защото тя не ги задоволяваше, а и не беше влюбен в нея. Това беше съдба, която капитанът отказваше да приеме. По душа бе романтик и отново се замисли за Скарпета. Тя нямаше нужда някой да се грижи за нея и не би го допуснала. Нейното присъствие в мислите му беше като светлината на свещите по масите, и светлините на града през прозореца. Тя го вълнуваше.

— Мога да я потърся в болницата, но ще ме попита как съм разбрал, че е там — каза капитанът.

— Говориш за важната персона. — Доктор Марони топна седефената лъжичка в хайвера и загреба количество, достатъчно за две блини. Размаза хайвера по една и я изяде. — Не бива да търсиш никого в болницата.

— Ами ако Бентън Уесли е моят източник? Доскоро беше тук и участваше в разследването. А сега тя е негова пациентка. Яд ме е, че онази вечер говорихме за доктор Селф, а той не разкри, че е негова пациентка.

— Говорим за важната персона. Бентън не е психиатър и важната персона формално не е негова пациентка. По същество тя е моя пациентка.

Капитанът замълча, тъй като келнерът се появи с предястията. Ризото с гъби и пармезан. Минестроне с аромат на босилек с паста.

— Бентън никога не би издал такава информация. Все едно да питаш камък — заговори отново доктор Марони, когато келнерът се отдалечи. — Предполагам, че и важната персона скоро ще напусне. По-важният въпрос за теб е къде ще отиде. Къде е била, е важно само заради мотива.

— Предаването на доктор Селф се снима в Ню Йорк.

— Важните персони могат да ходят където си искат. Ако разбереш къде е и защо, може да откриеш къде ще отиде после. По-вероятен източник би била Люси Фаринели.

— Люси Фаринели? — Капитанът беше объркан.

— Племенницата на доктор Скарпета. По случайност аз ѝ правя услуга и тя идва в болницата доста често. Може да е чула клюки от персонала.

— И какво? Казала е на Кей, а тя на мен?

— Кей? — промърмори доктор Марони, докато дъвчеше. — Значи си в приятелски отношения с нея?

— Надявам се. С Бентън не са толкова приятелски. Мисля, че той не ме харесва.

— Повечето мъже не те харесват, Ото. Само хомосексуалистите. Но разбираш мисълта ми. Хипотетично. Ако информацията идва от външен човек — Люси, която е казала на Скарпета, а тя на теб, значи няма етични и законови пречки. — Доктор Марони хапваше ризотото с апетит. — Можеш да започнеш да гониш следата.

— А важната персона знае, че Кей работи с мен по случая, тъй като доскоро беше в Рим и я давах по новините. Значи важната персона ще повярва, че Кей е непрекият източник и тогава няма да има проблеми. Много добре. Идеално.

— Ризотото с гъби е почти идеално. А министронето? Опитвал съм го преди — отбеляза доктор Марони.

— Отлично е. Тази важна персона. Можеш ли да ми кажеш защо е пациентка в „Маклийн“, без да нарушиш поверителността?

— Нейната причина или моята? Нейната причина е личната ѝ безопасност. Моята е, за да може тя да ме използва. Патологията ѝ е комплексна. Страда от биполярно разстройство, но отказва да го признае, още по-малко да го лекува. Кое разстройство на личността искаш да обсъдя? Тя има толкова много. За съжаление хората с личностни разстройства рядко се променят.

— Значи нещо е предизвикало кризата. Това първата ѝ хоспитализация ли е по психиатрични причини? Проучих я. Тя е противник на лекарствата и смята, че всички проблеми на света могат да бъдат решени, ако се следват нейните съвети. Нарича ги инструменти.

— Поне аз не знам важната персона да е постъпвала в болница преди този случай. Сега вече зададе важния въпрос. Не къде е, а защо. Не мога да ти кажа къде е тя. Мога да ти кажа само къде е важната персона.

— Нещо е травмирирало твоята важна персона.

— Тази персона е получила имейл от един луд. По една случайност същия луд, за когото доктор Селф ми разказа миналата есен.

— Трябва да говоря с нея.

— С кого?

— Добре. Може ли да говорим за доктор Селф?

— Щом искаш, ще прехвърлим разговора от важната персона на доктор Селф.

— Разкажи ми повече за този луд.

— Както казах, някой, когото съм приемал няколко пъти в тукашния си кабинет.

— Няма да питам за името на този пациент.

— Добре, защото не го знам. Плати в брой. И излъга.

— И нямаш никаква представа как е истинското му име?

— За разлика от теб аз не правя проверка на миналото на пациента, нито искам доказателства за истинската му самоличност — изтъкна доктор Марони.

— Тогава как е фалшивото му име?

— Не мога да ти кажа.

— Защо доктор Селф ти е съобщила за него? И кога?

— В началото на октомври. Каза, че ѝ изпращал имейли и тя решила, че е най-добре да го насочи към друг. Както вече ти казах.

— Значи тя е поне донякъде отговорна, щом признава, че дадена ситуация не отговаря на възможностите ѝ — заключи капитан Пома.

— Ето какво не разбираш. И през ум не ѝ минава, че нещо е извън възможностите ѝ. Просто не е искала да се занимава с него. Било е угодно на маниакалното ѝ его да го насочи към психиатър, носител на Нобелова награда, който преподава в „Харвард“. Било ѝ е приятно да ми причини неудобства, както е правила много пъти досега. Има си своите основания. Ако не друго, поне е знаела, че ще се проваля. Случаят е нелечим. — Доктор Марони разглеждаше виното си, сякаш в него беше отговорът.

— Кажи ми следното — продължи капитан Пома. — Щом не може да бъде излекуван, тогава не си ли съгласен, че това оправдава подозренията ми? Той е ненормален човек, който може би върши ненормални неща. Изпращал ѝ е имейли. Може да ѝ е изпратил имейл, за който ти е казала, когато е била приета в „Маклийн“.

— Имаш предвид важната персона. Не съм казал, че доктор Селф е в „Маклийн“. Но ако беше, ти със сигурност щеше да научиш защо. Струва ми се, че това е най-важното. Вече се повтарям като развалена плоча.

— Може да е изпратил на важната персона имейл, който я е притеснил достатъчно, за да се скрие в твоята болница. Трябва да го намерим и поне да се уверим, че не е убиец.

— Не знам как да го направим. Както казах, не мога да ти кажа кой е. Знам само, че е американец и е служил в Ирак.

— Той как обясни посещението си при теб чак в Рим? Доста е далеч за лекарски преглед.

— Страдаше от посттравматичен стрес. Изглежда има близки в Италия. Разказа ми обезпокоителна история за млада жена, с която прекарал един ден миналото лято. За трупа, открит близо до Бари. Помниш случая.

— Канадската туристка? — изненада се капитанът. — По дяволите!

— Същата. Само че тя не беше разпозната в началото.

— Беше гола и сериозно осакатена.

— Не като Дрю Мартин, ако съдя по думите ти. Не беше сторено същото с очите ѝ.

— Липсваха големи части от плътта ѝ.

— Да. Отначало решиха, че е проститутка, изхвърлена от кола в движение или блъсната от превозно средство. Така обясняваха раните — каза доктор Марони. — Аутопсията показва друго, беше извършена много компетентно, макар и в примитивни условия. Знаеш как стават тези неща в отдалечени райони, където няма пари.

— Особено ако е проститутка. Аутопсията беше извършена в гробището. Ако по същото време не бяха обявили за издирване канадската туристка, щяха да я погребат в гробището неразпозната — спомни си капитан Пома.

— Беше установено, че плътта е отрязана с нож или трион.

— А ти няма ли да ми кажеш всичко, което знаеш за този пациент, който е платил в брой и е дал фалшиво име? — запротестира капитанът. — Сигурно имаш бележки, които да ми покажеш.

— Невъзможно. Няма доказателства за нещата, които той ми разказа.

— Ами ако той е сегашният убиец, Пауло?

— Ако имах повече доказателства, щях да ти кажа. Разполагам само с неговите объркани приказки и неловкото чувство, което

изпитах, когато ми се обадиха за убитата проститутка, която се оказа изчезналата канадка.

— Обадили са ти се? Какво? За мнение? Това е ново за мен.

— Случаят беше на полицията, не на карабинерите. Давам безплатни съвети на много хора. Накратко, този пациент не дойде да ме посети отново и не мога да ти кажа къде е — сви рамене доктор Марони.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога.

— Не разбираш ли, че е възможно той да е убиецът на Дрю Мартин? Изпратен ти е от доктор Селф и изведнъж тя се скрива в твоята болница заради един имейл от луд човек.

— Пак упорстваш, да се върнем към важната персона. Не съм казал, че доктор Селф е пациентка в болницата. Но мотивът да се крие, е по-важен от самото скривалище.

— Ако можех да разкопая главата ти, Пауло, не се знае какво щях да намеря.

— Ризото и вино.

— Ако знаеш подробности, които могат да помогнат на разследването, не приемам твоята потайност — разсърди се капитанът. После замълча, защото келнерът се запъти към тях.

Доктор Марони поиска пак да види менюто, макар да беше опитвал всичко от него, понеже често вечеряше тук. Капитанът, който не искаше меню, препоръча средиземноморски омар на грил, последван от салата и италиански сирена. Мъжката чайка се върна сама. Загледа ги през прозореца, като оправяше снежнобелите си пера. Зад нея искряха светлините на града. Златният купол на „Свети Петър“ приличаше на корона.

— Ото, ако наруша поверителността с толкова малко доказателства и сбъркам, с кариерата ми е свършено — най-послед каза доктор Марони. — Нямам основателна причина да изнасям повече подробности за този човек пред полицията. Ще бъде крайно неразумно от моя страна.

— Значи загатваш кой може да е убиецът, после затръшваш вратата? — Капитан Пома се приведе над масата от отчаяние.

— Не аз отворих тази врата — отбеляза доктор Марони. — Само ти я посочих.

Увлечена в работа, Скарпета се стресна, когато алармата на ръчния ѝ часовник иззвъня в три и петнайсет.

Тя довърши шева на Y-образния разрез на разлагащата се възрастна жена, чиято аутопсия беше ненужна. Атеросклеротична плака. Причината за смъртта, както се очакваше, беше атеросклеротична сърдечносъдова болест. Тя свали ръкавиците и ги пусна в яркочервеното кошче за биологично-рискови отпадъци, после се обади на Роуз.

— Идвам след малко — съобщи ѝ Скарпета. — Ако успееш да се свържеш с Медик, кажи му, че може да я вземат.

— Тъкмо идвах при теб — каза Роуз. — Притесних се, че може случайно да си се заключила в хладилника. — Стара шега. — Бентън те търсеше. Каза да си провериш електронната поща, когато, цитирам, си сама и спокойна.

— Гласът ти е по-зле от вчера. По-дрезгав.

— Може да съм настинала.

— Преди малко чух мотора на Марино. И някой е пушил тук долу. В хладилника. Дори престилката ми смърди на цигари.

— Странно.

— Къде е той? Няма да е зле да намери време и да ми помогне.

— В кухнята — отвърна Роуз.

Скарпета смени ръкавиците и издърпа трупа на старицата от масата за аутопсии върху подплатения с чаршаф твърд винилов чувал върху носилката, който после пхна в хладилника. Тя изми с маркуч работната си маса, постави епруветките със стъкловидно тяло, урина, жлъчка и кръв, както и кутия с разрязани органи в хладилника за по-нататъшен токсикологичен анализ и хистология. Изцапаните с кръв карти остави да се сушат — проби за ДНК изследване, които се включваха в картон на всеки пациент. След като изми пода, почисти хирургическите инструменти и умивалниците и събра документите за по-късна диктовка, тя бе готова да се погрижи за собствената си хигиена.

В задната част на сектора за аутопсии имаше сушилни с въглеродни и ХЕПА филтри за окървавени и изцапани дрехи, преди да бъдат опаковани като улики и изпратени в лабораториите. Следваше

складово помещение, пералня и накрая съблекалня, разделена от стена от полупрозрачно стъкло. Едната страна за мъже, другата за жени. На този ранен етап от практиката ѝ в Чарлстън, само Марино ѝ асистираше в моргата. Той имаше своя част от съблекалнята, а тя разполагаше с другата и винаги ѝ беше неловко, когато двамата вземаха душ едновременно и тя го чуваше и виждаше движенията му през дебелото зелено полупрозрачно стъкло.

Скарпета влезе в своята част на съблекалнята, затвори и заключи вратата. Свали найлоновите калцунци от обувките си, после шапката и маската и ги пхна в кошчето за биологично-рискови отпадъци, накрая хвърли хирургическата престилка в коша за пране. Взе душ, като се търкаше с антибактериален сапун, изсуши косата си със сешоар и отново облече костюма и обувките. Прекоси целия коридор и стигна до вратата в дъното. От другата ѝ страна имаше стръмна дъбова стълба, която водеше право в кухнята, където Марино тъкмо си отваряше кутийка с диетична кола.

Той я огледа от горе до долу.

— Много си се издокарала — отбеляза. — Забравила си, че е неделя, и си мислиш, че отиваш в съда? Аз пък се разходих с мотора до Мъртъл Бийч. — По зачервеното му брадясало лице личаха следите от дълга пиянска нощ.

— Смятай го за дар. Че си жив още един ден. — Тя мразеше моторите. — Освен това времето е лошо и ще се развали още повече.

— Накрая ще те кача на моя „Роудмастър“ и ще се вманиачиш, ще ме молиш за още.

Идеята да яхне големия му мотоциклет, да го обгърне с ръце и да притисне тяло до неговото я отвращаваше и той го знаеше. Тя му беше шеф и изпълняваше тази роля почти двайсет години, но той вече не изглеждаше доволен от това. И двамата определено се бяха променили. Бяха преживели добри и лоши моменти. Но през последните години и особено напоследък, уважението към нея и към работата ставаше все по-недоловимо, а сега се бе случило и това. Тя мислеше за имейлите на доктор Селф, питаше се дали Марино смята, че ги е видяла. Чудеше се в каква игра го е въвлякла психиатърката — игра, която той нямаше да разбере и при всички случаи щеше да загуби.

— Чух те да идваш. Явно пак си паркирал мотоциклета в преддверието — подхвърли тя. — Ако го блъсне някоя катафалка или

бус — напомни му, — отговорността ще е твоя и няма да те съжалявам.

— Ако го блъснат, ще вкарам в моргата още един труп. На тъпия погребален агент, който не гледа къде кара.

Мотоциклетът на Марино и невероятният шум, който вдигаше с него, беше станал поредният повод за конфликти между тях. С него той ходеше на местопрестъпления, в съда, в спешните отделения, в адвокатски кантори и домове на свидетели. В офиса отказваше да го оставя на паркинга и го вкарваше в преддверието, което беше за доставка на трупове, не за лични превозни средства.

— Господин Грант дойде ли вече? — попита Скарпета.

— Пристигна с раздрънкан пикап, натоварен със скапаната му рибарска лодка, мрежи за скариди, ведра и други боклуци в каросерията. Едър като планина и черен като катран. Не съм виждал толкова черни цветнокожи като тези тук. Нито капка сметана в кафето. Не като предишното ни любимо местенце във Вирджиния, където Томас Джеферсън е спял със слугините.

Кей не беше в настроение да отговаря на провокациите му.

— В кабинета ми ли е, защото не искам да го карам да чака?

— Не разбирам защо си се наконтила така за него, сякаш имаш среща с адвокат, съдия или отиваш на църква — процеди Марино и тя се запита дали той не се надява да се е облякла така за него, може би защото е прочела имейлите от доктор Селф и ревнува.

— Срещата с него е важна като всяка друга — отвърна тя. — Винаги показваме уважение, забрави ли?

Марино миришеше на цигари и алкохол. Или „химията му не работеше“, както по-мекко се изразяваше Скарпета. Дълбоко вкоренената му несигурност усилваше лошото му настроение, проблем, който ставаше доста заплашителен поради страховитата му физика. Беше на петдесет и пет години, бръснеше каквото бе останало от косата му, носеше черни дрехи на моторист, груби ботуши, а през последните няколко дни и кичозна верижка със сребърен долар. Редовно вдигаше тежести и гърдите му бяха толкова широки, та се хвалеше, че са нужни два рентгенови апарата, за да заснемат дробовете му. На младини, ако съдеше по старите снимки, които бе виждала, е бил привлекателен по един суров и мъжествен начин. Можеше още да е такъв, ако не бяха грубостта, немарливостта и неразумният начин на

живот, които не можеха да се оправдаят с трудното му детство в забутана част на Ню Джърси.

— Не знам защо още си въобразяваш, че можеш да ме заблудиш — каза Скарпета, отмествайки разговора от абсурдната тема как е облечена и защо. — Снощи. И явно в моргата.

— За какво да те заблуждавам? — Марино отново отпи от кутията.

— Когато се пръскаш с толкова много одеколон, за да скриеш цигарения дим, само ми причиняваш главоболие.

Той тихо се оригна.

— Нека позная. Цяла вечер си бил в „Ритащият кон“.

— Кръчмата е пълна с цигарен дим — сви той масивните си рамене.

— А ти изобщо не си пушил там. Но си пушил в моргата. В хладилника. Дори престилката, която облякох, миришеше на цигари. Пушил ли си в моята съблекалня?

— Сигурно е проникнал откъм моята част. Говоря за дима. Може да съм влязъл с цигара вътре, в моята част. Не помня.

— Знам, че не искаш да хванеш рак на белите дробове.

Той отклони поглед, както правеше, когато дадена тема на разговор му бе неудобна и се мъчеше да я измести.

— Откри ли нещо ново? Нямам предвид старицата, която не биваше да ни изпрацат, само защото следователят не е искал да си има работа с миризлив труп. Питам за момчето.

— Прибрах го във фризера. В момента не можем да направим повече.

— Не понасям, когато убиват деца. Ако разбере кой е пребил момчето, ще го убия, ще го разкъсам с голи ръце.

— Да не заплашваме с убийства, моля. — Роуз стоеше на вратата със странно изражение.

Скарпета не знаеше откога стои там.

— Не е заплаха — каза Марино.

— Точно затова го казах. — Роуз влезе в кухнята, облечена спретнато, сякаш излязла от кутийка, по собствения ѝ старомоден израз, в син костюм, а бялата ѝ коса беше прибрана на френски кок. Изглеждаше изтощена, а зениците ѝ бяха свити.

— Пак ли ще ми четеш лекции? — попита Марино и ѝ намигна.

— Имаш нужда от един-два урока. Или три-четири — отвърна тя, като си наля чаша силно черно кафе, „лош“ навик, от който се беше отказала преди година, а сега явно бе възобновила. — А в случай че си забравил — тя го погледна над ръба на чашата, — и преди си убивал хора. Затова не отправяй заплахи. — Облегна се на един шкаф и си пое дълбоко въздух.

— Казах ти. Това не е заплаха.

— Наистина ли си добре? — обърна се Скарпета към Роуз. — Може би не е обикновена настинка. Не биваше да идваш.

— Поговорих си с Люси — съобщи Роуз. После се обърна към Марино: — Не искам доктор Скарпета да остава сама с господин Грант. Нито за секунда.

— Тя спомена ли, че е издържал проверката? — попита Скарпета.

— Чуваши ли, Марино? Нито за секунда няма да оставяш доктор Скарпета сама с онзи човек. Пет пари не давам за проверката. Той е по-едър от теб — изтъкна вечно бдителната Роуз, вероятно според инструкциите на вечно бдителната Люси.

Роуз беше секретарка на Скарпета повече от двайсет години, следваше я по петите, както сама се изразяваше, в добри и лоши времена. На седемдесет и три години тя изглеждаше привлекателна и авторитетна. Изправена и енергична, всекидневно влизаше и излизаше от моргата, въоръжена с телефонни съобщения, доклади, които трябва да се подпишат на минутата, всеки делови въпрос, който според нея не можеше да чака, или просто напомняне — не, заповед — че Скарпета не е яла цял ден, и поръчаната храна — здравословна, разбира се — я чакаше горе и трябваше да я изяде веднага и нямаше да пие още кафе, защото и без това прекалява с кафето.

— Изглежда е участвал в битка с ножове — продължаваше да се тревожи Роуз.

— Това го имаше в проверката. Той е бил жертвата — обясни Скарпета.

— Изглежда много силен и опасен, и е едър като хамалин. Много съм притеснена, че искаше да дойде в неделя следобед, сигурно се е надявал да те завари сама — каза тя на Скарпета. — Откъде знаеш, че той не е убиецът на онова момче?

— Нека да чуем какво ще каже.

— Едно време нямаше да го направим така. Щеше да има полицейско присъствие — настоя Роуз.

— Сега не е едно време — отвърна Скарпета, като се стараеше да не говори назидателно. — Това е частна практика, в някои отношения сме по-гъвкави, в други — не толкова. Всъщност част от работата ни винаги е била да се срещаме с хора, които имат полезна информация, със или без полиция.

— Само внимавай — обърна Роуз към Марино. — Убиецът на горкото дете знае много добре, че трупът му е тук и доктор Скарпета работи по него, а обикновено, когато работи по случай, тя го разплита. Напълно възможно е убиецът да я дебне.

Беше необичайно за Роуз да е толкова напрегната.

— Пушил си — добави тя с укор.

Той пак отпи голяма глътка от диетичната кола.

— Да ме беше видяла снощи. Имах десет цигари в устата и две в задника, докато свирех на хармоника и правех секс с новото си гадже.

— Поредната поучителна вечер в бара на рокерите с жена, чийто коефициент за интелигентност е същият като на фризера ми. Под нулата. Моля те, не пуши. Не искам да умреш. — Роуз изглеждаше загрижена, когато отиде до кафемашината и я напълни с вода, за да направи нова доза. — Господин Грант иска кафе — каза тя. — И не, доктор Скарпета, ти няма да пиеш.

6.

Всички наричаха Булръш Юлисийс С. Грант само Бул. Без да го подканят, той започна разговора, като обясни произхода на името си.

— Сигурно се чудите какво означава това „С“ в името ми. Точно така. Само „С“ и точка — поде той, седнал на стол близо до затворената врата в кабинета на Скарпета. — Майка ми знае, че С-то в името на генерал Грант означава Симпсън. Но се страхувала, че ако ми прибави и това име, ще е доста дълго, за да го изпиша. Затова оставила само С. Но ако ме питате, губя повече време за обяснението, отколкото в писане.

Той беше спретнат и чист в току-що изгладени сиви работни дрехи, а гуменките му изглеждаха така, сякаш току-що са извадени от пералнята. В скута му лежеше оръфана жълта бейзболна шапка с риба. Големите му ръце скромно бяха скръстени върху нея. Останалата част от външността му беше страховита. Лицето, шията и темето бяха жестоко прорязани от плетеница дълги розови белези. Ако някога беше ходил при пластичен хирург, той е бил пълен некадърник. Беше обезобразен до живот, така страховито белязан, че Скарпета се сети за Куикуг от „Моби Дик“.

— Знам, че сте се преместили тук неотдавна — каза Бул за нейна изненада. — В старата станция за дилижанси между улиците „Мийтинг“ и „Кинг“.

— Откъде, по дяволите, знаеш къде живее тя и нима това е твоя работа? — агресивно го прекъсна Марино.

— Работих за една ваша съседка. — Бул говореше на Скарпета. — Тя почина отдавна. По-точно работих за нея цели петнайсет години, а преди около четири години почина съпругът ѝ. След това тя уволни повечето си слуги, мисля, че беше затруднена материално, и се наложи да си потърся друга работа. После и тя почина. Искам да кажа, че познавам квартала, в който живеете, като петте си пръста.

Скарпета огледа розовите белези по ръцете му.

— Познавам къщата ви — добави той.

— Както казах... — започна пак Марино.

— Остави го да довърши — прекъсна го Скарпета.

— Познавам градината ви много добре, защото изкопах езерцето, излях цимента и чистех статуята на ангела, надвесен над него. Построих бялата ограда с шпиллове от едната страна. Но тухлените колони и кованото желязо от другата страна не са мое дело. Построени са преди да дойда и когато сте купили къщата, сигурно са били толкова обрасли с мирта и бамбук, че не са се виждали. Засадох рози, калифорнийски макове и китайски жасмин и правех ремонтите в къщата.

Скарпета беше смаяна.

— Както и да е — продължи Бил. — Изпълнявах поръчките на половината хора по вашата улица и по „Кинг“, „Мийтинг“, „Чърч“, из целия квартал. Още като момче. Няма как да сте чули, защото си гледам своята работа. Това е хубаво, ако не искате хората наоколо да ви имат зъб.

— Както имат зъб на мен? — попита тя.

Марино я изгледа презрително. Държеше се твърде приятелски.

— Да, госпожо. Тукашните хора са такива — кимна Бул. — Освен това сложихте лепенки с паяжини по прозорците и това ги стряска, а най-вече професията ви. Една съседка ви нарича доктор Хелюин, честна дума.

— Нека позная. Сигурно е госпожа Гримбол.

— Не й обръщайте внимание — каза Бул. — Мен нарича Оле, защото името ми е Бул^[1].

— Сложих лепенките, за да не се блъскат птиците в стъклата.

— Ясно. Никога не съм знаел какво виждат птиците. Дали ако видят нещо, прилично на паяжина, ще се отклонят? От друга страна, не съм виждал птица, уловена в паяжина като насекомо. Все едно да кажеш, че кучетата са далтонисти или нямат усещане за време. Откъде можем да знаем?

— Защо изобщо си бил край къщата й? — намеси се Марино.

— Търсех си работа. Като момче помагах и на госпожа Уейли — обърна се Бул към Скарпета. — Сигурен съм, че сте чували за градината на госпожа Уейли, най-известната в Чарлстън, намираще се на улица „Чърч“. — Той се усмихна гордо и посочи натам с черната си ръка, осяяна с розови белези.

Имаше белези и по дланите. Рани при самозащита, помисли си Скарпета.

— Беше голяма чест да работя за госпожа Уейли. Тя беше много добра с мен. Написа книга. Държат няколко екземпляра на витрината на книжарницата в хотел „Чарлстън“. И на мен ми подари една с автограф. Още я пазя.

— Какво става тук, по дяволите? — избухна Марино. — Дойде в моргата, за да ни разкажеш за мъртвото момче, или на интервю за работа и разходка по пътеката на спомените?

— Понякога нещата се нареждат по тайнствен начин — рече Бул. — Майка ми все така казваше. Може би от лошото произлиза нещо добро. Може би нещо добро ще произлезе от случилото се. А случилото се е лошо, без съмнение. Постоянно виждам като на кино онова малко момче, мъртво в калта. Цялото покрито с раци и мухи. — Бул докосна набразденото си от белези чело с показалеца си, също покрит с белези. — В главата ми е, виждам го, когато затворя очи. Полицията в окръг Бофорт казва, че още се установяват тук. — Той внимателно огледа кабинета на Скарпета с многото книги и дипломи в рамки. — Хубаво сте се устроили, но може би бих могъл да ви помогна. — Вниманието му се насочи към наскоро монтираните шкафчета, където тя държеше поверителните дела, както и тези, които още не бяха стигнали до съда. — Например черната орехова врата не приляга добре към стената. Не е окачена правилно. Мога лесно да я поправам. Да сте видели окачени накриво врати в станцията за дилижанси? Не, госпожо, няма такива. Не и онези, които аз съм поставил, докато работех в онази къща. Мога да правя всичко, а ако нещо не ми е ясно, имам желание да се уча. Затова си казах, защо пък да не попитам? В питането няма нищо лошо.

— А защо аз да не те попитам? — намеси се Марино. — Ти ли уби момчето? Съвпадение е, че точно ти си го намерил, нали?

— Не, сър. — Бул го погледна право в очите, а мускулите по челюстта му заиграха. — Постоянно ходя в онзи район да бера биволска трева, да ловя риба и скариди, раци и стриди. Нека да ви попитам — той издържа на погледа на Марино, — ако бях убил момчето, защо тъкмо аз щях да го намеря и да повикам полицията?

— Ти ми кажи. Защо би го направил?

— Просто не бих.

— Това ме подсеща. Как си се обадил? — попита Марино, като се наведе напред и опря дланите си колкото мечешки лапи на коленете. — Имаш ли мобилен телефон? — Сякаш един беден чернокож можеше да има мобилен телефон.

— Обадих се на 911. И както казах, защо да го правя, ако аз бях убил момчето?

Не би го направил. При това, макар че Скарпета нямаше да му го каже, момчето беше жертва на дълготраен тормоз. Имаше стари зараснали фрактури и белези, и очевидно бе страдало от недохранване. Затова ако Булръш Юлисийс С. Грант не беше опекун или приеман родител на момчето, или не го бе отвлякъл и държал живо месеци или години наред, той определено не беше неговият убиец.

Марино пак заговори на Бул:

— Обади се и заяви, че искаш да ни кажеш какво е станало миналия понеделник сутрин, точно преди седмица. Но първо, къде живееш? Защото, доколкото разбирам, не живееш в Хилтън Хед.

— О, не, сър. Не живея там. — Бул се засмя. — Островът не е по джоба ми. Аз и семейството ми имаме малка къща североизточно от тук край шосе пет — двайсет и шест. Ловя риба и върша други неща в онзи район. Качвам лодката си в каросерията на пикапа, карам я на разни места и я пускам във водата. Както казах, ловя скариди, риба, стриди в зависимост от сезона. Имам една от онези плоскодънни лодки, лека като перце, с която мога да плавам по реките, стига да знам кога са приливите и да не заседна на сухо сред всички онези комари и папатаци, водни и гърмящи змии. Има и алигатори, но най-вече по каналите и потоците със солена вода, обрасли с дървета и храсти.

— Лодката, за която говориш, е онази в каросерията на пикапа, който си паркирал отзад, нали? — попита Марино.

— Точно така.

— Алуминиева? С двигател от пет конски сили?

— Да.

— Искам да я огледам, преди да си тръгнеш. Имаш ли нещо против да огледам лодката и пикапа ти отвътре? Предполагам, че полицаите вече са го направили.

— Не, сър, не са. Когато пристигнаха на мястото и им казах каквото знаех, ме пуснаха да си вървя. Затова се върнах до мястото,

където беше пикапът ми. Дотогава там се бяха събрали всякакви хора. Но вие можете да огледате. Нямам какво да крия.

— Благодаря, не е нужно. — Скарпета изгледа Марино.

Той много добре знаеше, че нямаха право да претърсват пикапа и лодката на господин Грант, нито нещо друго. Това си беше работа на полицаите, а те не го бяха сметнали за нужно.

— Къде пусна лодката на вода преди шест дни? — продължи да пита Марино.

— Олд Хаус Крийк. Има пристан и малък магазин, в който, ако съм имал успешен ден, продавам част от улова си. Особено ако съм наловил повечко скариди и стриди.

— Видя ли някой подозрителен в района, когато паркира пикапа миналия понеделник сутрин?

— Не съм видял, пък и защо? Тогава момчето вече е било на мястото, където го намерих, и то от няколко дни.

— Кой казва, че са дни? — попита Скарпета.

— Погребалният агент на паркинга.

— Онзи, който докара момчето тук?

— Не, госпожо. Другият. Беше там с голяма катафалка. Не знам какво търсеше там. Само говореше.

— Лушъс Медик? — попита Скарпета.

— От погребална агенция „Медик“. Да, госпожо. Според него момчето е било мъртво два-три дни преди да го намеря.

Проклетият Лушъс Медик. Не стига, че беше самонадеян до безочливост, но и грешеше. На 29 и 30 април температурите варираха между двайсет и четири и двайсет и шест градуса. Ако тялото беше престояло в блатото дори само един ден, щеше да започне да се разлага и значително да пострада от хищни животни и риби. Мухите кротуваха през нощта, но през деня щяха да снесат яйца и трупът щеше да гъмжи от ларви. Когато тялото пристигна в моргата, вкочаняването вече бе настъпило, но непълно. Макар че тази конкретна следсмъртна промяна беше донякъде забавена поради недохранването и слабото развитие на мускулите. Трупните петна бяха неясни, още нефиксирани. Нямаше обезцветяване, дължащо се на разложение. Раци, скариди и други животинки тъкмо започваха да нахлуват в ушите, носа и устата. Според нея момчето беше умряло преди по-малко от двайсет и четири часа. А може би още по-скоро.

— Продължавай — подкани го Марино. — Кажи ни точно как намери трупа.

— Закотвих лодката и излязох с рибарските ботуши и ръкавици, носех кошница и чук...

— Чук?

— За да троша ракуновите стриди.

— Ракунови? — повтори Марино с подигравателна усмивка.

— Ракуновите стриди са залепени на групи, затова ги разделям и махам мъртвите черупки. Най-често попадам на такива, избраните се намират по-трудно. — Бул помълча и продължи: — Изглежда, не разбирате много от лов на стриди. Затова ще ви обясня. Избраната стрида е единична, каквато се сервира на половин черупка в ресторантите. Този вид се търси най-много, но трудно се намира. Започнах да ги ловя около обяд. Водата беше плитка заради отлива. Тогава забелязах нещо сред тревите, което приличаше на окаляна коса, приближих се и го видях.

— Докоснахте ли го, местихте ли го? — попита Скарпета.

— Не, госпожо — поклати глава Бул. — Щом видях какво е, веднага се качих в лодката и се обадох на 911.

— Отливът е започнал около един сутринта — каза тя.

— Точно така. И до седем отново е започнал приливът. А когато стигнах там, вече беше отново отлив.

— Ако ти беше убиецът и би искал да се отървеш от тялото с помощта на лодка, при прилив или при отлив щеше да го направиш? — попита Марино.

— Който го е сторил, вероятно го е оставил там при отлив, хвърлил го е в калта и тревите на брега на рекичката. Иначе тялото щеше да бъде отнесено от водата, ако е имало прилив. Но ако е бил оставен на мястото, където го намерих, най-вероятно щеше да си остане там, освен по време на пролетен прилив при пълнолуние, когато водата се покачва с три метра. В такъв случай щеше да бъде отнесен и да го намерят кой знае къде.

Скарпета беше проверила. В нощта преди намирането на трупа луната беше в първата си третина и имаше разкъсана облачност.

— Хитро е да оставиш тялото там. След седмица можеше да намерим само пръснати кости — отбеляза Марино. — Чудо е, че си го намерил, не мислиш ли?

— Не след дълго щяха да останат само кости и е било твърде вероятно никой да не го намери, така е — съгласи се Бул.

— Въпросът е, че когато споменах прилива и отлива, не те накарах да разсъждаваш как би постъпил друг. Попитах те ти какво би направил — каза Марино.

— При отлив в малка лодка с ниска водоизместимост, за да стигаш до места, където водата е не по-дълбока от 30 сантиметра. Така бих постъпил аз. Но не съм. — Той пак погледна Марино в очите. — Не съм сторил нищо на детето, освен че го намерих.

Скарпета отново изгледа Марино многозначително. Беше ѝ омръзнало от неговия разпит и заплахи. После се обърна към Бул:

— Спомняте ли си нещо друго? Да сте видели някого в района? Да сте виждали някого там по-рано, който е привлякъл вниманието ви?

— Често мисля за това и единственото, за което се сещам, е, че седмица по-рано бях на същото място, Олд Хаус Крийк, бях на пазара и продавах скариди, а когато си тръгнах, забелязах един мъж, който връзваше лодка. Лодка за лов на костур. Забелязах, че в нея нямаше никакви приспособления за лов на стриди, скариди или риба, затова реших, че сигурно просто обича да се разхожда с лодката си. Че не го интересува риболовът, просто обича да плава. Признавам, че не ми хареса начинът, по който ме изгледа. Изпитах странно чувство. Сякаш ме беше виждал някъде.

— Можеш ли да го опишеш? — попита Марино. — Видя ли колата му? Сигурно камион, с който е пренасял лодката си?

— Носеше шапка, нахлупена ниско, и слънчеви очила. Не ми се стори много едър, но не съм сигурен. Нямах причини да се заглеждам и не исках да си помисли, че го зяпам. Така започват кавгите, нали знаете? Помня, че носеше ботуши. Дълги панталони и фланела с дълги ръкави. Помня, че се зачудих, защото беше топъл слънчев ден. Не съм видял колата му, защото си тръгнах преди него, а на паркинга имаше много коли и камиони. Беше оживено. Много хора бяха дошли да продават и купуват прясно уловена риба и морски дарове.

— Според вас човек трябва ли да познава района, за да изхвърли труп там? — попита Скарпета.

— След мръкнало? Господи! Не познавам човек, който обикаля такива реки по тъмно. Аз не бих. Но това не значи, че не се е случило.

Който и да го е направил, явно не е нормален човек. Невъзможно е да стори това на малко дете.

— Забелязахте ли някакво разбъркване в тревата, в калта на мястото за улов на стриди, когато го намерихте? — попита Скарпета.

— Не, госпожо. Но ако някой е оставил трупа там предишната нощ по време на отлив, тогава при прилива водата щеше да изглади калта като вълна, която изглажда пясъка. Тялото щеше да остане под вода за известно време, но нямаше да помръдне заради високите треви, между които бе оставено. А никой не би искал да стъпи на мястото за улов на стриди. Би го заобиколил на всяка цена. Нищо не боли по-страшно от порязване на стридена черупка. Ако стъпиш сред тях и загубиш равновесие, ще се нарежеш целият.

— Може би оттам са белезите ти — обади се Марино. — Паднал си сред стридите.

Скарпета много добре знаеше как изглеждат рани от порязване с нож, затова продължи:

— Господин Грант, край блатото има къщи и дълги кейове, един от които е недалеч от мястото, където сте намерили момчето. Възможно ли е трупът да е бил докаран с кола, а после да е отнесен на кея и да се е озовал на мястото, където е намерен?

— Не мога да си представя, че някой може да слезе по стълбите на онези стари кейове, особено по тъмно, като носи труп и фенер. Човек може да затъне до бедрата в калта, тя може да изсмуче обувките от краката ти. Би трябвало да останат кални следи по кея, ако допуснем, че отново се е качил на него и си е тръгнал оттам след деянието.

— Откъде знаеш, че по кея не е имало кални стъпки? — попита Марино.

— Мъжът от погребалното бюро ми каза. Чаках на паркинга да донесат тялото, а той разговаряше с полицаите.

— Сигурно пак е бил Лушъс Медик — предположи Скарпета.

Бул кимна.

— Той прекара доста време и с мен. Искаше да разбере какво знам, но не му казах много.

На вратата се почука и в стаята влезе Роуз. Остави чаша кафе на масата до Бул с разтреперани ръце.

— Със сметана и захар — каза тя. — Извинете, че се забавих. Първата кана преля, наложи се да почистя.

— Благодаря, госпожо.

— Някой друг иска ли нещо? — Роуз се огледа, пое си дълбоко дъх. Изглеждаше по-бледа и изтощена, отколкото преди малко.

— Защо не се прибереш да си починеш? — предложи Скарпета.

— Ще бъда в кабинета си.

Вратата се затвори и Бул заговори отново.

— Бих искал да обясня положението си, ако не възразявате.

— Слушам ви — каза Скарпета.

— Допреди три седмици имах истинска работа. — Той се загледа в палците си и бавно ги завъртя. — Няма да ви лъжа. Забърках се в неприятности. Личи си само като ме погледнете. И не съм се порязал на стридени черупки. — Той отново погледна Марино в очите.

— Какви неприятности? — попита Скарпета.

— Пушене на трева и сбиване. Не изпуших тревата, но имах такова намерение.

— Колко мило! — възкликна Марино. — Случайно едно от нашите изисквания е всеки, който иска да работи тук, да пуши трева, да е склонен към насилие и да намери поне един труп на убит човек. Същото е изискването за градинари и майстори в личното ѝ жилище.

— Знам как звучи — каза Бул. — Но не е точно така. Работех на пристанището.

— Какво по-точно? — поинтересуваме Марино.

— Бях помагач на механика на големия кран. Това беше длъжността ми. Правех онова, което ми наредеше надзирателят. Грижех се за машините, вдигах и носех. Трябваше да мога да говоря по радиостанция и да вдигам разни неща. Една вечер, когато приключих смяната си, реших да се скрия край старите контейнери в корабостроителницата. Те вече не се използват, захвърлени са в един ъгъл. Ако минете по улица „Конкорд“, ще видите за какво говоря. Намират се от другата страна на телената ограда. Бях уморен и честно казано, с жена ми се бяхме скарали сутринта, та бях ядосан, затова реших да изпуша една цигара с трева. Не бих казал, че ми е навик, дори не помня последния път, когато съм го правил. Още не я бях запалил, когато иззад жп линията изневиделица изникна един мъж. Нападна ме с нож и ме нарязва доста сериозно.

Той навих ръкавите си и протегна мускулестите си ръце и длани, обърна ги и показа още дълги разрези, бледорозови на фона на черната му кожа.

— Хванаха ли извършителя? — попита Скарпета.

— Не се постараха особено. Полицаяте ме обвиниха в побой. Твърдяха, че съм се сбил с човека, който ми е продал дрогата. Така и не им казах кой е, но знам, че не той ме поряза. Той дори не работи на пристанището. След като излязох от спешното, прекарах няколко нощи в затвора, после се явих пред съда, но обвинението бе отхвърлено, защото нямаше заподозрян и не беше намерена никаква марихуана.

— Нима? Защо са те обвинили в притежание, щом не са намерили марихуана? — учуди се Марино.

— Защото казах на полицаяте, че се готвех да пуша трева, когато се случи. Бях си свил цигара и се готвех да я запаля, когато онзи ме нападна. Може би полицаяте не бяха намерили цигарата. Честно казано, не мисля, че ги интересуваше особено. Или пък мъжът, който ме поряза, я е взел, не знам. Вече не се докосвам до трева. Не близвам и капка алкохол. Обещах на жена си, че няма да го правя.

— Уволнили са ви от пристанището — предположи Скарпета.

— Да, госпожо.

— С какво мислите, че можете да ни помагате? — попита тя.

— С каквото се наложи. Не се гнуся от никаква работа. Моргата не ме плаши. Нямам проблем с мъртвците.

— Оставете номера на мобилния си телефон или друг номер, на който да ви намеря — каза Скарпета.

Бул извади от задния си джоб сгънато парче хартия, стана и любезно го остави на бюрото.

— Всичко е записано тук. Търсете ме по всяко време.

— Следовател Марино ще ви изпрати. Благодаря за помощта, господин Грант. — Скарпета стана от бюрото и внимателно стисна ръката му, за да не засегне раните.

На сто и десет километра югозападно от там, на курортния остров Хилтън Хед беше облачно и откъм морето духаше топъл вятър.

Уил Рамбо се разхождаше по тъмния пуст плаж с определена цел. Носеше зелена кутия за рибарски такъми и святкаше с тактически

фенер, където му хрумнеше, като всъщност не се нуждаеше от него, за да осветява пътя си. Фенерът беше достатъчно силен да заслепи някого, поне за секунди, и това беше достатъчно, ако изобщо се наложеше. Пясъкът шибаше лицето му и потракваше по стъклата на тъмните му очила. Вихрушките от пясък се въртяха като ефирни танцуващи момичета.

Пясъчната буря ревеше като цунами в Ал Асад и погълна него и джипа, погълна небето и слънцето, погълна всичко. От пръстите на Роджър течеше кръв и те изглеждаха сякаш са боядисани в яркочервено, а пясъкът го шибаше и полепваше по окървавените му пръсти, докато се опитваше да прибере вътрешностите в тялото си. Лицето му беше изплашено и шокирано, Уил никога не беше виждал такова лице. Но не можеше да му помогне, освен като обещае на приятеля си, че всичко ще бъде наред, и като му помогне да прибере вътрешностите в корема си.

Уил чуваше писъците на Роджър в грака на чайките, които кръжаха над плажа. Писъци на паника и болка.

— Уил! Уил! Уил!

Писъците, пронизителни писъци и ревът на пясъка.

— Уил! Уил! Помогни ми, Уил!

Беше известно време след това, след Германия. Уил се върна във военновъздушната база в Чарлстън, а после в Италия. Обиколи различни части на Италия, където беше израснал. От време на време получаваше припадъци. Отиде в Рим, за да се срещне с баща си, защото беше време да се срещнат, и му се стори като сън да седи сред фалшивите корнизи и стенописи в трапезарията в летния дом от детството му на площад „Навона“. Пиеше червено вино с баща си, вино, червено като кръв, и се дразнеше от глъчката на туристите под отворените прозорци, глупави туристи, не по-умни от гълъбите. Те хвърляха монети във Фонтана на реките на Бернини и снимаха, а водата постоянно се плискаше.

— Пожелават си неща, които никога не се сбъдват. Или ако се сбъднат, толкова по-зле за тях — каза той на баща си, който не го разбираше, но продължаваше да го гледа сякаш беше мутант.

От мястото си на масата под полилея Уил виждаше лицето си във венецианското огледало на отсрещната стена. Не беше истина. Приличаше на Уил, не на мутант, и наблюдаваше как устните му

мърдат в огледалото, докато разказваше на баща си, че Роджър е искал да се завърне от Ирак като герой. Желанието му се сбъдна, казваха устните на Уил. Роджър се върна у дома като герой в евтин ковчег, натоварен в търбуха на товарен самолет С-5.

— Нямахме предпазни очила, нито защитни приспособления, нито бронирани дрехи, нищо — каза Уил на баща си в Рим с надеждата, че той ще разбере, макар да знаеше, че няма.

— Защо отиде, щом сега само се оплакваш?

— Наложих се да ти пиша, за да изпратиш батерии за фенерчетата ни. Молех те за стари инструменти, защото всяка отвертка се чупеше. Даваха ни евтини боклуци — казаха устните на Уил в огледалото. — Нямахме нищо, освен евтини боклуци заради проклетите лъжи, проклетите лъжи на политиците.

— Тогава защо отиде?

— Беше шибана заповед, глупако.

— Не смей да ми говориш така! Не и в тази къща. Ще се отнасяш към мен с уважение. Не съм избрал тази фашистка война, ти я избра. Само се оплакваш като бебе. Докато беше там, молеше ли се?

Когато ги връхлетя стената от пясък и Уил не виждаше дори дланите пред лицето си, той се молеше. Когато взривът на крайпътната бомба преобърна джипа и той не виждаше, и вятърът пищеше сякаш се намираще в двигателя на С-17, той се молеше. Когато прегръщаше Роджър, се молеше, а когато вече не можеше да понася болката на Роджър, пак се молеше и това беше последната му молитва.

— Когато се молим, всъщност молим за помощ себе си, а не Бога. Молим се за собствена божествена интервенция — казаха устните на Уил на баща му в Рим. — Затова не ми е нужно да се моля на някакъв Господ на небесния трон. Аз съм Божията воля, защото сам съм си господар. Нямам нужда от теб или от Бога, защото аз съм Божията воля.

— Да не си загубил и разума си, когато загуби пръстите на краката си? — попита баща му в Рим.

Това прозвуча иронично в трапезарията, където на позлатена конзола под огледалото имаше антично човешко ходило, на което не липсваха пръсти. От друга страна, Уил беше виждал откъснати ходила в Ирак, след като бомбаджии самоубийци навлизаха с коли на многолюдни места, затова предполагаше, че да ти липсват няколко

пръста е по-добре, отколкото да имаш цяло стъпало, а да ти липсва всичко останало.

— Вече съм излекуван, но какво разбираш ти? — сопна се той на баща си в Рим. — Не дойде да ме посетиш толкова месеци в Германия, в Чарлстън или предишните години. Никога не си бил в Чарлстън. А аз съм идвал в Рим безброй пъти, но никога заради теб, дори да си мислел обратното. Освен този път, заради онова, което трябва да направя, имам мисия, разбираш ли. Дадено ми е да живея, за да облекчавам страданията на другите. Нещо, което ти никога няма да разбереш, защото си безполезен егоист и не те е грижа за никого, освен за теб самия. Погледни се. Богат, безсърдечен и студен.

Тялото на Уил стана от масата и той се видя как се приближи до огледалото, до позлатената конзола под него. Взе каменното антично ходило, докато фонтанът под прозореца ромолеше, а туристите вдигаха шум.

Той носеше кутия за рибарски такъми и фотоапарат, праметнат през рамо, докато вървеше по плажа в Хилтън Хед, за да изпълни мисията си. Седна, отвори кутията и извади хладилна чанта, пълна със специален пясък, после тубички с бледолилаво лепило. С фенера осветяваше действията си, докато изстискваше лепилото по дланите на ръцете си. После една по една ги натопи в торбата с пясък. Изложи ръцете си на вятъра, лепилото бързо засъхна и той вече имаше длани като шкурка. Още няколко тубички и той направи същото с босите си стъпала, като внимаваше напълно да покрие възглавничките на седемте пръста на краката си. Прибра празните тубички и останалото от пясъка в кутията.

Огледа се през тъмните си очила и изключи фенера.

Отиваше към табелата с надпис „Влизането забранено“, забита на плажа в края на дългата дъсчена пътека, която водеше към оградения двор на вилата.

---

[1] Бик (англ.). — Б.пр. ↑

7.

Паркингът зад офиса на Скарпета.

Беше станал причина за множество спорове, когато тя започна практиката си, и съседите подаваха официални жалби срещу почти всяка нейна молба за подобрения. Успя да се наложи за обезопасителната ограда, която прикри със зелени пълзящи растения и бели розови храсти, но загуби спора за осветлението. Нощем паркингът беше твърде тъмен.

— Засега не виждам причина да не го наема за пробен период. Наистина имаме нужда от помощ — каза Скарпета.

Листата на ниските палми шумоляха, а растенията край оградата се раздвижиха, докато двете с Роуз вървяха към колите си.

— Например няма кой да ми помага в градината. Не мога да се съмнявам във всички на света — добави тя.

— Не допускай Марино да те принуди да направиш нещо, за което може да съжаляваш — посъветва я Роуз.

— Тъкмо на Марино нямам доверие.

— Трябва да поговориш с него. Нямам предвид в офиса. Покани го. Сготви му. Той не иска да те нарани.

Бяха стигнали до волвото на Роуз.

— Кашлицата ти е по-силна — отбеляза Скарпета. — Защо утре не си останеш вкъщи?

— Не биваше да му казваш. Изненадана съм, че сподели с когото и да е.

— Мисля, че пръстенът говори сам за себе си.

— Не беше длъжна да обясняваш — възрази Роуз.

— Време е Марино да приеме факта, който избягва откакто го познавам.

Роуз се облегна на колата си, сякаш бе твърде уморена да стои без опора, или може би я боляха коленете.

— Трябваше да му кажеш много отдавна. Но не го направи и той все се надяваше. Фантазията му го измъчваше. Не можеш да държиш

сметка за чувствата на хората, а това още повече... — Тя се закашля толкова силно, че не успя да довърши изречението си.

— Мисля, че се разболяваш от грип. — Скарпета докосна с длан бузата на Роуз. — Гориш.

Роуз извади кърпичка от чантата си, попи очите си и въздъхна.

— Този човек. Не мога да повярвам, че си склонна да го наемеш. — Тя пак говореше за Бул.

— Практиката се разраства. Трябва ми асистент в моргата и вече не се надявам да намеря обучен човек.

— Не си търсила усърдно, пък и си предубедена.

Волвото беше толкова старо, че Роуз си отваряше вратата с ключ. Лампичката вътре светна и на светлината ѝ лицето ѝ изглеждаше изпито и уморено, когато седна и педантично оправи полата си, за да покрие бедрата.

— Най-квалифицираните асистенти идват от погребални агенции или болнични морги — отвърна Скарпета, подпряла ръка на вратата. — Най-голямата погребална агенция в района е собственост на Хенри Холингс. Той използва Медицинския университет на Северна Каролина за аутопсии, които са под негова юрисдикция или са му прехвърлени. Нима смяташ, че щях да имам успех, ако му се бях обадила да ми препоръча някого? Последното нещо, което иска местният съдебен следовател, е да ми помогне да успея.

— Това го повтаряш от две години. Без всякакви основания.

— Той ме избягва.

— Точно това имах предвид, отвръща на чувствата ти. Може би трябва да поговориш с него — каза Роуз.

— Откъде да знам, че не той е виновен за това, че домашният и служебният ми адрес са объркани в интернет?

— Защо да чака досега, за да го направи? Ако допуснем, че е той.

— Моментът е избран. Офисът ми влезе в новините заради случая с пребитото момче. От окръг Бофорт ми го възложиха, вместо да се обадят на Холингс. Участвам в разследването на убийството на Дрю Мартин и току-що се върнах от Рим. Удобен момент някой нарочно да се обади в Търговската камара и да регистрира практиката ми, като впише домашния ми вместо служебния адрес. Дори е платил членската такса.

— Нали вече ги накара да поправят грешката? И трябва да е документирано кой е платил таксата.

— С чек — натърти Скарпета. — Разбрах само, че се е обадила жена. Сменили са адресите, слава богу, преди да се появят навсякъде в интернет.

— Съдебният следовател не е жена.

— Това не означава нищо. Няма сам да си върши мръсната работа.

— Обади му се. Попитай го направо дали се опитва да те прогони от града. Всъщност да изгони всички ни от града. Трябва да разпиташ повече хора, като започнеш с Марино. — Роуз се закашля и сякаш по команда вътрешната светлина на волвото угасна.

— Той не трябваше да се мести тук. — Скарпета се взря в своята стара тухлена сграда, малка, едноетажна, с мазе, което беше превърнала в морга. — Обичаше Флорида — добави и това пак ѝ напомни за доктор Селф.

Роуз нагласи климатика така, че да духа студен въздух в лицето ѝ и отново си пое дълбоко дъх.

— Сигурна ли си, че си добре? Нека да карам след теб до вас — предложи Скарпета.

— В никакъв случай.

— Искаш ли утре да се видим? Ще сготвя вечеря. Прощуто със смокини и любимото ти пияно свинско печено. С хубаво тосканско вино. Знам колко обичаш моя крем с рикота и кафе.

— Благодаря, но имам планове — отвърна Роуз, а в гласа ѝ се усещаше тъга.

Тъмният силует на водна кула в южния край на острова, или както го наричаха, Големия пръст.

Хилтън Хед беше с формата на обувка, като онези обувки, които Уил беше виждал на обществени места в Ирак. Бялата вила, пред която стоеше табелата „Влизането забранено“, струваше поне петнайсет милиона долара. Електронните щори са спуснати и тя вероятно беше на дивана в голямата стая и гледаше поредния филм на огромния екран, който покриваше целия прозорец към морето. От гледната точка на Уил, от вълн навътре, филмът вървеше на обратно. Той разгледа

внимателно плажа, както и близките празни къщи. Тъмното облачно небе бе надвиснало ниско, докато вятърът духаше на силни пориви.

Той стъпи на дъсчената пътека и тръгна по нея към портата, която разделяше външния свят от двора, докато образи от големия киноекран проблясваха на обратно. Мъж и жена се чукаха. Докато вървеше, пулсът му се ускори, пясъчните му стъпки не вдигаха никакъв шум по очуканите дъски, а актьорите проблясваха наопаки по киноекрана. Чукаха се в асансьор. Звукът беше намален. Той едва чуваше глухите удари по стената и стенанията, които звучаха толкова жестоко, когато героите се чукаха в Холивуд. Стигна до дървената порта, която беше заключена. Прескочи я и отиде на обичайното си място отстрани на къщата.

През един процеп между прозореца и щората той я беше наблюдавал с прекъсвания от месеци, гледаше я как се разхожда, плаче и скубе косите си. Тя никога не спеше нощем, боеше се от нощта и от бурите. Гледаше филми по цяла нощ чак до сутринта. Гледаше филми, когато валеше, а ако имаше гръмотевици, усилваше много звука. Когато грееше ярко слънце, се криеше от него. Обикновено спеше на черен кожен диван, където и сега се беше изтегнала, подпряна на кожени възглавници и завита с одеяло. Тя насочи дистанционното и върна дивидито на сцената, където Глен Клоуз и Майкъл Дъглас се чукаха в асансьора.

Къщите от двете страни едва се виждаха зад оградите от бамбук и дървета и в тях нямаше никой. Бяха празни, защото богатите собственици не ги даваха под наем, а сега не бяха тук, отдавна бяха заминали. Често пъти семействата започваха да използват скъпите си плажни вили едва след като децата им приключеха учебната година. Тя не би искала тук да има други хора и цяла зима живееше без съседни. Искаше да бъде сама, а се ужасяваше от самотата. Ужасяваше се от гръмотевиците и дъжда, от синьото небе и слънцето, вече не искаше да бъде никъде и при никакви условия.

Точно затова бе дошъл.

Тя отново върна дивидито назад. Той познаваше ритуалите ѝ, как лежеше там в един и същ мръсен розов анцуг, връщаше филмите, повтаряше определени сцени, най-често тези с чукане. От време на време излизаше да изпуши по цигара край басейна или да пусне окаяното си куче от кошчето му. Никога не чистеше след него и

тревата беше пълна с изсъхнали изпражнения. Чистачът на двора, мексиканец, който идваше през седмица, също не ги събираше. Тя пушеше и се взираше в басейна, докато кучето се разхождаше из двора, понякога излайваше дълбоко и гърлено и тя му подвикваше: „Добро куче“ или по-често „Лошо куче“ и „Ела. Ела тук веднага!“, и пляскаше с ръце.

Не го галеше, не го и поглеждаше. Но ако не беше кучето, животът ѝ щеше да бъде непоносим. Кучето не разбираше нищо от това. Едва ли помнеше какво се беше случило, и едва ли го бе разбрало. То познаваше кошчето си в пералното помещение, където спеше, седеше и лаеше. Тя не обръщаше внимание на неговия лай, докато пиеше водка, вземаше хапчета и скубеше косите си и това се повтаряше ден след ден.

„Скоро ще те взема в обятията си и ще те върна през вътрешния мрак към по-висшето царство, и ти ще бъдеш отделена от физическото измерение, което сега е твоят ад. И ще ми благодариш.“

Уил продължи наблюдението си, като внимаваше никой да не го види. Гледаше я как стана от дивана и със залитане отиде до плъзгащата се врата, за да излезе да пуши, и както обикновено, забрави, че алармата е включена. Подскочи и изруга, когато воят ѝ огласи всичко наоколо, и с препъване отиде до контролния панел, за да я изключи. Телефонът извъня, тя прокара пръсти през оредялата си тъмна коса, каза нещо, после изкреця и тръшна слушалката. Уил се приведе към земята зад храстите, без да помръдва. След минути дойде полицията, двама полицаи с патрулна кола на окръг Бофорт. Уил наблюдаваше невидим, докато полицаите стояха на верандата, без да влизат в къщата, защото я познаваха. Пак беше забравила паролата, а охранителната компания отново бе изпратила полицаи.

— Госпожо, не е добра идея да използвате името на кучето си — каза ѝ един от полицаите същото, което бе чувала и преди. — Използвайте нещо друго за парола. Името на домашен любимец е едно от първите неща, които опитват крадците.

— Щом не мога да запомня името на проклетото куче — профъфли тя завалено, — как ще запомня нещо друго? Знам само, че паролата е името на кучето. По дяволите. Айран. Ето, спомних си го.

— Да, госпожо. Но все пак мисля, че трябва да я смените. Както казах, не е хубаво да се използва името на кучето, пък и вие не го

помните. Трябва да има нещо, което помните. В района стават много обири, особено през този сезон, когато повечето къщи са празни.

— Не мога да запомня нова парола. — Тя едва говореше. — Когато запищи алармата, не мога да мисля.

— Сигурна ли сте, че можете да останете сама? Да се обадим ли на някого?

— Вече нямам никого.

Най-после полицаите си тръгнаха. Уил излезе от безопасното си скривалище и през един прозорец видя как тя отново нагласи алармата. Едно, две, три, четири. Същият код, единственият, който можеше да запомни. После видя как отново седна на дивана и се разплака. Наля си още една водка. Моментът вече не беше подходящ. Той тръгна по дъсчената пътека към плажа.

8.

На другата сутрин, осем часът тихоокеанско време.

Люси намали и спря пред Станфордския център по ракови заболявания.

Винаги когато летеше със своя самолет „Ситейшън Екс“ до Сан Франциско и наемаше ферари за едночасово шофиране, с цел да посети своя невроендокринолог, тя се чувстваше силна, както се чувстваше у дома си. Тесни джинси и тясна тениска очертаваха атлетичното ѝ тяло и я караха да се чувства жизнена, както се чувстваше вкъщи. Черните ѝ ботуши от крокодилска кожа и титаниевият часовник „Брайтлинг“ с яркооранжев циферблат я караха да усеща, че все още е Люси, безстрашна и изключителна, каквато беше, когато не мислеше за заболяването си.

Тя смъкна прозореца на червения „Спайдър F 430“.

— Може ли да паркирате това нещо? — попита тя пазача, облечен в сиво, който колебливо се приближи към нея на входа на модерния комплекс от тухли и стъкло. Не го познаваше. Сигурно беше нов. — Скоростите са с електронно превключване чрез лостчета на волана, като във „Формула 1“. — Забеляза тревогата в погледа му. — Добре, признавам, че е сложно — добави, защото не искаше да го обиди.

Беше възрастен човек, вероятно пенсионер, затова паркираше коли в болницата. Или може би някой в семейството му беше болен от рак, или беше боледувал. Но очевидно никога не бе карал ферари, нито беше виждал такава кола отблизо. Гледаше я сякаш се беше приземила от космоса. Не искаше да си има работа с нея и това беше хубаво, когато човек не умее да управлява кола, струваща повече от някои къщи.

— Няма да се справя — призна пазачът, приковал поглед в кожения интериор и червеното копче за „старт“ на волана от въглеродни влакна. Заобиколи колата отзад, разгледа двигателя под стъкло и поклати глава. — Направо страхотно. С гюрук е,

предполагам. Сигурно здравата духа, когато смъкнете покрива, при скоростта, която развива — каза той. — Признавам, че не съм виждал такава. Защо не я паркирате ей там — посочи с ръка. — Най-хубавото място на паркинга. Наистина страхотна кола — промърмори и отново поклати глава.

Люси паркира, взе куфарчето си и два големи плика, съдържащи снимки от ядрено-магнитен резонанс, които разкриваха опустошителната тайна на живота ѝ. Прибра ключовете от колата в джоба си и подаде на пазача стодоларова банкнота.

— Пази я с цената на живота си — каза тя сериозно, но му намигна.

Центърът по ракови заболявания беше красив медицински комплекс с огромни прозорци и излъскани дървени подове, помещенията бяха просторни и пълни със светлина. Хората, които работеха тук, повечето от тях доброволци, бяха неизменно любезни. Последния път, когато дойде на преглед, в коридора седеше арфистка, която грациозно дърпаше струните и свиреше „Отново и завинаги“. Днес следобед същата жена свиреше „Какъв прекрасен свят“. Ама че ирония! И докато Люси бързо я отминаваше, нахлупила ниско бейзболна шапка над очите си, осъзна, че не съществуваше музика или изпълнение, които да не я карат да се чувства цинична и потисната.

Отделенията бяха обширни помещения, боядисани в земни тонове, по стените нямаше картини, само плоскоекранни телевизори, които показваха природни картини: ливади и планини, падащи листа, заснежени гори, гигантски секвои, червените скали в Седона, придружени от нежни звуци на ромолящи ручеи, плисък на дъжд, птича песен и лек ветрец. По масите имаше живи орхидеи в саксии, осветлението беше меко, чакалните никога не бяха претъпкани. Единственият пациент в сектор Д, когато Люси стигна до регистратурата, беше жена с перука, която четеше списание „Гламър“.

Люси тихо каза на мъжа зад гишето, че е дошла при доктор Нейтън Дей, или Нейт, както тя го наричаше.

— Името ви? — попита той с усмивка.

Люси тихо му каза псевдонима, който използваше. Той написа нещо на компютъра си, пак се усмихна и посегна към телефона. След по-малко от минута Нейт отвори вратата и ѝ направи знак да влезе. Той я прегърна. Винаги я посрещаше така.

— Радвам се да те видя, изглеждаш фантастично — каза ѝ, докато влизаха в кабинета.

Беше малък, неочаквано за невроендокринолог, завършил „Харвард“ и смятан за един от най-изтъкнатите в своята област. В него имаше разхвърляно бюро, компютър с голям видеоекран, претъпкана библиотека, множество светли кутии по стените, където в повечето кабинети щеше да има прозорци. Имаше диван и един стол.

Люси му даде документите, които носеше.

— Лабораторните изследвания — каза тя. — Скенерът, който видя миналия път, и последният.

Той се настани на бюрото, а тя седна на дивана.

— Откога?

Нейт отвори пликовете, после прочете картоната ѝ. Нито дума от информацията не се пазеше на компютър. Папката с данните ѝ бе маркирана със специален код в личния му сейф и името ѝ не фигурираше никъде.

— Кръвните изследвания са отпреди две седмици. Последният скенер — отпреди месец. Леля ми погледна, каза, че изглежда добре, но като се има предвид какво е свикнала да гледа... — каза Люси.

— Според нея не изглеждаш мъртва. Това е успокоително. А как е Кей?

— Харесва Чарлстън, но не съм убедена, че градът харесва нея. На мен ми допада... Но винаги съм си падала по неподходящи места.

— Да, разбирам повечето.

— Така е. Люси Откачалката. Вярвам, че още сме под прикритие. Така изглежда, понеже казах псевдонима си на онзи същия, как се казваше, на рецепцията и той не се усъмни. Въпреки демократичното мнозинство, поверителността е илюзия.

— Да не говорим за това. — Нейт разлисти лабораторните резултати. — Знаеш ли колко пациенти имам, които биха платили лечението от джоба си, само и само да няма информация за тях в базите данни?

— Хубаво. Ако исках да проникна в твоята база данни, сигурно щях да успея за пет минути. На федералните ще им е нужен час, но те сигурно вече са прониквали в нея. А аз не съм. Защото съм против нарушаването на гражданските права на даден човек, освен ако е за добра кауза.

— Те се оправдават именно с това.

— Лъжат и са глупаци. Особено ФБР.

— Виждам, че още са начело в списъка ти.

— Уволниха ме без уважителна причина.

— Предполагат, че нарушаваш патриотичния си дълг и ти плащат за това. Какви компютърни технологии продаваш за милиони напоследък?

— Моделиране на данни. Неутрални мрежи, които вземат входящи данни и извършват интелигентни задачи по същия начин като човешкия мозък. Играя си и с един ДНК проект, който може да се окаже интересен.

— Тиреоидостимулиращ хормон — отлично — прочете той. — Свободен Т-4 — добре, значи метаболизмът ти работи. Това си личи и без лабораторни данни. Малко си отслабнала, откакто те видях за последно.

— Може би три килограма.

— Изглежда, си натрупала мускулна маса. Вероятно си загубила пет килограма мазнини и вода от подпухването.

— Точен си.

— Колко тренираш?

— Колкото преди.

— Отбелязвам го като задължително, макар вероятно да се превръща в мания. Чернодробните показатели са добри, а нивото на пролактин е чудесно, само две цяло и четири. Как си с цикъла?

— Нормален.

— Няма бяла, бистра или млекоподобна течност от зърната? Не че очаквам отделяне на мляко при толкова ниско ниво на пролактина.

— Не. И не се надявай. Няма да ти дам да провериш.

Той се усмихна и добави още бележки в картоната й.

— Тъжното е, че гърдите ми не са толкова големи.

— Има жени, които биха платили много за твоята фигура. И го правят — каза той сухо.

— Гърдите ми не са за продан. Дори не мога да ги пласирам напоследък.

— Знам, че не е вярно.

Люси вече не се смущаваше. Можеше да говори с него за всичко. В началото беше съвсем различно. Испитваше ужас и унижение, че

доброкачествен макроаденом на хипофизата — мозъчен тумор — предизвикваше произвеждането на хормона пролактин, който заблуждаваше организма ѝ, че е бременна. Циклите ѝ спряха, напълня. Нямахме галакторея, нито произвеждаше мляко, но ако не беше открила навреме какво става с нея, какво ли щеше да се случи?

— Явно не се срещаш с никого. — Той извади снимките от магнитния резонанс от пликовете и ги закрепил на светещите кутии.

— Не.

— Как е либидото ти? — Нейт намали светлините в кабинета и включи светещите кутии, като освети снимките на мозъка на Люси. — Понякога наричат „Достинекс“ сексуалното лекарство. Ако можеш да го намериш.

Тя се приближи до него и заразглежда снимките.

— Няма да се оперирам, Нейт.

Мрачно се загледа в квадратната зона в основата на хипоталамуса. Всеки път, когато гледаше тези снимки, имаше чувството, че трябва да е станала грешка. Това не можеше да е нейният мозък. Млад мозък, както го наричаше Нейт. От анатомична гледна точка прекрасен мозък, казваше той, с изключение на един малък дефект — тумор колкото половин пени.

— Не ме интересува какво пише в статиите по списанията. Никой няма да ме реже. Как изглежда? Моля те, кажи, че съм добре — помоли тя.

Нейт сравни предишната снимка с новата, разглеждаше ги една до друга.

— Няма съществена разлика. Още е между седем и осем милиметра. Нищо в супраселарната цистерна. Леко преместване от ляво на дясно от фуниевидната ямка на хипофизното стъбло. — Той посочи с химикалка. — Зрителната хиазма е чиста. — Той пак посочи. — Което е чудесно. — Остави химикалката и вдигна два пръста, започна да ги движи заедно, после ги раздели, за да провери периферното ѝ зрение. — Чудесно — повтори. — Почти еднакви са. Туморът не расте.

— Но и не намалява.

— Седни.

Тя седна на ръба на дивана.

— В крайна сметка — каза тя, — не е изчезнал. Не е стопен от лекарството, нито е некротизирал и това няма да стане, нали?

— Но не расте — повтори той. — Лекарството го е намалило донякъде и го държи в тези граници. Добре. Има варианти, но зависи какво искаш. Ще отбележа, че само защото „Достинекс“ ѝ сродните му препарати са свързани с увреждане на сърдечната клапа, не съм сигурен, че трябва да се тревожиш. Изследванията са за хора, които го вземат срещу паркинсонизъм. При твоите ниски дози сигурно ще го понесеш добре. По-големият проблем? Мога да ти напиша десет рецепти, но мисля, че няма да намериш нито едно хапче в страната.

— Произвежда се в Италия. Мога да го поръчам от там. Доктор Марони ми обеща.

— Добре. Но искам да си правиш ехокардиография на всеки шест месеца.

Телефонът иззвъня. Нейт натисна едно копче, помълча и отвърна на отсрещния:

— Благодаря. Повикай охраната, ако нещата излязат извън контрол. Но гледай никой да не я пипа. — Той затвори и се обърна към Люси. — Явно някой е дошъл с червено ферари, което привлича вниманието.

— Каква ирония. — Тя стана от дивана. — Всичко е въпрос на перспектива, нали?

— Аз ще го карам, ако ти не искаш.

— Не че не го искам. Просто вече нищо не е същото. И това не е съвсем лошо. Само по-различно.

— Това е интересното в твоето състояние. Туморът е нещо, което не искаш. Но е нещо повече от онова, което си имала, защото може би е променил гледната ти точка. — Лекарят я изпрати до вратата. — Сблъсквам се с това всеки ден.

— Сигурно.

— Добре си. — Той спря до вратата, която водеше към чакалнята, и никой не можеше да ги чуе, само мъжът зад бюрото, който усмихнато говореше по телефона. — Бих те поставил в горните десет процента от моите пациенти по отношение на справянето с проблема.

— Горните десет процента. Предполагам, че това е пет плюс. Мисля, че започнах с шестица.

— Не е така. Сигурно си го имала открай време, но просто не си знаела, докато не са се появили симптомите. Разговаряш ли с Роуз?

— Тя не иска да го приеме. Опитвам се да не ѝ се сърдя, но ми е трудно. Много трудно. Не е честно. Особено към леля ми.

— Не допускай Роуз да те отклони, защото сигурно точно това се опитва да направи, тъкмо по причината, която посочи. Не може да го приеме. — Нейт пъхна ръце в джобовете на престилката си. — Тя има нужда от теб. И определено няма да го сподели с никой друг.

Пред центъра по ракови заболявания слаба жена с шал, увит около плешивата ѝ глава, и две малки момчета обикаляха около ферарито.

Пазачът забърза към Люси.

— Не са се приближавали много. Наблюдавах ги. Никой не го е пипал — съобщи той с тих, напрегнат глас.

Тя погледна двете момчета и болната им майка и тръгна към колата, като я отключи с дистанционното. Момчетата и майка им се отдръпнаха и по лицата им се изписа страх. Майката изглеждаше състарена, но навярно не беше на повече от трийсет и пет.

— Съжалявам — обърна се тя към Люси. — Но са като хипнотизирани. Не са пипали колата.

— Каква скорост вдига? — попита по-голямото рижо момче на около дванайсет години.

— Да видим, 490 конски сили, шест скорости, 3,4 литра, V 8 двигател, 8500 оборота в минута. Вдига от нула до сто километра за по-малко от четири секунди. Максималната е към триста и двайсет километра в час.

— Невъзможно!

— Карал ли си такава кола? — попита Люси по-голямото момче.

— Никога не съм виждал на живо.

— А ти? — обърна се Люси към червенокосото му братче на осем или девет години.

— Не, госпожо — срамежливо отвърна то.

Люси отвори шофьорската врата и двете червени главички се наведоха да погледнат, като едновременно с това развълнувано поеха дъх.

— Как се казваш? — попита тя по-голямото момче.

— Фред.

— Седни на шофьорското място, Фред. Ще ти покажа как да запалиш колата.

— Не бива да го правите — обади се майката. Изглеждаше сякаш щеше да се разплаче. — Скъпи, гледай да не повредиш нещо.

— Аз съм Джони — представи се другото момче.

— После и ти — каза Люси. — Ела тук до мен и внимавай.

Първо се увери, че ферарито е на свободна скорост. Взе пръста на Фред и го постави на червения стартов бутон на волана. Пусна ръката му.

— Натисни го за няколко секунди и я запали.

Ферарито изрева и се събуди. Люси повози всяко от момчетата из паркинга, докато майка им стоеше сама в средата, усмихваше се, махаше с ръка и бършеше очите си.

Бентън записваше разговора с Гладис Селф от служебния си телефон в неврологичната лаборатория в „Маклийн“. Подобно на прочутата ѝ дъщеря, името Селф ѝ подхождаше^[1].

— Ако се питате защо богатата ми дъщеря не ме е настанила в някоя луксозна къща в Бока — говореше госпожа Селф, — то е защото не искам да бъда в Бока или в Палм Бийч, изобщо никъде другаде, освен тук, в Холивуд, Флорида. В моя западнал малък апартамент на брега на океана.

— Защо?

— За да ѝ отмъстя. Помислете какво ще си помислят хората, когато някой ден ме намерят мъртва в онази дупка. Да видим как ще се отрази на популярността ѝ — изкикоти се тя.

— Изглежда ви е трудно да кажете нещо хубаво за нея — каза Бентън. — А на мен ми е нужно да я хвалите няколко минути, госпожо Селф. После няколко минути трябва да бъдете неутрална, а накрая критична.

— Всъщност защо го прави?

— Обясних ви в началото на нашия разговор. Яви се като доброволка за научноизследователски проект, който провеждам.

— Дъщеря ми не би направила нищо доброволно, ако не получи някаква облага. Никога не е правила нищо само за да помогне на другите. Глупости. Неотложен семеен проблем. Има късмет, че не излязох по Си Ен Ен да я разоблича пред целия свят, че лъже. Да видим. Чудя се каква ли е истината. Ще тръгна по следите. Вие сте един от онези полицейски психолози в... как се казваше вашата болница? „Маклийн“? Точно така. Където ходят богатите и известните. Тъкмо на такова място би отишла, ако изобщо би отишла в болница, и знам причината за това. Ще паднете, ако знаехте. Бинго! Тя е пациентка, в това е цялата работа.

— Както казах, тя участва в проект, който провеждам. — По дяволите! Беше предупредил доктор Селф за подобно развитие. Ако се обади на майка ѝ, за да направят запис, тя можеше да заподозре, че доктор Селф е пациентка. — Нямам право да обсъждам нищо за нейното положение — нито къде е, нито какво прави, нито защо. Не мога да разкривам информация за нито един обект на нашите изследвания.

— Аз пък мога да ви разкрия това-онова. Знаех си! Струва си да я проучите. Кой нормален човек ще се явява по телевизията и ще прави такива неща — да обърква съзнанието и живота на хората, като на онази тенисистка, която убиха наскоро. Бас държи, че Мерилин има някаква вина за това. Покани я в предаването си, измъкна ѝ лична информация пред очите на целия свят. Беше смущаващо, не мога да повярвам, че семейството на момичето го е допуснало.

Бентън беше гледал предаването. Госпожа Селф беше права. Информацията беше деликатна и Дрю ставаше уязвима и достъпна. Ако някой е искал да я дебне, тя му е била достатъчна. Не това беше целта на обаждането му, но той не устоя и попита:

— Как дъщеря ви убеди Дрю Мартин да участва? Познавахте ли се?

— Мерилин кани когото си поиска. Когато ми се обаждат по специални случаи, най-вече се хвали за разни знаменитости. Но по начина, по който го казва, излиза, че те са извадили късмет да участват, а не обратното.

— Имам чувството, че не я виждате често.

— Смятате ли, че би си дала труда да посети собствената си майка?

— Все пак не е напълно лишена от чувства, нали?

— Като малка можеше да бъде мила, знам, че не е за вярване. Но нещо се обърка, щом стана на шестнайсет. Избяга с някакъв плейбой, който ѝ разби сърцето, върна се вкъщи и доста се посдърпахме. Тя разказа ли ви за това?

— Не.

— Логично. Може да говори с часове за самоубийството на баща си, за това колко съм ужасна и прочие. Но собствените ѝ провали не съществуват. Това се отнася и за хората. Ще се изненадате колко хора е успяла да прогони от живота без друга причина, освен че са ѝ неудобни. Или може би защото някой е показал страна от характера ѝ, която светът не би трябвало да види. Това се наказва с убийство.

— Предполагам, че не го казвате буквално.

— Зависи как го разбирате.

— Да започнем с положителното у нея.

— Каза ли ви, че принуждава всеки да подпише споразумение за поверителност?

— Дори вас?

— Искате ли да знаете истинската причина, поради която живея така? Защото не мога да си позволя нейната така наречена щедрост. Живея от социални осигуровки и от пенсията, която получавам, защото съм работила цял живот. Мерилин никога не е правила нищо за мен, а веднъж имаше нахалството да ми каже, че трябвало да подпиша едно от тези споразумения. Каза, че ако не го направя, ще ме остави сама, колкото и стара и болна да съм. Не го подписах. И без това не говоря за нея. Но бих могла. И още как.

— Сега говорите с мен.

— Тя го е поискала, нали? Дала ви е телефонния ми номер, защото подхожда на егоистичната ѝ цел, каквато и да е тя. Аз съм нейната слабост. Не може да устои. Умира си да разбере какво ще кажа. Това утвърждава представата, която има за себе си.

— Искам да се опитате — помолите Бентън — да си представите как казвате на нея нещата, които одобрявате. Все трябва да има нещо. Например: „Винаги съм се възхищавала на ума ти“ или „Гордея се с твоя успех“, и така нататък.

— Дори да не го мисля?

— Ако не можете да кажете нещо положително, боя се, че нищо няма да излезе. — Той нямаше нищо против.

— Не се тревожете. Мога да лъжа добре като нея.

— Тогава каквото не одобрявате. Например, иска ми се да беше по-щедра или не толкова арогантна, или каквото ви дойде наум.

— Лесна работа.

— И накрая неутрални коментари. Времето, пазаруване, какво сте правили напоследък, такива неща.

— Не й вярвайте. Ще го фалшифицира и ще провали изследването ви.

— Мозъкът не може да лъже — успокой я Бентън. — Дори нейният.

Час по-късно доктор Селф в яркочервен копринен костюм с панталон и без обувки лежеше подпряна на няколко възглавници в леглото си.

— Разбирам, че смятате това за ненужно — каза Бентън, като разгръщаше страниците на бледосиньото структурирано клинично интервю от статистическия наръчник по диагностика на психични разстройства.

— Трябва ли ти въпросник, Бентън?

— За да бъдем последователни в изследването, провеждаме интервюто по учебник. Винаги и с всеки обект. Няма да ви питам за неща, които са очевидни и неуместни, като например вашия професионален статут.

— Нека да ти помогна — предложи тя. — Никога не съм била пациентка в психиатрична клиника, не вземам лекарства, не пия много, обикновено спя по пет часа на нощ. По колко часа спи Кей?

— Напоследък да сте напълнели или отслабнали?

— Поддържам идеално тегло. Колко тежи Кей напоследък? Много ли яде, когато е самотна или потисната? На юг ядат много пържено.

Бентън прелисти страниците.

— Имате ли странни усещания в тялото или по кожата?

— Зависи с кого съм.

— Усещате ли вкусове и миризми, които другите хора не усещат?

— Правя много неща, които другите не могат.

Бентън я погледна.

— Не мисля, че изследването е добра идея, доктор Селф. Интервюто не е конструктивно.

— Това не го преценяваш ти.

— Смятате ли, че е конструктивно?

— Не си стигнал до хронологията на настроенятия. Няма ли да ме попиташ за пристъпи на паника?

— Имали ли сте такива?

— Потене, треперене, замайване, сърцебиене. Страх от смъртта?

— Тя се взря замислено в него, сякаш той беше пациентът. — Какво каза майка ми на записа?

— А когато дойдохте тук? — продължи Бентън. — Изглеждахте изпаднала в паника заради един имейл. Онзи, за който споменахте на доктор Марони, когато пристигнахте, а оттогава не сте говорили за него.

— Твоята асистентка си въобразяваше, че тя ще проведе интервюто. — Доктор Селф се усмихна. — Аз съм психиатър. Все едно начинаещ да играе тенис с Дрю Мартин.

— Как възприемате случилото се с нея? — попита той. — В новините съобщиха, че сте я поканили в предаването си. Някои хора допускат, че убиецът я е избрал, защото...

— Моето предаване не е единствената ѝ поява по телевизията. Каня много хора в предаването си.

— Щях да кажа: защото е била на показ. Не заради появата ѝ точно във вашето предаване.

— Сигурно ще спечеля още една награда „Еми“ за тази поредица. Освен ако случилото се...

— Освен ако какво?

— Това би било ужасно нечестно — възмути се доктор Селф. — Ако Академията е предубедена заради станалото с нея. Сякаш това има нещо общо с качеството на работата ми. Какво каза майка ми?

— Не бива да знаете какво е казала, докато не влезете в скенера.

— Искам да говорим за баща ми. Той умря, когато бях малка.

— Добре — съгласи се Бентън, който беше седнал възможно най-далеч от нея, облегал гръб на бюрото, върху което стоеше лаптопът.

Касетофонът на масичката помежду им записваше интервюто. — Да поговорим за баща ви.

— Бях двегодишна, когато той умря. Ненавършени.

— И го помните достатъчно добре, за да се чувствате отхвърлена?

— Както знаеш от изследвания, които допускам, че си чел, деца, които не са кърмени, са по-склонни към стрес и страдания в живота. Жените в затвора, които не могат да кърмят, имат занижена способност да се грижат за деца и да ги закрилят.

— Не разбирам връзката. Нима намеквате, че майка ви някога е била в затвора?

— Никога не ме е притискала към гърдите си, не ме е кърмила, не ме е успокоявала с ударите на сърцето си, никога не ме гледаше в очите, докато ме хранеше с шише, с лъжичка, с лопата, с багер. Тя призна ли всичко това, докато я записваше? Разпита ли я за миналото ни?

— Когато записваме майката на обекта, не е нужно да знаем историята на отношенията им.

— Отказът ѝ да се сближи с мен подсили чувството ми за отхвърленост, моя гняв, направи ме по-склонна да я обвинявам за това, че баща ми ме изостави.

— Имате предвид смъртта му.

— Интересно, не мислиш ли? И двете с Кей сме загубили бащите си рано, и двете сме станали лекарки. Но аз лекувам умовете на живите, докато тя реже телата на мъртъвците. Винаги съм се питала каква е в леглото. Предвид професията ѝ.

— Обвинявате майка си за смъртта на баща си.

— Ревнувах. Няколко пъти ги сварих, докато правеха секс. Видях ги. От вратата. Как майка ми му отдаваше тялото си. Защо на него, а не на мен? Защо тя, а не аз? Исках онова, което те си даваха взаимно, без да съзнавам какво означава то, защото определено не исках орален или генитален секс с родителите си и не разбирах тази част от него, не знаех какво правеха. Навярно съм мислела, че изпитват болка.

— На по-малко от две години сте ги заварили няколко пъти и го помните? — Той беше оставил ръководството под стола и си водеше бележки.

Тя промени позата си на леглото, за да ѝ е по-удобно, да бъде по-съблазнителна и Бентън да може да вижда всяка извивка на тялото ѝ.

— Видях родителите си живи и жизнени, а после в един миг него го нямаше. Кей, от друга страна, е била свидетел на бавната и мъчителна смърт на баща си от рак. Аз живях със загубата, а тя е живяла с умирането, между двете има разлика. Разбираш ли, Бентън, като психиатър моята цел е да разбере живота на моя пациент, докато тази на Кей е да разбере смъртта му. Това сигурно ти се отразява.

— Не сме тук, за да говорим за мен.

— Не е ли чудесно, че „Павилионът“ не се придържа към строгите правила на здравните институции? Ето ни тук. Въпреки случилото се, когато ме приеха. Доктор Марони каза ли ти, че дойде в стаята ми, не в тази, а в предишната? Че затвори вратата, разхлаби халата ми? Че ме докосна? Да не би преди това да е бил гинеколог? Изглеждаш смутен, Бентън.

— Чувствате ли се свръхсексуална?

— Сега пък ме изкара маниачка. — Тя се усмихна. — Да видим колко диагнози можем да измислим днес следобед. Не затова съм тук. Знаем защо съм тук.

— Казахте, че е заради имейла, който сте видели, докато сте си почивали в студиото. По-миналия петък.

— Казах на доктор Марони за имейла.

— Доколкото знам, казали сте му само, че сте получили имейл — уточни Бентън.

— Ако беше възможно, щях да заподозра, че всички вие сте ме привлекли тук чрез хипноза заради този имейл. Но това повече прилича на психоза или на филмов сюжет, нали?

— Казали сте на доктор Марони, че сте ужасно разстроена и се боите за живота си.

— След това ми дадоха лекарства против волята ми. После той избяга в Италия.

— Той има практика там. Винаги пътува, особено през този сезон.

— В катедрата по психиатрия към римския университет. Има вила в Рим. И апартамент във Венеция. Произхожда от много богато италианско семейство. Освен това е клиничен директор на „Павилиона“ и всички му се подчиняват, включително и ти. Преди да

замине от страната, трябваше да уреди нещата, след като се регистрирах тук.

— Регистрирали сте се? Говорите за „Маклийн“ сякаш е хотел.

— Вече е твърде късно.

— Наистина ли вярвате, че доктор Марони ви е докоснал неприлично?

— Мисля, че бях пределно ясна.

— Значи го вярвате.

— Всички тук ще го отрекат.

— В никакъв случай. Ако е вярно.

— Всички ще го отрекат.

— Когато лимузината ви докара на рецепцията, бяхте на себе си, но разстроена. Помните ли това? Помните ли, че говорихте с доктор Марони в приемната и му казахте, че имате нужда от безопасно убежище заради някакъв имейл и че после ще му обясните? — попита Бентън. — Помните ли, че се държахте предизвикателно с него, както словесно, така и физически?

— Много си мил с пациентите. По-добре се върни във ФБР и използвай гумени маркучи и други уреди за мъчение. Може би ще влезеш в пощата ми, в домовете ми и в банковите ми сметки.

— Важно е да си спомните състоянието си, когато пристигнахте. Помагам ви да си спомните — изтъкна Бентън.

— Помня, че той дойде в стаята ми тук, в „Павилиона“.

— Това беше по-късно вечерта, когато изведнъж изпаднахте в истерия и се държахте неадекватно.

— Заради лекарствата. Много съм чувствителна към всякакви лекарства. Не ги вземам и не вярвам в лекарствата.

— Когато доктор Марони е дошъл в стаята ви, при вас вече е имало една невропсихоложка и една сестра. Продължили сте да казвате, че не сте виновна за нищо.

— Ти беше ли там?

— Не.

— Разбирам. Говориш, сякаш си бил.

— Четох картоната ви.

— Моят картон. Сигурно си фантазираш как ще го продадеш на най-щедрия купувач.

— Доктор Марони ви е задавал въпроси, сестрата е проверявала жизнените ви показатели и се е наложило да ви упоят с мускулна инжекция.

— Пет милиграма халдол, два милиграма ативан, един милиграм когентин. Омразното химическо обуздаване пет-две-едно, използвано върху пациенти, склонни към насилие в лудници. Представи си! С мен се отнесоха като с буйстващ затворник. След това не помня нищо.

— Може ли да ми кажете за какво не сте виновна, доктор Селф? Свързано ли е с имейла?

— Не бях виновна за стореното от доктор Марони.

— Значи страданието ви нямаше нищо общо с имейла, заради който казахте, че сте дошли в „Маклийн“?

— Това е заговор. Всички участвате в него. Затова твоят приятел Пийт Марино се свърза с мен, нали? Или може би иска да се измъкне? Исква да го спася. Както сторих във Флорида. Какво му правите?

— Няма никакъв заговор.

— Защо ли надушвам присъствието на следователя?

— Тук сте от десет дни. И не сте споделили с никого естеството на този имейл.

— Защото всъщност става дума за човек, който ми е изпратил няколко имейла. Да кажа „един имейл“ е подвеждащо. Става дума за човек.

— Кой?

— Човек, на когото доктор Марони можеше да помогне. Силно разстроен индивид. Каквото и да е направил, или да не е направил, той има нужда от помощ. И ако нещо се случи с мен или с някой друг, вината ще е на доктор Марони, не моя.

— Какво може да е по ваша вина?

— Току-що казах — нищо.

— И няма имейл, който да ми покажете и който да ни помогне да разберем кой е този човек и може би да ви предпазим от него? — попита Бентън.

— Интересно. Бях забравила, че работиш тук. Спомних си, когато видях обявата за твоето изследване, залепена в приемната. После, разбира се, Марино каза нещо, когато ми изпрати имейла. Това не е въпросният имейл, така че не се вълнувай. Той е толкова отегчен и сексуално неудовлетворен от работата си при Кей.

— Бих искал да поговорим за всякакви имейли, които сте получили. Или изпратили.

— Завист. Така се започва. — Тя го погледна. — Кей ми завижда, защото собственото ѝ съществуване е толкова дребно. Толкова отчаяно ми завижда, че се наложи да излъже по мой адрес в съда.

— Имате предвид?...

— Главно нея. — Омразата ѝ беше осезаема. — Напълно обективно преценявам случилото се при онзи груб пример на съдебна експлоатация и не съм го приела лично, че ти и Кей, главно Кей, бяхте свидетели, което ви превърна, най-вече нея, в извършители на онзи груб пример на съдебна експлоатация. — Омразата ѝ стана студена. — Питам се как ли би се почувствала, ако знаеше, че си в стаята ми на затворена врата.

— Когато казахте, че искате да говорим насаме в стаята ви, се споразумяхме, че ще записвам разговорите ни, освен че ще си водя бележки.

— Записвай ме. Води си бележки. Някой ден ще ти бъдат от полза. Можеш да научиш много от мен. Да обсъдим твоя експеримент.

— Изследователски проект. За който се записахте доброволно, получихте специално разрешение, а аз съм против. Не използваме думата експеримент.

— Любопитна съм защо искаш да ме изключиш от своя експеримент, освен ако не криеш нещо.

— Честно казано, доктор Селф, не смятам, че отговаряте на критериите.

— Честно казано, Бентън, това е последното нещо, което искаш, нали? Но нямаш избор, защото болницата е твърде проникателна, за да ме дискриминира.

— Поставяли ли са ви диагноза биполярно разстройство?

— Никога не са ме наричали другояче, освен талантлива.

— Някой в рода ви страдал ли е от биполярно разстройство?

— Какво ще докаже всичко това накрая, е твоя работа. Че по време на различни настроения дорзолатералният префронтален кортекс на мозъка ще се освети, ако получи необходимите външни стимули. И какво? Томографията и ядрено-магнитният резонанс ясно демонстрираха, че има ненормално нахлуване на кръв в префронталните райони и намалена активност в дорзолатералния

префронтален кортекс у хора, страдащи от депресия. Сега прибавяш насилие към смесицата и какво ще докажеш, и защо това да има значение? Знам, че малкият ти експеримент не е одобрен от комисията за работа с човешки обекти към Харвардския университет.

— Не провеждаме изследвания, които не са одобрени.

— Тези здрави контролни обекти. Още ли са здрави, когато приключиш с тях? Какво става с не дотам здравия обект? С горкия нещастник, който стада от депресия, шизофрения, биполярно разстройство или друго заболяване, който в миналото е наранявал себе си или другите, или се е опитвал, или просто си е фантазирал за това?

— Явно Джакви ви е подготвила — заключи той.

— Не съм. Тя смята, че дорзолатералният префронтален кортекс е вид риба. И преди са правени изследвания как реагира мозъкът на похвали и критики от майката. Сега вкарваш и насилие в изследването и какво ще докажеш, и защо то да е важно? Показваш какво е различно в мозъците на хора, склонни и несклонни към насилие, но какво доказва това и защо то е важно? Ще може ли да спре Пясъчния човек?

— Пясъчния човек?

— Ако погледнеш в мозъка му, ще видиш Ирак. И после какво? Ще изтръгнеш с магия Ирак и той ще се оправи?

— Имейлът от него ли е?

— Не знам кой е той.

— Може да е разстроеният пациент, когото сте пратили при доктор Марони.

— Не разбирам какво виждаш в Кей — смени темата тя. — На морга ли мирише, когато се прибира у дома? Но теб те няма, когато тя се прибира.

— Според собствените ви думи сте получили имейла няколко дни след намирането на трупа на Дрю. Съвпадение ли е? Ако имате информация за убийството ѝ, трябва да ми кажете — настоя Бентън. — Моля ви да ми кажете. Въпросът е сериозен.

Доктор Селф протегна крака си и с босото ходило докосна масичката между двамата.

— Ако ритна касетофона от масичката и той се счупи, какво ще стане?

— Който е убил Дрю, ще извърши и друго убийство.

— Ако ритна касетофона — тя го докосна с палеца на крака си и леко го премести, — какво ли ще кажем и какво ли ще направим?

Бентън стана от стола.

— Искате ли още някой да бъде убит, доктор Селф? — Той взе касетофона, но не го изключи. — Не сте ли го преживели вече?

— Ето на — каза тя от леглото. — Това е заговорът. Кей отново ще излъже за мен. Като миналия път.

Бентън отвори вратата.

— Не — процеди. — Този път ще бъде много по-зле.

---

[1] Self (англ.) — собствената личност, собственото аз. — Б.пр. ↑

9.

Осем часът вечерта във Венеция.

Марони напълни отново чашата си с вино и усети неприятната миризма на канал, която го лъхна от отворения прозорец, докато дневната светлина помръкваше. Облаците се бяха струпали на небето като слой гъста пяна, а по хоризонта искряха златисти отблясъци.

— Истинска маниачка. — Гласът на Бентън Уесли се чуваше ясно, сякаш беше до него, а не в Масачузетс. — Не мога да се държа прилично, както подобава на лекар. Не мога да седя и да слушам нейните лъжи и манипулации. Намери някой друг. Приключих с нея. Не се справям добре, Пауло. Държа се като ченге, не като лекар.

Доктор Марони седеше до прозореца на апартамента си и пиеше хубаво вино „Бароло“, което сега този разговор разваляше. Не можеше да се отърве от Мерилин Селф. Беше нахлула в болницата му. Беше нахлула в Рим. Сега го беше последвала и във Венеция.

— Всъщност питам дали мога да я изключа от изследването. Не искам да я подлагам на скенер — каза Бентън.

— Не мога да ти кажа какво да правиш — отговори доктор Марони. — Изследването е твое. Но ако искаш моя съвет, не я дразни. Направи й скенер. Превърни го в приятно изживяване и просто кажи, че данните не са подходящи. Тогава ще си тръгне.

— Как ще си тръгне?

— Виждам, че не са те информирали. Тя е изписана и ще си замине след скенера — обясни доктор Марони. През отворените щори се виждаше каналът с цвят на зелени маслини и гладък като стъкло. — Разговаря ли с Ото?

— Ото? — повтори Бентън.

— Капитан Пома.

— Знам кой е. Защо трябва да говоря с него?

— Снощи вечеряхме заедно в Рим. Изненадан съм, че не ти се е обадил. Замина за Съединените щати. В момента лети.

— Мили боже!

— Иска да разговаря с доктор Селф за Дрю Мартин. Убеден е, че тя има информация, която не разкрива.

— Моля те, кажи ми, че не си го направил.

— Не съм, но той знае.

— Не виждам как е възможно — каза Бентън. — Съзнаваш ли какво ще направи, ако се усъмни, че сме издали на някого, че е наша пациентка?

Едно водно такси бавно избоботи отдолу и водата се разплиска в стените на околните къщи.

— Предположих, че Ото има информацията от теб — отбеляза Марони. — Или от Кей. Тъй като и двамата сте членове на международната лига за разследвания. И се занимавате с убийството на Дрю Мартин.

— Не сме му казали.

— А Люси?

— Нито Кей, нито Люси знаят, че доктор Селф е тук — увери го Бентън.

— Люси е близка приятелка на Джош.

— Господи! Виждат се, когато идва на скенер. Говорят си за компютри. Защо да ѝ казва?

На покрива от другата страна на канала една чайка изграка и някакъв турист ѝ подхвърли хляб. Птицата пак изкряка.

— Само предполагам, разбира се — подхвърли доктор Марони. — Вероятно ми е минало през ума, защото той често ѝ се обажда, когато някой компютър се развали или възникне друг проблем, който не може да оправи сам. За Джош е твърде много да бъде оператор на скенера и компютърен специалист.

— Какво?

— Въпросът е къде ще отиде тя и какви по-нататъшни неприятности ще създаде.

— Предполагам, в Ню Йорк — каза Бентън.

— Ще ми кажеш, когато научиш. — Доктор Марони отпи от виното. — Всичко това е само хипотеза. Говоря за Люси.

— Дори Джош да ѝ е споменал нещо, защо допускаш, че тя е казала на капитан Пома, когото изобщо не познава?

— Трябва да наблюдаваме доктор Селф, след като напусне — отклони въпроса доктор Марони. — Ще ни причини неприятности.

— Защо говориш със загадки? Не разбирам — каза Бентън.

— Ясно ми е. Жалко. Е, не е толкова важно. Тя ще си тръгне. А ти ми съобщи къде отива.

— Не е важно ли? Ако научи, че някой е казал на капитан Пома, че е пациентка или бивша пациентка на „Маклийн“, това е нарушение на здравния кодекс. Ще ни навлече неприятности, а тя точно това иска.

— Не мога да му влияя какво ще й каже или кога. Карабинерите отговарят за разследването.

— Не разбирам какво става, Пауло. По време на предварителното интервю Селф ми каза за пациента, когото ти е изпратила — каза Бентън, а в гласа му се долавяше безсилие. — Не разбирам защо ти го премълча пред мен.

Фасадите на апартаментите по протежение на канала бяха в приглушени пастелни тонове, а там, където мазилката бе опаднала, се виждаха тухли. Лодка от полирано тиково дърво мина под тухлен мост с форма на арка, капитанът ѝ стоеше изправен, сводът беше много нисък и главата му почти го докосна. Мъжът управляваше лодката само с палец.

— Вярно е, че доктор Селф ми изпрати един документ. Ото ме попита за това — отговори доктор Марони. — Снощи му съобщих каквото знам. Поне онова, което имам право да кажа.

— Нямаше да е зле да споделиш и с мен.

— Сега го правя. Ако не беше повдигнал въпроса, нямаше да ти кажа. Виждам съм този човек няколко пъти за период от няколко седмици. През миналия ноември — уточни доктор Марони.

— Наричал себе си Пясъчния човек. Така каза доктор Селф. Познато ли ти звучи?

— Не знам нищо за прозвище Пясъчния човек.

— Тя каза, че така подписвал имейлите си — поясни Бентън.

— Когато се обади в кабинета ми миналия октомври и ме помоли да приема този човек в Рим, тя не ми препрати никакви имейли. Не ми каза, че се нарича Пясъчния човек. Той пък изобщо не спомена такъв прякор, когато дойде в кабинета ми. Два пъти, мисля. В Рим, както казах. Нямам информация, която да ме кара да мисля, че е убил когото и да било. Същото казах и на Ото. Затова не мога да ви дам достъп до неговия файл, нито до моята оценка за него. Знаем, че разбираш това, Бентън.

Доктор Марони посегна към гарафата и напълни чашата си, докато слънцето се спускаше над канала. Вятърът, който духаше през отворените прозорци, стана по-хладен, а миризмата на канала — не толкова силна.

— Можеш ли да ми дадеш някаква информация за него? — попита Бентън. — Нещо за миналото му? Физическо описание? Знам, че е служил в Ирак. Само това знам.

— Дори да исках, не мога, Бентън. Не нося бележките си.

— Което значи, че в тях може да има важна информация.

— Възможно е — съгласи се доктор Марони.

— Не смяташ ли, че трябва да провериш?

— Не са у мен — каза доктор Марони.

— Не са у теб ли?

— Искам да кажа, че не са в Рим — отговори той от потъващия град.

Часове по-късно, кръчма „Ритацията кон“ на трийсет километра северно от Чарлстън.

Марино седеше на една маса с Шанди Снук, двамата ядяха пържени пилешки филета със сос и каша от булгур. Мобилният му телефон иззвъня и той погледна номера на дисплея.

— Кой е? — попита тя и отпи през сламката от коктейла си „Блъди Мери“.

— Защо не ме оставят на мира?

— Дано да не е това, което си мисля — каза Шанди. — Седем часът е и вечеряме.

— Няма ме. — Марино натисна копчето, за да заглуши звука, като си даде вид, че не му пука.

— Да. — Тя шумно изсмука последните капки от питието си, което му напомни звука от отпушване на канал. — Няма никой вкъщи.

От колоните в заведението гърмеше южняшката банда „Ленард Скинард“, неоновите реклами на „Будвайзер“ светеха, а перките на вентилаторите бавно се въртяха. Стените бяха украсени със седла и автографи, а рамките на прозорците — с модели на мотоциклети, фигурки на коне и керамични змии. Дървените маси бяха заети от

рокери. На верандата отвън седяха още рокери, всички ядяха и пиеха и се подготвяха за концерта на „Хед Шоп Бойс“.

— По дяволите! — измърмори Марино, загледан в телефона на масата и слушалката на блутуута до него.

Беше невъзможно да пренебрегне обаждането. Макар на дисплея да не се изписа номер, знаеше, че е тя. Сигурно вече беше видяла какво има на десктопа на компютъра му. Беше изненадан и ядосан, че ѝ трябваше толкова време. Едновременно с това изпитваше сладостната тръпка на откъсването. Представи си как доктор Селф го желае, както го желаше Шанди. Как го изтощава от секс като Шанди. Не беше спал цяла седмица.

— Както винаги съм казвала, онзи няма да стане по-мъртъв, нали? — напомни му Шанди. — Нека поне веднъж Голямата шефка да се погрижи.

Беше тя. Шанди не се сети. Предполагаше, че е някое погребално бюро. Марино посегна към коктейла от бърбън с джинджифилова бира и продължи да поглежда към телефона.

— Остави я тя да се погрижи — продължи да вика Шанди. — Майната ѝ.

Марино не отговори, но напрежението му нарастваше, докато разклащаше последните глътки от пиетето в чашата. Когато не отговаряше на обажданията на Скарпета, гърдите го стягаха от тревога. Спомни си думите на доктор Селф и се почувства измамен и обиден. Лицето му се зачерви. Повече от двайсет години Скарпета го караше да се чувства непълноценен, докато може би проблемът беше у нея. Точно така. Сигурно вината беше у нея. Тя не харесваше мъже. Не, по дяволите! А през цялото време го караше да се чувства така, сякаш проблемът е у него.

— Нека Голямата шефка да се погрижи за поредния труп. И без това няма какво друго да прави — продължи да опява Шанди.

— Не знаеш нищо за нея, нито за това какво прави.

— Ще се изненадаш какво знам за нея. По-добре внимавай. — Шанди направи знак да ѝ донесат още едно питие.

— За какво да внимавам?

— Не я защитавай. Защото започваш да ми лазиш по нервите. Може би забравяш за моето място в живота ти.

— След цяла седмица.

— Не забравяй, скъпи. Не съм момиче на повикване. Но ти май си на повикване при нея — предизвика го тя. — И защо? Защо винаги трябва да скачаш по нейна заповед? Скачай! Скачай! — Тя щракаше с пръсти и се смееше.

— Млъкни, по дяволите!

— Скачай! Скачай! — Наведе се така, че той да види какво има под копринената ѝ блуза.

Марино посегна към телефона и слушалката.

— Знаеш ли каква е истината? — Шанди беше без сутиен. — Държи се с теб сякаш си момче за всичко, лакей, нищожество. И не съм първата, която го казва.

— Не позволявам на никого да се държи така с мен — сопна се той. — Ще видим кой е нищожество. — Мислеше за доктор Селф и си представи, че го дават по телевизията.

Шанди се пресегна под масата и той видя част от деколтето ѝ. Толкова, колкото тя искаше. После докосна члена му.

— Недей. — Марино чакаше и с всеки миг все повече се притесняваше и ядосваше.

Скоро други мотористи щяха да намерят повод да минат край тях, за да видят как се е надвесила над масата точно колкото трябва. Гледаше как гърдите ѝ се издуваха, а цепката ставаше по-дълбока. Знаеше как да се наведе така, че всеки, който се интересува, да си представи какво го чака. Едър мъж с голям корем и верига, прикрепена към портфейла му, бавно стана от бара. Бавно мина край тях на път за мъжката тоалетна, наслади се на гледката и Марино пламна от гняв.

— Не ти ли харесва? — Шанди продължаваше да го докосва. — Защото на мен ми се струва, че ти е приятно. Помниш ли снощи, бебчо? Беше като тийнейджър.

— Недей — спря я той.

— Защо? Подлагам те на сексуален тормоз ли? — попита Шанди, която се гордееше с остроумието си. Той отмести ръката ѝ.

— Не сега. — После звънна на Скарпета. — Марино се обажда — каза сухо, сякаш говореше с непознат. Не искаше Шанди да разбере с кого говори.

— Трябва да те видя — отвърна Скарпета.

— Добре, кога? — Марино се държеше, сякаш не я познаваше. Беше възбуден и ядосан, защото рокерите минаваха край масата му и

гледаха как мургавата му екзотична приятелка разкрива прелестите си.

— Когато можеш да стигнеш дотук. У нас — произнесе гласът на Скарпета в слушалката.

Не беше свикнал да му говори с такъв тон, усещаше гнева ѝ като приближаваща буря. Беше сигурен, че е видяла имейлите.

Шанди го попита с поглед с кого говори.

— Да, сигурно. — Марино се престори на ядосан и погледна часовника си. — Ще дойда след половин час. — Затвори и се обърна към Шанди. — Пристига труп.

Тя го погледна изпитателно, опитваше да прочете истината в очите му, сякаш по някаква причина знаеше, че лъже.

— От кое погребално бюро? — Шанди се облегна на стола си.

— „Медик“. Пак онази невестулка. Сигурно не прави друго, освен да кара проклетата катафалка сутрин, обед и вечер. Такива като него ги наричаме преследвачи на линейки.

— Колко гадно — въздъхна тя.

Вниманието ѝ се прехвърли към един мъж с кърпа на главата, по която бяха изрисувани пламъци, и с ботуши с ниски токове. Той не им обърна внимание, когато мина край масата им на път за банкомата.

Марино го беше забелязал още когато дойдоха, не беше го виждал преди. Видя как онзи изтегли само пет долара от банкомата, докато кучето му помяр спеше, свито на кълбо, на един стол на бара. Мъжът не го беше погалил нито веднъж, нито беше помолил барманката да му даде нещо — дори паничка с вода.

— Не знам защо все теб викат — започна пак Шанди, но гласът ѝ беше различен. По-тих и по-студен. Ставаше такава, когато беше озлобена. — Като си помисля за всичко, което знаеш и което си постигнал. Великият следовател от отдел „Убийства“. Ти трябва да бъдеш шефът, не тя. Нито нейната племенница лесбийка. — Тя натопи остатъка от хляба в белия сос, размазан по картонената ѝ чиния. — Голямата шефка те е превърнала в невидим.

— Казах ти. Не говори така за Люси. Нищо не разбираш.

— Истината е очевидна. Не е нужно да ми казваш. Всички в бара знаят каква ѝ е резбата.

— Не говори така за нея. — Марино ядосано допи питието си. — Затваряй си устата за Люси. Познавам я още от хлапе. Аз я научих да шофира и да стреля, и не искам да чуя нито дума повече, ясно ли е? —

Пиеше му се още, но знаеше, че не бива. Вече беше изпил три големи бърбъна. Запали две цигари, една за Шанди и една за себе си. — Ще видим кой е невидим.

— Точно така си е. Имал си истинска кариера, преди Голямата шефка да започне да те влачи навсякъде. И защо си се влачил след нея? Аз знам защо. — Тя му хвърли обвинителен поглед и издуха дима. — Надявал си се да те хареса.

— Може би трябва да се преместим — предложи Марино. — В някой голям град.

— Искаш да дойда с теб? — Тя издуха още дим.

— Какво ще кажеш за Ню Йорк?

— Не можем да караме мотори в шибания Ню Йорк. Няма да живея на място, натъпкано като кошер с проклети янки.

Той я изгледа с най-сексапилния си поглед и пъкна ръка под масата. Погали бедрото ѝ, защото се ужасяваше, че ще я загуби. Всеки мъж в този бар я желаше, а тя беше избрала него. Галеше бедрото ѝ и си мислеше за Скарпета и какво щеше да му каже. Беше прочела имейлите на доктор Селф. Може би бе осъзнала кой е той и какво мислят другите жени за него.

— Да отидем у вас — каза Шанди.

— Защо никога не ходим у вас? Страх те е да те видят с мен ли? Понеже живееш сред богаташи, а аз не съм достатъчно добър?

— Ще си помисля дали да те задържа. Не обичам робството — отвърна тя. — Тя ще те умори от работа като роб, а аз знам всичко за робите. Прадядо ми е бил роб, но не и баща ми. Никой не му е нареждал какво да прави.

Марино вдигна празната си пластмасова чаша и се усмихна на Джес, която изглеждаше прекрасно тази вечер в тесни джинси и блузка с голи рамене. Тя дойде с още един „Мейкърс Марк“ и джинджифилова бира и ги остави пред него.

— С мотора ли ще се прибиращ? — попита барманката.

— Няма проблем — намигна ѝ той.

— По-добре остани в къмпинга. Имам една свободна каравана. — Тя държеше няколко каравани в гората зад бара за клиентите, които бяха твърде пияни, за да шофират.

— Нищо ми няма.

— Донеси ми още едно. — Шанди имаше лошия навик да командва хората, които нямаха нейния статут в обществото.

— Още чакам да спечелиш състезанието с лично сглобени мотори. — Джес не обърна внимание на Шанди, говореше механично, бавно, вперила очи в устните на Марино.

Беше му нужно известно време, за да свикне с това. Беше се научил да гледа Джес, когато ѝ говори, без да вика и без преувеличени интонации. Вече почти не забелязваше глухотата ѝ и я чувстваше особено близка, може би защото не можеха да общуват, без да се гледат в очите.

— Сто двайсет и пет хиляди долара в брой за първо място. — Джес провлечено произнесе смайващата сума.

— Бас държа, че „Ривър Ратс“ ще спечели тази година — каза Марино на Джес, като знаеше, че тя се шегува с него. Може би малко флиртуваше. Никога не беше сглобявал мотор и не бе участвал в състезания, нито щеше да го направи.

— Аз ще заложа на „Тъндър Сайкъл“ — намеси се Шанди с високомерието, което Марино не понасяше. — Еди Трота е ужасно секси. Може да се пъкне в леглото ми, когато си пожелае.

— Виж какво — започна Марино, прегърна Джес през кръста и вдигна поглед към нея, за да го вижда. — Някой ден ще спечеля много пари. Няма нужда да побеждавам в конкурси и да ходя на скапана работа.

— Трябва да напусне скапаната си работа, не печели достатъчно, за да е щастлив. Аз също не съм щастлива — каза Шанди. — Той е роб на Голямата шефка. Освен това не му се налага да работи. Нали си има мен?

— Така ли? — Марино знаеше, че не бива да го казва, но беше пиян и озлобен. — Ами ако ти кажа, че имам предложение да работя за нийоркската телевизия?

— Като какъв? Реклама на лекарство против плешивост? — Шанди се засмя, а Джес се опитваше да разбере казаното.

— Като консултант на доктор Селф, тя ме покани. — Не можеше да се спре, трябваше да смени темата.

Шанди изглеждаше искрено изненадана и избърбори:

— Лъжеш. Защо ще се интересува от теб?

— Познаваме се отдавна. Иска да работя за нея. Обмислям го, може би щях да приема веднага, но това означава да се преместя в Ню Йорк и да оставя теб, скъпа. — Той я прегърна, но Шанди се дръпна.

— Явно предаването ѝ ще се превърне в комедия.

— Почерпи нашия гост за моя сметка — каза Марино с шумна щедрост, като кимаше и сочеше мъжа с кърпата на пламъци, седнал до кучето си на бара. — Има тежка вечер. Разполага само с пет пършиви долара.

Мъжът се обърна и Марино успя да види лицето му, покрито с белези от акне. Имаше змийски очи. Марино смяташе, че такива очи имат хората, лежали в затвора.

— Мога и сам да си платя проклетата бира — сопна се мъжът с кърпата на пламъци.

Шанди продължаваше да се оплаква на Джес, без да я гледа в лицето, така че всъщност говореше на себе си.

— Струва ми се, че не можеш да платиш за нищо и се извинявам за южняшкото си гостоприемство — рече Марино така високо, че да го чуят всички в бара.

— Мисля, че не бива да ходиш където и да е. — Джес гледаше Марино и питието му.

— В живота му има място само за една жена и той скоро ще го осъзнае — каза Шанди на Джес и на всеки, който я слушаше. — Без мен какво му остава? Според теб кой му подари тази красива огърлица, която носи?

— Майната ти! — изруга Марино мъжът с кърпата. — Да ти еба майката!

Джес отиде до бара и скръсти ръце. После каза на мъжа с кърпата:

— Тук говорим учтиво. По-добре си върви.

— Какво? — високо попита той и долепи длан до ухото си, за да я подиграе.

Марино стана и шумно избута стола си назад. С три големи крачки се озова между тях.

— Кажи, че съжаляваш, тъпако! — изрева му Марино.

Очите на мъжа се забиха в неговите като игли. Той смачка петте долара, които беше изтеглил от банкомата, пусна ги на пода и ги

размаза с тока си, все едно гасеше цигара. Плесна кучето по задницата и тръгна към вратата, като пътем подхвърли на Марино:

— Защо не излезеш навън като мъж? Имам да ти кажа нещо.

Марино последва него и кучето през паркинга до един стар мотоциклет, навярно сглобен през 70-те, с четири скорости и крачно запалване. Беше черен на цвят и също като кърпата на мъжа — с нарисувани пламъци. Имаше нещо странно в регистрационния му номер.

— Картон — осъзна Марино на глас. — Ръчно направен номер. Не е ли страхотно? Казвай сега каквото имаш да казваш.

— Знаеш ли защо дойдох тази вечер? За да ти предам нещо — заговори мъжът с кърпата. — Седни! — викна той на кучето, което страхливо се сниши и легна по корем.

— Другия път ми прати писмо. — Марино го сграбчи за реверите на мръсното дънково яке. — По-евтино е от погребение.

— Ако не ме пуснеш, ще те наредя така, че няма да ти хареса. Има причина да съм тук и по-добре ме изслушай.

Марино го пусна и осъзна, че всички бяха излезли от кръчмата и ги наблюдаваха от верандата. Кучето продължаваше да лежи по корем.

— Кучката, за която работиш, не е добре дошла по тези места и по-добре да се връща там, откъдето идва — каза мъжът с кърпата. — Просто ти предам съвета на някой, който може да направи нещо по въпроса.

— Как я нарече?

— Циците на кучката си ги бива, само това мога да кажа. — Той сви длани пред гърдите си и се облиза. — Ако не напусне града, ще ги изпробвам лично.

Марино силно ритна мотора, който глухо тупна на земята. Извади своя 40-калибров глок от колана на джинсите си и го насочи между очите на мъжа.

— Не ставай глупав — процеди мъжът, а другите от верандата започнаха да подвикват. — Ако ме застреляш, с жалкия ти живот е свършено и го знаеш.

— Хей! Хей! Хей!

— Чакай!

— Пийт!

Марино имаше чувството, че горната част от главата му я няма, докато се взираше в точката между очите на мъжа. Дръпна плъзгача, за да зареди пистолета.

— Ако ме убиеш, все едно и ти си мъртъв — каза мъжът с кърпата, но си личеше, че беше уплашен.

Мотористите бяха станали на крака и му викаха. Марино смътно осъзна, че някои от тях слязоха на паркинга.

— Вземай си скапания мотор — изръмжа Марино и свали пистолета. — Но остави кучето.

— Няма да оставя проклетото куче!

— Ще го оставиш. Държиш се гадно с него. Сега се разкарай, преди да ти направя трето око.

Докато мотоциклетът се отдалечаваше, Марино изпразни пълнителя и прибра пистолета в колана си, изненадан и ужасен от току-що изпитания гняв. Той погали кучето, а то пак легна по корем и близна ръката му.

— Ще намерим някой добър човек да се грижи за теб — каза му Марино и усети как някой го хваща за ръката.

Вдигна очи и видя Джес.

— Крайно време е да вземеш мерки — настоя тя.

— За какво говориш?

— Знаеш за какво. Онази жена. Предупредих те. Тя те унижава, кара те да се чувстваш като нищожество и виж какво стана. За една седмица се превърна в дивак.

Ръцете му силно трепереха. Извърна се към нея, за да може да чете по устните му.

— Беше глупаво, нали, Джес? А с него какво ще правим? — той потупа кучето.

— Ще стане куче на заведението, а ако онзи се върне, лошо му се пише. Но ти по-добре внимавай. Вече ти има зъб.

— Виждала ли си го досега?

Тя поклати глава.

Марино забеляза Шанди на верандата до перилата. Запита се защо не беше слязла оттам. Той едва не уби човек, а тя още стоеше на верандата.

10.

Някъде наблизно в мрака лаеше куче и лаят му ставаше все по-настойчив. Скарпета разпозна далечния насечен рев на мотоциклета на Марино. Чуваше как проклетата машина се приближава от няколко преки по улица „Мийтинг“ и се движеше на юг. Секунди по-късно машината изрева по тясната алея зад къщата ѝ. Беше пил. Позна по гласа му, докато говореха по телефона. Държеше се безобразно.

Искаше ѝ се да е трезвен, ако щяха да водят продуктивен разговор — може би най-важния, който някога бяха водили. Започна да прави кафе, когато той зави наляво по улица „Кинг“, после пак наляво по тясната алея за коли, която делеше с неприятната си съседка госпожа Гримбол. Марино даде газ няколко пъти, за да обяви присъствието си, и угаси двигателя.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той, когато Скарпета отвори входната врата. — Не бих отказал малко бърбън. Нали, госпожо Гримбол! — изкрещя към жълтата дървена къща и едно перде помръдна.

Марино заключи мотоциклета и пхна ключа в джоба си.

— Влизай — каза Скарпета, като осъзна, че е много по-пиян, отколкото предполагаше. — За бога, защо реши, че е нужно да вдигаш шум на алеята и да крещиш на съседката? — скастри го, докато той вървеше след нея към кухнята. Стъпките му шумно отекваха, а главата му едва не докосваше рамките на вратите, през които минаваха.

— Проверка за сигурност. Искам да се уверя, че там отзад не става нищо, че няма изгубени катафалки, нито бездомници, които се крият.

Той дръпна един стол и се стовари отгоре му. Миризмата на алкохол беше силна, лицето му беше зачервено, а очите — кървясали.

— Не мога да остана дълго — заяви. — Трябва да се връщам при моето момиче. Тя смята, че съм в моргата.

Скарпета му подаде чаша чисто кафе.

— Ще останеш достатъчно дълго, за да изтрезнееш. Иначе няма да се приближаваш до мотора. Не мога да повярвам, че си карал в това състояние. Не ти е присъщо. Какво ти става?

— Изпих няколко питиета. Голяма работа. Добре съм.

— Голяма работа е и не си добре. Не ме интересува колко държиш на алкохол. Всеки пиян шофьор си мисли, че е добре, преди да загине, да се осакати или да попадне в затвора.

— Не съм дошъл да ми четеш конско.

— Не съм те поканила, за да идваш пиян.

— Защо ме покани? Да ми се караш? Да ми намериш още някой недостатък? Нещо друго, което не отговаря на надутите ти стандарти?

— Не ти е присъщо да говориш така.

— Може би просто никога не ме слушаш — тросна се той.

— Поканих те да дойдеш, с надеждата да проведем откровен разговор, но явно моментът не е подходящ. Имам стая за гости. По-добре легни да се напиш и ще поговорим сутринта.

— Сега моментът е напълно подходящ. — Марино се прозя и се протегна, без да се докосне до кафето. — Говори. Иначе си тръгвам.

— Да отидем в дневната и да седнем пред огъня. — Тя стана от кухненската маса.

— Навън е двацет и четири градуса. — Той също стана.

— Тогава ще разхладя стаята. — Тя отиде до термостата и включи климатика. — Винаги ми е по-лесно да говоря край огъня.

Той я последва в любимата ѝ стая, малка всекидневна с тухлена камина, чамов под, греди по тавана и стени с гипсова мазилка. Кей постави един химически пън на скарата и го запали. Придърпа два стола до камината и угаси лампите.

Той гледеше как пламъците изгарят опаковката на пъна.

— Не мога да повярвам, че използваш тези неща — подхвърли. — Уж държиш всичко друго да е истинско, а използваш фалшиви пънове.

Лушъс Медик обикаляше съседните преки и негодуванието му растеше.

Видя ги да влизат в къщата, след като онзи тъп следовател пристигна пиян с мотора си и обезпокои съседите. „С един куршум два

заека“, помисли си. Извади късмет, защото го бяха онеправдали, а Бог му помагаше да се реваншира. Дошъл с намерението да ѝ даде урок, Лушъс бе видял и двамата, и сега бавно вкара катафалката си в неосветената алея, като се тревожеше пак да не спуска гума и все повече се ядосваше. Силно дръпна ластика на китката си, а гневът му растеше. Гласовете на диспечерките от полицейската му радиостанция звучаха сякаш отдалеч, но той можеше да ги различи дори насън.

Не бяха повикали него. Той мина край тежка автомобилна катастрофа на шосе „Уилям Хилтън“, видя как натовариха един труп в катафалката на конкуренцията (беше стара) и отново пренебрегнаха Лушъс. Сега окръг Бофорт беше нейна територия и никой не му се обаждаше. Беше го отхвърлила, защото бе допуснал грешка за адреса ѝ. Ако смяташе посещенията му за нарушение на уединението си, значи не знаеше значението на думата.

Снимането на жени през прозореца нощем не беше нищо ново за него. Беше невероятно лесно, защото много жени не си даваха труда да дръпнат пердетата или щорите, или ги оставяха открити сантиметър-два, като си мислеха: „Кой ли ще гледа? Кой ще се скрие в храстите или ще се качи на дърво да надзърта?“. Лушъс, ето кой. Дали на горделивата лекарка щеше да ѝ хареса да се види на видеоклип, който хората могат да зяпат без пари, без да се знае кой го е снимал. Още по-добре, щеше да хване и двамата, докато го правят. Лушъс помисли за катафалката — изобщо не беше хубава като неговата — и за катастрофата. Несправедливостта беше непоносима.

На кого се бяха обадили? Не на него. Не на Лушъс, макар да беше казал на диспечерката по радиостанцията, че е в района. А тя му отвърна с рязък и хаплив глас, че не го е търсила, и го попита от кой екип е. Той отговори, че не е никакъв екип, и тя му каза да стои настрана от полицейските честоти и дори от ефира. Лушъс задърпа ластика на китката си силно и болезнено като поредица от удари с камшик. Мина с друсане по паважа, после през желязната порта зад градината на лекарката и забеляза един бял кадилак, който препречваше пътя му. Тук отзад беше тъмно. Той дръпна ластика и изруга. Позна овалния стикер на задната броня на кадилака.

XX, Хилтън Хед.

Щеше да остави катафалката тук. И без това никой не минаваше по проклетата алея и той си помисли да се обади в полицията за

кадилака, за да глобят шофьора за неправилно паркиране. Мисълта за клиповете по интернет и неприятностите, които щеше да причини, го развесели. Проклетият следовател сигурно правеше секс с проклетата кучка. Видя ги как влизат в къщата дебнешком, явно изневеряваха. Той си има приятелка, онова секси парче, с което беше в моргата, а Лушъс ги видя да се натискат, докато той си вършеше работата. Доколкото беше чул, доктор Скарпета имаше приятел някъде на север. Страхотно. Лушъс се правеше на глупак, за да му потръгне бизнесът. Бе казал на грубия следовател, че той, Лушъс Медик, ще бъде благодарен за препоръки от него и шефката му, а как реагираха те? С неуважение и презрение. Сега трябваше да си платят.

Той угаси двигателя и фаровете и излезе, като гледеше злобно кадилака. Отвори задната врата на катафалката, където на пода имаше празна носилка, върху която бяха наредени бели чаршафи и бели чували за трупове. Намери видеокамерата и резервните батерии, които държеше в кутията с инструменти, затвори задната врата и се взря в кадилака, мина край него, като обмисляше кой е най-добрият начин да се приближи към къщата ѝ.

Някой помръдна зад стъклото на шофьорската врата, бегъл намек за тъмна сянка в тъмната вътрешност на колата. Лушъс беше доволен, когато включи камерата, за да види колко памет му е останала, а тъмнината във вътрешността на кадилака пак помръдна. Лушъс заобиколи колата отзад и засне регистрационния номер.

Навярно някоя двойка се натискаше и той се възбуди, като си помисли за това. После се почувства обиден. Бяха видели фаровете му, но не се отместиха от пътя. Пак проява на неуважение. Бяха го видели да паркира катафалката в тъмното, защото не можеше да премине. Не можеха да проявят повече егоизъм. Щяха да съжаляват. Той почука по стъклото, искаше здравата да ги изплаши.

— Записах регистрационния ви номер. — Той повиши глас. — И ще се обадя в полицията.

Горящият пън пукаше. На полицата над камината тиктакеше старинен английски часовник.

— Какво всъщност става с теб? — попита Скарпета, загледана в Марино. — Какво ти е?

— Ти ме извика тук. Затова предполагам, че с теб става нещо.

— Нещо не е наред между нас. Какво ще кажеш? Изглеждаш нещастен. Караш и мен да се чувствам нещастна. Миналата седмица беше неуправляем. Ще ми кажеш ли какво си направил и защо? Или искаш аз да ти кажа.

Огънят припукваше.

— Моля те, Марино. Кажи нещо.

Той се взираше в огъня. Известно време и двамата мълчаха.

— Знам за имейлите — каза тя. — Но ти сигурно предполагаш, щом си накарал Люси да провери фалшивата тревога онази вечер.

— Накарала си я да рови в компютъра ми? Голямо доверие ми имаш.

— Не е добра идея да повдигаш въпроса за доверието.

— Ще говоря каквото си искам.

— Показал си моргата на приятелката си. Записано е от камерите. Гледах записа. Всяка минута от него.

Лицето на Марино се изкриви. Разбира се, той знаеше, че има камери и микрофони, но явно не бе очаквал да бъдат наблюдавани с Шанди. Сигурно е знаел, че всяко действие и дума са записани, но най-вероятно е предполагал, че Люси няма причина да гледа записите. За това беше прав. Тя нямаше причина. Беше уверен, че ще му се размине, и това правеше постъпката му още по-лоша.

— Има камери навсякъде — отбеляза тя. — Нима смяташе, че никой няма да разбере какво си направил?

Той не отговори.

— Мислех, че държиш на работата си. Че те е грижа за убитото момче. Но разтвори чувала и си играеше на гатанки с приятелката си. Как можа?

Той мълчеше и не я поглеждаше.

— Марино, как можа да направиш такова нещо? — повтори тя.

— Идеята беше нейна. Сигурно си видяла на записа — смотолели той.

— Да я пуснеш вътре без мое разрешение е достатъчно голяма грешка. Но защо ѝ позволи да види труповете? Особено неговия.

— Видяла си записа заради шпионската техника на Люси. — Марино я изгледа сърдито. — Шанди не искаше да отстъпи. Не искаше да излезе от хладилника. Опитах се.

— Това не е оправдание.

— Шпионираш ме. Писна ми от това.

— И на мен ми писна от твоето предателство и неуважение! —
ядоса се Скарпета.

— И без това мислех да напусна — продължи той със заядлив тон. — Щом си си пъхала носа в кореспонденцията ми с доктор Селф, знаеш, че имам подобри възможности, отколкото да вися тук с теб до края на живота си.

— Ще напуснеш? Или може би се надяваш да те уволня? Защото това заслужаваш след постъпката си. Не пускаме външни хора в моргата и не излагаме на показ горките хора, които са се озовали там.

— Жените вечно преувеличават. Стават емоционални и неразумни. Хайде, уволни ме — предизвика я той с дрезгав глас, като се стараеше да произнася думите ясно, за да не личи колко е пиян.

— Доктор Селф точно това иска.

— Ти й завиждаш, защото тя е много по-важна от теб.

— Ти не си Пийт Марино, когото познавам.

— И ти не си Скарпета, която познавам. Прочете ли какво още казва тя за теб?

— Тя казва доста неща за мен.

— Че живееш в лъжа. Защо най-после не си го признаеш? Може би затова Люси е такава. Метнала се е на теб.

— Сексуалните ми предпочитания? Това ли те интересува така отчаяно?

— Боиш се да си признаеш.

— Ако намеците на доктор Селф бяха истина, нямаше да ме е страх от хомосексуалността. Само хора като нея и теб се боят от нея.

Марино се облегна на стола си и за миг изглеждаше сякаш ще се разплаче. После лицето му отново стана твърдо и той се загледа в огъня.

— Стореното от теб вчера — продължи тя — не е присъщо на Марино, когото познавам от толкова години.

— Може би е, но не си искала да го видиш.

— Знаем, че не е. Какво е станало с теб?

— Не знам как стигнах дотук — заговори той. — Обръщам се назад и виждам онзи млад мъж, който известно време имаше успехи като боксьор. Само че не исках мозъкът ми да стане на каша. Писна ми

да бъде униформен полицаи в Ню Йорк. Ожених се за Дорис, на нея ѝ писна от мен, имах откачен син, който е мъртъв, а аз все още преследвам откачалки. Не знам защо. Така и не успях да разбера защо и ти се занимаваш с това. Сигурно няма да ми кажеш — сърдито добави той.

— Може би защото съм израснала в къща, където никой не ми казваше това, което исках да чуя. Не се чувствах разбрана и пълноценна. Може би защото гледах как баща ми умира. Всеки ден всички наблюдавахме смъртта му. Може би прекарах останалата част от живота си в опити да разбера онова нещо, което ме победи като дете. Смъртта. Не смятам, че има прости или логични причини да станем такива, каквито сме, или да постъпваме по определен начин. — Тя го гледаше, но той не отвърна на погледа ѝ. — Може би няма просто или логично обяснение и за твоето поведение. Но ми се иска да имаше.

— Едно време не работех за теб. Сега това се промени. — Той стана. — Ще пия един бърбън.

— Нямах нужда от повече бърбън. — Тя беше смаяна.

Той не я слушаше и знаеше къде е барът. Чу го как отвори шкафа, извади чаша, после отвори друг шкаф и извади бутилка. Върна се в стаята с чаша алкохол в едната ръка и с бутилка в другата. У нея се надигна безпокойство и ѝ се прииска той да си тръгне, но не можеше да го изгони пиян посред нощ.

Марино остави бутилката на ниската масичка и каза:

— Разбрахме се много добре през всичките години в Ричмънд, когато бях главен детектив, а ти — главен съдебен лекар. — Той надигна чашата. Пиеше на големи глътки. — После те уволниха, а аз напуснах. Оттогава нищо не се нарежда така, както очаквах. Харесваше ми във Флорида. Имахме прекрасен тренировъчен център. Отговарях за разследванията, плащаха ми добре, дори ходех на психоаналитик. Не че имах нужда от нея, но отслабнах, бях в отлична форма. Справях се много добре, докато не престанах да я посещавам.

— Ако беше продължил да ходиш при доктор Селф, тя щеше да съкрати живота ти. И се чудя как не разбираш, че контактите ѝ с теб са чиста манипулация. Знаеш каква е. Видя каква е в съда. Сам я чу.

Той отново отпи от бърбъна.

— Веднъж се намери жена, по-силна от теб, и ти не можеш да се примириш. Може би не ти харесва връзката ми с нея. Затова трябва да

я очерниш, иначе какво друго ти остава? Завряла си се тук, в тази пустош, още малко и ще станеш домакиня.

— Не ме обиждай. Не искам да се караме.

Той продължаваше да пие и все повече се озлобяваше.

— Тъкмо заради връзката ми с нея ти поиска да се махнем от Флорида. Сега разбирам.

— Мисля, че се магнахме от Флорида заради урагана Уилма — поправи го тя, а тревогата ѝ се засили. — Както и заради желанието ми отново да имам истински кабинет и собствена практика.

Марино пресуши чашата и си наля още.

— Пи достатъчно — каза тя.

— Права си. — Той надигна чашата и пак отпи.

— Време е да повикам такси да те закара у вас.

— Може би трябва да започнеш практика другаде и да се разкараш от тук. Ще ти бъде по-добре.

— Не ти преценяваш къде ще ми бъде добре — отбеляза тя, като наблюдаваше отблясъците на огъня по лицето му. — Моля те, не пий повече. Вече пи достатъчно.

— Достатъчно е, знам.

— Марино, моля те, не позволявай доктор Селф да ни скара.

— Не е нужно да го прави. Ти сама го постигна.

— Да не започваме.

— Напротив. — Той вече заваляше думите, полюшваше се на стола си, в очите му имаше опасен блясък. — Не знам колко дни ми остават. Кой, по дяволите, знае какво ще се случи. Затова нямам намерение да си губя времето на място, което мразя, и да работя за жена, която не се отнася към мен с уважението, което заслужавам. Сякаш си по-добра от мен. Но не си.

— Какво значи колко дни ти остават? Нима казваш, че си болен? — попита тя.

— Болен и уморен. Това ти казвам.

Тя никога не го беше виждала толкова пиян. Марино с несигурни ръце си сипа още бърбън и разля малко на масата. Имаше желание да му отнеме бутилката, но блясъкът в очите му я спря.

— Живееш сама, а това не е безопасно — изтъкна той. — Не е безопасно да живееш сама в тази стара къща.

— Винаги съм живяла сама.

— Да. И какво говори това за Бентън? Надявам се, че двамата си живеете добре.

Никога не беше виждала Марино толкова пиян и озлобен, и не знаеше какво да прави.

— Стигнах до етап, в който трябва да направя избор. Затова сега ще ти кажа истината. — Той пръскаше слюнки, докато говореше, а чашата с бърбън опасно се накланяше в ръката му. — Писна ми до смърт да работя за теб.

— Щом се чувстваш така, радвам се, че ми го казваш. — Но въпреки опитите ѝ да го успокои, той се ожесточаваше още повече.

— Бентън, богатият сноб. Доктор Уесли. Значи, защото аз не съм лекар, адвокат или индиански вожд, не съм достоен за теб. Едно ще ти кажа обаче. Достоен съм за Шанди, а тя не е такава, за каквата я мислиш. Семейството ѝ е по-добро от твоето. Не е израснала в бедност в Маями в дома на бакалин емигрант, току-що слязъл от кораба.

— Много си пиян. Можеш да спиш в стаята за гости.

— Семейството ти не е по-добро и от моето. Току-що емигрирали италианци, които ядат само евтини макарони с доматен сос пет дни седмично — изфъфли той.

— Ще ти повикам такси.

Марино с трясък остави чашата на масичката за кафе.

— Мисля, че е много добра идея да се метна на мотора и да си тръгна. — Хвана се за стола, за да запази равновесие.

— Няма да се доближаваш до мотора — каза остро тя.

Той тръгна и се блъсна в рамката на вратата, а тя го хвана за ръката. Почти я завлече към входната врата, а Кей се опитваше да го спре, умоляваше го да не тръгва. Марино бръкна в джоба си за ключа от мотора, но тя го измъкна от ръката му.

— Дай ми ключа. Засега те моля любезно.

Тя го стисна в юмрук зад гърба си в малкото фоайе до входната врата.

— Няма да се качиш на мотора. Не можеш да ходиш. Ще вземеш такси или ще преспиш тук. Няма да допусна да убиеш себе си или някой друг. Моля те, послушай ме.

— Дай ми го. — Той я гледаше с безизразен поглед. Огромен мъж, когото вече не познаваше. Непознат, който можеше да я нарани

физически. — Дай ми го. — Той се пресегна зад нея и сграбчи китката ѝ, а тя се парализира от страх.

— Марино, пусни ме. — Бореше се да освободи ръката си, но все едно беше стегната в менгеме. — Причиняваш ми болка.

Той посегна и сграбчи другата ѝ китка и страхът ѝ се превърна в ужас, когато се наведе над нея и я притисна към стената. В мозъка ѝ препускаха отчаяни мисли как да го спре, преди да стигне още по-далеч.

— Марино, пусни ме. Причиняваш ми болка. Хайде пак да седнем в дневната. — Опитваше се да говори спокойно, а ръцете ѝ бяха болезнено стегнати зад гърба. Той силно се притисна към нея. — Марино, престани. Не искаш да го правиш. Много си пиян.

Той я целуна и я притисна силно. Тя извърна глава, опита се да отблъсне ръцете му, бореше се и го молеше. Ключът за мотоциклета издрънча на пода, докато той я целуваше, а тя се противеше и се опитваше да го накара да я чуе. Той разкъса блузата ѝ. Отново му каза да спре, мъчеше се да го спре, докато той разкъсваше дрехите ѝ. Опитваше се да отблъсне ръцете му, каза му, че я боли, после престана да се бори с него, защото той вече беше някой друг. Не беше Марино. Беше непознат, който я нападнаше в дома ѝ. Видя пистолета, пъхнат в колана на джинсите му, а той падна на колене, причинявайки ѝ болка с ръцете и устните си.

— Марино? Това ли искаш? Да ме изнасилиш? Марино? — Гласът ѝ прозвуча така спокойно и без уплаха, все едно идваше извън тялото ѝ. — Марино? Това ли искаш? Да ме изнасилиш? Знам, че не го искаш. Знам, че не е така.

Изведнъж той спря. Пусна я, тя усети движението на хладния въздух по кожата си, мокра от слюнката му и ожулена и възпалена от острата му брада. Той скри лицето си с ръце, прегърби се, както беше паднал на колене, прегърна краката ѝ и заплака като дете. Тя измъкна пистолета от колана му, а той продължаваше да плаче.

— Пусни ме. — Опита се да се отдръпне от него. — Пусни ме.

Както беше на колене, той скри лицето си с ръце. Тя извади пълнителя на пистолета, дръпна затвора, за да се увери, че няма куршум в патронника. Пъхна пистолета в едно чекмедже на масичката до вратата и взе ключа от мотоциклета. После го скри заедно с пълнителя в стойката за чадъри. Помогна на Марино да стане и го

поведе към стаята за гости до кухнята. Леглото беше малко и той го изпълни цялото, когато Кей го накара да легне. Смъкна ботушите му и го зави с одеяло.

— Идвам след малко — каза и остави лампата да свети.

В банята за гости напълни чаша с вода и изсипа от шишенце четири таблетки адвил. Наметна един халат, китките я боляха, кожата ѝ беше охлузена и гореше, а от спомена за ръцете, устните и езика му ѝ се повдигаше. Наведе се над тоалетната и повърна. Облегна се на мивката и задиша дълбоко, загледана в зачервеното си лице в огледалото, което ѝ изглеждаше също толкова непознато като неговото. Наплиска се със студена вода, изплакна устата си, отмивайки спомена за него от всяко място, което бе докоснал. Изми сълзите и постоя няколко минути, за да се овладее. Върна се в стаята за гости, където той вече хъркаше.

— Марино. Събуди се. Седни. — Помогна му, подпря го на възглавници. — Ето, вземи хапчетата и ги изпий с водата. Трябва да пиеш много вода. Сутринта ще се чувстваш ужасно, но това ще ти помогне.

Той изпи водата и взе таблетките. После се обърна с лице към стената, докато тя му носеше друга чаша.

— Угаси лампата — каза той на стената.

— Трябва да останеш буден.

Той не отговори.

— Не е нужно да ме гледаш, но трябва да останеш буден.

Той не я гледаше. Миришеше на уиски, цигари и пот, миризмата му ѝ напомни случилото се и тя усети болката, спомни си докосването му и пак ѝ призля.

— Не се безпокой — дрезгаво изграка Марино. — Ще си тръгна и вече никога няма да ме видиш. Ще изчезна завинаги.

— Много си пиан и не знаеш какво правиш — каза тя. — Но искам да го запомниш. Трябва да останеш буден достатъчно дълго, за да го помниш и утре, за да можем да го преодолеем.

— Не знам какво ми става. За малко да го застрелям. Много исках. Не знам какво ми става.

— Кого си щял да застреляш? — попита тя.

— В бара — отвърна той с пиянско лomotене. — Не знам какво ми става.

— Разкажи ми какво е станало в бара.

Мълчание, докато Марино се взираше в стената, а дишането му пак стана дълбоко.

— Кого си щял да застреляш? — попита тя високо.

— Той каза, че бил изпратен.

— Изпратен?

— Отпрати заплахи към теб. За малко да го убия. После дойдох тук и се държах също като него. Иде ми да се самоубия.

— Няма да се самоубиеш.

— Би трябвало.

— Това ще е по-лошо от последната ти постъпка. Разбираш ли ме?

Той не отговори. Не я поглеждаше.

— Ако се самоубиеш, няма да ми е мъчно за теб и няма да ти простя — заяви тя. — Самоубийството е егоистично и никой от нас няма да ти прости.

— Не съм достоен за теб. Никога няма да бъда. Хайде, кажи го и да приключим веднъж завинаги. — Говореше сякаш имаше парцал в устата.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня и тя го вдигна.

— Аз съм — каза Бентън. — Видя ли какво ти изпратих? Как си?

— Да, а ти?

— Кей? Добре ли си?

— Да, а ти?

— Господи! Има ли някой там? — разтревожено я попита той.

— Всичко е наред.

— Кей? Има ли някой при теб?

— Ще поговорим утре. Реших да остана вкъщи, ще работя в градината, ще помоля Бул да ми помогне.

— Сигурна ли си? Не се ли страхуваш от него?

— Вече не — отвърна тя.

Четири часът сутринта, Хилтън Хед.

Разбиващите се вълни заливаха плажа, сякаш на морето му излизаше пяна от устата.

Уил Рамбо изкачи тихо дървените стълби, мина по пътеката от дъски и прескочи заключената порта. Вилата в псевдоиталиански стил беше облицована с гипсова мазилка с множество комини и арки и стръмен покрив от червени керемиди. В задния двор имаше градинска лампа и каменна маса, отрупана с мръсни пепелници и празни чаши, а до неотдавна там беше и ключът от колата ѝ. Оттогава беше използвала резервния, макар да шофираше рядко. Най-често не ходеше никъде. Той тихо се движеше наоколо, а палмите и боровете шумоляха от вятъра.

Клоните на дърветата се люлееха като вълшебни пръчици, които омагьосваха Рим, а цветчетата им се носеха като сняг по Виа д'Монте Тарпео. Маковете бяха червени като кръв, а глициниите, покриващи древните тухлени зидове, бяха виолетови като синини. Гълъбите се клатушкаха по стълбите, а жените хранеха дивите котки с „Уискас“ и яйца от пластмасови чинии между руините.

Беше прекрасен ден за разходка и туристическият трафик не беше натоварен. Тя беше малко пияна и спокойна, и щастлива с него. Той знаеше, че трябва да е така.

— Искам да те запозная с баща ми — предложи ѝ той, когато двамата седнаха на една стена да наблюдават дивите котки.

Тя няколко пъти каза, че са жалки бездомни котки, плод на кръвосмешение, и че някой трябва да ги спаси.

— Не са бездомни, а диви. Има разлика. Тези диви котки искат да са тук и са готови да те разкъсат, ако се опиташ да ги спасиш. Не са изхвърлени или ранени, съдбата им не е да обикалят кофите за боклук и да се крият под къщите, докато някой ги хване и ги приспи.

— Защо някой ще иска да ги приспи?

— Защото е така. Същото ще стане, ако бъдат изгонени от убежището си и се озоват на опасни места, където могат да ги сгязят коли, да ги конят кучета и постоянно да ги дебнат опасности. За разлика от тези котки. Виж ги. Съвсем сами. Никой не смее да ги доближи, освен ако те не му позволят. Искат да бъдат точно тук, долу в руините.

— Странен си — засмя се тя и го смушка с лакът. — Така си помислих, когато се запознахме, но си сладък.

— Хайде — подкани той и ѝ помогна да стане.

— Много ми е топло — оплака се тя, защото той я беше наметнал с дългото си черно сако, беше я накарал да сложи шапка и тъмни очила, макар денят да не беше студен или слънчев.

— Много си известна и хората ще те зяпат — напомни ѝ. — Знаеш, че е така, а не искаме хората да ни гледат.

— Трябва да намеря приятелките си, преди да си помислят, че съм отвлечена.

— Хайде. Трябва да видиш апартамента. Много е ефектен. Ще те закарам дотам, защото виждам, че си уморена. Може да се обадиш на приятелките си и да ги поканиш да дойдат, ако искаш. Ще ви почерпя хубаво вино и италиански сирена.

После мрак, сякаш в главата му бе угаснала лампа. Той се събуди и видя сцени от лъскави счупени парчета, като късчета от натрошен стъклопис, който някога е разказвал една истинска история.

Стълбите откъм северната страна на къщата не бяха пометени и вратата, която водеше към пералното помещение не беше отваряна от последното идване на чистачката почти преди два месеца. От двете страни на стълбището растяха храсти хибискус, а зад тях през прозореца той виждаше панела на алармата и червената му светлинка. Отвори кутията с инструменти и извади резачка за стъкло с карбиден връх. Отрязва парче стъкло и го остави на пясъка зад храстите. Кучето започна да лае в кошчето си, а Уил се поколеба за миг, макар и съвсем спокоен. Протегна се и завъртя топката, после отвори вратата и алармата запищя, но той въведе кода и тя млъкна.

Вече беше в къщата, която бе наблюдавал от много месеци. Беше си го представял и планирал така подробно, че накрая самото действие беше лесно и може би малко разочаровашо. Клекна и размърда пясъчните си пръсти пред отвора на кошчето. Зашепна на кучето, порода басет.

— Спокойно. Всичко ще бъде наред.

Кучето престана да джафка и Уил му даде да близне опакото на ръката му, където нямаше лепило и специален пясък.

— Добро момче — прошепна той. — Не се тревожи.

Пясъчните му ходила го отнесоха от пералното помещение към звука на филма, който тя пак беше пуснала в голямата стая. Винаги когато пушеше навън, тя имаше лошия навик да оставя вратата широко отворена, докато седеше на стълбите и се взираше в басейна с черно

дъно, приличен на зейнала рана. Така част от дима нахлуваше вътре, докато тя седеше, пушеше и се взираше в басейна. Димът бе проникнал във всичко, до което се бе докоснал, и той надуши застоялата миризма, която придаваше острота на въздуха, твърд, сив, матов завършек като нейната аура. Болнава. Аура преди смъртта.

Стените и таванът бяха боядисани в охра и кафяво, цветовете на земята, а каменният под беше с цвета на морето. Всеки портал представляваше арка и имаше големи саксии с акантуси, клюмнали и кафяви, защото жената не ги поливаше редовно, а по каменния под се виждаха черни косми. Коси и косми от пубиса, защото тя често се разхождаше, понякога гола, и скубеше косата си. Беше заспала на дивана с гръб към него, а плешивото петно на темето ѝ беше бледо като пълна луна.

Босите му пясъчни ходила не вдигаха шум, а и филмът вървеше. Майкъл Дъглас и Глен Клоуз пиеха вино под съпровода на ария от „Мадам Бъттерфлай“ от уредбата. Уил застава под арката и гледаше „Фатално привличане“, знаеше го наизуст, беше го гледал много пъти, беше го гледал с нея през прозореца, без тя да знае. Чуваше диалога в главата си, преди героите да са го произнесли. После Майкъл Дъглас понечи да си тръгне, а Глен Клоуз се ядоса и разкъса ризата му.

Дърпаше и късаше с отчаяно желание да стигне до плътта под дрехите. Имаше толкова кръв по ръцете си, че не виждаше цвета на кожата си, докато се опитваше да напъха червата на Роджър в корема му, а вятърът и пясъкът блъскаха и двамата, и те почти не се виждаха и чуваха помежду си.

Тя спеше на дивана, твърде пияна и дрогирана, за да го чуе, че влиза. Не усещаше неговия призрак, който се носеше около нея и чакаше да я отнесе. Тя щеше да му благодари.

— Уил! Помогни ми! Моля те, помогни ми! Моля те, Господи! — пицеше той. — Ужасно ме боли! Моля те, не ме оставяй да умра.

— Няма да умреш — прегръщаше го Уил. — Тук съм. Тук съм. До теб съм.

— Не издържам повече!

— Бог никога няма да ти даде повече, отколкото можеш да понесеш — казваше баща му още откакто Уил беше момче.

— Не е вярно.

— Кое не е вярно? — попита го баща му в Рим, докато пиеха вино във всекидневната и Уил държеше каменното ходило от античността.

— Беше по целите ми ръце и лице и аз я вкусих, вкусих него. Вкусих колкото можех повече от него, за да го запазя жив в себе си, защото му обещах, че няма да умре.

— Трябва да излезем. Хайде да излезем на кафе.

Уил завъртя едно копче на стената и увеличи звука, докато филмът започна да гърми в стаята. Тогава тя седна на дивана и започна да пици, но той едва чуваше писъците ѝ заради филма. Наведе се, сложи пясъчен пръст на устните ѝ и бавно поклати глава, за да я накара да замълчи. Напълни чашата ѝ с водка, подаде ѝ я и ѝ кимна да я изпие. Остави кутията с инструменти, фенерчето и камерата на килима, седна до нея на дивана и се загледа в мътните ѝ кървясали, уплашени очи. Тя нямаше мигли, беше ги изскубала всичките. Не се опита да стане и да побегне. Той ѝ кимна да пие и тя се подчини. Вече се примиряваше с онова, което предстоеше да се случи. Щеше да му благодари.

Къщата вибрираше от звука на филма, а устните ѝ прошепнаха:

— Моля те, не ме наранявай.

Някога е била красива.

— Шшшт. — Той поклати глава.

Пак я накара да замълчи, като с пясъчния си пръст докосна устните ѝ, притисна ги силно към зъбите. Пясъчните му пръсти отвориха кутията с инструменти. Вътре имаше още тубички с лепило, ацетон, торбичка с пясък, трион с петнайсетсантиметрово острие и най-различни резци и скалпели.

После гласът в главата му. Роджър плачеше, пищеше, от устата му излизаше кървава пяна. Само че сега не крещеше Роджър, а жената го молеше с окървавени устни:

— Моля те, не ме наранявай.

Глен Клоуз изкрещя на Майкъл Дъглас да се разкара и гласът ѝ отека в голямата стая.

Тя беше в паника и хлипаше, трепереше, сякаш имаше пристъп. Той вдигна крака на дивана и седна по турски. Тя се взираше в покритите му с пясък длани и покритите с пясък осакатени боси ходила, кутията с инструменти, камерата на пода, и съзнанието за

неизбежното разкриви подутото ѝ зачервено лице. Той забеляза колко занемарени бяха ноктите ѝ и изпита същото чувство, което усещаше, когато духовно прегръщаше хора, страдащи непоносимо, и ги освобождаваше от болката им.

Усещаше го в костите си.

Изранените ѝ окървавени устни помръднаха:

— Моля те, не ме наранявай. Моля те, моля те, недей. — Тя плачеше, носът ѝ течеше и тя облизваше окървавените си устни. — Какво искаш? Пари? Моля те, не ме наранявай — не спираха кървавите ѝ устни.

Той свали ризата и панталоните си в цвят каки, старателно ги сгъна и ги остави на масичката за кафе. Съблече и бельото си и го остави върху другите дрехи. Усещаше силата. Пробождаше мозъка му като електрошок и той я сграбчи здраво за китките.

11.

Утро. Изглеждаше сякаш ще вали.

Роуз гледаше през прозореца на ъгловия си апартамент как океанът нежно се плиска в крайморската дига от другата страна на булевард „Мъри“. Близко до нейната сграда — някога разкошен хотел — се намираха някои от най-скъпите жилищни сгради в Чарлстън, внушителни имения на брега на морето, беше ги снимала и подредила в албум, който понякога прелистваше. Беше почти невъзможно да повярва на случилото се — че изживява едновременно кошмар и мечта.

Когато се премести в Чарлстън, единственото ѝ изискване беше да живее близо до водата.

— Достатъчно близо, за да знам, че е тук — беше настояла тя. — Предполагам, че това ще е последният път, когато те следвам някъде — каза тя на Скарпета. — На моята възраст нямам желание да се занимавам с градинарство, а винаги съм искала да живея край вода, но не до блато с миризма на развалени яйца. До океана. Само да можем да живея толкова близо до океана, че да се разхождам край него.

Дълго време оглеждаха. Накрая Роуз избра стар апартамент на река Ашли, който Скарпета, Люси и Марино ремонтираха. Ремонтът не струваше нито цент на Роуз, а после Скарпета ѝ увеличи заплатата. Без това повишение Роуз не можеше да си позволи наема, но за този факт изобщо не стана дума. Скарпета само обясни, че Чарлстън е скъп град в сравнение с другите места, където бяха живели. Но дори да не беше, Роуз заслужаваше увеличение.

Тя приготви кафе, гледаше новините и чакаше Марино да се обади. Измина още един час и тя започна да се чуди къде е. След още час без вести от него раздразнението ѝ се засили. Остави му няколко съобщения, че не може да отиде на работа тази сутрин, и го молеше да се отбие, за да ѝ помогне да премести дивана. Освен това искаше да говори с него. Беше обещала на Скарпета да го направи. Сега моментът беше подходящ. Беше почти десет часът. Отново се обади на

мобилния му телефон и веднага се включи гласовата поща. Тя погледна през отворения прозорец. Откъм крайморската дига полъхваше хладен въздух, водата беше развълнувана и с мрачния цвят на олово.

Знаеше, че не бива да мести дивана сама, но беше достатъчно нетърпелива и притеснена, за да го направи. Закашля се, докато обмисляше безумието на един подвиг, с който до неотдавна можеше да се справи с лекота. Седна уморено и потъна в спомени за предишната вечер. Как разговаряха, държаша се за ръце и се целуваха на същия този диван. Бе почувствала неща, които не знаеше, че още е способна да изпитва, и през цялото време се питаше докога може да продължи. Не можеше да се откаже, но това не можеше да продължи и тя изпита толкова дълбока и мрачна тъга, че нямаше смисъл да се опитва да прозре смисъла ѝ.

Телефонът иззвъня. Беше Люси.

— Как мина? — попита я Роуз.

— Нейт ти изпраща поздрав.

— Повече ме интересува какво е казал за теб.

— Нищо ново.

— Това е много добра новина. — Роуз отиде до кухненския плот и взе дистанционното на телевизора. Пое си дълбоко дъх. — Марино трябваше да дойде, за да ми премести дивана, но както обикновено...

Пауза, после Люси каза:

— Това е едно от нещата, заради които се обаждам. Щях да се отбия да видя леля Кей и да ѝ разкажа за прегледа при Нейт. Тя не знае, че съм ходила. Винаги ѝ казвам, след като се върна, за да не полудее от тревога. Моторът на Марино е паркиран зад къщата ѝ.

— Тя очакваше ли те?

— Не.

— В колко часа беше това?

— Около осем.

— Невъзможно — изуми се Роуз. — Марино още е в кома в осем. Поне напоследък.

— Изпих едно кафе в „Старбъкс“, после потеглих отново към къщата ѝ и позная какво? Разминах се с картофеното му гадже в нейното беемве.

— Сигурна ли си, че е тя?

— Да ти кажа ли номера на колата й? Датата на раждане? Какво има в банковата й сметка? Впрочем не е много. Изглежда е похарчила по-голямата част от парите си. Не са и от богатия й баща. Изглежда, не й е оставил нищо. Но тя прави много безсмислени депозити и харчи бързо каквото изкара.

— Това е лошо. Видя ли те на връщане от „Старбъкс“?

— Бях във ферарито. Така че ако не е сляпа, освен че е тъпа пичка... Извинявай...

— Недей. Знам какво значи думата и тя несъмнено й подхожда. Марино има специален радар, който го привлича само към такива.

— Гласът ти е особен. Все едно едва дишаш — установи Люси.

— Да дойда ли малко по-късно да преместя дивана?

— Ще бъда тук — каза Роуз, закашля се и затвори.

Тя включи телевизора навреме, за да види как една тенис топка вдигна облаче червен прах точно на линията. Сервисът на Дрю Мартин беше толкова бърз и безпогрешен, че опонентът й дори не реагира. Си Ен Ен даваха кадри от миналогодишния турнир „Френч Оупън“, повтаряха новината за убийството й до безкрай. Кадри от тенис мачове, разкази за живота и смъртта й. Отново и отново. Още кадри. Рим. Древният град, после малката строителна площадка, оградена с жълти ленти и множество полицаи. Лампите на линейките святкаха.

— Какво друго знаем на този етап? Има ли ново развитие?

— Римските власти продължават да мълчат. Изглежда, няма следи и заподозрени, и това ужасно престъпление продължава да бъде забулено в мистерия. Хората се питат защо. Виждаме ги как оставят цветя при строителната площадка, където бе намерен трупът й.

Още повторения. Роуз се опитваше да не гледа. Беше виждала тези кадри много пъти, но те продължаваха да я хипнотизират.

Бекхендът на Дрю.

Дрю наближи мрежата и удари висока топка така силно, че тя отиде чак в трибуните. Тълпата скочи на крака и гръмнаха аплодисменти.

Красивото лице на Дрю в предаването на доктор Селф. Говореше бързо, умът й скачаше от тема на тема, развълнувана, защото беше спечелила „Ю Ес Оупън“. Бяха я нарекли Тайгър Удс на тениса. Доктор Селф бе увлечена в интервюто и задаваше въпроси, които не биваше да задава.

— Девствена ли си, Дрю?

Момичето се засмя и се изчерви. Скри лице в ръцете си.

— Хайде. — Доктор Селф се усмихваше самовлюбено. — За това говоря, хора. — Това беше към публиката. — За срама. Защо се срамуваме, когато говорим за секс?

— Загубих девствеността си, когато бях на десет години — каза Дрю. — С колелото на брат ми.

Тълпата полудя.

— Дрю Мартин умря на шестнайсет години — каза водещият.

Роуз успя да избута дивана през цялата дневна и го залепи до отсрещната стена. Седна на него и заплака. После стана, разхождаше се, плачеше и стенеше, че смъртта е несправедлива, че насилието е непоносимо и тя го мразеше. Мразеше всичко. В банята извади шишенце с лекарство. В кухнята си наля чаша вино. Взе една таблетка, глътна я с виното и след секунди, като кашляше и едва дишаше, успя да изпие втора таблетка. Телефонът иззвъня. Чувстваше се нестабилна, когато посегна към него, изпусна слушалката, после неумело успя да я вдигне.

— Ало?

— Роуз? — обади се Скарпета.

— Не биваше да гледам новините.

— Плачеш ли?

Стаята се въртеше. Тя виждаше двойно.

— Заради грипа е.

— Идвам — каза Скарпета.

Марино облегна глава на седалката, очите му бяха скрити зад тъмните очила, а огромните му длани почиваха върху бедрата.

Беше облечен в дрехите от снощи. Беше спал с тях и им личеше. Лицето му беше тъмночервено и от него лъхаше застоялата миризма на пияница, който не се е къпал отдавна. Видът и миризмата му й напомниха неща, твърде ужасни, за да ги опише, и тя пак усети болката по плътта си, която той не би трябвало да вижда, нито да докосва. Беше облякла памучни и копринени дрехи, платове нежни към кожата й. Ризата й беше закопчана, беше вдигнала ципа на якето

догоре. За да скрие раните си. Да скрие унижението си. Край него се чувстваше безсилна и гола.

Дълго ужасно мълчание, докато караше. В колата миришеше на чесън и сирене пармезан и той беше отворил прозореца.

— Болят ме очите от светлината — оплака се Марино. — Тази светлина направо ме убива.

Беше го изричал безброй пъти в отговор на незададения въпрос защо не я поглежда и не сваля тъмните очила въпреки облачното небе и дъжда. Когато тя направи кафе и препечени филийки преди по-малко от час и му ги занесе в леглото, той седна, изстена и се хвана за главата. После неубедително попита:

— Къде съм?

— Снощи беше много пиян. — Тя остави кафето и филийките на нощното шкафче. — Помниш ли?

— Ако хапна нещо, ще повърна.

— Помниш ли какво стана снощи?

Той отвърна, че не помни нищо, след като е отишъл с мотора си до къщата ѝ. Поведението му обаче показваше, че помни всичко. Продължаваше да се оплаква, че му е зле.

— Тази храна отзад ми пречи. Точно сега миризмата на храна ми действа зле.

— Жалко. Роуз е болна от грип.

Скарпета спря колата на паркинга до сградата, където живееше Роуз.

— Не искам да се разболея от грип — каза той.

— Тогава остани в колата.

— Искам да знам какво си направила с пистолета ми. — Това също го беше повторил няколко пъти.

— Както ти казах, на безопасно място е.

Тя паркира. На задната седалка имаше кашон, пълен с кутии с капаци. Беше стояла будна цяла нощ и беше готвила. Беше сготвила достатъчно талиолини със сос „Фонтина“, лазаня „Болонезе“ и зеленчукова супа, за да нахрани двайсет души.

— В снощното ти състояние не биваше да разполагаш със зареден пистолет — добави тя.

— Искам да знам къде е. Какво направи с него?

Той вървеше малко по-напред от нея и не ѝ предложи да носи кашона.

— Пак ще ти кажа. Взех ти го снощи. Взех и ключа от мотора. Помниш ли, че ти взех ключа, защото настояваше да се прибереш с мотора, а едва стоеше на краката си?

— Този бърбън у вас — изломоти той, докато вървяха към измазаната в бяло сграда под дъжда. — „Букърс“. — Сякаш тя беше виновна. — Не мога да си позволя толкова качествен бърбън. Толкова меко влиза, че забравих колко е силен.

— Значи аз съм виновна.

— Не знам защо държиш толкова силен алкохол вкъщи.

— Защото ти го донесе на Нова година.

— Все едно някой ме е ударил с железен лост по главата — оплака се той, докато се качваха по стълбите и портиерът им отваряше вратата.

— Добро утро, Ед — поздрави Скарпета и чу, че телевизорът в кабинета му до фоайето работи. Чу, че даваха новините, пак говореха за убийството на Дрю Мартин.

Ед погледна към кабинета си и поклати глава.

— Ужасно, ужасно. Беше мило момиче, много мило момиче. Видях я тук точно преди да я убият. Даваше ми дващест долара бакшиш винаги, когато идваше. Ужасно. Такова мило момиче. Изобщо не беше високомерна.

— Била е отседнала тук? — изненада се Скарпета. — Мислех, че винаги отсяда в хотел „Чарлстън Плейс“. Поне така съобщавах в новините, когато идваше в града.

— Треньорът ѝ по тенис има апартамент тук. Почти не го използва, но го държи — обясни Ед.

Скарпета се учуди, че не беше чувала за това. Но сега не беше моментът да разпитва. Тревожеше се за Роуз. Ед натисна копчето на асансьора за етаж на Роуз.

Вратите се затвориха. Тъмните очила на Марино бяха точно срещу нея.

— Мисля, че имам мигрена — изхленчи той. — Имаш ли нещо за мигрена?

— Вече взе осемстотин милиграма ибупрофен. Няма да пиеш нищо поне пет часа.

— Това не помага за мигрената. Не бива да държиш толкова силни напитки у вас. Все едно някой ми е сипал нещо в питието и съм упоен.

— Единственият човек, който ти е сипал нещо, си ти.

— Как можа да се обадиш на Бул? Ами ако е опасен?

Тя не можеше да повярва, че го каза след случилото се снощи.

— Надявам се, че няма да го накараш да помага в офиса — продължи да мърмори той. — Нищо не разбира. Само ще ни се пречка.

— В момента не мога да мисля за това. Мисля за Роуз. И може би е крайно време и ти да помислиш за някого друг, освен за себе си. — Започваше да се ядосва и бързо тръгна по коридора със стари бели стени и износен син килим.

Натисна звънеца на апартамента. Никой не отговори, отвътре не се чуваше друг звук, освен телевизора. Остави кашона на пода и пак натисна звънеца. После пак. Обади се на мобилния ѝ телефон, после на стационарния. Чу ги как звънят вътре, после и гласовата поща.

— Роуз! — Скарпета почука на вратата. — Роуз?

Чуваше телевизора. Нищо, освен телевизора.

— Трябва да вземем ключ — каза тя на Марино. — Ед има. Роуз!

— Зарежи. — Марино ритна вратата с всичка сила, разлетяха се трески, веригата се скъса, месинговите части се посипаха по пода, вратата се отвори и се блъсна в стената.

Вътре Роуз лежеше на дивана неподвижна, със затворени очи, пепеляво лице и разпуснати кичури дълга снежнобяла коса.

— Обади се на 911! — Скарпета сложи възглавници под главата ѝ, за да я повдигне, докато Марино викаше линейка.

Тя премери пулса на Роуз — шейсет и едно.

— Идват — съобщи Марино.

— Иди до колата. Медицинската ми чанта е в багажника.

Той излезе тичешком, а тя забеляза винена чаша и шишенце с хапчета на пода, почти скрити от кувертюрата на дивана. Беше потресена, когато разбра, че Роуз пие „Роксикодон“, търговско име за оксикодон хидрохлорид, упойващо обезболяващо, към което лесно се привиква. Рецептата за сто таблетки беше изпълнена преди десет дни. Тя отвори капачето на шишето и преброи зелените хапчета от по петнайсет милиграма. Бяха останали седемнайсет.

— Роуз! — разтърси я Скарпета. Беше топла и се потеше. — Роуз, събуди се. Чуваш ли ме, Роуз?

Скарпета отиде в банята и се върна с кърпа, напоена със студена вода. Сложи я на челото на Роуз и я хвана за ръката. Говореше ѝ, опитваше се да я събуди. После Марино се върна. Изглеждаше трескав и уплашен, когато подаде на Скарпета докторската ѝ чанта.

— Преместила е дивана. Трябваше аз да го направя — затюхка се той, а тъмните му очила се взираха в тежката мебел.

В далечината прозвуча сирена и Роуз се размърда. Скарпета извади от чантата си апарата за кръвно налягане.

— Обещах да дойда и да го преместя — продължи Марино. — Преместила го е сама. Беше там. — Очилата му се насочиха към празното място до прозореца.

Скарпета нави ръкава на Роуз, плъзна стетоскопа по ръката ѝ, стегна маншета над сгъвката на лакътя, достатъчно, за да спре притока на кръв.

Сирената беше много силна.

Тя започна да помпа, наду маншета, после отвори клапата, за да изпусне бавно въздуха, и се заслуша в кръвта, която се изпомпваше по артерията. Въздухът тихо съскаше, докато маншетът се свиваше.

Сирената спря. Линейката беше пристигнала.

Систолично налягане 86, диастолично 58. Тя премести слушалката на гърдите на Роуз. Дишането беше забавено, а кръвното ѝ — ниско.

Роуз се размърда, завъртя глава.

— Роуз? — високо каза Скарпета. — Чуваш ли ме?

Клепачите ѝ помръднаха и тя отвори очи.

— Ще ти премеря температурата. — Сложи дигитален термометър под езика на Роуз и след секунди той изписка. Температурата ѝ беше 37.3. Показа ѝ шишенцето с хапчета. — Колко взе? — попита. — Колко вино изпи?

— Това е просто грип.

— Сама ли премести дивана? — обади се Марино сякаш имаше значение. Тя кимна. — Преуморила си се, това е.

В коридора се чува забързаните стъпки на санитарите и трополене на носилка.

— Не — запротестира Роуз. — Отпратете ги.

Двама санитаря в сини гащеризони влязоха през вратата и избутаха носилката вътре. Върху нея имаше дефибрилатор и други инструменти.

— Не, добре съм. Няма да отида в болница — повтаряше Роуз и клатеше глава.

На вратата се появи Ед и разтревожено надникна вътре.

— Какъв е проблемът, госпожо? — Един от санитарите, рус със светлосини очи, се приближи до дивана и се вгледа отблизо в Роуз. Огледа внимателно и Скарпета.

— Не. — Роуз беше непреклонна, махаше им с ръка да си вървят. — Говоря сериозно! Моля ви, вървете си. Припаднах. Това е всичко.

— Не е само това — каза Марино, но тъмните му очила се вираха в русия санитар. — Наложил се да разбия проклетата врата.

— По-добре я поправи, преди да си тръгнеш — промърмори Роуз.

Скарпета се представи. Обясни, че вероятно Роуз е смесила алкохол с оксикодон и е била в безсъзнание, когато са дошли.

— Госпожо? — Русият санитар се наведе към Роуз. — Колко алкохол и оксикодон сте взели и кога?

— С едно хапче повече от обичайното. Три таблетки. И съвсем малко вино. Половин чаша.

— Госпожо, много е важно да бъдете откровена с мен.

Скарпета му подаде шишето с хапчетата и каза на Роуз:

— По една таблетка на четири до шест часа. Взела си повече от това. А дозата ти и без това е висока. Искам да отидеш в болницата, просто за да се уверим, че всичко е наред.

— Не.

— Натроши ли ги, сдъвка ли ги, или ги глътна цели? — попита Скарпета, защото натрошените таблетки се разтваряха по-бързо и оксикодонът по-бързо се освобождаваше и усвояваше от организма.

— Глътнах ги цели, както винаги. Коленете ме боляха ужасно. — Тя погледна Марино. — Не биваше да местя дивана.

— Щом не искаш да отидеш с тези любезни хора, аз ще те закарам — заяви Скарпета, като усещаше погледа на русия санитар.

— Не. — Роуз непреклонно поклати глава.

Марино наблюдаваше русия санитар, който гледаше Скарпета. Не се приближи покровителствено към нея, както би сторил в

миналото. А тя не задаваше най-тревожния въпрос — защо Роуз пиеше роксиодон.

— Няма да ходя в болница — заинати се Роуз. — Няма. Говоря сериозно.

— Изглежда, няма да имаме нужда от вас — обърна се Скарпета към санитарите. — Но благодаря.

— Слушах ваша лекция преди няколко месеца — каза ѝ русият санитар. — За детската смъртност в националната академия по съдебна медицина. Бяхте лектор.

На служебната му табелка пишеше Т. Търкингтън. Тя не го помнеше.

— А вие какво сте правили там? — попита го Марино. — Академията е за полицаи.

— Аз съм следовател към шерифството на окръг Бофорт. От там ме изпратиха в академията. Тъкмо я завършвам.

— Ама че странна работа — подхвърли Марино. — Тогава какво правите тук в Чарлстън, защо обслужвате линейка?

— През почивните дни работя като санитар.

— Тук не е окръг Бофорт.

— Имам нужда от парите. Спешната медицина е полезна подготовка за истинската ми работа. Имам приятелка в града. По-точно имах — сговорчиво обясни Търкингтън. После се обърна към Скарпета: — Ако сте сигурна, че тук всичко е наред, ще тръгваме.

— Благодаря. Аз ще я наблюдавам — отговори Скарпета.

— Впрочем, радвам се, че ви видях отново. — Сините му очи я фиксираха, после той и колегата му си тръгнаха.

— Ще те закарам в болницата, за да се уверя, че всичко е наред — каза Скарпета.

— Няма да ме водиш никъде — отказа решително Роуз. — Моля те, иди да ми поръчаш нова врата — обърна се тя към Марино. — Или нова брава, изобщо каквото е нужно, за да поправиш тази бъркотия.

— Използвай колата ми — предложи Скарпета и му подхвърли ключовете. — Ще се прибера пеш.

— Трябва да вляза у вас.

— Ще влезеш по-късно — отвърна тя.

Слънцето се скриваше и показваше иззад опушените облаци, а морето се плискаше в брега.

Ашли Дули, роден и израснал в Южна Каролина, беше съблякъл якето си и завързал ръкавите около големия си корем. Той насочи чисто новата си видеокамера към жена си Маделиза, после спря да снима, когато един черно-бял басет се появи иззад високите треви на дюната. Кучето изприпка при Маделиза, а дългите му уши се влачеха по пясъка. Притисна се към крака ѝ и задиша тежко.

— Погледни, Ашли! — Тя клекна и го погали. — Горкото сладурче трепери. Какво ти е, миличък? Не се плаши. Още е малък.

Кучетата я обичаха. Винаги ходеха при нея. Никога куче не ѝ беше ръмжало, всички я харесваха. Миналата година се наложи да приспят Фризби, когато се разболя от рак. Маделиза още не го беше прежалила и не можеше да прости на Ашли, че отказа лечението заради разноските.

— Ела насам — каза Ашли. — Ако искаш, мога да те снимам с кучето. Ще уловя и красивите къщи отзад. Господи, погледни тази. Сякаш сме в Европа. Кой, по дяволите, има нужда от толкова голяма къща?

— Искам да отидем в Европа.

— Казвам ти, тази камера е страхотна.

Маделиза не можеше да понася да слуша повече. Как можеше да си позволи камера за хиляда и триста долара, но не и да отдели пари за Фризби.

— Погледни я. С всички тези балкончета и червен покрив — посочи той. — Представи си да живееш в такава къща.

Ако живеехме в такава къща, помисли си тя, нямаше да имам нищо против да купуваш скъпи камери и телевизор с плазмен екран, и щяхме да си позволим сметките за ветеринаря на Фризби.

— Не мога да си представя — отвърна тя, като позираше пред дюната.

Басетът седеше в краката ѝ и дишаше тежко.

— Чувам, че в тази посока имало къща за трийсет милиона долара. — Той махна с ръка. — Усмхни се. Това не е усмивка. Широка усмивка. Мисля, че е собственост на някоя знаменитост, може би на основателя на веригата „Уол Март“. Защо това куче диша така

тежко? Не е толкова горещо. Пък и трепери. Може би е болно, може да има бяс.

— Не, глупчо, трепери, защото е уплашено. Или е жадно. Казах ти да вземем бутилка с вода. Основателят на веригата „Уол Март“ е покойник — добави тя, докато галеше басета и оглеждаше плажа. Не забеляза никого наблизо, само няколко души в далечината, които ловяха риба. — Мисля, че се е изгубил — каза. — Наоколо не виждам никой, който може да му е собственик.

— Ще го потърсим и ще снимаме.

— Какво ще търсим? — попита тя, а кучето се притискаше до крака ѝ, дишаше тежко и трепереше. Маделиза го огледа, забеляза, че се нуждае от баня и ноктите му имат нужда от скъсяване. После и нещо друго. — Боже мой, мисля, че е ранен. — Тя докосна шията на кучето, погледна кръвта на пръста си, започна да рови в козината му, като търсеше рана, но не намери. — Много странно. Защо по него има кръв? Има и още. Но не изглежда да е ранен. Гадост.

Тя избърса ръце в късите си панталони.

— Може би наоколо има труп на котка. — Ашли мразеше котките. — Да продължим нататък. В два часа сме на тенис, а преди това трябва да обядвам. Остана ли нещо от шунката с мед?

Маделиза се обърна назад. Басетът седеше на пясъка, дишаше тежко и ги гледаше.

— Знам, че имаш резервен ключ в кутийката, която заравяш в градината под купчината тухли зад храстите — каза Роуз.

— Страда от махмурлук и не искам да кара мотора си с пистолет в колана на джинсите — обясни Скарпета.

— Преди всичко защо пистолетът му е у вас? И защо Марино е бил у вас?

— Не искам да говоря за него. Да поговорим за теб.

— Стани от дивана и си вземи стол. Трудно ми е да говоря, когато почти си седнала отгоре ми — отбеляза Роуз.

Скарпета донесе стол от трапезарията, сложи го до дивана и каза:

— Лекарството ти.

— Не съм краля хапчета от моргата, ако това намекваш. Всички онези жалки хора, които идват с десетки предписани лекарства, и

защо? Защото не ги вземат. Хапчетата не помагат за нищо. Ако помагаха, онези хора нямаше да се озоват в моргата.

— На флакона пише твоето име и името на лекаря ти. Мога да го издирия, ако сама не ми кажеш що за лекар е той и защо го посещаваш.

— Онколог е.

Скарпета се почувства така, сякаш я бяха ритнали в гърдите.

— Моля те. Не го прави по-трудно за мен — помоли Роуз. — Надявах се да не научиш, докато не стане време да изберем прилична урна за пепелта ми. Знам, че направих нещо, което не трябваше. — Тя си пое дъх. — Чувствах се ужасно, бях разстроена и всичко ме болеше.

Скарпета улови ръката ѝ.

— Странно как чувствата ни издебват от засада. Държала си се стоически. Може би по-точната дума е инат. Но сега вече трябва да ми разкажеш.

— Ще умра — каза Роуз. — Неприятно ми е, че причинявам мъка на всички.

— Какъв е ракът? — Все още държеше ръката на Роуз.

— На белите дробове. Преди да започнеш да мислиш, че е от пасивното пушене, на което бях изложена някога, когато ти пушеше в кабинета си... — започна Роуз.

— Съжалявам, че го правех. Нямах представа колко съжалявам.

— Онова, което ме убива, няма нищо общо с теб — изтъкна Роуз. — Уверявам те. Причината е другаде.

— Недребноклетъчен или дребноклетъчен?

— Недребноклетъчен.

— Аденокарцином или плоскоклетъчен?

— Аденокарцином. От същия вид почина леля ми. И тя като мен никога не е пушила. Дядо ѝ беше починал от плоскоклетъчен. Той беше пушач. Никога не съм допускала, че ще се разболея от рак на белия дроб. Но и не съм се замисляла, че ще умра. Не е ли абсурдно? — Тя въздъхна, цветът на лицето ѝ бавно се възвръщаше, както и светлината в очите ѝ. — Гледаме смъртта всеки ден, но не можем да приемем своята. Права си, доктор Скарпета. Предполагам, че днес ме удари изневиделица. Изобщо не го очаквах.

— Може би е време да ме наричаш Кей.

Тя поклати глава.

— Защо? Не сме ли приятелки?

— Винаги сме вярвали в границите и те ни послужиха добре — каза Роуз. — Работя за човек, когото за мен е чест, че познавам. Нейното име е доктор Скарпета. Мога да се обърна към нея и с „шефе“. — Тя се усмихна. — Не бих могла да я нарека Кей.

— Значи сега ме лишаваш от индивидуалност. Освен ако не говориш за някой друг.

— Тя е някой друг. Някой, когото всъщност не познаваш. Мисля, че имаш много по-лошо мнение за нея от мен. Особено напоследък.

— Съжалявам, че не съм героичната жена, която току-що описа, но нека да ти помогна с каквото мога — да те заведа в най-добрия център за лечение на рак в страната. Онкологията в Станфорд. Където ходи Люси. Ще те заведа. Ще ти осигурим най-доброто лечение...

— Не, не, не. — Роуз отново бавно поклати глава. — Сега мълчи и ме слушай. Консултирах се с всякакви специалисти. Помниш ли, че миналото лято ходих на екскурзия с кораб за три седмици? Излъгах. Единствената екскурзия, на която бях, беше от един специалист на друг, после Люси ме заведе в Станфорд, където намерих своя лекар. Прогнозата е същата. Единственият ми избор беше химиотерапия и лъчетерапия и аз отказах.

— Трябва да опитаме всичко възможно.

— Вече съм в етап 3 В.

— Разсейки в лимфните възли?

— В лимфните възли. И в костите. На път е да стигне четвърти етап. Операцията е невъзможна.

— Химио- и радиотерапия или дори само лъчетерапия. Трябва да опитаме. Не може просто да се предадем.

— Преди всичко не ние, а аз. И не. Няма да се подложка на това. Да пукна, ако допусна косата ми да окапе, да ми се повръща и да страдам, когато знам, че тази болест ще ме убие. По-скоро рано, отколкото късно. Люси дори обеща, че ще ми намери марихуана, за да не ми се повдига толкова от химиотерапията. Представяш ли си — да пуша трева?

— Очевидно тя знае за болестта ти, откакто и ти — посочи Скарпета.

Роуз кимна.

— Трябваше да ми кажеш.

— Казах на Люси, а тя умее да пази тайна. Има толкова много тайни, че не съм сигурна дали някой от нас знае цялата истина. А аз точно това не исках. Ти да се чувстваш зле.

— Само ми кажи какво мога да направя. — Мъката стягаше гърдите ѝ.

— Промени каквото можеш. Само не мисли, че не можеш.

— Кажи ми. Ще направя всичко, каквото искаш — каза Скарпета.

— Едва когато умираш, започваш да осъзнаваш всички неща в живота, които си могъл да промениш. Ето това не мога да променя. — Роуз се потупа по гърдите. — Иначе имаш власт да промениш почти всичко, което искаш.

Скарпета си спомни предишната нощ и за миг си въобрази, че усеща миризмата и допира на Марино, и направи усилие да не покаже колко е съсипана.

— Какво има? — Роуз стисна ръката ѝ.

— Как мога да не се чувствам ужасно?

— Току-що мислеше за нещо, но не за мен — изгледа я проницателно Роуз. — Марино. Изглежда ужасно и се държи странно.

— Защото беше пиян като свиня — процеди Скарпета гневно.

— Като свиня. Не съм те чувала да употребяваш този израз. Но напоследък и аз ставам доста вулгарна. Тази сутрин използвах думата „пичка“, докато говорех с Люси по телефона — отнасяше се за последната любима на Марино. Която Люси е видяла в твой квартал около осем. Когато моторът на Марино още е бил паркиран пред къщата ти.

— Нося ти цял кашон с храна. Още е в антрето. Ще прибера кутиите в хладилника.

Роуз отново се закашля и когато махна кърпичката от устните си, по нея имаше капки кръв.

— Моля те, нека да те заведе в Станфорд.

— Кажи ми какво стана снощи.

— Разговаряхме. — Скарпета усети как се изчервява. — Накрая той беше прекалено пиян.

— Никога не съм те виждала да се изчервяваш.

— Горещи вълни.

— Да бе, аз пък съм болна от грип.

— Каж ми какво да направя за теб.

— Позволи ми да си върша работата както досега. Не искам да ме съживяват. Не искам да умра в болница.

— Защо не се преместиш при мен?

— Това не е обичайният ми начин на живот — отказа Роуз.

— Поне ще ми позволиш ли да говоря с твоя лекар?

— Няма какво повече да научиш. Попита ме какво искам и аз ти казах. Никакво лечение, само палиативни мерки.

— Имам излишна стая в къщата си. Макар и малка. Може би трябва да купя по-голяма къща.

— Твоята самоотверженост граничи с егоизъм. Така ще ме накараш да се чувствам виновна, че причинявам страдания на близките си хора.

Скарпета се поколеба, после попита:

— Може ли да кажа на Бентън?

— На него може. Но не и на Марино. Не искам да му казваш. — Роуз седна и спусна крака на пода. Взе двете ръце на Скарпета. — Не съм съдебен патолог — рече тя, — но защо имаш пресни охлузвания по китките?

Басетът беше точно там, където го бяха оставили. Седеше в пясъка до табелата „Влизането забранено“.

— Това вече не е нормално — възкликна Маделиза.

— Седял е там повече от час и ни е чакал да се върнем. Ела, Друпи, ела сладурче.

— Скъпа, кучето не се казва така. Не го кръщавай. Виж какво пише на табелката му — посъветва я Ашли. — Така ще научиш истинското му име и къде живее.

Тя се наведе, а басетът бавно се приближи, притисна се към нея и облиза ръцете ѝ. Тя присви очи, за да прочете табелката, но не носеше очилата си за четене. Ашли също не носеше своите.

— Не мога да го разчета — оплака се тя. — Но доколкото виждам... Не, не прилича на телефонен номер. Пък и аз не си нося телефона.

— И аз.

— Това е глупаво. Ами ако си изкълча глезена или нещо подобно? Някой пече скара — каза тя, като душеше и се оглеждаше. После забеляза струйка дим, която се издигаше от задната част на огромната бяла къща с балкончетата и червения покрив. Една от малкото къщи, които бе виждала с табела „Влизането забранено“. — Няма ли да провериш какво се готви? — попита тя басета, като го галеше по дългите уши. — Можем да си купим един от онези малки грилове и да си сготвим вечерята на открито.

Тя пак се опита да разчете името на кучето, но без очилата беше безнадеждно. Представи си богати хора, някой милионер, който пече месо във вътрешния двор на голямата бяла къща, разположена навътре от дюната, частично скрита от високи борове.

— Кажй здрасти на сестра си, старата мома — заръча Ашли, докато снимаше. — Разкажи й колко е луксозна нашата градска къща тук, на алеята на милионерите в Хилтън Хед. Кажй й, че другия път ще отседнем в голяма къща като тази, в която правят барбекю.

Маделиза погледна в посоката, където се намираше тяхната къща в града, но не можеше да я види от гъстите дървета. После отново се загледа в кучето.

— Сигурно живее в тази къща — предположи и посочи бялата къща с европейски вид, където печеха месо. — Ще отида там да попитам.

— Отивай. Аз ще се разходя и ще снимам. Преди минута видях няколко делфина.

— Ела, Друпи. Да намерим семейството ти — повика Маделиза на кучето.

То седеше на пясъка и не искаше да дойде. Тя го задърпа за каишката, но то не помръдна.

— Добре тогава — каза тя. — Стой си тук, а аз ще разбера дали онази голяма къща е твойт дом. Може би си излязъл, без да разберат. Но едно е сигурно. Ужасно липсваш на някого.

Тя го прегърна и целуна. После тръгна по твърдия пясък, стигна до по-мекия, в който краката й затъваха, мина през високите треви, макар да бе чувала, че е незаконно да се минава през дюните. При табелата с надпис „Влизането забранено“ се поколеба, после смело стъпи на дъсчената пътека и се запъти към голямата бяла къща, където някой богаташ, може би знаменитост, печеше месо на скара. За обяд,

предположи тя, като от време на време се обръщаше назад с надеждата, че басетът няма да избяга. Не го виждаше от другата страна на дюната. Не го виждаше и на плажа, само Ашли, дребна фигурка, която снимаше няколко делфина, които се гмуркаха във водата, а гръбните им перки пореха вълните. На края на пътеката от дъски имаше дървена порта и Маделиза с изненада установи, че не е заключена. Дори не беше напълно затворена.

Тя мина през задния двор, като се оглеждаше наоколо и викаше: „Ехо!“. Не беше виждала толкова голям басейн, при това с черно дъно и заобиколен с красиви плочки, които, изглежда, бяха от Италия, Испания или друго далечно и екзотично място. Огледа се, пак извика, спря се с любопитство при пушещия газов грил. Месото върху него беше отрязано неравномерно, от едната страна беше изгоряло до въглен, а от другата беше сурово и кърваво. Стори ѝ се, че месото е странно, не приличаше на говеждо или свинско, още по-малко на пилешко.

— Ехо! — извика отново. — Има ли някой?

Потропа на вратата на верандата. Никакъв отговор. Заобиколи отстрани на къщата, като предполагаше, че човекът, който готвеше, сигурно бе някъде там. Но страничният двор беше празен и обрасъл с бурени. Тя надникна през процепа между щората и рамката на прозореца и видя празна кухня, цялата от камък и неръждаема стомана. Никога не беше виждала толкова луксозна кухня, освен по списанията. Забеляза две големи кучешки купи на килимче близо до дъската за рязане на месо.

— Ехо! — извика тя. — Мисля, че намерих кучето ви. Ехо!

Продължи да обикаля къщата, като викаше. Изкачи се по стълбите към вратата, а до нея видя прозорец с липсващо парче стъкло. Друго парче беше счупено. Помисли си да се върне тичешком на плажа, но в пералното помещение имаше голям панер за куче, който беше празен.

— Ехо! — Сърцето ѝ биеше силно.

Беше влязла без разрешение, но бе намерила дома на басета и искаше да помогне. Как щеше да се чувства тя, ако Фризби избягаше и някой непознат не ѝ го върнеше?

— Ехо! — Тя натисна дръжката и вратата се отвори.

12.

От дъбовете се стичаше вода.

Под дълбоките сенки на тисовете и османтусите Скарпета нареждаше счупени парчета от глинени съдове по дъната на саксии, за да помогне на оттичането на водата и корените на растенията да не гният. В топлия въздух се бе образувала пара от плисналия внезапно силен дъжд, който пак така внезапно беше спрял.

Бул носеше стълба към един дъб, който разперваше клони над почти цялата градина на Скарпета. Тя започна да тъпче почва в саксиите и да засажда петунии, после магданоз, копър и резене, защото привличаха пеперудите. Премести саксиите с чистец и пелин на похубави места, където да ги огрява слънце. Мирисът на мокра глинеста почва се смесваше с острата миризма на стари тухли и мъх. Скарпета се движеше доста схванато от дългите години работа в студените морги. Накрая отиде до една колона от тухли, обрасла с копиевиден многоредник^[1], и започна да анализира проблема.

— Бул, ако изскубна този многоредник, може да повредя тухлите. Ти как мислиш?

— Това е чарлстънска тухла. Предполагам, че е на около двеста години. — Той говореше от върха на стълбата. — Опитайте да изскубнете малко, да видим какво ще стане.

Многоредникът се изскубна без проблеми. Тя напълни лейката с вода, като се мъчеше да не мисли за Марино. А когато се сетеше за Роуз, направо ѝ прилошаваше.

— Някакъв мъж мина с мотор по уличката тъкмо преди да си дойдете — каза Бул.

Скарпета прекъсна работата си и го погледна.

— Марино ли беше?

Когато се прибра от апартамента на Роуз, мотоциклетът му го нямаше. Сигурно беше отишъл с колата ѝ до дома си и беше взел резервния ключ.

— Не, госпожо, не беше той. Бях се качил на стълбата, за да подрежа клоните на мушмулата, и видях мъжа на мотора над оградата. Той не ме забеляза. Може би не е важно. — Трионът ръмжеше, страничните израстъци на клоните падаха на земята. — Ако някой ви притеснява, бих искал да знам.

— Какво правеше?

— Зави по уличката и бавно мина покрай къщата, после обърна и все така бавно се върна. Стори ми се, че имаше кърпа на главата, вързана отзад, в жълто и оранжево. От мястото ми не се виждаше добре. Ауспухът на мотора му беше развален. Трещеше и плюеше сякаш моторът всеки момент ще угасне. Кажете ми, ако трябва да знам нещо. Ще си отварям очите.

— Виждал ли си го преди?

— Щях да позная мотора.

Тя си спомни снощния разказ на Марино. Че някакъв мотоциклетист го заплашил на паркинга, казал, че ще ѝ се случи нещо лошо, ако не напусне града. Кой така силно би искал тя да си тръгне, че да изпраща подобни съобщения? Все си мислеше за местния съдебен лекар.

— Знаеш ли нещо за местния съдебен лекар? — попита тя Бул. — Хенри Холингс.

— Само това, че семейството му държи погребалния бизнес в града още от войната. Голямата сграда зад високата стена на улица „Калхун“, недалеч от тук. Не ми харесва това, че някой ви притеснява. Съседката ви е много любопитна.

Госпожа Гримбол пак гледеше през прозореца.

— Наблюдава ме като ястреб — добави Бул. — Ако позволите да кажа, изглежда злобна и явно няма нищо против да наранява хората.

Скарпета продължи работата си. Някакво животно ядеше теменужките и тя го сподели с Бул.

— В града отдавна имаме проблеми с плъховете — каза той.

Прозвуча ѝ като пророчество. Тя разгледа още поразени теменужки.

— Плужеци — реши накрая.

— Опитайте с бира — посъветва я Бул, като продължи да работи с триона. — Оставете чинии с бира по мръкнало. Плужеците пропъльзват вътре, напиват се и се удавят.

— И с бирата привличаш повече плужеци, отколкото си имал. Не бих могла да удавя каквото и да било.

От дъба продължаваха да падат издънки.

— В онзи ъгъл видях изпражнения на миещи мечки. — Той посочи с триона. — Може те да ядат теменужките.

— Миещи мечки, катерици. Нищо не мога да направя.

— Можете, но не искате. Не обичате да убивате живи твари. Интересно е, като се има предвид занаятът ви. Човек би си помислил, че нищо не може да ви притесни.

— Явно професията ми ме кара да се тревожа за всичко.

— Да. Така става, когато човек знае твърде много. Онези хортензии до вас. Ако ги заобиколите с ръждиви пирони, ще пуснат красиви сини цветове.

— Английската сол върши същата работа.

— Не съм чувал за това.

Скарпета погледна през бижутерска лупа листото на една камелия и забеляза бели люспици.

— Ще трябва да ги подрежем и понеже са болни, трябва да дезинфекцираме инструментите, преди да ги използваме другаде. Ще се наложи да повикам растителен патолог.

— Да, растенията боледуват също като хората.

В короната на дъба, който той подкастрираше, заподскачаха гарги. Няколко от тях изведнъж излетяха.

Маделиза стоеше парализирана като онази жена в библията, която не се бе подчинила на Господа и той я беше превърнал в стълб от сол. Тя влизаше в чужд имот, нарушаваше закона.

— Ехо? — извика отново.

Събра куража да излезе от пералното помещение и да пристъпи в разкошната кухня на най-разкошната къща, която беше виждала. Продължаваше да вика „Ехо!“ и не знаеше какво да прави. Изпитваше страх, какъвто не бе изпитвала преди, и трябваше да излезе оттук колкото можеше по-скоро. Започна да обикаля, като се заплесваше по всичко, чувстваше се като крадец, боеше се, че ще я хванат — сега или по-късно — и че ще я тикнат в затвора.

Трябваше да си тръгне, да се махне. Час по-скоро. Косите по тила ѝ настръхнаха, а тя продължи да вика „Ехо!“ и „Има ли някой?“ и се чудеше защо къщата бе отключена и на скарата се печеше месо, щом нямаше никого. Започна да си въобразява, че някой я наблюдава, нещо я предупреждаваше, че трябва бързо да избяга от тази къща и да се върне при Ашли. Нямаше право да обикаля и да любопитства, но щом вече беше тук, не можеше да се сдържи. Никога не беше виждала такава къща и не разбираше защо никой не ѝ отговаря. Но беше твърде любопитна, за да си тръгне, или поне имаше чувството, че не може.

Тя мина под един свод и влезе в огромна всекидневна. Подът беше от син пясъчник, приличаше на скъпоценен камък и по него бяха постлани прекрасни ориенталски килими. По тавана имаше греди, а камината беше достатъчно голяма, за да опечеш прасе. Пред огромния прозорец, който гледаше към океана, имаше киноекран. В лъча светлина от прожекторния апарат танцуваха пращинки. Екранът беше осветен, но празен и не се чуваше никакъв звук. Тя огледа големия черен кожен диван, изненадана от спретнато сгънатите дрехи върху него: тъмна тениска, тъмни панталони, мъжки слип. Стъклената масичка за кафе беше отрупана с пакети цигари, шишенца с лекарства, почти празна бутилка от водка „Сива гъска“.

Маделиза си представи човек — вероятно мъж — пиан и депресиран, или болен, което може би обясняваше защо кучето бе избягало. Някой е бил тук до неотдавна и е пиел, мислеше си тя. Беше започнал да пече месо на скарата, но сякаш беше изчезнал. Сърцето ѝ биеше силно. Не можеше да се отърси от чувството, че някой я наблюдава, и си помисли: „Господи, колко е студено тук“.

— Ехо? Има ли някой? — извика тя дрезгаво.

Краката ѝ сякаш се движеха сами, докато изследваше къщата със страхопочитание, а страхът ѝ жужеше в нея като електрически ток. Трябваше да си тръгне. Влизаше в чужда къща като крадец. Влизаше с взлом. Щеше да си има неприятности. Имаше чувството, че нещо я гледа. Полицайте също щяха да я гледат, когато научеха, и я обзе паника, но краката ѝ не я слушаха. Продължаваха да я носят из къщата.

— Ехо? — извика тя, а гласът ѝ потрепери.

След всекидневната вляво от фойето имаше друга стая, от която идваше шум на течаща вода.

— Ехо!

Тя колебливо последва шума на течащата вода, не можеше да спре краката си. Те продължаваха напред и тя се озова в голяма спалня с луксозни мебели, спуснати копринени пердета и снимки по стените. Красиво момиченце с много хубава и щастлива жена, която сигурно беше майка му. Момиченцето си играеше в детски басейн с кученце — басета. Същата красива жена плачеше, седнала на диван, и разговаряше с прочутата психиатърка и телевизионна водеща доктор Селф, докато ги снимаха с камери. Същата хубава жена позираше с Дрю Мартин и красив мъж с мургава кожа и тъмна коса. Дрю и мъжът в облекло за тенис държаха тенис ракети, снимани на някакъв тенис корт.

Дрю Мартин беше мъртва. Убита.

Бледосинята завивка на леглото беше смачкана. Върху черния мраморен под край леглото имаше небрежно разхвърляни дрехи. Розов анцуг, чорапи, сутиен. Шумът от течащата вода ставаше по-силен, докато краката ѝ я носеха към него. Маделиза заповяда на краката си да се върнат обратно, но те не искаха. Бягайте, нареди им тя, но те я отведоха в баня от черен оникс и мед. *Бягайте!* Тя бавно огледа мокрите окървавени кърпи в медния умивалник, окървавения нож с назъбено острие, окървавените макетни ножове върху черния капак на тоалетната, спретнатата купчина чисти бледорозови кърпи върху коша за пране.

Зад завесата на тигрови ивици, която ограждаше медната вана, течеше вода и падаше върху нещо, което не звучеше като метал.

---

[1] Вид папрат. — Б.пр. ↑

13.

Вече беше мръкнало. Скарпета освети с фенерче револвер колт от неръждаема стомана в средата на алеята зад къщата ѝ.

Не беше се обадила в полицията. Ако съдебният лекар имаше пръст в тези последни зловещи събития, обаждането в полицията само щеше да влоши нещата. Тя нямаше представа доколко той има влияние в града. Бул ѝ беше разказал невероятна история и тя не знаеше какво да мисли. Твърдеше, че когато гаргите излетели от дъба в градината ѝ, той разбрал, че в това има смисъл. Затова я излъгал. Казал ѝ, че трябва да се прибере вкъщи, докато всъщност имал намерение да дебне наоколо — точно така се изрази. Промъкнал се в храсталаците между двете ѝ порти и зачакал. Чакал почти пет часа. А Скарпета изобщо не подозираше.

Продължи да си върши работата. Довърши задачите си в градината. Взе душ. Поработи в кабинета на горния етаж. Говори по телефона. Обади се на Роуз. Обади се на Люси. Обади се на Бентън. През цялото време не знаеше, че Бул се крие между двете порти зад къщата. Той каза, че това приличало на риболов. Няма да хванеш нищо, ако рибата не си помисли, че си се отказал. Когато слънцето се спуснало ниско, сенките станали по-дълги, а Бул вече бил преседял върху тъмните студени тухли между портите цял следобед, видял мъж на тясната уличка. Мъжът отишъл право до външната порта на Скарпета и опитал да провери ръка между пречките, за да я отключи. След като не успял, започнал да се катери по железните пръти и тогава Бул отворил портата и се сбил с него. Смяташе, че е същият мъж, когото бе видял на мотора, но който и да бил, намеренията му били сериозни и когато започнали да се борят, мъжът изпуснал пистолета си.

— Стой тук — нареди тя на Бул в тъмната уличка. — Ако излезе някой съсед или дойде друг човек по каквато и да е причина, никой не бива да се приближава. Никой да не докосва нищо. За щастие, мисля, че никой не може да види какво правим.

Лъчът от фенерчето на Бул изучаваше неравните тухли, а тя влезе в къщата. Изкачи стълбите до втория етаж и след няколко минути се върна на уличката с фотоапарат и куфарче за местопрестъпления. Направи снимки. Надяна латексови ръкавици. Взе револвера, отвори барабана и извади шест патрона трийсет и осми калибър. Патроните прибра в един хартиен плик, а револвера в друг. Запечата ги с яркожълта лента за улики, която надписа с маркер.

Бул продължаваше да търси, светлината от фенера му подскочаше, спря, клекна, после продължи нататък много бавно. Минаха още няколко минути, после той се обади:

— Тук има нещо. Елате да погледнете.

Тя се приближи, като внимаваше къде стъпва. На около девет метра от портата върху покрития с листа асфалт видя малка златна монета, прикрепена към скъсана златна верижка. Те блестяха на светлината от фенера ѝ, златото беше ярко като луната.

— Толкова далеч ли си бил от портата, когато си се борил с него? — попита тя със съмнение. — Тогава защо пистолетът е чак там? — И посочи към тъмните сенки на портата и градинската ограда.

— Трудно ми е да кажа къде съм бил — отвърна той. — Тези неща стават бързо. Не мислех, че съм стигнал чак до тук, но не мога да го твърдя стопроцентово.

Скарпета погледна към къщата.

— От тук до там е доста далеч — каза тя. — Сигурен ли си, че не си го подгонил, след като е изпуснал пистолета?

— Мога само да кажа, че златна монета на златна верижка нямаше да се търкаля тук дълго. Може да съм го подгонил и да се е скъсала по време на борбата. Не мислех, че съм го гонил, но когато се бориш на живот и смърт, не си даваш сметка за времето и разстоянията.

— Така е — съгласи се тя.

Извади нов чифт ръкавици и хвана скъсания накит за малка част от верижката. Без лупа не можеше да каже каква е монетата, различаваше само глава с корона от едната страна, венец и цифрата едно от другата.

— Сигурно се е скъсала, докато се борех с него — реши Бул, сякаш се беше убедил. — Надявам се да не ви принудят да им предадете всичко това. Имам предвид полицията.

— Няма нищо за предаване — възрази тя. — Засега няма извършено престъпление, само боричкане между теб и някакъв непознат. За което не смятам да споменавам пред никого. С изключение на Люси. Утре ще видим какво можем да направим в лабораторията.

Вече беше имал неприятности. Нямахте да загази отново, особено заради нея.

— Когато някой намери пистолет, би трябвало да се обади в полицията — отбеляза Бул.

— Няма да го направя. — Тя прибираше инструментите си.

— Тревожите се да не помислят, че съм замесен в нещо, и да ме приберат? Не си създавайте неприятности заради мен, доктор Кей.

— Никой няма да те прибира никъде — успокой го тя.

Черното порше карера 911 на Джани Лупано постоянно се намираще в Чарлстън независимо колко рядко собственикът му идваше тук.

— Къде е той? — обърна се Люси към Ед.

— Не съм го виждал.

— Но още е в града.

— Вчера говорих с него. Обади се и ме помоли да му изпратя майстори, защото климатикът му не работел както трябва. После излезе и не знам къде е ходил, но докато го нямаше, те смениха филтъра. Лупано е потаен. Знаем кога идва и заминава, защото ме кара да припалвам колата му веднъж седмично, за да не се изтощи акумулаторът. — Ед отвори една картонена кутия и в малкия му кабинет замириса на пържени картофи. — Имаш ли нещо против? Не искам да изстинат. Кой ти каза за колата му?

— Роуз не знаеше, че има апартамент в сградата — обясни Люси от вратата, като наблюдаваше фойето, за да следи кой влиза. — Когато разбра, се сети кой е и ми каза, че го е виждала да кара скъпа спортна кола, която според нея е порше.

— Тя има волво, старо като котката ми.

— Винаги съм обичала коли, така че Роуз знае много за колите, дори да не ѝ е приятно да ме слуша — каза Люси. — Питай я за порше, ферари и ламборгини, ще ти каже всичко. Тукашните хора не наемат

поршета. Може би мерцедеси, но не и порше, каквото има той. Затова предположих, че го държи тук.

— Как е тя? — Ед седеше на бюрото си и ядеше чийзбургер от кафене „Суитуюотър“. — Сутринта не беше добре.

— Да — кимна Люси, — напоследък не се чувства добре.

— Тази година се ваксинирах срещу грип. Два пъти боледувах от грип и веднъж от настинка. Все едно да ти дадат бонбони, за да нямаш кариеси. Повече няма да се ваксинирам.

— Тук ли беше Джани Лупано, когато Дрю беше убита в Рим? — попита Люси. — Казаха ми, че е в Ню Йорк, но това не значи, че е истина.

— Тя спечели тукашния турнир една неделя в средата на месеца. — Той избърса устата си с хартиена салфетка, посегна към кутията със сода и смукна през сламката. — Знам, че същата вечер Джани напусна Чарлстън, защото ме помоли да се грижа за колата му. Каза, че не знае кога ще се върне, а после изведнъж се появи.

— Но не си го виждал.

— Почти никога не го виждам.

— Разговаряте по телефона.

— Обикновено е така.

— Не разбирам — каза Люси. — Освен заради Дрю, когато играе за купата „Фемели Съркъл“, защо му е да идва в Чарлстън? Турнирът се провежда веднъж годишно.

— Нямах представа какви хора имат къщи в района. Дори кинозвезди.

— Колата му има ли джипиес?

— Има всичко. Супер кола.

— Ключът ще ми трябва за малко.

— О! — Ед остави чийзбургера в кутийката. — Не мога да го направя.

— Не се тревожи. Няма да я карам, само искам да проверя нещо и знам, че няма да кажеш на никого.

— Не мога да ти дам ключа. — Той беше престанал да се храни. — Ако разбере...

— Ключът ми трябва за десет минути, най-много петнайсет. Няма да разбере, гарантирам ти.

— Може да я припалиш, щом настояваш. Няма нищо лошо в това. — Той отвори пакетче с кетчуп.

— Дадено.

Тя излезе през задната врата и намери поршето в един усамотен ъгъл на паркинга. Включи двигателя и отвори жабката, за да провери регистрацията. Карерата беше модел от 2006-а и беше регистрирана на името на Лупано. Включи джипиеса, провери историята на запазените маршрути и си ги записа.

Звук от охлаждане на магнит, който напомняше забързано дишане.

В кабинета за ядрено-магнитен резонанс Бентън гледаше през стъклото завитите с чаршаф ходила на доктор Селф. Беше легнала върху плъзгаща се маса във вътрешността на четиринайсеттонен магнит, брадичката ѝ беше залепена към гърдите, за да ѝ напомня да не мърда главата си, подпряна на спирала, която щеше да приема радиочестотните импулси, необходими, за да се създаде образ на мозъка ѝ. На ушите ѝ имаше заглушаващи шума слушалки. Малко покъсно, когато започнеше функционалното получаване на образ, тя щеше да чуе през тях записа с гласа на майка си.

— Дотук добре — каза той на доктор Сюзан Лейн. — Като изключим нейните игрички. Ужасно съжалявам, че накара всички ви да чакате. — После се обърна към техника. — Джош? А ти? Буден ли си?

— Нямах представа с какво нетърпение го очаквам — обади се Джош от конзолата си. — Дъщеричката ми повръща цял ден. Питай жена ми колко иска да ме убие в този момент.

— Не познавам друг човек, който да носи толкова щастие по света. — Бентън имаше предвид доктор Селф, окото на бурята. Пак погледна ходилата ѝ през стъклото и му се стори, че вижда чорап. — С чорапи ли е?

— Имаш късмет, че изобщо е облечена с нещо. Когато я доведох, настояваше да съблече всичко — каза доктор Лейн.

— Не съм изненадан. — Беше внимателен, макар че доктор Селф не ги чуваше, освен ако не включеха интеркома. Все пак ги виждаше.

— Напълно е обезумяла. Такава е откакто дойде в клиниката. Престоят ѝ беше продуктивен. Ако питаш нея, е нормална като съдия.

— Попитах я дали носи нещо метално, дали сутиенът ѝ не е с метални банели — обясни доктор Лейн. — Казах ѝ, че скенерът има магнитно привличане шейсет хиляди пъти по-силно от земното и близо до него не бива да има нищо желязно и че изразът „горящ сутиен“ ще има съвсем различно значение, ако сутиенът ѝ е с банели, за които не ни казва. Отвърна, че носи сутиен с банели и е много горда от това, и после се скъса да обяснява за... бремето да имаш големи гърди. Разбира се, казах ѝ, че трябва да свали сутиена, а тя отвърна, че предпочита да свали всичко, и поиска болнична престилка.

— Нямам какво да добавя.

— Така че е облечена с престилка, но аз я убедих да не сваля бикините и чорапите.

— Браво, Сюзан. Хайде да започваме.

Доктор Лейн натисна копчето на интеркома и заговори:

— Сега ще започнем с няколко локализиращи образа. Иначе казано, структурно получаване на образ. Тази първа част ще трае около шест минути и ще чувате доста силни странни шумове, издавани от машината. Как сте?

— Може ли да започваме, моля? — попита доктор Селф.

Изключиха интеркома и доктор Лейн се обърна към Бентън:

— Готов ли си за СПНА? — Степенуване на позитивния и негативния афект.

Бентън отново натисна копчето на интеркома.

— Доктор Селф, ще започна с поредица въпроси за това как се чувствате. Ще ви задавам същите тези въпроси още няколко пъти по време на сеанса, нали?

— Знам какво е СПНА — отвърна тя.

Бентън и доктор Лейн се спогледаха, израженията им бяха спокойни и не издаваха нищо, но доктор Лейн промърмори саркастично: „Прекрасно“.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Бентън. — Да започваме.

Джош погледна Бентън, готов да започне. Бентън си мислеше за разговора си с доктор Марони и намекнатото обвинение, че техникът е казал на Люси за важната им пациентка, а после Люси е споделила със Скарпета. Случаят още озадачаваше Бентън. Какво се бе опитал да

каже доктор Марони? Докато наблюдаваше доктор Селф през стъклото, му хрумна нещо. Файлът, който не беше в Рим. Файлът на Пясъчния човек. Може би беше тук, в „Маклийн“.

Един монитор показваше жизнените показатели, предавани по щипката на пръста на доктор Селф и маншета за измерване на кръвното. Бентън ги обяви гласно:

— Кръвно налягане сто и дванайсет на седемдесет и осем. — Записа го. — Пулс седемдесет и две.

— Насищане? — попита доктор Лейн.

Той отвърна, че артериалното насищане с оксигемоглобин на доктор Селф — или измереното насищане с кислород на кръвта ѝ — беше деветдесет и девет. Нормално. После натисна копчето на интеркома, за да започне СПНА.

— Доктор Селф? Готова ли сте за въпросите?

— Най-последно — чу се гласът ѝ през интеркома.

— Ще ви задавам въпроси и искам да градирате емоциите си по скала от едно до пет. Едно означава, че не чувствате нищо. Две — че чувствате малко. Три е умерено, четири е много, а пет е изключително. Разбрахте ли?

— Запозната съм със СПНА. Аз съм психиатър.

— Изглежда, че е и невролог — коментира доктор Лейн. — Ще измами за тази част.

— Няма значение. — Бентън натисна копчето на интеркома и зададе въпросите — същите, които щеше да ѝ зададе няколко пъти по време на теста. Дали се чувства разстроена, засрамена, натъжена, враждебна, раздразнителна, виновна? Или заинтересувана, горда, решителна, активна, силна, вдъхновена, развълнувана, ентусиазирана, нащрек?

Тя маркира всички с показател едно, като твърдеше, че не чувства нищо.

Той провери жизнените ѝ показатели и ги записа. Бяха нормални, непроменени.

— Джош? — Доктор Лейн му направи знак, че е време.

Започна структурният скенер. Чу се звук като силни удари с чук и на компютърния екран на Джош се появиха образи на мозъка на доктор Селф. Те не разкриваха много. Освен ако нямаше някакво сериозно патологично отклонение, като например тумор, щяха да

видят нещо едва по-късно, когато бъдеха анализирани хилядите образи, уловени от ядрено-магнитния резонанс.

— Готови сме да започнем — съобщи доктор Лейн през интеркома. — Добре ли сте?

— Да. — Нетърпеливо.

— През първите трийсет секунди няма да чувате нищо — обясни доктор Лейн. — Затова мълчете и се отпуснете. После ще чуete на запис гласа на майка ви и искам само да слушате. Лежете съвсем неподвижно и слушайте.

Жизнените показатели на доктор Селф останаха същите.

Извиси се тайнствен звук като от радиолокатор, който напомняше за подводница, докато Бентън наблюдаваше покритите ходила на доктор Селф от другата страна на стъклото.

— Времето тук е просто прекрасно, Мерилин. — Записаният глас на Гладис Селф. — Дори не съм пускала климатика. Не че работи. Бръмчи като огромно насекомо. Просто държа вратите и прозорците отворени, защото засега температурата е приятна.

Макар това да бяха неутралните твърдения, най-безопасните от всички, жизнените показатели на доктор Селф се промениха.

— Пулс седемдесет и три — седемдесет и четири — съобщи Бентън и си записа.

— Бих казала, че това е неутрално за нея — отбеляза доктор Лейн.

— Мислех си за прекрасните плодни дръвчета, които имахме, когато ти живееше тук, Мерилин, онези, които комисията по озеленяване реши да отсече заради болестта по цитрусовите дървета. Обичам красивите дворове. Сигурно ще се зарадваш, че тази глупава унищожителна програма постепенно беше прекратена, защото от нея няма полза. Колко жалко. В живота най-важно е да уцелиш момента, нали?

— Пулс седемдесет и пет — седемдесет и шест. Насищане с кислород — деветдесет и осем — отчете Бентън.

— Странно нещо, Мерилин. Една подводница постоянно се движи напред-назад на два километра от брега. Над нея се вее малко американско знаме. На онази кула, където е перископът. Сигурно е заради войната. Назад-напред и напред-назад. Някакво учение, знамето

се развява. Казвам на приятелките си, за какво се обучават? Никой ли не им е казал, че в Ирак не им трябва подводници?...

Първата серия с неутрални твърдения приключи и през трийсетсекундната почивка отново измериха кръвното на доктор Селф. Беше се качило на сто и шестнайсет на осемдесет и две. После отново зазвуча гласът на майка ѝ. Гладис Селф говореше за това къде обича да пазарува напоследък в Южна Флорида, за безкрайното строителство, за това как небостъргачите никнат навсякъде. Много от тях са празни, каза тя, защото пазарът с недвижими имоти е отишъл по дяволите. Най-вече заради войната в Ирак. Тя се отразява на всички.

Доктор Селф реагира по същия начин.

— Боже! — възкликна доктор Лейн. — Нещо определено кара амигдалата ѝ да внимава. Само погледни насищането с кислород.

Беше спаднало до деветдесет и седем.

Отново прозвуча гласът на майка ѝ. С позитивни коментари. После започна критиката.

— Ти беше патологична лъжкиня, Мерилин. Още откакто проговори, не можеш да измъкна и една истина от теб. А по-късно? Какво стана? Откъде си взела този твой морал? Със сигурност не от някого в нашето семейство. Ти с твоите мръсни малки тайни. Това е отвратително и осъдително. Какво стана със сърцето ти, Мерилин? Само да знаеха почитателите ти! Засрами се, Мерилин...

Нивото на насищане с кислород падна до деветдесет и шест процента, дишането ѝ стана по-ускорено и плитко и се чуваше през интеркома.

— Хората, които изхвърли. Знаеш за какво и за кого говоря. Изричаш лъжи, сякаш са истини. Това ме тревожеше през целия ти живот и ще ти се върне съвсем скоро...

— Пулс сто двамайт и три — отчете доктор Лейн.

— Току-що помръдна глава — съобщи Джош.

— Софтуерът може ли да коригира? — попита доктор Лейн.

— Не знам.

— Мислиш си, че парите решават всичко. Изпращаш лептата си и тя те освобождава от отговорност? Плащаш на хората, за да се отървеш от тях. О, ще видим. Някой ден ще пожънеш каквото си посяла. Не искам парите ти. Пия с приятели в бара и те дори не знаят, че си ми дъщеря...

Пулс сто трийсет и четири. Окислена кръв — деветдесет и пет процента. Краката ѝ постоянно се движеха. Оставаха девет секунди. Майката говореше и активираше невроните в мозъка на дъщеря си. Кръвта нахлуваше в тези неврони и с увеличаването на количеството ѝ се увеличаваше и деоксидираната кръв, улавяна от скенера. Улавяха функционални образи. Доктор Селф страдаше физически и емоционално. Това не беше преструвка.

— Не ми харесва това, което става с жизнените ѝ показатели. Стига. Спираме — каза Бентън на доктор Лейн.

— Съгласна съм.

Той включи интеркома.

— Доктор Селф, спираме.

От заключен шкаф в компютърната лаборатория Люси извади комплект инструменти, флаш драйв и малка черна кутийка, докато говореше с Бентън по телефона.

— Не задавай въпроси — предупреди той. — Току-що приключихме със скенера. Или по-точно, наложи се да го прекратим. Не мога да ти разкажа, но ми трябва услуга.

— Добре. — Тя седна пред един компютър.

— Искам да поговориш с Джош. И да влезеш в системата.

— С каква цел?

— Една пациентка е накарала да препращат имейлите ѝ до сървъра на „Павилиона“.

— И?

— На същия сървър има електронни файлове. Единият се отнася до човек, който е посетил клиничния директор на „Павилиона“. Знаеш за кого говоря.

— И?

— Срещнал се е с човека, който ме интересува, в Рим миналия ноември — продължи Бентън. — Мога да ти кажа само, че този интересен пациент е служил в Ирак и изглежда, го е изпратила доктор Селф.

— И? — Люси влезе в интернет.

— Джош току-що приключи сканирането. Онова, което прекратихме. На човек, който си тръгва тази вечер, което значи, че

няма да получава повече имейли тук. Времето е от първостепенна важност.

— Още ли е там? Човекът, който е изписан?

— В момента, да. Джош вече си тръгна, дъщеря му е болна. Много бърза.

— Ако ми дадеш паролата си, мога да вляза във вашата мрежа — каза Люси. — Така ще е по-лесно. Но около час няма да имаш достъп.

Тя се обади на Джош по мобилния. Той беше в колата си и пътуваше към къщи. Така беше още по-добре. Каза му, че Бентън не може да влезе в пощата си, че имало проблем със сървъра и тя трябва да го поправи незабавно, но вероятно ще отнеме малко време. Можеше да го направи от разстояние, но ѝ трябваше паролата на системния администратор, освен ако той не предпочита да се върне и да го поправи сам. Той, разбира се, не искаше. Започна да говори за жена си и бебето им. Добре, би било чудесно, ако Люси може да се погрижи за това. Дватамата постоянно решаваха технически проблеми, нямаше да му мине през ум, че намерението ѝ е да влезе в електронната поща на пациент и личните файлове на доктор Марони. Дори ако Джош заподозреше най-лошото, щеше да заключи, че ако има такива намерения, тя просто би се хакнала в системата, без да пита. Той познаваше способностите ѝ. Знаеше как печели парите си.

Люси не искаше да прониква незаконно в системата на болницата на Бентън. Пък и щеше да ѝ отнеме много време. Час по-късно тя му се обади.

— Нямам време да погледна — съобщи му. — Оставям го на теб. Препратих ти всичко. Имейлът ти работи.

Тя излезе от лабораторията и потегли на своя мотоциклет „Агуста Брутале“. Беше обзета от тревога и гняв. Доктор Селф беше в „Маклийн“. Почти от две седмици. По дяволите, Бентън го знаеше.

Караше бързо и топлият вятър блъскаше каската ѝ, сякаш се опитваше да я вразуми.

Разбираше защо Бентън не можеше да каже и дума, но не беше редно. Доктор Селф и Марино си разменяха имейли, а през цялото време тя е била под носа на Бентън в „Маклийн“. А не беше предупредил Марино или Скарпета. Не беше предупредил Люси, докато двамата наблюдаваха Марино през камерата в моргата с Шанди. Люси беше коментирала Марино и неговите имейли до доктор Селф, а

Бентън само беше слушал, и сега тя се чувстваше глупаво. Чувстваше се предадена. Значи не му пречеше да я моли да му даде достъп до поверителни файлове, но не можеше да ѝ каже, че доктор Селф е пациентка, настанена в самостоятелна стая в „Павилиона“, само за важни пациенти, и че плаща по три хиляди долара дневно, за да прецаква всички.

Смени скоростта и започна да задминава колите по моста „Артър Равенъл“ с неговите извисяващи се върхове и вертикални кабели, които ѝ напомниха за Центъра по ракови заболявания в Станфорд и жената, която свиреше нелепи мелодии на арфа. Марино навярно вече беше объркан, но нямаше представа какъв хаос можеше да предизвика доктор Селф. Беше твърде простоват, за да проумее с каква неутронна бомба си има работа. В сравнение с доктор Селф той беше огромно глупаво дете с прашка в задния джоб. Може би той бе ѝ писал първи, но тя знаеше как да довърши нещата. Знаеше как да довърши и него.

Люси препускаше покрай лодки за лов на скариди, пристанали в река Шем, мина по моста „Бен Сойър“ до остров Съливан, където живееше Марино. Веднъж той бе казал, че това е неговият дом мечта — малка прогнила рибарска колиба на подпори с червен метален покрив. Прозорците бяха тъмни, не светеше дори лампата на верандата. Зад колибата дълъг кей прорязваше блатото и завършваше при тясна рекичка, която се виеше чак до крайбрежния канал. Когато се нанесе тук, той си купи малка лодка и проучваше реките, ловеше риба или просто плаваше и пиеше бира. Тя не знаеше какво се бе случило. Къде беше отишъл? Кой живееше в тялото му?

Малкият преден двор беше песъчлив и обрасъл с високи бурени. Люси внимателно заобикаляше различните боклуци — стари хладилни чанти, ръждясала скара, капани за раци, изгнили рибарски мрежи, контейнер за боклук, който миришеше на блато. Изкачи се по разкривените дървени стълби и изпробва вратата с олющена боя. Ключалката беше паянтова, но не искаше да отваря с шперц. По-добре беше да свали вратата от пантите и така да влезе. С помощта на отвертка тя се озова в дома мечта на Марино. Нямаше аларма, открай време казваше, че pistolетите му са достатъчни.

Тя дръпна шнура на лампата и под ярката светлина и неравните сенки се огледа, за да види какво се е променило, откакто беше идвала за последен път. Кога беше това? Преди шест месеца? Нямаше никакви

нововъведения, сякаш след известно време бе престанал да живее тук. Дневната беше с гол дъсчен под и беше обзаведена с евтин кариран диван, два стола с прави облегалки, телевизор с голям екран, домашен компютър и принтер. Отсреща беше кухничката с няколко празни бирени кутии и бутилка „Джак Даниелс“ на плотта, различни колбаси и сирена и още бира в хладилника.

Седна на бюрото на Марино и от юесби порта на компютъра му измъкна 256-мегабайтовата флаш памет, прикрепена към връвчица. После отвори своята кутийка с инструменти, извади миниатюрни клещи, отвертка и мъничка бормашина с батерии, каквато би използвал бижутер. В малката черна кутия имаше четири еднопосочни микрофона, всеки от тях не по-голям от осем милиметра, или колкото бебешки аспирин. Извади пластмасовия калъф на флаш паметта, извади корпуса и каишката и монтира микрофон, чийто връх от метална мрежа не се забелязваше през дупчицата, към която беше прикрепена връвчицата. Бормашината издаваше леко жужене, докато пробиваше втора дупчица в основата на калъфа, където тя пъхна пръстена на каишката и я закрепил отново.

След това бръкна в джоба на панталона си и извади още една флаш памет, която беше взела от лабораторията, и я вкара в юесби порта. Свали своята версия на шпионско приложение, което щеше да предава всеки удар по клавишите на Марино в една от електронните ѝ пощи. Провери хард диска му, като търсеше документи. Почти нищо, освен имейлите от доктор Селф, които той беше копирал на компютъра си в офиса. Това не я изненада. Не очакваше той да седи и да пише професионални статии или роман. Изобщо той мразеше да пише. Вкара неговата флаш памет в порта и започна бързо да обикаля жилището, като отваряше чекмеджетата. Цигари, няколко списания „Плейбой“, един магнум „Смит и Уесън“, няколко долара и дребни, касови бележки, реклами.

Не можеше да си представи как той се побира в спалнята, където за гардероб служеше една тръба, прикрепена към стените в долната част на кревата. Дрехите бяха нахвърляни или небрежно окачени, по пода се въргаляха още дрехи, включително огромните му боксерки и чорапи. Забеляза дантелен червен сутиен и гащички, черен кожен колан с капси и друг от крокодилска кожа, твърде малък, за да е негов, пластмасова кутия от маргарин, пълна с презервативи и пръстени за

пенис. Леглото беше неоправено. Само бог знаеше кога за последно бяха прани чаршафите.

Съседната стая беше баня с размерите на телефонна будка. Тоалетна, душ и мивка. Люси провери шкафчето за баня и откри очакваните тоалетни принадлежности и лекарства срещу махмурлук. Огледа едно шишенце от фиоринал с кодеин, предписано на Шанди Снук. Беше почти празно. На друга полица откри тубичка „Тестродерм“, предписана на човек, за когото не беше чувала, и тя въведе информацията в електронния си бележник. Отново закачи вратата на пантите ѝ и тръгна надолу по тъмните паянтови стълби. Вятърът се беше усилил и тя чу слаб шум, който идваше откъм кея. Извади своя глок, като се заслушваше и светеше с фенерчето по посока на шума, но лъчът беше къс, краят на кея тънеше в тъмнина.

Люси изкачи стълбите, които водеха към стария кей от изметнати дъски, някои от които липсваха. Миризмата на блатна кал беше силна, тя започна да размазва папатаците и си спомни какво ѝ беше казал един антрополог. Всичко зависеше от кръвната група. Комарите обичаха нулева група. Нейната беше такава, но нямаше представа как един папатак може да помирише кръвната ѝ група, ако не кърви. Те се рояха около нея, нападаха я, хапеха я дори по темето.

Стъпките ѝ бяха тихи, докато вървеше и се заслушваше и чуваше глухото тупкане. Лъчът на фенера осветяваше старите дъски и изкривените ръждясали пирони, бризът докосваше блатните треви и шепнеше в тях. Светлините на Чарлстън изглеждаха далечни в наситения с мирис на сяра влажен въздух, луната се криеше зад плътните облаци и в края на кея тя видя причината за звука, който я тревожеше. Лодката на Марино за лов на костур я нямаше и яркооранжевите буфери се удряха в стълбовете на кея с глухо тупкане.

14.

Карън и доктор Селф стояха на предното стълбище на „Павилиона“. Вече беше почти мръкнало. Светлината на верандата не беше много силна и доктор Селф извади сгънат лист хартия от джоба на шлифера си. Разтвори го, намери и химикалка. В горите зад тях се чуваше непрестанното жужене на насекоми и далечен вой на койоти.

— Какво е това? — попита Карън.

— Гостите, поканени в моето предаване, подписват такъв формуляр. Той просто ми позволява да ги включа в ефир. Да говоря за тях. Никой не може да ти помогне, Карън. Това е ясно, нали?

— Чувствам се малко по-добре.

— Винаги е така. Защото те програмират. Както се опитаха да програмират и мен. Това е заговор. Затова ме накараха да слушам гласа на майка ми.

Карън взе документа от нея, опита се да го прочете, но светлината не беше достатъчна.

— Искам да споделя нашите чудесни разговори и прозренията от тях, които може да помогнат на милионите ми зрители по света. Имам нужда от разрешението ти. Освен ако не предпочиташ да използваш псевдоним.

— О, не! Много ще се радвам да говориш за мен и да използваш истинското ми име. Дори бих желала да участвам в предаването ти, Мерилин! Какъв заговор? Мислиш ли, че той включва и мен?

— Трябва да подпишеш това. — Тя подаде химикалката на Карън.

Карън подписа.

— Моля те, уведоми ме, когато ще говориш за мен, за да гледам предаването. Ако изобщо го направиш. Смяташ ли, че някога ще ме включиш в твоето шоу?

— Ако още си тук.

— Какво?

— Не може да бъде първото ми предавано, Карън. Първото е за Франкенщайн и за шокиращите експерименти. Бях упоена против волята си. Бях подложена на мъчения и унижения в магнита. Повтарям, огромен магнит, докато слушах майка си. Те ме принуждаваха да чувам гласа ѝ, как лъже по мой адрес, как ме обвинява. Ще минат седмици, преди да те поканя в предаването си. Надявам се, че още ще бъдеш тук.

— Имаш предвид в болницата? Напускам още утре сутрин.

— Имам предвид тук.

— Къде?

— Още ли искаш да бъдеш на този свят, Карън? Някога искала ли си да бъдеш в него? Всъщност това е въпросът.

Карън запали цигара с разтреперани ръце.

— Гледала си предаването ми с Дрю Мартин — продължи доктор Селф.

— Много е тъжно.

— Трябва да кажа на всички истината за нейния тренъор. Определено се опитах да я кажа на нея.

— Какво е направил?

— Влизала ли си в моя уебсайт?

— Не. Но трябваше. — Карън седна прегърбена на студените каменни стълби и запуши.

— Искаш ли да бъдеш в него? Докато те поканя в предаването?

— Да бъда в него? Имаш предвид да разкажа историята си в сайта?

— Накратко. Имаме отдел, наречен „Разговор за себе си“. Хората си създават блогове, разказват историите си и си пишат помежду си. Разбира се, някои от тях не могат да пишат добре, затова имам екип от хора, които редактират, пренаписват, пишат под диктовка, вземат интервюта. Помниш ли, когато се срещнахме за първи път? Дадох ти визитка.

— Още е у мен.

— Искам да изпратиш историята си на имейл адреса от визитката и ще я публикуваме. Какво вдъхновение можеш да бъдеш! За разлика от горката племенница на доктор Уесли.

— Коя?

— Всъщност не му е племенница. Има мозъчен тумор. Дори моите инструменти не могат да излекуват това.

— Господи. Това е ужасно. Предполагам, че човек може да полудее, ако има мозъчен тумор и няма кой да му помогне.

— Можеш да прочетеш всичко за нея, когато се регистрираш. Ще видиш историята ѝ и всичките блогове. Ще останеш изненадана — каза доктор Селф, застанала едно стъпало над нея, вятърът беше благоприятен, издухваше дима в другата посока. — Твоята история? Тя ще изпрати много важно послание. Колко пъти си лежала в болница? Поне десет. Защо няма никаква полза?

Доктор Селф си представяше как задава този въпрос на публиката си, докато камерите се приближават към лицето ѝ — едно от най-познатите лица на света. Тя обичаше името си. Името ѝ беше част от невероятната ѝ съдба. Селф. Винаги беше отказвала да го смени. Не би сменила името си заради никого, и никога не би го споделила, а всеки, който не го искаше, биваше осъден, защото непростимият грях не е сексът, а провалът.

— Ще дойда в предаването ти, когато кажеш. Моля те, обади ми се. Ще дойда веднага — говореше Карън. — Стига да не трябва да говоря за... не мога да го кажа.

Но дори още тогава, когато фантазиите на доктор Селф бяха най-живи, когато мисленето ѝ стана вълшебно и започнаха предчувствията ѝ, и през ум не ѝ минаваше какво щеше да се случи.

„Аз съм доктор Мерилин Селф. Добре дошли в «Селф за себе си». Имате ли нужда от помощ?“ В началото на всяко предаване под бурните аплодисменти на публиката в студиото, докато милиони я гледаха по цял свят.

— Няма да ме караш да я разказвам, нали? Семейството никога няма да ми прости. Затова не мога да спра да пия. Ще ти кажа всичко, ако не ме караш да го споделям по телевизията или на твоя уебсайт — продължаваше да дрънка глупости Карън.

„Благодаря, благодаря.“ Понякога доктор Селф не можеше да спре ръкоплясканията на публиката. „Аз също обожавам всички ви.“

— Моят бостънски терierer Бандит. Една вечер късно я пуснах навън и забравих да я прибера, защото бях много пияна. Беше през зимата.

Аплодисменти, които звучаха като проливен дъжд, като хиляди ръце, които пляскаат.

— На другата сутрин я намерих мъртва до задната врата, а дървото беше цялото на ивици от нейното драскане. Горкичката Бандит с късата си козинка. Сигурно е треперела, скимтяла е и е лаела. Сигурна съм. Драскала е с нокти да се прибере, защото навън беше ужасно студено. — Карън ридаше. — Затова убивам мозъка си, за да не се налага да мисля. Казаха, че имам бели зони и разширяване на... да, и атрофията. Браво, Карън, казвам си аз. Убиваш мозъка си. Сега разбираш, нали? Ясно е като бял ден. Виждаш, че не съм нормална. — Тя докосна слепоочието си. — Беше там горе, в светлата кутия в кабинета на невролога, голям като света, моят ненормален мозък. Никога няма да бъда нормална. Почти на шейсет години съм и каквото било, било.

— Хората са непримирими по отношение на кучетата — каза доктор Селф, потънала в мислите си.

— Знам, че аз съм такава. Какво да направя, за да го преодоляя? Моля те, кажи ми.

— Хората с душевни заболявания имат особености във формата на черепа. Лунатиците имат много тесни или деформирани глави — обясни доктор Селф. — Маниаците имат меки мозъци. Такива научни прозрения са събрани от едно проучване, направено в Париж през 1824 г., което заключава, че от сто изследвани идиоти и слабоумни, само четиринайсет имали нормални глави.

— Казваш, че аз съм слабоумна?

— Много ли е различно от това, което ти казват лекарите? Че главата ти е различна, което означава, че ти си различна?

— Аз съм слабоумна? Убих кучето си.

— Тези суеверия и манипулации се разпространяват от векове. Измерват черепите на хората, затворени в лудници, и разрязват мозъците на идиоти и слабоумни.

— Слабоумна ли съм?

— Днес те пъхат в някаква вълшебна тръба, в някакъв магнит и ти казват, че мозъкът ти е деформиран, и те принуждават да слушаш майка си. — Доктор Селф млъкна, когато една висока фигура се приближи бързо към тях в мрака.

— Карън, ако обичаш, трябва да поговоря с доктор Селф — прекъсна ги Бентън Уесли.

— Слабоумна ли съм? — попита Карън и стана от стълбите.

— Не си слабоумна — отвърна меко Бентън.

Карън се сбогува с него.

— Винаги сте били добър с мен — каза му тя. — Утре заминавам и няма да се върна.

Доктор Селф покани Бентън да седне до нея на стълбите, но той отказа. Тя усещаше гнева му и това беше поредният триумф за нея.

— Чувствам се много по-добре — уведоми го тя.

Беше преобразен от сенките, пропъдени от светещите лампи.

Никога не го беше виждала на тъмно и откритието я очарова.

— Питам се какво би казал доктор Марони сега. Какво ли би казала Кей? — заговори тя. — Напомня ми за пролетната ваканция на плажа. Младо момиче забелязва прекрасен млад мъж и после? Той също я забелязва. Двамата седят на пясъка, газят във водата, пръскат се един друг и правят всичко, което желаят, до изгрева на слънцето. Не ги интересува, че са мокри и лепкави от солта и от любовта си. Къде отиде магията, Бентън? Остаряването настъпва, когато нищо не ти е достатъчно и знаеш, че никога вече няма да почувстваш магията. Знаем какво е смъртта, ти също. Седни до мен, Бентън. Радвам се, че искаш да поговорим, преди да замина.

— Разговарях с майка ви — каза Бентън. — Отново.

— Сигурно я харесваш.

— Тя ми съобщи нещо много интересно, което ме кара да взема назад думите, които ви казах по-рано, доктор Селф.

— Извинението се приема. А от теб то е неочаквано удоволствие.

— Бяхте права за доктор Марони — продължи Бентън. — За това, че сте правили секс с него.

— Не съм казала, че сме правили секс. — Доктор Селф изстина вътрешно. — Кога да се случи? В проклетата ми стая с проклетия изглед? Бях упоена. Не може да съм правила секс с никого, освен ако не е било против волята ми. Той ме упои.

— Не говоря за сега.

— Докато бях в безсъзнание, той разтвори халата ми и погали тялото ми. Каза, че обича тялото ми.

— Защото го помни.

— Кой твърди, че съм правила секс с него? Онази проклета кучка ли? Откъде може да знае какво е станало, когато ме приеха тук? Сигурно ти си й казал, че съм пациентка. Ще те съдя. Казах му, че не може да се владее, че не може да ми устои и тогава той избяга. Знаеше, че постъпката му е нередна, и затова избяга в Италия. Не съм твърдяла, че съм правила секс с него. Никога не съм ти го казала. Упой ме и се възползва от мен, трябваше да предположа, че ще го направи. Защо да не го направи?

Това я възбуждаше. Възбуждаше я някога и все още беше така, а не го очакваше. Тогава тя му се беше скарала, но не му каза да престане.

— Защо е нужно да ме преглеждаш така ентусиазирано? — бе го попитала.

— Защото е важно да знам — бе отвърнал той.

— Да. Трябва да опознаеш това, което не е твое.

А той бе продължил да я изучава и бе отбелязал:

— Като специално място, което някога си посетил и не си виждал много години. Искаш да видиш кое се е променило и кое не и дали можеш да изживееш същото.

— Можеш ли? — бе любопитствала тя.

— Не — бе отвърнал той.

После бе избягал и това беше най-лошото, защото го беше правил и преди.

— Говоря за много отдавна — каза Бентън.

Водата тихо се плискаше.

Уил Рамбо беше заобиколен от водата и нощта, докато с гребане се отдалечаваше от остров Съливан, където беше оставил кадилака на усамотено място недалеч от къщата, откъдето вземаше лодката за лов на костур. Беше я вземал и преди. Когато се налагаше, използваше извънбордовия двигател. Когато искаше тишина, гребеше. Водата се плискаше. В тъмното.

В Грота Бианка, където беше завел първата. Чувството, интимността, докато фрагментите се сглобяваха в една дълбока пещера в съзнанието му сред варовикови сталактити и мъх, където проникваше слънцето. Заведе я отвъд колоната на Херкулес в един

подземен свят от каменни коридори с призми от минерали и постоянния звук от капеща вода.

В онзи фантастичен ден бяха съвсем сами, освен веднъж, когато той допусна да се разминат с група развълнувани ученици с шапки и якета, и той ѝ каза: „Шумни са като рояк прилепи“. Тя се засмя и отвърна, че ѝ е забавно с него, хвана го за ръката и се притисна към него, и той усети мекотата на тялото ѝ. През тишината, само звук на капеща вода. Минаха по Тунела на змиите под полилеи от камък. Минаха покрай прозрачни завеси от камък и влязоха в Коридора на пустинята.

— Ако ме оставиш тук, никога няма да успея да изляза — подхвърли тя.

— Защо да те оставям? Аз съм твой водач. В пустинята не можеш да оцелееш без водач, освен ако не знаеш пътя.

Пясъчната буря се надигна и образува стена, и той разтърка очите си, защото искаше да я изличи от съзнанието си този ден.

— Откъде знаеш пътя? Сигурно често идваш тук — предположи тя и той изостави пясъчната буря и се върна в пещерата.

Тя беше толкова красива, бледа и ясно очертана, сякаш изрязана от кварц, но тъжна, защото любовникът ѝ я беше изоставил заради друга.

— Явно си много специален, щом познаваш такова място — каза тя на Уил. — На три километра под земята и с безкраен лабиринт от мокри камъни. Колко ужасно е да се загубиш тук. Питам се дали някой някога се е губил тук. След работно време, когато угасят осветлението, сигурно е тъмно като в рог и студено като в изба.

Не виждаше ръката пред лицето си. Всичко пред погледа му беше яркочервено, а пясъкът ги шибаше така безмилостно, та си помисли, че не му е останала кожа.

— Уил! О, господи! Помогни ми, Уил! — Письците на Роджър се сляха с письците на учениците в съседния коридор и ревът на бурята спря.

Водата капеше и краката им шляпаха във вода.

— Защо все си търкаш очите? — попита тя.

— Мога да се ориентирам дори в тъмното. Виждам добре в тъмното и често съм идвал тук като дете. Аз съм твой водач. — Беше много мил и любезен с нея, защото разбираше, че загубата ѝ е по-

голяма, отколкото можеше да понесе. — Виждаш ли как камъкът става прозрачен от светлината? Той е твърд и силен като сухожилия и мускули, а кристалите са восъчножълти като кости. През този тесен коридор се стига до Купола на Милано, сив и влажен като тъканта и кръвоносните съдове на много старо тяло.

— Обувките и маншетите на панталона ми са напръскани с варовик, като с вар. Съсипа ми дрехите.

Оплакванията ѝ го ядосаха. Показа ѝ естествено езеро, чието дъно бе покрито със зелениясаляни монети, и се запита на глас дали нечийи желания са се сбъднали. Тя хвърли монета, металното късче цопна и падна на дъното.

— Пожелай си каквото искаш — каза той, — но то никога няма да се сбъдне, или ако се сбъдне, жалко за теб.

— Защо говориш такива ужасни неща? — попита тя. — Как можеш да твърдиш, че ще е лошо, ако желанието ми се сбъдне? Не знаеш какво съм си пожелала. Ами ако съм поискала да се любим? Лош любовник ли си?

Не ѝ отговори и се ядоса още повече, защото ако се любеха, тя щеше да види босите му ходила. За последен път беше правил любов в Ирак с дванайсетгодишно момиче, което пицеше, плачеше и го удряше с малките си юмручета. После спря и замлъкна, а той не изпита никакви угризения, защото тя нямаше живот, нищо, което да очаква с нетърпение, освен безкрайната разруха на страната си. Лицето ѝ избледня от съзнанието му, докато водата капеше. Той държеше пистолета в ръката си, докато Роджър пицеше, защото болката бе непоносима.

В Пещерата на купола камъните бяха заоблени като черепи и водата капеше ли капеше, сякаш бе валяло, а после имаше формации от каменен скреж и ледени висулки и шипове, които сияеха като свещи. Той я предупреди да не ги докосва.

— Ако ги докоснеш, ще станат черни като сажди — обясни ѝ.

— Историята на живота ми — въздъхна тя. — Съсипвам всичко, до което се докосна.

— Ще ми благодариш — каза той.

— За какво? — попита тя.

В коридора на завръщането беше топло и влажно, а водата се стичаше по стените като кръв. Той държеше пистолета и беше на един

пръст разстояние от края на всичко, което знаеше за себе си. Ако Роджър можеше да му благодари, щеше да го направи.

Едно обикновено благодаря, и не е нужно да го прави отново. Хората са неблагодарни и отнемат всичко, което има смисъл. После на човек не му пука. Не може да му пука.

Кулата на фара на червено-бели ивици, построена скоро след войната, беше на стотина метра от брега и вече нямаше прожектор.

Раменете на Уил горяха от гребането, а седалището го болеше от пейката от фибростъкло. Усилието беше голямо, защото товарът му тежеше почти толкова, колкото и плоскодънната лодка, а сега, когато вече беше близо до своето място, нямаше да използва извънбордовия двигател. Никога не го правеше. Моторът вдигаше шум, а Уил не искаше шум, дори когато нямаше кой да го чуе. Никой не живееше тук. Никой не идваше тук, освен през деня, и то при хубаво време. И дори тогава никой не знаеше, че това място е негово. Любовта на един фар и една кофа с пясък. Колко малки момчета притежаваха остров? Топка и ръкавица, пикник и къмпинг. Всичко си беше отишло. Беше мъртво. Безнадеждното преминаване с лодка от другата страна.

Отсреща блещукаха светлините на градчето Маунт Плезънт, на остров Джеймс и на Чарлстън. На югозапад беше Фоли Бийч. Утре щеше да бъде топло и облачно, а късно следобед щеше да настъпи отлив. Лодката застърга върху стридените черупки, когато той я издърпа на брега.

15.

В съдебната фотолаборатория рано на другата сутрин.

Беше сряда.

Скарпета подготвяше нещата, които щяха да ѝ трябват. От шкафове и чекмеджета тя извади керамични купи, чаши от картон и пенопласт, хартиени кърпи, стерилни тампони, пликосве, глина за моделиране, дестилирана вода, бутилка разтвор на селениев диоксид, (който превръщаше металните повърхности в тъмносини), бутилка рутениев тетроксид, тубички суперлепило и малка, алуминиева тавичка. Тя прикрепил макрообектива и дистанционно управление обтуратор към монтиран на статив дигитален фотоапарат и покрил работния плот с дебела кафява хартия.

Макар да имаше избор кои разтвори да използва, за да се покажат скритите отпечатъци по непорести повърхности като метал, стандартната процедура беше обработване с пари. Никаква магия, само химия. Суперлепилото се състоеше почти изцяло от цианоакрилат, акрилна гума, която реагираше на аминокиселини, глюкоза, натрий, млечна киселина и други химикали, отделяни от порите на кожата. Когато изпаренията на суперлепилото влезеха в контакт със скрит отпечатък (невидим с просто око), химичната реакция образуваше ново съединение — много трайна и видима бяла бразда, както се надяваше Скарпета.

Скарпета обмисляше подхода си. Вземане на ДНК проба, но не в тази лаборатория, пък и това изследване не трябваше да се прави първо и не беше нужно, защото нито рутениевият тетроксид, нито суперлепилото унищожаваша ДНК. Суперлепило, реши тя, извади револвера от хартиения плик и записа серийния му номер. Отвори празния барабан и запусти двата края на цевта с хартиени тампони. От другия плик извади шестте патрона 38-и калибър и ги нареди изправени в димната камера, която не беше нищо повече от топлинен източник във вътрешността на стъклен контейнер. Окачи револвера за спусъчния предпазител на жица, прокарана по дължината на

контейнера. Сложи вътре чаша с топла вода за влажност, изстиска малко суперлепило в алуминиевата тавичка и покри димната камера с капак. После включи респиратора.

Смени ръкавиците и взе найлоновия плик с верижката и златната монета. От верижката най-вероятно можеше да се вземе ДНК, затова я опакова отделно и я надписа. Монетата беше възможен източник на ДНК, но и на отпечатъци. Хвана я внимателно за ръбовете и започна да я оглежда през лупа, когато чу биометричната ключалка на входната врата на лабораторията. Влезе Люси. Скарпета усети настроението ѝ.

— Иска ми се да имаме програма за фоторазпознаване — каза Скарпета, защото знаеше кога да не разпитва как се чувства Люси и защо.

— Имаме — отвърна Люси, като избягваше погледа ѝ. — Но трябва да разполагаме с нещо, с което да я сравним. Много малко полицейски управления имат база данни със снимки на престъпници, а онези, които имат... Няма значение. Системата не е интегрирана. Който и да е този мръсник, сигурно ще трябва да го открием по друг начин. И нямам предвид непременно мръсника с мотора, който уж е бил на твоята алея.

— Кого имаш предвид?

— Онзи, който е носил медальона и пистолета. Не може да си сигурна, че не е Бул.

— В това няма никаква логика.

— Има, ако иска да се представи за герой. Или да скрие нещо друго, което върши. Не знаеш на кого са пистолетът и медальонът, защото не си видяла кой ги е загубил.

— Освен ако доказателствата не покажат друго — уточни Скарпета. — Засега вярвам на думите му и съм му благодарна, че е рискувал, за да ме защити.

— Вярвай в каквото искаш.

Скарпета изгледа внимателно Люси.

— Виждам, че нещо не е наред.

— Казвам само, че никой не е видял предполагаемата борба между него и онзи тип с мотора. Нищо повече.

Скарпета погледна часовника си и отиде до димната камера.

— Пет минути. Сигурно е достатъчно. — Тя вдигна капака, за да преустанови процеса. — Трябва да проверим серийния номер на

револвера.

Люси се приближи и погледна в стъкления контейнер. Сложи ръкавици, бръкна вътре, откачи жицата и извади револвера.

— Има лека изпъкналост. Тук на цевта. — Тя завъртя револвера между пръстите си и го остави на покрития с хартия плот. Отново бръкна в контейнера и извади патроните. — Няколко частични отпечатъка. Мисля, че има достатъчно подробности. — Остави и тях.

— Ще ги снимам, а ти може да сканираш снимките, за да получим характеристиките и да ги проверим чрез интегрираната автоматизирана система за разпознаване на отпечатъци.

— Първо аз ще ги обработя, за да спестим време — каза Люси не особено приветливо. — Махни цветните канали, за да се обърне в негатив и да ги проверят час по-скоро.

— Нещо е станало. Предполагам, че ще ми кажеш, когато си готова.

Люси не слушаше и процеди ядосано:

— Гаден материал, гаден резултат.

Любимата ѝ теза, когато беше цинична. Отпечатъкът се сканираше в автоматизираната система за отпечатъци и компютърът не знаеше дали гледа камък или риба. Автоматизираната система не мислеше. Тя не знаеше нищо. Наслагваше характеристиките на един отпечатък върху съвпадащите характеристики на друг, което значеше, че ако някои характеристики липсват или са замъглени, или не са били правилно кодирани от компетентен криминолог, имаше голяма вероятност търсенето да не даде резултат. Проблемът не беше в системата, а в хората. Същото се отнасяше и за ДНК. Резултатите зависеха от качеството на материала, как е обработен и от кого.

— Знаеш ли колко рядко отпечатъците са правилно взети? — продължи гневно Люси. Тонът ѝ беше хаплив. — Някой затлъстял помощник-шериф в затвора взема бланки за десет отпечатъка и още практикува вековното противно топване на пръстите в мастило. После вкарват този данни в системата и те са пълен боклук, а нямаше да бъдат, ако използвахме биометрично оптично сканиране. Но никой затвор няма пари. Няма пари за нищо в тази шибана страна.

Скарпета остави златната монета в прозрачния ѝ пластмасов плик и я разгледа под лупа.

— Ще ми кажеш ли защо си в такова ужасно настроение? —
Страхуваше се от отговора.

— Къде е серийният номер, за да го въведе в националния център с информация за престъпления?

— На онова листче на плота. Да не си говорила с Роуз?

Люси взе листа и седна пред компютърния терминал. Клавишите зацракаха.

— Обадох се да видя как е. Тя ме посъветва да те нагледам.

— Американски златен долар — каза Скарпета за увеличената монета, за да не се налага да говори за друго. — От 1873 година. — И забеляза нещо, което не беше виждала друг път при необработени улики.

— Искам да го изпробвам във водна среда и да проверя балистиката чрез НИБИМ.

Националната интегрирана балистична идентификационна мрежа.

— Да видя дали револверът не е използван при друго престъпление — продължи Люси. — Макар че ти не смяташ станалото за престъпление и не искаш да намесваш полицията.

— Както вече обясних, Бул се е борил с него и е избил пистолета от ръцете му. — Скарпета не искаше гласът ѝ да прозвучи отбранително. Тя изучаваше монетата, нагласявайки увеличението. — Не мога да докажа, че въпросният мъж с мотора е дошъл да ми навреди. Не е успял да влезе, само се е опитал.

— Така твърди Бул.

— Ако не бях сигурна в обратното, щях да помисля, че монетата вече е била проверявана за отпечатъци с помощта на лепило. — През лещата Скарпета разглеждаше образувания, прилични на бели бразди от двете страни на монетата.

— Как така, ако не беше сигурна? Не можеш да бъдеш сигурна. Не знаеш нищо за монетата, нито къде е била, освен че Бул я е намерил зад къщата ти. Кой я е загубил, е друг въпрос.

— Наистина прилича на полимерен остатък. Като от суперлепило. Не разбирам — промърмори Скарпета и отнесе обвитата в пластмаса монета до статива. — Много неща не разбирам. — Тя вдигна очи към Люси. — Предполагам, че когато си готова, ще

говориш с мен. — Свали ръкавиците, сложи нови и постави маска на лицето си.

— Изглежда, трябва само да ги снимаме. Без селениев диоксид и рутениев тетроксид. — Люси говореше за остатъците от лепило по монетата.

— Най-много да ги обработим с барут. Но подозирам, че и това няма да се наложи. — Скарпета нагласи камерата, монтирана на статива. Нагласи ръчно раменете на четирите лампи. — Ще я снимам. После всичко отива за ДНК анализ.

Тя откъсна парче кафява хартия за основата на статива, извади монетата от плика и я постави с лицевата страна нагоре. Разряза една чаша от пенопласт на две и сложи фуниеvidната половина над монетата. С тази импровизация успя да намали отблясъците и така следата от лепило се виждаше много по-добре. Посегна към дистанционното и започна да прави снимки.

— Суперлепило — каза Люси. — Може да е била улика от престъпление и после пак да се е озовала в обръщение, така да се каже.

— Това би обяснило нещата. Не знам дали е така, но е някакво обяснение.

Клавишите бързо щракаха.

— Златна доларова монета — говореше си на глас Люси. — Американска, от 1873 година. Да видим какво ще намеря за нея. — Натисна още няколко клавиша. — Защо човек взема „Фиоринал“ с кодеин? И какво по-точно представлява това лекарство?

— Буталбитал плюс кодеин фосфат, аспирин и кофеин — отговори Скарпета, като внимателно обръщаше монетата, за да я снима от другата страна. — Силно наркотично обезболяващо. Често се предписва срещу остри главоболия. — Обтураторът на апарата се затвори. — Защо?

— А „Тестродерм“?

— Тестостеронов гел, който се втрива в кожата.

— Да си чувала за някой си Стивън Зийгъл?

Скарпета се замисли за момент, но не се сети за никого, името ѝ беше съвсем непознато.

— Не си спомням.

— Тестродермът е предписан от него и случайно той е гадният проктолог в Шарлът, откъдето е Шанди Снук. И случайно баща ѝ е бил пациент на този проктолог, което предполага, че Шанди го познава и може да взема рецепти от него, когато си поиска.

— Къде е изпълнена рецептата?

— В една аптека на остров Съливан, където пак случайно Шанди има къща за два милиона долара на името на някаква компания с ограничена отговорност — обясни Люси и продължи да натиска клавишите. — Може би е добра идея да питаш Марино какво става, по дяволите. Всички имаме основания да се тревожим.

— Най-много ме тревожи колко си ядосана.

— Май не знаеш каква съм, когато наистина се ядосам. — Люси продължи да печата бързо, силно и гневно. — Значи Марино е много мил и дрогиран. Незаконно. Вероятно се маже обилно с тестостеронов гел, все едно е лосион за слънце, и гълта хапчета като луд, за да се спаси от махмурлука, защото изведнъж се е превърнал в буйстващ Кинг Конг. — Тя все така шумно тракаше по клавишите. — Възможно е да страда от приапизъм и може да получи инфаркт. Или да стане толкова агресивен, че да не се владее, макар че всъщност и без това не се владее заради пиенето. Невероятно е как може да му повлияе една жена само за седмица.

— Явно това ново гадже е голяма беля.

— Не говоря за нея. Трябваше да му кажеш твоята новина.

— Така е. Трябваше да му кажа. И на теб, и на Роуз — тихо се съгласи Скарпета.

— Твоята златна монета струва около шестстотин долара — съобщи Люси и затвори един файл на компютъра. — Без да броим верижката.

Доктор Марони седеше пред камината в своя апартамент южно от площад „Сан Марко“, а куполите на базиликата изглеждаха мрачни под дъжда. Хората, най-вече местните, носеха зелени гумени ботуши, докато туристите носеха по-евтините жълти. За кратко време водата заля улиците на Венеция.

— Просто чух за тялото. — Той говореше по телефона с Бентън.

— Как? Отначало случаят не беше важен. Защо си чул за него?

— Ото ми каза.

— Имаш предвид капитан Пома.

Бентън бе твърдо решен да се дистанцира от капитана, дори не можеше да се насили да произнесе малкото му име.

— Ото ми се обади за нещо друго и го спомена — уточни доктор Марони.

— Откъде е знаел? Отначало не казаха нищо по новините.

— Знаел е, защото е карабинер.

— И това го прави всезнаещ? — попита саркастично Бентън.

— Той те дразни с нещо.

— Всъщност съм изненадан — каза Бентън. — Той е съдебен следовател към карабинерите. А юрисдикция по този случай е имала националната полиция, не карабинерите. Както обикновено, това е защото националната полиция първа е отишла на местопрестъплението. Когато бях малък, това се наричаше „заплюване“. При силите на реда се нарича „пуснато покрай ушите“.

— Какво мога да кажа? Така се правят нещата в Италия. Юрисдикцията зависи от това кой първи отива на местопроизшествието или кой е повикан. Но полицейските неразбории едва ли са причината за твоята раздразнителност.

— Не съм раздразнен.

— Казваш на психиатър, че не си раздразнен. — Доктор Марони запали лулата си. — Не съм до теб, за да видя емоциите ти, но и няма нужда. Раздразнен си. Кажи ми защо е важно как съм разбрал за мъртвата жена край Бари?

— Сега намекваш, че не съм обективен.

— Намеквам, че се чувстваш застрашен от Ото. Нека се опитам да обясня последователността на събитията по-ясно. Тялото е намерено край магистралата близо до Бари. Когато за пръв път чух за това, не заподозрях нищо. Никой не знаеше коя е жената, смятаха, че е проститутка. Полицията подозираше, че убийството е свързано със Сакра Корона Унита — мафията в Пулия. Ото каза, че е доволен карабинерите да нямат нищо общо, защото не обичал да се занимава с гангстери. По неговите думи няма никакво изкупление при жертви, които са корумпирани колкото и убийците им. Мисля, че един ден покъсно той ме уведоми за разговора си със съдебния лекар в отдела по съдебна медицина в Бари. Оказало се, че жертвата е изчезнала

канадска туристка, видяна за последно в една дискотека в Остунни. Била е доста пияна. Тръгнала си с някакъв мъж. Млада жена със същото описание е видяна на другия ден в Грота Бианка в Пулия. Бялата пещера.

— И пак излиза, че капитан Пома е всезнаещ, изглежда, целият свят му докладва.

— А ти пак говориш така, сякаш си му сърдит.

— Да поговорим за Бялата пещера. Да допуснем, че убиецът прави символични асоциации — предложи Бентън.

— По-дълбоките нива на съзнанието — поде доктор Марони. — Погребани детски спомени. Потиснати спомени за травма и болка. Можем да разтълкуваме изследването на пещерата като негово митологично пътуване в тайните на собствените му неврози и психози, на страховете му. Случило му се е нещо ужасно и то вероятно предшества онова, което той смята за ужасното нещо, което му се е случило.

— Какво помниш от физическото му описание? Свидетелите, които твърдят, че са го видели с жертвата в дискотеката, в пещерата или другаде, дали ли са физическо описание?

— Млад. Носел шапка — отвърна доктор Марони. — Това е.

— Само това? Раса?

— И в дискотеката, и в пещерата е било много тъмно.

— В бележките ти за пациента — тук са, в момента ги гледам — пациентът ти споменава, че е срещнал канадка в дискотека. Казал го е в деня след намирането на трупа. После не е идвал при теб. От коя раса е?

— Бял.

— В бележките ти пише, че той е заявил, цитирам, „че е оставил момичето край магистралата край Бари“.

— Тогава още не се знаеше, че е канадка. Не беше разпозната. Както казах, предполагаше се, че е проститутка.

— Когато разбра, че е канадска туристка, не направи ли връзката?

— Естествено, разтревожих се. Но нямах доказателства.

— Да, Пауло, защитил си пациента. Но никой не си дава труд да защити канадската туристка, чието единствено престъпление е, че е прекалила с алкохола в дискотеката и е срещнала човек, който явно ѝ е

харесал, и е решила, че може да му се довери. Ваканцията ѝ в Южна Италия завършва с аутопсия в гробище. Има късмет, че не е погребана в гроб за бедняци.

— Много си нетърпелив и разстроен — отбеляза доктор Марони.

— Може би сега, когато бележките ти са пред теб, паметта ти ще се освежи.

— Не съм ти дал тези бележки. Не знам как си ги получил. — Марони непрекъснато повтаряше това и Бентън трябваше да обясни.

— Ако пазиш бележки за пациент в електронен формат на болничния сървър, трябва да изключиш функцията за споделяне на файлове — каза Бентън по телефона. — Защото ако някой разбере на кой хард диск са тези поверителни файлове, ще има достъп до тях.

— Интернет е несигурно място.

— Канадската туристка е убита почти преди година — напомни Бентън. — Има същия вид осакатяване. Кажете ми защо не се сети за този случай, нито за пациента си, след стореното на Дрю Мартин. Парчета месо, отрязани от същата част на тялото. Гола жена, изоставена на място, където бързо ще бъде открита и ще предизвика шок. И без улики.

— Изглежда, не ги изнасилва.

— Не знаем какво прави. Особено ако ги принуждава да седят във вана със студена вода бог знае колко дълго. Искам да включа Кей в разговора. Обадих ѝ се, преди да ти звънна. Надявам се да е прегледала онова, което ѝ изпратих.

Доктор Марони чакаше. Взираше се в образа на екрана, докато навън дъждът се лееше като из ведро и нивото на водата в канала се покачваше. Отвори капациите на прозорците и прецени, че водата по тротоарите беше по-дълбока от трийсет сантиметра. Беше благодарен, че не се налагаше да излиза този ден. За него наводнението не беше приключение, каквото беше за туристите.

— Пауло? — обади се Бентън. — Кей?

— Тук съм.

— Получила е файловете — съобщи Бентън на Марони. — Гледаш ли двете снимки? — попита той Скарпета. — И другите файлове?

— Стореното с очите на Дрю Мартин — отговори тя веднага. — Няма данни за същото при жената, убита край Бари. Чета доклада от

аутопсията ѝ. На италиански. Доколкото мога да го разбера. И се питам защо сте включили този доклад от аутопсия във файла на вашия пациент, Пясъчния човек, предполагам?

— Явно той сам се нарича така — каза доктор Марони. — Въз основа на имейлите на доктор Селф. Видели сте някои от тях.

— В момента ги гледам.

— Защо докладът от аутопсията беше във файла на пациента ти? — напомни му Бентън. — Във файла на Пясъчния човек.

— Защото бях загрижен. Но нямах доказателства.

— Задушаване — прочете Скарпета. — Заключение въз основа на точковидни кръвоизливи по кожата и липсата на други находки.

— Възможно ли е да е била удавена? — попита доктор Марони, който бе принтирал файловете, изпратени от Бентън, и ги държеше в скута си. — Възможно ли е Дрю също да е удавена?

— Не, Дрю не беше. Беше удушена с някаква превръзка.

— Мисля за удавяне заради ваната в случая на Дрю — поясни доктор Марони. — А сега и тази последна снимка на жената в медната вана. Но както виждам, греша.

— Грешите за Дрю. Но за жертви във вани преди смъртта — или онова, за което предполагаме, че е смърт — съгласна съм. Трябва да допуснем удавяне, ако нямаме други доказателства. Ще ви кажа със сигурност — повтори Скарпета, — че Дрю не е удавена. Но това не означава, че и жертвата в Бари не е. И не знаем какво е станало с жената в медната вана. Дори не знаем дали е мъртва, макар да се боя, че е така.

— Изглежда дрогирана — намеси се Бентън.

— Подозирам, че това се отнася и за трите жени — каза Скарпета. — Жертвата в Бари беше компрометирана въз основа на нивото на алкохол в кръвта, което беше три пъти над законния лимит. На Дрю беше повече от два пъти над законния лимит.

— Прави ги уязвими, за да ги контролира — отсъди Бентън. — Значи нищо не ни подсказва, че жертвата в Бари е удавена? Нищо в доклада от аутопсията? А диатомея?

— Диатомея? — не разбра доктор Марони.

— Микроскопични водорасли — обясни Скарпета. — Първо някой е трябвало да провери, което е малко вероятно, ако не са подозирали удавяне.

— Защо да подозират? Намерена е край магистрала — изтъкна доктор Марони.

— Второ — продължи Скарпета, — диатомея има навсякъде. Във водата, във въздуха. Единственият преглед, който може да даде надеждни резултати, е изследване на костния мозък и вътрешните органи. И сте прав, доктор Марони. Защо да ги изследват? Колкото до жертвата в Бари, подозирам, че за нея просто му се е удала възможност. Може би Пясъчния човек — от сега нататък ще го наричам така...

— Не знаем дали тогава се е наричал така — възрази доктор Марони. — Моят пациент определено не е споменавал това име.

— Ще го наричам Пясъчния човек с цел яснота — обоснова се Скарпета. — Може да е обикалял барове, дискотеки, туристически забележителности, а тя за свое нещастие се е озовала на погрешното място в лош момент. Дрю Мартин, от друга страна, не ми се струва случайно избрана жертва.

— В това също не сме сигурни. — Доктор Марони пушеше лулата си.

— Мисля, че съм сигурна — възрази тя. — Започнал е да пише имейли на доктор Селф за Дрю Мартин миналата есен.

— Ако приемем, че той е убиецът.

— Изпратил е на доктор Селф снимка на Дрю във ваната, която е направил часове преди убийството — посочи Скарпета. — Според мен това доказва, че е убиецът.

— Моля ви, кажете ми повече за очите ѝ — каза доктор Марони.

— Въз основа на този доклад, убиецът не е извадил очите на канадската туристка. Очите на Дрю бяха извадени, кухините напълнени с пясък, а клепачите залепени. За щастие, според данните от аутопсията, това е направено след смъртта ѝ.

— Не садизъм, а символизъм — вметна Бентън.

— Пясъчния човек поръсва с пясък очите ти и те кара да заспиш^[1] — каза Скарпета.

— Точно тази митологичност изтъквам — подчерта доктор Марони. — Може да е фройдистка или юнгианска, но е уместна. Рисуваме, ако пренебрегнем дълбоката психология в този случай.

— Нищо не пренебрегвам. Иска ми се ти да не беше пренебрегнал онова, което си знаел за пациента си. Тревожил си се, че

може да е свързан с убийството на туристката, но не си казал нищо — отбеляза Бентън.

Спор. Намеци за грешки и вина. Тристранният разговор продължаваше, а Венеция потъваше. После Скарпета се извини, че има работа в лабораторията, и каза, че ако не им е нужна за друго, ще затвори. Направи го и Марони отново започна да се защитава.

— Щеше да бъде нарушение. Нямах доказателства, никакви улики — обясни той на Бентън. — Знаеш правилата. Ако тичаме в полицията всеки път, когато пациент намекне за насилие или говори за насилнически действия, за които нямаме причина да вярваме, че са реални, всекидневно ще предаваме пациенти на полицията.

— Мисля, че е трябвало да докладваш за този пациент и да разпиташ доктор Селф по-подробно за него.

— Аз пък мисля, че вече не си агент на ФБР, който може да арестува хората, Бентън. Сега си съдебен психолог в психиатрична болница. Член си на факултета на медицинската школа в „Харвард“. Най-напред дължиш лоялност на пациента.

— Може би вече не съм способен на това. След две седмици с доктор Селф нищо вече не е същото за мен. Включително и ти, Пауло. Защитил си пациента си, а сега поне още две жени са мъртви.

— Ако той го е извършил.

— Той е.

— Каж ми какво направи доктор Селф, когато ѝ показа тези снимки. Онази с Дрю във ваната. Помещението изглежда старо и прилича на италианско — помоли доктор Марони.

— Сигурно е в Рим или близо до Рим. Поне би трябвало — отвърна Бентън. — Допускаме, че Дрю е убита в Рим.

— А втората снимка? — Той кликна върху втория файл, взет от имейла на доктор Селф. Жена във вана, този път медна. Изглеждаше между трийсет и четирийсетгодишна, с дълга тъмна коса. Устните ѝ бяха подути и окървавени, дясното ѝ око бе отекло и затворено. — Какво каза доктор Селф, когато ѝ показа тази най-нова снимка, изпратена ѝ от Пясъчния човек?

— Когато е била изпратена, тя беше в скенера. Когато ѝ я показах по-късно, я виждаше за първи път. Основната ѝ грижа беше, че сме се хакнали — по нейни думи — в имейла ѝ и че нарушаваме законните ѝ права, че сме нарушили здравния кодекс, защото Люси е хакерът —

обвинение на доктор Селф — което означава, че външни лица знаят, че тя е пациентка в „Маклийн“. Впрочем, питам се откъде ѝ е хрумнало да обвини Люси?

— Любопитно е, че без колебание обвинява нея, съгласен съм.

— Виждал ли си какво е публикувала доктор Селф в уебсайта си? Изповед на Люси, която говори свободно за своя мозъчен тумор. Има го навсякъде.

— Люси го е направила? — Марони се изненада. Той не знаеше за това.

— Естествено, че не. Само допускам, че доктор Селф някак си е научила, че Люси редовно идва в „Маклийн“ на скенер. Като част от своя неутолим апетит да тормози хората е съчинила тази изповед за сайта си.

— Как е Люси?

— Ти как мислиш?

— Какво друго каза доктор Селф за втората снимка? Жената в медната вана. Знаем ли коя е тя?

— Някой е пуснал мухата на доктор Селф, че Люси е проникнала в пощата ѝ. Много странно.

— Жената в медната вана — повтори доктор Марони. — Какво каза доктор Селф, когато си я срещнал на стълбите надвечер? Сигурно е било интересно. — Той изчака. Запали отново лулата си.

— Не съм казал, че сме били на стълбите.

Доктор Марони се усмихна и издуха дима, докато тютюнът в огнището на лулата се разпалваше.

— И все пак, как реагира, когато ѝ я показа?

— Попита дали снимката е истинска. Обясних ѝ, че не можем да знаем, без да видим файловете на компютъра на човека, който я е изпратил. Но изглежда истинска. Не виждам издайническите белези за монтаж. Липсваща сянка. Грешка в перспективата. Светлина или атмосферни условия, които не са логични.

— Да, изглежда няма монтаж — съгласи се доктор Марони, като изучаваше снимката на екрана, докато дъждът валеше зад капациите и водата в канала се плискаше срещу мазилката. — Доколкото разбирам от тези неща.

— Настояваше, че е уловка. Че е перверзна шега. Казах ѝ, че снимката на Дрю Мартин е истинска и това е нещо повече от

перверзна шега. Тя е мъртва. Изразих опасения, че жената на втората снимка също е мъртва. Изглежда, някой непредпазливо разговаря с доктор Селф и не само за този случай. Питам се кой.

— А тя какво каза?

— Че вината не е нейна — отвърна Бентън.

— А сега, след като Люси ни даде тази информация, тя може да знае... — започна доктор Марони, но Бентън го прекъсна и довърши мисълта му.

— Откъде са изпратени. Люси обясни. Щом има достъп до пощата на доктор Селф, възможно е да се проследи айпи адресът на Пясъчния човек. Още едно доказателство, че не я интересува. Можеше сама да проследи айпи адреса или да поръча на друг да го направи. Но не го е сторила. Навярно изобщо не ѝ е минало през ума. Проследен е до домейн в Чарлстън, по-конкретно, пристанището.

— Това е много интересно.

— Много си открит и излиятелен, Пауло.

— Не разбирам какво имаш предвид. Открит и излиятелен?

— Люси разговаря със системния аналитик на пристанището, човека, който управлява всички компютри, мрежата и прочие — обясни Бентън. — Според нея най-важното е, че интернет протоколът на Пясъчния човек не съответства на нито един МАК на пристанището. Тоест машинен адрес код. Какъвто и компютър да използва Пясъчния човек, за да изпраща имейлите си, той явно не е на пристанището, тоест няма вероятност да работи там. Люси предложи няколко възможни сценария. Може да е човек, който влиза и излиза от пристанището — на туристически или товарен кораб — и когато приставя, се включва нелегално в тамошната мрежа. Ако е така, сигурно работи на туристически или товарен кораб, който е бил на пристанището в Чарлстън винаги когато е изпращал писма на доктор Селф. Всеки от имейлите му — всичките дваисет и седем, които Люси намери във входящата ѝ поща — е изпратен от безжичната мрежа на пристанището. Включително и този, който е получила последен. Жената в медната вана.

— Значи сега трябва да е в Чарлстън — заключи доктор Марони. — Надявам се, че си наредил да наблюдават пристанището. Може би това е начинът да го заловите.

— Каквото и да правим, трябва да действаме внимателно. Засега не бива да намесваме полицията. Може да го изплашим.

— Сигурно има разписание на туристическите и товарните кораби. Има ли съвпадение на тези дати с датите на имейлите до доктор Селф?

— Да и не. Някои дати на един конкретен туристически кораб — говоря за часовете на тръгване и пристигане — съвпадат с датите на имейлите, които е изпращал. Но някои не съвпадат. Затова съм почти сигурен, че той има причина да бъде в Чарлстън, може би дори живее там, и получава достъп до мрежата на пристанището, като паркира наблизо и се включва.

— Сега вече престанах да разбирам — каза доктор Марони. — Живея в много стар свят. — Той пак запали лулата си. Една от причините да обича да пуши лула бе именно удоволствието от паленето.

— Все едно да обикаляш със скенер и да наблюдаваш хората с мобилни телефони — обясни Бентън.

— Предполагам, че доктор Селф не е виновна и за това — каза унило доктор Марони. — Този убиец е изпращал имейли от Чарлстън още миналата есен. Можела е да разбере и да каже на някого.

— Можеше да каже на теб, Пауло, когато ти е изпратила Пясъчния човек.

— А тя знае ли за връзката с Чарлстън?

— Казах ѝ. Надявах се това да я накара да си припомни нещо или да ми даде още информация, която да ни помогне.

— И как реагира, когато я уведоми, че Пясъчния човек ѝ е писал от Чарлстън през цялото време?

— Каза, че не е виновна — отвърна Бентън. — После отпътува с лимузината до летището и излетя с частния си самолет.

---

[1] Sandman (англ.) — Приказен герой, който помага на децата да заспят, нещо като нашия Сънчо. — Б.пр. ↑

16.

Аплодисменти, музика и гласът на доктор Селф. Нейният уебсайт.

Скарпета не можеше да скрие колко е разстроена, докато четеше фалшивата изповед на Люси за мозъчните скенери в „Маклийн“, защо ги прави и какво е да живееш с такава болест. Скарпета чете блоговете, докато не ѝ дойде в повече, а Люси не можеше да не си помисли, че колкото и да бе разстроена леля ѝ, чувствата ѝ не можеха да се сравнят с нейните.

— Нищо не мога да направя. Станалото, станало — каза Люси, докато сканираше частичните отпечатъци в дигиталната система. — Дори аз не мога да върна изпратени неща, нито да изтрия публикувани. Имам известна утеха, че щом хората знаят, вече няма да изпитвам ужас от това да си призная.

— Да си признаеш? По странен начин се изразяваш.

— Според мен да имаш физически недостатък е по-лошо от всичко, което съм признавала досега. Затова може би е по-добре хората най-после да научат и да се свърши. Истината носи облекчение. По-добре е да няма какво да криеш, не мислиш ли? Странното е, че тази разкрита истина носи неочаквани ползи. Някои хора ти се притичват на помощ, а ти не си знаел, че ги е грижа за теб. Гласове от миналото, които отново ти проговарят. Други гласове най-после замлъкват. Някои хора най-после изчезват от живота ти.

— За кого говориш?

— Да кажем, че не бях изненадана.

— Полза или не, доктор Селф няма право — изтъкна Скарпета.

— Чуй се само какво говориш.

Скарпета не отговори.

— Пак търсиш начин да обвиниш себе си. Тоест, ако не бях племенницата на скандалната доктор Скарпета, нямаше да предизвикам този интерес. Изпитваш постоянна нужда да търсиш у

себе си вина за всичко и да се опитваш да поправиш проблема — каза Люси.

— Не мога да гледам повече. — Скарпета излезе от интернет.

— Това е твоят недостатък — отбеляза Люси, — който, ако искаш да знаеш, много ме дразни.

— Трябва да намерим адвокат, специалист по тези неща. Очерняне или клевета по интернет. Виртуалното пространство е нерегулирано, като общество без закони е.

— Опитай се да докажеш, че не съм я писала. Опитай да докажеш каквото и да е. Не се занимавай с мен, защото не искаш да разрешиш своя проблем. Оставих те на мира цяла сутрин, но вече ми омръзна. Не мога повече.

Скарпета започна да разчиства плота, да прибира вещите.

— Седя и те слушам как говориш спокойно по телефона с Бентън и с доктор Марони. Как можеш да го правиш, без да се задавиш от факта, че отричаш и избягваш проблема?

Скарпета пусна водата в стоманена мивка близо до станцията за изплакване на очите. Търкаше ръцете си, сякаш току-що бе правила аутопсия, а не бе работила в девствено чиста лаборатория, където не се върши нищо особено, освен фотография. Люси забеляза охлузванията по ръцете на леля си. Колкото и да се стараеше, тя не можеше да ги скрие.

— Нима ще защитаваш това копеле до края на живота му? — Люси говореше за Марино. — Добре, не ми отговаряй. Може би най-голямата разлика между него и мен не е очевидната. Няма да допусна доктор Селф да ме принуди да си причиня нещо фатално.

— Фатално ли? Надявам се, че не. Не ми харесва, когато използваш тази дума. — Скарпета внимателно прибра златната монета и верижката. — За какво говориш? Какво фатално нещо?

Люси съблече лабораторната престилка и я окачи на затворената врата.

— Няма да й доставя удоволствието да ме принуди да направя нещо непоправимо. Аз не съм Марино.

— Трябва да ги занесем веднага за ДНК изследване. — Скарпета откъсна от специалното тиксо за улики и запечата пликите. — Ще ги предам лично, за да запазя веригата от улики непокътната, и може би след трийсет и шест часа ще имаме резултатите? Може би и по-малко?

Ако няма непредвидени усложнения. Не искам анализът да се забави. Сигурна съм, че разбираш защо. Ако някой отново ме посети с пистолет.

— Помня онзи път в Ричмънд. Бях дошла да прекараме заедно Коледа. Тогава учех в университета във Вирджиния. Бях довела приятелка. Той започна да я сваля пред мен.

— Кога по-точно? Правил го е неведнъж. — Люси никога не беше виждала такова изражение по лицето на леля си.

Леля ѝ попълваше документи, намираше си нови и нови задачи, само и само да не я погледне, защото не можеше. Люси не си спомняше момент, в който леля ѝ да е изглеждала ядосана и засрамена. Може би ядосана, но никога засрамена. И лошото чувство на Люси се изостри.

— Защото не може да понася да е сред жени, които отчаяно иска да впечатли. Но не ги впечатлява, поне по начина, по който винаги е искал, ние не проявявахме интерес към него, освен онзи, който никога не е можел да възприеме — обясни Люси. — Искрахме да имаме нормални човешки отношения с него, а той какво направи? Опита се да опипва гаджето ми пред очите ми. Разбира се, беше пиян.

Тя стана от работната станция и се приближи до работния плот, където леля ѝ сега беше заета да вади цветни маркери от едно чекмедже, да им сваля предпазителите и да ги пробва един по един, за да се увери, че мастилото им не е изчерпано или засъхнало.

— Не се примирявах с това — продължи Люси. — Борех се. Бях само на осемнайсет и му направих забележка. Имаше късмет, че не направих нещо по-лошо. Ще продължаваш ли да се разсейваш сякаш така проблемът ще изчезне?

Люси взе ръцете на леля си и внимателно избута ръкавите нагоре. Китките ѝ бяха яркочервени. Плътта ѝ беше наранена сякаш я бяха стягали в железни окови.

— Да не говорим за това — каза Скарпета. — Знам, че те е грижа. — Тя издърпа ръцете си и спусна ръкавите. — Моля те, да оставим тази тема, Люси.

— Какво ти направи?

Скарпета седна.

— По-добре ми кажи всичко — настоя Люси. — Не ме интересува какво е направила доктор Селф, за да го провокира, а и

двете знаем, че не е нужно много. Той стигна твърде далеч, няма връщане назад и няма изключение от правилото. Ще го накажа.

— Моля те, остави това на мен.

— Не, няма да го допусна. Вечно го оправдаваш.

— Не е така. Но наказанието не е решение. Каква полза от него?

— Какво точно се случи? — Люси говореше тихо и беше спокойна. Но вътрешно беше изтръпнала, ставаше такава, когато беше способна на всичко. — Бил е в къщата ти цяла нощ. Какво направи? Явно не си го искала, иначе нямаше да имаш рани. Сигурна съм, че не искаш нищо от него, затова те е принудил, нали? Сграбчил те е за китките. Какво направи? Имаш синини и по шията. Къде другаде? Какво направи гадното копеле? Спи с всякакви повлекани, знаем ли какви болести...

— Не стигна чак дотам.

— Какво значи дотам? Какво направи. — Люси го изрече не като въпрос, а като факт, който налага обяснение.

— Беше пиян — отвърна Скарпета. — Сега вече знаем, че навярно е използвал тестостеронов препарат, който може да го направи много агресивен в зависимост от дозата, а той не знае какво е умереност. Винаги прекалява. Винаги взема повече. Твърде много. Права си, пиенето миналата седмица, пушенето. Никога не е умеел да спазва ограничения, но сега всичките му задръжки са паднали. Предполагам, че всичко е довело до това.

— Всичко е довело до това? След всички тези години отношенията ви са стигнали дотам да те нападне сексуално?

— Никога не съм го виждала такъв. Беше човек, когото не познавах. Толкова агресивен и гневен, изобщо не се владееше. Може би трябва да се тревожим повече за него, отколкото за мен.

— Не започвай пак.

— Моля те, опитай се да разбереш.

— Ще разбере по-добре, когато ми кажеш какво е направил. — Гласът на Люси беше равен, така звучеше, когато бе способна на всичко. — Какво направи? Колкото повече го прикриваш, толкова повече искам да го накажа и ще бъде по-страшно, когато това стане. Познавах ме достатъчно, за да ме възприемеш сериозно, лельо Кей.

— Стигна само донякъде, после спря и се разплака — каза Скарпета.

— Какво значи „донякъде“?

— Не мога да говоря за това.

— Наистина ли? Ако се беше обадила в полицията? Щяха да искат подробности. Знаеш как става. Насилена веднъж. После насилена отново, когато разказваш случката и някой полицай си представя как е станало, и тайно се възбужда от това. Онези перверзници, които обикалят съдебните зали и търсят дела за изнасилване, за да седнат най-отзад и да слушат подробностите.

— Защо подхвана тази тема? Няма нищо общо с мен.

— Какво щеше да стане, ако беше повикала полиция и Марино бе обвинен в сексуално нападение? Поне. Щеше да попаднеш в съда и бог знае какво представление щеше да последва. Хората слушат подробностите, представят си всичко, сякаш в известен смисъл си разголена публично, възприета като сексуален обект, унижена. Великата доктор Кей Скарпета, гола и малтретирана пред целия свят.

— Не се стигна дотам.

— Така ли? Разкопчай си ризата. Какво криеш? Виждам ожулвания по шията ти. — Люси посегна към ризата на Скарпета, опита да разкопчае най-горното копче.

Скарпета отблъсна ръцете ѝ.

— Не си медицинска сестра и чух достатъчно. Не ме карай да ти се разсърдя.

Гневът на Люси започваше да избива на повърхността. Тя го усещаше в сърцето си, в ръцете си.

— Ще взема мерки — закани се тя.

— Не искам да се месиш. Явно вече си влизала в дома му и си го претърсила. Знам как вземаш мерки, а аз умея да се грижа за себе си. Най-малко имам нужда от сблъсък между двама ви.

— Какво направи? Какво точно ти причини този тъп, пиян негодник?

Скарпета мълчеше.

— Води долнопробната си приятелка на обиколка из моргата. С Бентън гледахме всяка секунда, виждаше се съвсем ясно, че той получи ерекция в моргата. Нищо чудно. Той е ходеща ерекция заради онзи хормонален гел, с който се маже, за да впечатли долната кучка, която е на половината на неговите години. А после напада и теб.

— Престани.

— Няма да спра. Какво направи? Разкъса дрехите ти? Къде са? Те са улики. Къде са дрехите ти?

— Престани, Люси.

— Къде са? Искам ги. Искам дрехите, с които си била облечена. Какво направи с тях?

— Влошаваш нещата.

— Изхвърлила си ги, нали?

— Остави.

— Опит за изнасилване. Углавно престъпление. И няма да кажеш на Бентън, иначе вече щеше да си го сторила. Нямахте да кажеш и на мен. Наложих се да науча от Роуз. Тя само сподели подозренията си. Какво ти става? Мислех те за силна жена. Мислех, че имаш воля. Цял живот съм го мислела. Ето го. Недостатъкът. Някой, който му позволява да направи това и не го издава. Защо му позволи?

— За това става дума.

— Защо?

— За това става дума — повтори Скарпета. — Да поговорим за твоя недостатък.

— Не говорим за мен.

— Можех да повикам полиция. Можех да взема пистолета му и да го убия и щеше да бъде оправдано. Можех да направя много неща — подчерта Скарпета.

— Защо не направи нищо?

— Избрах по-малкото зло. Така всичко ще се оправи. А при всеки друг вариант нещата само щяха да се влошат — обясни Скарпета. — Знаеш защо постъпваш така.

— Не е важно какво правя аз, а какво си направила ти.

— Заради майка ти — моята жалка сестра. Водеше върволица от мъже в къщата. Не беше просто зависима от мъжете, беше пристрастена към тях — каза Скарпета. — Помниш ли какво ме попита веднъж? Попита ме защо мъжете винаги са по-важни от теб.

Люси стисна юмруци.

— Смяташе, че всеки мъж в живота на майка ти е по-важен от теб. И беше права. Помниш ли моето обяснение? Защото Дороти е празен съд. Не беше виновна ти, а тя. Винаги си се чувствала насилена заради ставащото в дома ти... — Гласът ѝ заглъхна и една сянка

направи очите ѝ още по-тъмносини. — Стана ли нещо? Нещо друго? Някой от приятелите ѝ държал ли се е неприлично с теб?

— Може да съм искала внимание.

— Какво стана?

— Забрави.

— Какво стана, Люси? — повтори Скарпета.

— Забрави. Сега не става дума за мен. И бях дете. Ти не си дете.

— Все едно, че бях. Не можех да се преборя с него.

Двете помълчаха известно време. Напрежението помежду им изведнъж изчезна. Люси не искаше да се кара повече с нея и изпитваше гняв към Марино колкото към всеки друг, който бе предизвиквал гнева ѝ, защото за миг я беше накарал да се държи грубо с леля си, която единствено беше страдала. Беше нанесъл рана, която никога не можеше да се излекува, а Люси току-що я беше обострила.

— Не е честно — каза Люси. — Иска ми се да бях тук.

— Не можеш винаги да поправиш нещата — изтъкна Скарпета. — С теб си приличаме повече, отколкото се различаваме.

— Треньорът на Дрю Мартин е посетил погребалното бюро на Хенри Холингс — смени темата Люси, защото не биваше да говорят повече за Марино. — Адресът е запазен в джипиеса на поршето му. Мога аз да проверя, ако не ти се занимава със съдебния следовател.

— Не — отвърна Скарпета. — Мисля, че е време да се срещнем.

Обзаведен с вкус кабинет с чудесни антики и пердета от дамаска, дръпнати, за да пропуснат външната светлина. По стените с махагонова ламперия имаше маслени портрети на предшествениците на Хенри Холингс, група мрачни мъже, пазещи миналото си.

Столтът на бюрото му беше завъртян с лице към прозореца. От него се виждаше още една великолепна чарлстънска градина. Изглежда, не бе усетил, че Скарпета стои на вратата.

— Имам предложение, което може би ще ви хареса. — Говореше по телефона с успокояващ глас с плътни южняшки модуляции. — Урни, направени точно за това, отлично нововъведение, за което повечето хора не знаят. Разложима по биохимичен път, разтваря се във вода, нищо претрупано или скъпо... Да, ако планирате водно погребение... Точно така... Разпръсване на праха в морето... Да.

Останките няма да се разлетят по вятъра, тъй като просто ще потопите урната. Разбирам, че може да не изглежда по същия начин. Разбира се, можете да изберете каквото е значимо за вас, а аз ще ви помогна с каквото мога... Да, да, това препоръчвам... Не, не искате пепелта да се разлети. Как да се изразя по-деликатно? Да се разлети из кораба. Това ще бъде жалко.

Той добави няколко съчувствени реплики и затвори. Когато се обърна, не изглеждаше изненадан да види Скарпета. Очакваше я. Тя се беше обадила предварително. Ако му минаваше през ум, че е дочула разговора му, не изглеждаше нито притеснен, нито обиден. Смущаваше я това, че видът му бе искрено загрижен и мил. Тя намираще известна утеха в предварителното си мнение за него. А то беше, че е алчен и самодоволен мазник.

— Доктор Скарпета.

Той се усмихна, стана и заобиколи идеално подреденото си бюро, за да стисне ръката ѝ.

— Благодаря, че ме приехте, особено предвид факта, че се обадих в последния момент — каза тя, като избра фотьюйла с облегалка за главата, докато той се настани на дивана.

Изборът на мястото беше многозначителен. Ако искаше да ѝ внуши чувство за малоценност или за собственото си превъзходство, щеше да остане зад масивното си бюро от секвоя.

Хенри Холингс беше изискан мъж в красив, ръчно ушит тъмен костюм с панталон с ръб, черно, подплатено с коприна едноредно сако и бледосиня риза. Косата му бе в същия оттенък на сребристо като сребрилата му копринена вратовръзка, лицето му бе набръчкано, но не строго, бръчките подсказваха, че той се смее повече, отколкото се мръщи. Очите му бяха добродушни. Продължаваше да я притеснява фактът, че не отговаря на образа на лукав политик, който си бе изградила, и си напомни, че това е проблемът с лукавите политици. Че заблуждават хората точно преди да се възползват от тях.

— Ще бъда пряма — започна Скарпета. — Имахте много възможности да признаете присъствието ми тук. Минаха почти две години. Нека просто да го кажа и да продължим нататък.

— Да ви издирия, щеше да бъде нахално от моя страна.

— Щеше да бъде любезно. Аз съм новата в града. Имаме еднакви цели. Или поне би трябвало.

— Благодаря за прямотата. Тя ми дава възможност да обясня. В Чарлстън сме склонни към етноцентризъм. Много ни бива да изчакваме, за да си изясним положението. Вече сте забелязали, предполагам, че нещата не се случват бързо. Хората дори не ходят бързо. — Той се усмихна. — Затова чаках вие да поемете инициативата, ако изобщо го решите. Не очаквах да го направите. Ако ми позволите, ще обясня по-подробно. Вие сте съдебен патолог. Със значителна репутация, бих добавил, а хората като вас обикновено имат ниско мнение за избраните съдебни следователи. По правило ние не сме лекари, нито съдебни специалисти. Очаквах да се настроите отбранително към мен, когато започнахте практика тук.

— Излиза, че и двамата сме били изпълнени с предубеждения. — Тя бе готова да го оправдае поради липса на доказателства или поне да се престори, че е така.

— Чарлстън е град на клюките. — Напомняше ѝ на снимка на Матю Брейди^[1] — седнал изправен с кръстосани крака и ръце, отпуснати в скута. — Повечето от тях са злостни и дребнави — добави той.

— Сигурна съм, че с вас можем да се разберем като професионалисти. — Изобщо не беше сигурна в това.

— Познавате ли съседката си, госпожа Гримбол?

— Виждам я само когато ме гледа през прозореца.

— Оплакала се е от присъствието на катафалка на алеята зад къщата ви. Два пъти.

— Знам за единия път. — Не се сещаше за втори. — Лушъс Медик. И аз се оплаках за тайнствено и погрешно вписване на адреса ми, което, надявам се, е поправено.

— Оплакала се е на хора, които могат да ви създадат големи неприятности. Получих обаждане по този повод и се намесих. Казах ѝ, че съм напълно сигурен, че не доставят трупове в дома ви и че навярно е недоразумение.

— Питам се дали щяхте да ми го кажете, ако не бях ви посетила.

— Ако ви имах зъб, защо бих ви защитил в този случай?

— Не знам.

— Мисля, че има достатъчно смърт и трагедии за всички. Но не всички са на това мнение — каза той. — В Южна Каролина няма погребална агенция, която да не ламти за моя бизнес. Включително

тази на Лушъс Медик. Изобщо не вярвам, че искрено е смятал дома ви за морга. Дори някъде да е прочел погрешен адрес.

— Защо би искал да ми навреди? Дори не го познавам.

— Това е вашият отговор. Той не ви възприема като източник на приходи, защото, и това е моето предположение, не правите нищо, за да му помогнете — отбеляза Холингс.

— Не се занимавам с маркетинг.

— Ако ми позволите, ще изпратя имейл до всеки съдебен следовател, погребална агенция и служба за отнасяне на мъртъвци, с която можете да работите, и ще се погрижа да имат правилния ви адрес.

— Не е необходимо. И сама мога да го направя. — Колкото по-любезен беше, толкова по-малко му вярваше.

— Честно казано, по-добре е информацията да идва от мен. Изпраща внушението, че вие и аз работим заедно. Не сте ли дошли за това?

— Джани Лупано — уточни тя.

Лицето му остана безизразно.

— Треньорът по тенис на Дрю Мартин.

— Сигурно знаете, че нямам юрисдикция за нейния случай. Никаква информация, освен онова, което излезе в новините — каза Холингс.

— Посещавал е вашата погребална агенция. Поне веднъж.

— Ако е дошъл да задава въпроси за нея, със сигурност щях да знам.

— Идвал е по някаква причина — настоя тя.

— Мога ли да знам откъде сте сигурна в това? Може би сте чули повече чарлстънски клюки от мен?

— Поне е бил на вашия паркинг, нека се изразя така — каза тя.

— Разбирам — кимна той. — Предполагам, че полицията или някой друг е проверил джипиеса на колата му и моят адрес е фигурирал там. Това ме кара да попитам дали той е заподозрян в убийството ѝ.

— Предполагам, че всеки, свързан с нея, е бил разпитван. Или ще бъде. Вие казахте „неговата кола“. Откъде знаете, че той има кола в Чарлстън?

— Защото случайно знам, че има апартамент тук — отвърна той.

— Повечето хора, включително съседите му, не знаят, че държи апартамент тук. Питам се защо вие знаете.

— Имаме книга за посетители — обясни Холингс. — Винаги е на подиума пред параклиса, затова хората, които присъстват на бдение или служба, могат да се подпишат. Може би е присъствал на тукашно погребение. Може да разгледате книгата. Или книгите. Колкото години пожелаете назад.

— Последните две години са достатъчни — каза тя.

Белезници, прикрепени към дървен стол в стаята за разпити.

Маделиза Дули се запита дали след малко няма да се озове в тази стая. Затова, че излъга.

— Най-често наркотици, но разследваме всичко — обясняваше следовател Търкингтън, докато тя и Ашли вървяха след него покрай цяла редица обезпокоителни стаи в южното крило на шерифството на окръг Бофорт. — Кражби, обири, убийства.

Сградата бе по-голяма, отколкото очакваше, защото не ѝ бе минало през ум, че на остров Хилтън Хед стават престъпления. Но според Търкингтън южно от река Броуд имаше достатъчно престъпност, за да осигури денонощна заетост на шейсет полицаи и осем следователи.

— Миналата година — отбеляза той — разследвахме над шестстотин сериозни престъпления.

Маделиза се запита колко от тях са били незаконно влизане и лъжа.

— Нямате представа колко съм шокирана — каза тя нервно. — Мислехме, че тук е съвсем безопасно, дори не заключвахме вратата.

Следователят ги въведе в една заседателна зала и продължи:

— Ще се изненадате колко много хора мислят, че само защото са богати, няма да им се случи нищо.

Маделиза беше поласкана от предположението му, че двамата с Ашли са богати. Не се сецаше за друг, който да има такова мнение за тях, и за момент се зарадва, докато не си спомни причината да бъдат тук. Всеки момент този млад мъж с елегантен костюм и вратовръзка щеше да узнае истината за икономическия статут на господин и госпожа Ашли Дули. Щеше да събере две и две, когато научеше за

скромния им адрес в северната част на Чарлстън, за евтината къща, която бяха наели там, толкова навътре в боровата горичка, че океанът изобщо не се виждаше.

— Моля, седнете — предложи й стол.

— Прав сте — каза тя. — Парите не са гаранция за щастие и разбирателство. — Все едно знаеше.

— Много хубава камера имате — обърна се следователят към Ашли. — Колко ви струваше? Поне хилядарка. — Направи знак на Ашли да му я подаде.

— Не разбирам защо искате да я задържите — притесни се Ашли. — Не може ли само да прегледате кадрите набързо?

— Още не ми е ясно — бледосините очи на Търкингтън я фиксираха, — защо изобщо сте се приближили към къщата. Защо сте влезли в този имот, макар да има табела „Влизането забранено“?

— Тя търсеше собственика — обясни Ашли, сякаш говореше на камерата си на масата.

— Господин Дули, моля ви не отговаряйте вместо съпругата си. Според думите й вие не сте свидетел, били сте на плажа, когато е намерила в къщата онова, което твърди.

— Не разбирам защо искате да я задържите. — Ашли бе обсебен от камерата си, докато Маделиза мислеше само за басета, оставен сам в колата.

Беше оставила прозорците леко отворени, за да влиза въздух, и добре че този ден навън не беше горещо. Моля те, само да не лае. Тя вече обичаше това куче. Горкото животинче. Какво беше преживяло само! Спомни си как докосна лепкавата кръв по козината му. Не биваше да споменава кучето, дори ако това щеше да й помогне да обясни, че единствената причина да се приближи до къщата беше да намери собственика му. Ако полицията откриеше, че е прибрала горкото сладко кученце, щяха да й го вземат, да го пратят в приют и накрая да го приспят. Като Фризби.

— Търсели сте собственика на къщата. Повторихте го няколко пъти. Още не ми е ясно защо сте го търсили обаче. — Бледосините очи на Търкингтън пак се взираха в нея, химикалката му лежеше върху папката, в която продължаваше да записва лъжите й.

— Къщата е много красива — заговори тя. — Искях Ашли да я заснеме, но не мислех, че е редно без разрешение. Затова потърсих

хора край басейна, надявах се някой да си е у дома.

— Няма много хора през този сезон, особено в онзи район. Повечето от тези големи къщи са втори или трети дом за много богати хора, те не ги дават под наем, а и сега не е туристически сезон.

— Точно така — съгласи се тя.

— Но сте решили, че има някой вкъщи, защото казахте, че сте видели нещо да се пече на скарата?

— Точно така.

— Как го видяхте от плажа?

— Забелязах дим.

— Видели сте дима от скарата и може би сте усетили миризма на готвено. — Той си записа.

— Точно така.

— Какво беше то?

— Кое какво беше?

— Какво се печеше на скарата?

— Месо. Може би свинско. Или мариновано телешко.

— Тогава сте решили да влезете в къщата. — Той продължи да си записва, после химикалката спря и той я погледна. — Точно тази част още не ми е ясна.

Точно тази част и тя не можеше да проумее, колкото и да мислеше. Каква лъжа можеше да съчини, която да прозвучи правдоподобно?

— Както ви обясних по телефона — каза тя, — търсех собствениците, после се разтревожих. Представих си някой богат възрастен човек, който пече месо на скара и изведнъж получава сърдечен пристъп. Иначе защо ще оставиш нещо на скарата и ще изчезнеш? Затова постоянно виках: „Има ли някой вкъщи?“. После открих, че вратата на пералното помещение е отворена.

— Тоест отключена.

— Така беше.

— Вратата до прозореца, където казахте, че липсвало стъкло, а друго стъкло е било счупено — каза следовател Търкингтън, докато записваше.

— И аз влязох, макар да знаех, че може би не е редно. Но си помислих: „Ами ако богатият възрастен човек лежи на пода и е получил удар?“.

— Там е работата. Човек прави трудни избори в живота — намеси се Ашли, а очите му поглеждаха ту следователя, ту камерата. — Да не вляза? Или никога да не си простя, когато прочета във вестника, че съм можел да помогна на човек в беда.

— Заснехте ли къщата, сър?

— Снимах няколко делфина, докато чаках Маделиза да излезе.

— Попитах дали сте снимали къщата.

— Чакайте да помисля. Може би малко. По-рано, когато Маделиза беше пред нея. Но нямаше да покажа кадрите на никого, ако тя не получи разрешение.

— Разбирам. Искали сте разрешение да снимате къщата, но все пак сте я снимали без разрешение.

— И когато не получихме разрешение, изтрих кадрите — увери го Ашли.

— Нима? — Търкингтън го изгледа със съмнение. — Жена ви е избягала от къщата, уплашена, че някой е убит в нея, а вие сте изтрили част от заснетото, защото не сте получили разрешение от човека, който е бил убит?

— Знам, че звучи странно — съгласи се Маделиза. — Но важното е, че нямах лоши намерения.

— Когато Маделиза излезе тичешком и силно разстроена от видяното — каза Ашли, — исках да се обадя на 911, но не носех телефона си. Нейният също не беше у нея.

— А не се ли сетихте да използвате телефона в къщата?

— Не и след като видях какво има вътре! — почти изписка Маделиза. — Имах чувството, че той още е там.

— Той?

— Беше ужасно чувство. Никога не съм била толкова изплашена. Нали не мислите, че след онова, което видях, бих използвала телефона, докато усещам, че нещо ме наблюдава.

Тя потърси носна кърпичка в чантата си.

— Бързо се върнахме в апартамента си, тя беше изпаднала в истерия, трябваше да я успокоявам — обясни Ашли. — Плачеше като дете и пропуснахме часа си по тенис. Тя не спря да плаче почти цялата вечер. Накрая ѝ казах: „Скъпа, нека да поспим, а утре ще го обсъдим отново“. Истината е, че не бях сигурен дали да ѝ вярвам. Жена ми има богато въображение. Чете детективски романи, гледа криминални

сериали, нали разбирате. Но понеже не спираше да плаче, започнах да се тревожа, реших, че има нещо вярно. Затова ви се обадох.

— Но не и преди още един час по тенис — посочи Търкингтън. — Още е била разстроена, но тази сутрин сте отишли на тенис, после сте се върнали в апартамента, взели сте душ, преоблекли сте се и сте натоварили колата, за да се върнете в Чарлстън. Накрая сте решили да се обадите в полицията? Съжалявам. Нима очаквате да ви повярвам?

— Ако не беше истина, защо да съкращаваме почивката си с два дни? Планирахме я цяла година — изтъкна Ашли. — Би трябвало да ни върнат парите, щом има спешен случай. Може би вие ще кажете нещо в наша полза в квартирното бюро.

— Ако затова сте дошли в полицията — изглежда го строго Търкингтън, — само си губите времето.

— Не искам да задържате камерата ми. Изтрих малкото кадри, които бях заснел пред къщата. Няма какво да се види. Само Маделиза пред сградата, която говореше на сестра си може би десет секунди.

— И сестра й ли е била с вас?

— Говореше й на камерата. Не знам какво може да видите, защото го изтрих.

Маделиза го бе накарала да изтрие кадрите заради кучето. Беше я заснел как гали кучето.

— Може би ако видя записа — каза Търкингтън на Ашли, — ще забележа дима, който се издига от скарата. Казахте, че това сте видели от плажа, нали? Щом сте заснели къщата, димът нямаше ли да се види?

Този въпрос свари Ашли неподготвен.

— Мисля, че не улових тази част. Не бях насочил камерата в тази посока. Не може ли просто да изгледате материала и да ми я върнете? Повечето са кадри с Маделиза, няколко делфина и неща, които съм снимал вкъщи. Не разбирам защо трябва да задържате камерата ми.

— Трябва да сме сигурни, че сред кадрите няма нищо, което да ни даде информация за случилото се, подробности, които може да не сте забелязали.

— Какви например? — попита уплашено Ашли.

— Например дали казвате истината, че не сте влезли в къщата, след като жена ви е казала какво е видяла вътре. — Следовател

Търкингтън ставаше все по-нелюбезен. — За мен е странно, че не сте проверили лично, дали казаното от жена ви е истина.

— Ако е казала истината, никога не бих влязъл там — заяви Ашли. — Ами ако вътре се е криел убиец?

Маделиза си спомни шума от течаща вода, кръвта, дрехите, снимката на убитата тенисистка. Представи си бъркотията в огромната дневна, шишенцата с хапчета и водката. Прожекционният апарат, който беше включен, но на киноекрана не се виждаше нищо. Следователят не й вярваше. Очакваха я само неприятности. Влизане с взлом. Кражба на куче. Лъжа. Той не биваше да узнава за кучето. Щяха да го вземат и да го приспят. Вече обичаше това куче. По дяволите лъжата. Беше готова да лъже през целия път до ада заради това куче.

— Знаем, че не е моя работа — Маделиза събра целия си кураж, за да попита, — но знаете ли кой живее в тази къща и дали не се е случило нещо?

— Знаем кой живее там, жена, чието име няма да ви кажа. Случайно тя не е вкъщи, а кучето ѝ и колата ѝ ги няма.

— Колата ѝ я няма? — долната устна на Маделиза затрепери.

— Изглежда е заминала някъде и е взела кучето си, не смятате ли? И знаете ли какво още мисля? Искали сте да разгледате къщата, после сте се уплашили, че може някой да ви е видял. Затова сте съчинили тази безумна история, за да се прикриете. Почти умно.

— Ако си направите труда да огледате къщата отвътре, ще научите истината — гласът на Маделиза трепереше.

— Направихме си труда, госпожо. Изпратих няколко полицаи там да проверят и не са намерили нищо от онова, което уж сте видели. Нито липсващо стъкло от прозореца до вратата за пералното помещение. Нито счупено стъкло. Нито кръв, нито ножове. Газовата скара е била изключена и чиста като нова. Няма следи, че някой скоро е готвил на нея. И прожекционният апарат не беше включен — завърши той.

В кабинета, където Холингс и екипът му се срещаха с опечалените, Скарпета седеше на диван, тапициран в златисто и бяло, и преглеждаше втора книга за посетители.

От всичко, което беше видяла досега, съдеше, че Холингс е внимателен човек с добър вкус. Големите дебели книги за посетители бяха подвързани в черна кожа, с разграфени кремави страници и поради мащабите на бизнеса му, бяха нужни три или четири книги годишно. Досадното преглеждане на първите четири месеца от миналата година не беше довело до доказателства, че Джани Лупано бе присъствал на погребение тук.

Тя взе следващата книга и започна да я преглежда, като прокарваше пръст по всяка страница и разпознаваше известните чарлстънски фамилни имена. Нямахме Джани Лупано от януари до март. Нито следа от него през април и разочарованието на Скарпета растеше. Нищо през май и юни. Пръстът ѝ спря на едър подпис, направен със замах, който лесно се разчиташе. На 12 юли миналата година той явно бе присъствал на погребалната служба на Холи Уебстър. Бяха дошли малко хора — само единайсет души бяха подписали книгата за гости. Скарпета си записа всички имена и стана от дивана. Мина край параклиса, където две жени подреждаха цветя около полиран ковчег с бронзови орнаменти. Изкачи махагоновото стълбище и се върна в кабинета на Хенри Холингс. Той пак беше с гръб към вратата и говореше по телефона.

— Някои предпочитат да сгънат знамето на триъгълник и да го сложат над главата на покойника — казваше с успокояващия си, мелодичен глас. — Разбира се. Можем да го положим върху ковчегата. Какво препоръчвам ли? — Той държеше лист хартия. — Явно предпочитате орехов ковчег, облицован със сатен в цвят шампанско. Но също и от качествена стомана... Да, знам. Всеки казва едно и също... Трудно е. Както е трудно да се вземе такова решение. Ако искате искреното ми мнение, бих избрал стоманата.

Той поговори още няколко минути, обърна се и отново видя Скарпета на вратата.

— Някои случаи са особено трудни — сподели той. — Седемдесет и две годишен ветеран, наскоро загубил жена си. Бил много отчаян и наляпал пистолета. Направихме каквото можахме, но никакви козметични и възстановителни процедури не можеха да му придадат приемлив за гледане вид. Знам, че разбирате за какво говоря. Невъзможно е да се използва открит ковчег, но семейството не иска и да чуе.

— Коя е Холи Уебстър? — попита Скарпета.

— Ужасна трагедия. — Той не се поколеба. — Един от случаите, които никога не се забравят.

— Помните ли Джани Лупано да е присъствал на погребението ѝ?

— Тогава още не го познавах — каза той несигурно.

— Бил ли е приятел на семейството?

Холингс стана от бюрото и отвори черешов шкаф с чекмеджета. Прегледа папките и извади една.

— Тук пазя подробности за погребението, копия от фактури и други документи, които не мога да ви покажа, за да спазя поверителността. Но мога да ви покажа изрезки от вестниците. — Той ѝ ги подаде. — Пазя такива материали за всяка смърт, с която се занимавам. Както знаете, единственият източник на законна информация е полицията и съдебният следовател, който е разследвал случая. Както и коронерът, който е препратил случая към нас за аутопсия, тъй като окръг Бофорт няма съдебен следовател. Но вие знаете това, тъй като те вече изпращат случаите си на вас. Когато умря Холи, още не се обръщаха към вас. Иначе предполагам, че тази тъжна история щеше да бъде възложена на вас.

Скарпета не усети дори намек от негодувание. Изглежда не го беше грижа.

Той продължи:

— Смъртният случай е в Хилтън Хед, много богато семейство.

Тя отвори папката. Имаше няколко изрезки, най-подробната беше от вестник „Айланд Пакет“ на Хилтън Хед. Според описанието, късно сутринта на 10 юли Холи Уебстър си играела в двора на къщата със своето кученце порода басет. Било ѝ забранено да влиза в басейна с олимпийски размери, освен под наблюдението на възрастен, а през въпросната сутрин тя била сама. Според вестника, родителите били извън града, а в къщата били отседнали приятели. Не се споменаваше къде са били родителите, нито имената на приятелите. По пладне някой отишъл да повика Холи за обяд. Не се виждала никъде. Кучето обикаляло край басейна, но не смеело да влезе във водата. Тялото на момиченцето било открито на дъното, дългата ѝ тъмна коса била заплетена в отводнителния канал. Наблизо имало гумен кокал, който според полицията детето се е опитало да извади и да даде на кучето.

Още една изрезка, съвсем кратка. По-малко от два месеца по-късно майката, Лидия Уебстър, гостувала в предаването на доктор Селф.

— Помня, че чух за този случай — каза Скарпета. — Мисля, че бях в Масачузетс, когато е станало.

— Лоша, но не и голяма новина. Полицията се постара да потули случая. Причината е, че курортните селища не обичат да раздухват тъй наречените отрицателни събития. — Холингс посегна към телефона. — Не мисля, че лекарят, извършил аутопсията, ще ви каже нещо. Но да видим. — Той помълча, а после: — Хенри Холингс се обажда. Добре, добре. Затънал си до гуша в работа. Знам, знам... Наистина трябва да ти намерят помощник... Не, не съм излизал с лодката наскоро... Да, дължа ти един риболов. А ти ми дължиш за лекцията, която изнесох пред онези любители, които смятат, че разследването на смърт е забавление... Случаят „Холи Уебстър“. Доктор Скарпета е при мен. Имаш ли нещо против да поговориш с нея?

Холингс ѝ подаде слушалката. Тя обясни на асистента на главния съдебен лекар от университета на Южна Каролина, че е призована като консултант по случай, който може да има връзка с удавянето на Холи Уебстър.

— Какъв случай? — попита асистентът.

— Съжалявам, но не мога да го обсъждам — отвърна тя. — Става дума за разследване на убийство.

— Радвам се, че разбирате каква е процедурата. Не мога да обсъждам случая „Уебстър“.

Искаше да каже, че няма да го направи.

— Не се опитвам да създавам затруднения — каза му Скарпета. — Ще ви съобщя каквото мога. Посетих господин Холингс, защото изглежда, че треньорът по тенис на Дрю Мартин, Джани Лупано, е присъствал на погребението на Холи Уебстър. Опитвам се да разбера защо, и не мога да кажа нищо повече.

— Не го познавам. Не съм го чувал.

— Това беше единият ми въпрос. Дали знаете каква е връзката му със семейство Уебстър.

— Нямам представа.

— Какво можете да ми кажете за смъртта на Холи?

— Удавяне. Злополука, нищо не говореше за друго.

— Което значи, че няма съмнения за заболяване. Диагнозата е базирана на обстоятелствата — каза Скарпета. — Най-вече на начина, по който е намерена.

— Точно така.

— Бихте ли ми казали името на разследващия полицаи?

— Няма проблем. Почакайте. — Щракане на компютърни клавиши. — Да видим. Да, така си и мислех. Търкингтън от шерифството към окръг Бофорт. Ако имате още въпроси, обадете се на него.

Скарпета отново му благодари, затвори телефона и се обърна към Холингс:

— Знаете ли, че майката, Лидия Уебстър, е гостувала в предаването на доктор Селф по-малко от два месеца след смъртта на детето си?

— Не съм гледал предаването, изобщо не го гледам. Тази жена заслужава разстрел — отвърна той.

— Знаете ли как госпожа Уебстър се е озовала в предаването?

— Предполагам, че д-р Селф има цял изследователски екип, който търси материали в новините. Така й осигуряват гостите. По мое мнение е било съсипващо психически госпожа Уебстър да се разкрива така пред целия свят, докато още сама не се е справила със станалото. Доколкото знам, същата е била ситуацията с Дрю Мартин.

— Говорите за появата ѝ в предаването на доктор Селф миналата есен?

— Чувам много неща от ставащото тук, независимо дали искам или не. Когато идва в града, тя винаги отсяда в хотел „Чарлстън Плейс“. Последния път, преди по-малко от три седмици, рядко се задържала в стаята си, изобщо не е спала там. Камериерките влизали и намирали леглото ѝ оправено, никаква следа, че е била там, освен багажа ѝ или поне част от него.

— А откъде знаете всичко това? — попита Скарпета.

— Моя добра приятелка е началник на охраната. Когато роднини и приятели на покойници идват в града, препоръчвам им „Чарлстън Плейс“. Стига да могат да си го позволят.

Скарпета си спомни думите на портиера Ед. Дрю е влизала и излизала от сградата и винаги му давала дващест долара бакшиш.

Може да е било нещо повече от щедрост. Може би му е напомняла да си затваря устата.

---

[1] Прочут фотограф от XIX век, известен с отразяването на Гражданската война, баща на фотожурналистиката (1822–1896). — Б.пр. ↑

17.

Сий Пайнс, най-красивата плантация на остров Хилтън Хед.

Срещу пет долара човек можеше да си купи на портала пропуск за един ден, а охранителите, облечени в сиво-сини униформи не искаха документ за самоличност. Някога Скарпета се оплакваше от това, когато двамата с Бентън държаха апартамент тук, а спомените за онези дни още ѝ причиняваха болка.

— Купила е кадилака в Савана — каза следовател Търкингтън, докато взеше Скарпета и Люси в своята полицейска кола без отличителни знаци. — Бял. Което не ни помага. Знаете ли колко бели кадилаци и линкълни има тук? Две от всеки три коли под наем са бели.

— А пазачите на вратата не помнят ли да са го виждали в някакъв необичаен час? Камерите не са ли го засекли? — попита Люси от предната седалка.

— Нищо, което да върши работа. Знаеш как е. Един казва, че може би са го виждали. Друг отрича. Предполагам, че заподозреният е излязъл, а не е влязъл с кадилака, затова не са обърнали внимание.

— Зависи кога го е взел — възрази Люси. — Тя в гараж ли го държи?

— По принцип са го виждали паркиран на нейната алея за коли. Затова не ми изглежда вероятно да го е взел отдавна. Какво? — Той я погледна, докато шофираше. — Някак се е добрал до ключовете ѝ, взел е колата ѝ и тя не е забелязала?

— Не се знае какво е забелязала. Или пропуснала.

— Още си сигурна, че е станало най-лошото — започна Търкингтън.

— Да — прекъсна го тя. — Основавам се на фактите и здравия разум. — Люси се заяждаше с него откакто ги беше взел от летището и беше направил дързък коментар за нейния хеликоптер.

Беше го оприличил на тел за яйца. Тя го бе нарекла лудит^[1]. Той не бе разбрал какво е лудит и още не знаеше.

— Но това не изключва възможността да е отвлечена за подкуп — допусна Люси. — Не казвам, че е невъзможно. Не го вярвам, но е възможно и трябва да постъпим точно така. Да алармираме всички разследващи агенции да я търсят.

— Ще ми се случаят да не беше стигнал до новините. Беки каза, че цяла сутрин гонят хора от къщата.

— Коя е Беки? — попита Люси.

— Началник на криминолозите. И тя като мен работи и като санитар.

Скарпета се зачуди защо това има значение. Може би му беше неудобно, че се нуждаеше от втора работа.

— От друга страна, не се налага да се тревожиш за плащане на наема — каза той.

— Напротив. Просто моят е малко по-висок от твоя.

— Да бе, малко. Не мога да си представя какво ти струват тези лаборатории. Или петдесетте ти къщи и ферарита.

— Не са точно петдесет и откъде знаеш какво имам?

— Много полицейски управления ли използват твоята лаборатория? — попита той.

— Няколко. Още сме в процес на строителство, но имаме най-основните неща. И сме акредитирани. Можете да избирате. Между нас или правораздавателния отдел на Южна Каролина. Но ние сме по-бързи — добави тя. — Ако ви трябва нещо, което го няма при нас, имаме приятели с високотехнологично оборудване. Например в Оук Ридж.

— Мислех, че там правят ядрени оръжия.

— И не само това.

— Шегуваш се. Правят лабораторни изследвания? Какви например? — заинтересува се той.

— Тайна е.

— Няма значение. Не можем да си позволим твоите цени.

— Вярно, не можете. Но това не значи, че няма да помогнем.

Тъмните му очила се мярнаха в огледалото за обратно виждане. Той се обърна към Скарпета, може би защото му беше писнало от Люси:

— Следите ли разговора ни?

Носеше кремав костюм и Скарпета се чудеше как го опазва чист на местопрестъпленията. Тя засегна по-важните въпроси, които бяха обсъждали с Люси, напомни им, че никой не бива да прави каквито и да било предположения, включително, по въпроса кога е изчезнал кадилакът на Лидия Уебстър, защото се знаеше, че тя и без това рядко е шофирала. Излизала е само понякога за цигари, алкохол и храна. За съжаление, шофирането не е било добра идея. Била е твърде алкохолизирана. Бе възможно колата да е липсвала от много дни и изчезването ѝ да няма нищо общо с липсващото куче. Освен това съществуваха снимките, които Пясъчния човек беше изпратил на имейла на доктор Селф. Дрю Мартин и Лидия Уебстър бяха снимани във вани, пълни със студена вода. И двете изглеждаха упоени. Ами видяното от госпожа Дули? Този случай трябваше да се разглежда като убийство, независимо каква беше истината. Защото — и Скарпета проповядваше това повече от двайсет години — не можеш да се върнеш назад.

После тя се потопи в личните си спомени. Не можеше да се съдържи. Мислите ѝ се върнаха към последното ѝ идване в Хилтън Хед, когато разчистваше апартамента на Бентън. Тогава беше напълно отчаяна и изобщо не ѝ беше минало през ума, че убийството му може да е инсценирано, за да го скрие от онези, които със сигурност щяха да го убият, ако имаха възможност. Къде бяха сега онези набедени наемни убийци? Дали бяха загубили интерес, или бяха решили, че той вече не представлява заплаха или не заслужава възмездие? Беше питала Бентън. Той не искаше да говори за това, твърдеше, че не може. Свали прозореца на колата на Търкингтън и пръстенът ѝ блесна на слънцето, но това не я успокои, а и хубавото време нямаше да се задържи. По-късно днес се очакваше да се разрази поредната буря.

Пътят се виеше през игрища за голф, минаваше по къси мостчета над тесни канали и малки езерца. На един тревист бряг един алигатор ѝ заприлича на куче, водните костенурки се бяха спотаили в калта, а една снежнобяла чапла стоеше на тънките си крака в плитката вода. Разговорът на предната седалка сега се въртеше около доктор Селф, а светлината премина в сянка, когато навлязоха под огромните дъбове. Испанският мъх приличаше на мъртви сиви коси. Почти нищо не беше се променило. Тук-там бяха построени няколко нови къщи и тя си спомни дългите разходки, соления въздух, вятъра, залезите на балкона

и момента, в който всичко това свърши. Представи си какво бе повярвала тогава — че той е в овъглените руини на сградата, където уж беше загинал. Видя сребрилата му коса и изпепелената плът в черните останки от пожара, който още тлееше, когато пристигна. Лицето му липсваше. Не бе останало нищо, освен изгорели кости, а докладът от аутопсията му беше фалшифициран. Беше заблудена, съсипана, отчаяна и онази постъпка на Бентън я беше променила завинаги. Далеч повече, отколкото сега заради Марино.

Паркираха на алеята за коли зад просторната бяла вила на Лидия Уебстър. Скарпета си спомни, че я е виждала преди откъм плажа, но сега ѝ се стори странна заради причината да бъдат тук. По улицата бяха паркирани полицейски коли.

— Купиха къщата преди около година. Преди това е била собственост на някакъв дубайски магнат — обясни Търкингтън и отвори врата. — Много тъжно. Току-що бяха направили основен ремонт и се бяха нанесли, когато момиченцето се удави. Не знам как госпожа Уебстър е понасяла да живее в къщата след това.

— Някои хора не могат да се откъснат — обясни Скарпета, докато вървяха по паважа към двойните врати от тиково дърво над стълбището. — Затова остават верни на дадено място и на спомените, свързани с него.

— Тя ли получава къщата след развода? — попита Люси.

— Сигурно така щеше да стане. — Сякаш в действителност нямаше съмнение, че е мъртва. — Разводът още не е приключил. Съпругът се занимава с хедж фондове, инвестиране или нещо подобно. Богат е почти колкото теб.

— Може ли да престанем да говорим за мен? — сопна му се Люси.

Търкингтън отвори входната врата. Вътре имаше криминолози. На едната стена във фоайето беше подпрян прозорец със счупено стъкло.

— Жената, която е на почивка — каза Търкингтън на Скарпета. — Маделиза Дули. Според показанията ѝ стъклото е било свалено от прозореца, когато е влязла през пералното помещение. Това парче. — Той клекна и посочи парче стъкло в долната дясна част на прозореца. — Него е махнал и залепил отново. Ако се вгледате, лепилото едва се вижда. Накарах я да мисли, че не сме намерили счупено стъкло при

първия оглед на полицаите. Искях да видя дали ще промени показанията си, затова ѝ казах, че не е било счупено.

— Предполагам, че първо не сте го покрили с пяна — отбеляза Скарпета.

— Чувал съм за този метод — рече Търкингтън. — Трябва да започнем да го използваме. Ако госпожа Дули казва истината, смятам, че нещо е станало в къщата, след като си е тръгнала.

— Ще го покроем с пяна, преди да го опаковаме и транспортираме — предложи Скарпета, — за да стабилизираме счупеното стъкло.

— Заповядайте. — Той се запъти към дневната, където един следовател снимаше безпорядъка по масичката за кафе, а друг вдигаше възглавниците от дивана.

Скарпета и Люси отвориха своите черни куфарчета, надянаха калцунни и ръкавици. От дневната излезе жена с рейнджърски панталони и поло с надпис „Криминологична лаборатория“ на гърба. Изглеждаше малко над четиридесетте, с кафяви очи и къса тъмна коса. Беше дребничка и на Скарпета ѝ беше трудно да си представи, че толкова ниска и слаба жена би пожелала да работи в силите на реда.

— Вие сигурно сте Беки — предположи Скарпета и представи себе си и Люси.

Беки посочи подпряния на стената прозорец и каза:

— Долното дясно парче стъкло. Томи сигурно ви е обяснил. — Имаше предвид Търкингтън и го посочи. — Използвана е резачка за стъкло, после парчето е залепено наново. Защо забелязах ли? — Явно се гордееше със себе си. — По лепилото е полепнал пясък. Виждате ли?

Двете погледнаха. Виждаше се.

— Изглежда, че когато госпожа Дули е влязла да търси собственика — заобяснява Беки, — стъклото е било извадено от прозореца и оставено на земята. Казаното от нея ми се струва вярно. Избягала е оттук в паника, а после убиецът е почистил след себе си.

Люси прикрепи два контейнера под налягане към пистолета за шприцоване.

— Зловещо е, като си помислиш — продължи Беки. — Горката жена, сигурно е била тук едновременно с него. Каза, че имала

чувството как някой я наблюдава. Това ли е лепящият спрей? Чувала съм за него. Задържа счупеното стъкло на място. От какво е направен?

— Най-вече полиуретан и сгъстен газ — обясни Скарпета. — Направихте ли снимки? Проверихте ли за отпечатъци и ДНК?

Люси въпреки това снима прозореца с и без увеличение.

— Снимки, проби. Няма отпечатъци. Ще проверим за ДНК, но ще се изненадам, ако открием нещо, толкова е чисто — поклати глава Беки. — Явно е почистил прозореца, целия прозорец. Не знам как се е счупил. Сякаш голяма птица се е блъснала в него. Например пеликан или мишелов.

Скарпета започна да си води бележки, описваше частите от счупеното стъкло и ги измерваше.

Люси залепи краищата на рамката на прозореца и попита:

— Как мислиш, от коя страна?

— Мисля, че е счупено отвътре — отвърна Скарпета. — Може ли да го обърнем? Трябва да напръскаме и другата страна.

Двете с Люси внимателно вдигнаха прозореца и го обърнаха така, че да гледа в другата посока. Облегнаха го на стената, направиха още снимки и продължиха да водят бележки, докато Беки стоеше настрана и наблюдаваше.

Скарпета се обърна към нея.

— Имаме нужда от помощ. Бихте ли застанали тук?

Беки се приближи до нея.

— Покажете ми на стената къде щеше да е счупеното стъкло, ако прозорецът беше на място. След малко ще видя откъде сте го свалили, но засега нека да имам представа.

Беки докосна стената.

— Разбира се, аз съм ниска — отбеляза тя.

— На нивото на главата ми — каза Скарпета, като изучаваше счупеното стъкло. — Подобно счупване се наблюдава при автомобилни катастрофи. Когато човек е без колан и главата му удари предното стъкло. Тази част не е избита. — Тя посочи дупката в стъклото. — Просто е поела основната сила на удара и бас държа, че има парчета стъкло на пода. В пералното помещение. Може би и на перваза на прозореца.

— Аз ги прибрах. Мислите, че някой си е ударил главата в стъклото? — попита Беки. — Нямахте ли да има кръв?

— Не е задължително.

Люси залепи кафява амбалажна хартия от едната страна на прозореца. Отвори входната врата и помоли Скарпета и Беки да излязат, докато пръска.

— Веднъж срещнах Лидия Уебстър — продължи Беки, когато излязоха на верандата, — когато дъщеря ѝ се удави и трябваше да дойда и да направя снимки. Не можете да си представите колко бях покрусена, тъй като и аз имам дъщеричка. Още виждам Холи в пурпурния ѝ бански, как се носи във водата с главата надолу и коса, заплетена в канала. Впрочем намерихме шофьорската книжка на Лидия, пуснахме я за издирване, но не се надявайте много. Висока е горе-долу колкото вас. Значи е възможно тя да се е блъснала в стъклото и да го е счупила. Не знам дали Тони ви е казал, но портфейлът ѝ беше в кухнята. Изглежда недокосван. Не смятам, че мотивът на извършителя е бил грабеж.

Дори навън Скарпета усещаше миризмата на полиуретан. Тя погледна големите дъбове, окичени с испански мъх, и синята водна кула, която надничаше над боровете. Двама души на велосипеди бавно минаха по улицата и се загледаха в къщата.

— Може да влезете. — Люси стоеше на вратата и сваляше очилата и маската.

Счупеното стъкло бе покрито с дебел слой жълтеникава пяна.

— Какво ще правите с него? — попита Беки, загледала в Люси.

— Искам да го опаковаме и да го вземем с нас — отвърна Скарпета.

— Какво ще му изследвате?

— Лепилото. Всичко микроскопично, полепнало по него. Химичният му състав. Понякога човек не знае какво търси, докато не го намери.

— Дано да се побере под микроскопа — пошегува се Беки.

— Искам и счупените стъкла, които сте събрали — добави Скарпета.

— Пробите за ДНК?

— Всичко, което искате да изследваме в лабораторията. Може ли да огледаме пералното помещение? — попита Скарпета.

То беше точно до кухнята, вдясно от вратата. Празното място на сваления прозорец бе облепено с кафява хартия. Скарпета внимателно

се приближи към мястото, откъдето според тях бе влязъл убиецът. Всъщност направи обичайното — застана отвън и внимателно огледа всеки сантиметър. Попита дали пералното помещение е снимано. Беки потвърди и добави, че е проверено за отпечатащи от стъпки, от обувки и от пръсти. Край едната стена бяха наредени четири скъпи перални машини със сушилни, а до отсрещната имаше празен кучешки панер. Имаше шкафове за дрехи и голяма маса. В ъгъла стоеше ракивов кош за пране, пълен с мръсни дрехи.

— Тази врата беше ли заключена, когато дойдохте? — попита Скарпета за вратата от тиково дърво, която водеше навън.

— Не, и госпожа Дули каза, че е била отключена, затова е успяла да влезе. Мисля, че той е свалил стъклото от прозореца и е пхнал ръка вътре. Вижте — Беки се приближи до покритото с хартия място на прозореца, — ако махнете стъклото тук, лесно е да стигнете до вътрешното резе. Затова съветваме хората да не слагат брави без ключ близо до прозорци. Разбира се, ако алармата е била включена...

— Знаем ли, че не е била?

— Не е била, когато е влязла госпожа Дули.

— Но не знаем дали е била включена, когато той е влязъл.

— Мислих за това. Ако е била включена, резачката за стъкло... — започна Беки, но спря и се замисли. — Не мисля, че рязането на стъклото щеше да я задейства. Макар да е чувствителна към шум.

— Което предполага, че алармата не е била включена, когато е счупено другото парче стъкло. А това сочи, че тогава той вече е бил в къщата. Освен ако стъклото не е било счупено по-рано. В което се съмнявам.

— Аз също — съгласи се Беки. — Трябвало е да го смени, за да не влизат дъжд и насекоми. Или поне да събере счупените стъкла, особено щом е държала кучето тук. Питам се дали не се е борила с него. Дали не се е опитала да стигне до вратата и да избяга. Преди няколко нощи сама задейства алармата. Не знам дали знаете. Случваше се доста често. Напиваше се, забравяше, че алармата е включена, и отваряше плъзгащата се врата, което задействаше алармата. После не си спомняше паролата, когато службите ѝ се обаждат. Затова изпращаха от нашите.

— Няма ли данни алармата да е задействана оттогава? — попита Скарпета. — Проверихте ли в компанията на охранителите? Кога за

последно е задействана например? Кога за последно е включвана и изключвана?

— Фалшивият сигнал, за който споменах, е последният път, когато е задействана.

— Когато полицаите са се отзовали, помнят ли да са видели кадилака ѝ? — попита Скарпета.

Беки отрече. Полицаите не помнеха дали колата е била там. Но можеше да е била в гаража. После добави:

— Изглежда е настроила алармата, когато се е мръкнало в понеделник, а после я е изключила по-късно, около девет часа, после отново е била настроена. После изключена отново в четири и четиринайсет на другата сутрин. Тоест вчера.

— И след това не е настройвана? — поиска уточнение Скарпета.

— Не. Това е само мое мнение, но когато хората пият и се дрогират, не спазват нормален режим. Спят през деня. Стават в странни часове. Може да е изключила алармата, за да изведе кучето или за да пуши. А той я е наблюдавал, може би от дълго време. Дебнел я е. Възможно е вече да е бил отрязал стъклото и да се е спотайвал в мрака. Отстрани на къщата растат бамбук и храсти. Съседите ги няма. Дори при включени прожектори е можел да се скрие там, без да бъде видян. Странно е за кучето. Къде е то?

— Изпратих човек да провери — каза Скарпета.

— Може би то може да говори и да разреши случая — пошегува се Беки.

— Трябва да го намерим. Не се знае какво може да разреши случая.

— Ако е избягало, някой щеше да го намери — изтъкна Беки. — Басети не се срещат всеки ден, а тукашните хора биха забелязали куче без стопанин. Пък и ако госпожа Дули казва истината, онзи сигурно е останал при госпожа Уебстър известно време, може да я е държал жива часове наред. Алармата е изключена в четири и четиринайсет вчера, а госпожа Дули е намерила кръвта и всичко останало по пладне — около осем часа по-късно, и той вероятно още е бил в къщата.

Скарпета разгледа мръсните дрехи в коша за пране. Най-отгоре имаше небрежно сгъната тениска. Вдигна я с ръката с ръкавицата и я остави да се разтвори. Беше влажна и по нея имаше следи от мръсотия.

После погледна в умивалника. По неръждаемата стомана имаше засъхнали пръски и малко количество вода се бе събрало около канала.

— Чудя се дали не е чистил прозореца с тениската — каза Скарпета. — Още е влажна и е мръсна, сякаш някой я е използвал за парцал. Ще я прибера в плик и ще я отнеса в лабораторията.

— Какво ще търсите по нея? — отново попита Беки.

— Ако я е пипал, може да получим негово ДНК. Може да е остатъчна улика. Време е да решим в коя лаборатория.

— В правораздавателния отдел на Южна Каролина работят качествено, но са много бавни. Дали може да ни помогнете с вашите лаборатории?

— Затова ги имаме. — Скарпета погледна панела за алармата до вратата, която водеше към коридора. — Може би е изключил алармата, когато е влязъл. Не бива да елиминираме и тази възможност. Течнокристален дисплей, задействан с докосване, вместо с бутони. Добра повърхност за отпечатъци. Може би ДНК.

— Това би означавало, че я е познавал, щом е изключил алармата. Логично е, като се има предвид колко дълго е стоял в къщата.

— Означава, че е познавал къщата, не непременно алармената система — възрази Скарпета. — Какъв е кодът?

— Едно, две, три, четири. Наричаме го „заповядай въщи“. Навярно е фабрично настроен, а тя не си е дала труд да го смени. Нека да проверя за лабораториите, преди да започнем да изпращаме всичко на вас. Трябва да говоря с Томи.

Той беше във фоайето с Люси. Беки го попита коя лаборатория ще изберат и той отвърна, че е невероятно колко неща са станали частни напоследък. Някои отдели дори наемали частни полицаи.

— И ние го правим — вметна Люси, като подаде на Скарпета чифт предпазни очила с жълт цвят. — Правехме го и във Флорида.

Беки се заинтересува от куфарчето, което лежеше отворено на пода. Тя разгледа петте специални фенера за светлина с висока интензивност, никеловите деветволтови батерии, предпазните очила и зарядното устройство.

— Молех шерифа да ни осигури поне един такъв фенер. Всеки от тях е за различна част от спектъра, нали?

— Виолетов, син, синьо-зелен и зелен спектър — обясни Люси. — А този е много удобен, с широкоспектърна бяла светлина. И има

сменяеми филтри в синьо, зелено и червено, както и за контрастно усилване.

— Добре ли работи?

— Телесни секрети, отпечатыци, остатъци от наркотици, влакна или остатъчни улики. Да. Добре работи.

Тя избра виолетова светлина с обхват между 400 и 430 нанометра и заедно с Беки и Скарпета влязоха в дневната. Всички щори бяха вдигнати, отвън се виждаше басейнът с черно дъно, където се бе удавила Холи Уебстър, а отвъд него дюнните, крайморските треви, плажът. Океанът беше спокоен и слънчевата светлина проблясваше по водата като малки сребърни рибки.

— Тук има също много отпечатыци от стъпки — посочи Беки, докато се оглеждаха. — От боси крака, от обувки, всички са малки, сигурно са нейните. Странно е, защото няма улики да е бърсал подовете, преди да си тръгне — както явно е направил с прозореца. Затова очаквах да има следи от обувки. Този лъскав камък какъв е? Никога не съм виждала такива сини плочки. Прилича на океан.

— Навярно точно това е целта — каза Скарпета. — Натриево-алуминиев силикат, син мрамор, може би лазурит.

— Стига бе. Някога имах пръстен от лазурит. Не мога да повярвам, че някой има цял под, облицован с него. Много добре скрива мръсотията — отбеляза тя. — Но подът със сигурност не е чистен скоро. Има прах и боклуци, в цялата къща е така. Ако светнете с фенерче под определен ъгъл, ще разберете за какво говоря. Само не разбирам защо не личи да е оставил нито един отпечатък от стъпка, дори в пералното помещение, откъдето е влязъл.

— Ще огледам наоколо — каза Люси. — А на горния етаж?

— Не мисля, че е използвала горния етаж. Съмнявам се и той да се е качвал там. Нищо не е пипано. Стаи за гости, картинна галерия и стая за игри. Не съм виждала друга такава къща. Сигурно е хубаво да живееш тук.

— Не и за нея — възрази Скарпета, като оглеждаше дългите черни косми по целия под, празните чаши, бутилката водка на масата пред дивана. — Не мисля, че е била щастлива дори и за миг в тази къща.

Маделиза се беше прибрала преди по-малко от час, когато чу звънеца. Преди нямаше да си даде труда да попита кой е.

— Кой е? — извика тя иззад заключената врата.

— Следовател Пийт Марино от кабинета на съдебния патолог — отговори един глас. Дълбок глас с произношение, което ѝ напомняше за Севера, за янките.

Най-лошите опасения на Маделиза се бяха оправдали. Жената в Хилтън Хед беше мъртва. Иначе защо щеше да идва човек от кабинета на съдебния патолог? Ядоса се, че Ашли беше излязъл по работа още щом се прибраха и я остави сама след всичко, което беше преживяла. Тя се послуша дали басетът не вдига шум. За щастие той стоеше тихо в спалнята. Отвори входната врата и се ужаси. Огромният мъж бе облечен като рокер или гангстер. Явно той беше звярът, убил онази нещастна жена, а сега бе проследил Маделиза до дома ѝ, за да убие и нея.

— Не знам нищо — едва промълви тя и се опита да затвори вратата.

Главорезът я блокира с крак и влезе в къщата.

— По-кратко — каза ѝ и отвори портфейла си, за да ѝ покаже значката. — Както казах, аз съм Пийт Марино от кабинета на съдебния патолог.

Маделиза не знаеше какво да прави. Ако се опиташе да се обади в полицията, той щеше да я убие на място. Напоследък всеки можеше да си купи значка.

— Хайде да седнем и да си поговорим — предложи Марино. — Научих за вашето посещение в шерифството на окръг Бофорт.

— Кой ви каза? — Тя се почувства малко по-добре. — Онзи следовател ли? Не разбирам защо. Разказах му всичко, което знам. Той не ми повярва. Откъде знаете къде живея? Това ме притеснява. Съдействам на властите, а те издават домашния ми адрес.

— Има малък проблем с вашата история — заяви Пийт Марино.

Люси погледна Скарпета през жълтите предпазни очила.

Намираха се в голямата спалня и щорите бяха спуснати. По кафявата копринена кувертюра проблясваха няколко петна в неоновозелено под силната виолетова светлина.

— Може да е семенна течност — каза Люси. — Може и да е нещо друго. — Тя обходи леглото с фенерчето.

— Слюнка, урина, телесни мазнини, пот — изброи Скарпета. Наведе се към голямо луминесцентно петно. — Не мирише на нищо — добави. — Дръж светлината тук. Проблемът е, че не се знае кога за последно е прана кувертюрата. Занемарила е домакинските задължения. Типично за хората в депресия. Кувертюрата отива в лабораторията. Трябва ни четката ѝ за зъби, четката ѝ за коса. Разбира се, чашите от масичката за кафе.

— На задното стълбище има пепелник с фасове — съобщи Люси. — Не мисля, че нейното ДНК ще бъде проблем. Нито отпечатъците от стъпки и от пръсти. Проблемът е той. Той знае какво прави. Напоследък всички станаха специалисти.

— Не — възрази Скарпета. — Само се мислят за такива.

Тя свали очилата и зелените отблясъци по кувертюрата изчезнаха. Люси изключи специалния фенер и също свали предпазните очила.

— Какво правим? — попита тя.

Скарпета изучаваше снимката, която беше забелязала, когато влязоха в спалнята. Доктор Селф седеше на диван в декор, подобен на дневна, а срещу нея бе хубава жена с дълга тъмна коса. Към тях бяха приближени телевизионни камери. Хората от публиката ръкопляскаха и се усмихваха.

— Тази е от участието ѝ в предаването на доктор Селф — каза Скарпета на Люси. — Но не очаквах да съществува другата.

Лидия с Дрю Мартин и висок смугъл мъж, за когото Скарпета предположи, че е треньорът Джани Лупано. Тримата се усмихваха, примижали срещу слънцето, на централния корт в центъра по тенис, където се провеждаше турнирът за купата „Фемели Съркъл“ на остров Даниъл, източно от Чарлстън.

— Кой е общият знаменател? — попита Люси. — Нека позная. Доктор Его?

— Не е последният турнир — отбеляза Скарпета. — Виж разликата в снимките. — Тя посочи снимката на Лидия с Дрю, а после и тази на Лидия с доктор Селф. — Подчертано влошаване. Погледни очите ѝ.

Люси включи лампата на нощното шкафче.

— Когато е направена тази снимка на тенискорта, Лидия изобщо не прилича на човек, който редовно злоупотребява с алкохол и хапчета — посочи Скарпета.

— И си скубе косата — додаде Люси. — Не разбирам защо го правят хората. Навсякъде има косми от косата и пубиса ѝ. На снимката във ваната изглежда сякаш липсва половината ѝ коса. Вежди, мигли.

— Трихотиломания — обясни Скарпета. — Натрапчиво маниакално разстройство. Тревога. Депресия. Животът ѝ е бил ад.

— Ако доктор Селф е общият знаменател, тогава какво да кажем за жената, убита в Бари? Канадската туристка. Няма сведения да е участвала в предаването на доктор Селф, нито да я е познавала.

— Мисля, че тогава е опитал за първи път.

— Какво е опитал? — учуди се Люси.

— Да убива цивилни — отвърна Скарпета.

— Това не обяснява връзката с доктор Селф.

— Фактът, че ѝ изпраща снимки, показва, че е създал психологически пейзаж и ритуал за своите престъпления. Те се превръщат в игра, имат някаква цел. Така се отдалечава от ужаса на действията си, защото да приеме факта, че садистично причинява болка и смърт, може да е непоносимо за него. Затова трябва да му придаде смисъл. Трябва да го направи хитроумно, майсторски. — Тя извади един много ненаучен, но практичен пакет от залепващи бележки от куфарчето си за местопрестъпления. — Доста напомня за религията. Ако правиш нещо в името на Бога, то е оправдано. Да пребиеш човек с камъни, да го изгориш на клада, инквизицията, кръстоносните походи. Потискането на хора, които не приличат на теб. Той е придал смисъл на действията си. Поне аз така мисля.

Тя огледа леглото под ярката бяла светлина и с помощта на лепкавата страна на бележките събра влакна, косми, мръсотия или пясък от най-мръсните места.

— Значи не смяташ, че доктор Селф е важна за този тип? Мислиш, че тя е само реквизит в неговата драма? Че се е закачил за нея само защото я има? В ефир. Защото е прочуто име за зрителите?

Скарпета пусна бележките в найлоново пликче за улики, залепи го със специалното тиксо и го надписа с маркер. Двете с Люси започнаха да сгъват кувертюрата.

— Мисля, че е много лично — отвърна Скарпета. — Не поставяш никого в матрицата на своята игра или психологическа драма, ако не е лично. Не мога да отговоря на въпроса защо.

Чу се силен шум, когато Люси откъсна голямо парче кафява хартия от рулото.

— Може изобщо да не я е срещал. Същото правят преследвачите. Може пък да я познава — разсъждаваше на глас Скарпета. — Може да е участвал в предаването ѝ или да е прекарал известно време с нея.

Те сложиха сгънатата кувертюра върху хартията.

— Права си. По един или друг начин е лично — реши Люси. — Може би той убива жената в Бари и прави всичко да оповести това, освен да го признае пред доктор Марони, като навярно се надява, че доктор Селф ще се досети. Но тя не го прави и тогава какво?

— Чувства се още по-пренебрегнат.

— И после?

— Ескалация.

— Какво става, когато майка не обръща внимание на своето затормозено и увредено дете? — попита Скарпета, докато опаковаше кувертюрата.

— Нека да помисля — каза Люси. — Детето става като мен?

Скарпета отрязва къс от жълтата лента.

— Ужасно е. Измъчва и убива жени, които са гостували в нейното предаване. Или го прави, за да привлече вниманието ѝ.

Телевизорът с плосък шейсетинчов екран говореше на Марино. Казваше му нещо за Маделиза, което можеше да използва срещу нея.

— Това плазмен екран ли е? — попита той. — Сигурно е най-големият, който съм виждал.

Жената беше с наднормено тегло, с подпухнали клепачи и имаше нужда от добър зъболекар. Протезите ѝ му напомнях за бяла дъсчена ограда, а фризьорът ѝ направо заслужаваше разстрел. Седеше на диван с дамска на цветчета, а ръцете ѝ не можеха да си намерят място.

— Мъжът ми и неговите играчки — отвърна тя. — Не знам какъв е, освен че е голям и скъп.

— Предполагам, че е страотно да гледаш мач на него. Аз сигурно по цял ден щях да седя пред такъв екран и да не върша нищо

полезно.

И най-вероятно тя правеше точно това. Седеше пред телевизора като зомби.

— Какво обичате да гледате? — продължи с въпросите Марино.

— Обичам филми за престъпления и детективски истории, защото обикновено ги разгадавам. Но след онова, което ми се случи, ми се струва, че няма да мога да гледам нищо, свързано с насилие.

— В такъв случай сигурно сте специалист по разгадаване на улики — отбеляза Марино. — Щом така усърдно гледате кримисериали.

— Преди около година ме призоваха за съдебен заседател и знаех повече за уликите от съдията. Това не говори добре за съдията, но разбирам някои неща.

— А разбирате ли от възстановяване на образи?

— Чувала съм за това.

— Например снимки, видеозаписи, дигитални записи, които са били изтрети.

— Искате ли леден чай? Мога да направя.

— Не точно сега.

— Мисля, че Ашли ще донесе храна от „Джими Денгейтс“. Опитвали ли сте пърженото им пиле? Ще се прибере всеки момент и може да опитате.

— Предпочитам да престанете да сменяте темата. При възстановяването на образа е почти невъзможно напълно да си изтрил дигитален образ на диск, флаш памет или нещо друго. Можеш да изтриваш разни неща цял ден, но ние можем да ги възстановим. — Това не беше съвсем вярно, но Марино лъжеше без угризения.

Маделиза приличаше на мишка, притисната в ъгъла.

— Знаете за какво намеквам, нали? — каза Марино.

Беше постигнал желанния ефект, но не се чувстваше победител, освен това самият той не беше сигурен какво цели.

Когато Скарпета му се обади преди известно време и каза, че Търкингтън е подозрителен относно изтретите от господин Дули кадри, защото свидетелят постоянно ги споменавал по време на разпита, Марино обеща, че ще открие отговора. Сега той искаше повече от всичко да угоди на Скарпета, да я накара да мисли, че той още може да ѝ бъде полезен. Беше изненадан, когато тя му се обади.

— Защо ме питате? — погледна го гузно Маделиза и се разплака. — Казах, че не знам нищо друго, освен онова, което вече казах на следователя.

Тя продължи да поглежда покрай Марино към задната част на малката си жълта къща. Жълти тапети, жълт килим. Марино никога не беше виждал толкова много жълто. Изглеждаше сякаш дизайнерът по интериора се беше изпикал върху всичко, което притежаваха семейство Дули.

— Повдигам темата за възстановяване на образи, защото разбрах, че съпругът ви е изтрил част от кадрите, които е заснел на плажа — обясни Марино, без да се трогва от сълзите ѝ.

— Снима ме как стоя пред къщата, преди да съм получила разрешение. Само това изтри. Разбира се, аз така и не получих разрешението, защото... как бих могла? Не че не се опитах. Не съм невъзпитана.

— Пет пари не давам за вас и вашето възпитание. Интересува ме какво криете от мен и от всички останали. — Той се наведе напред във фотьойла. — Знам много добре, че не сте напълно откровена с мен. Защо го знам ли? Заради науката.

Марино не знаеше нищо подобно. Възстановяването на изтрити образи от дигитална камера не беше сигурно. Ако изобщо беше възможно, процесът изискваше много труд и щеше да отнеме време.

— Моля ви, недейте — започна да го умолява тя. — Много съжалявам, но моля ви, не го взимайте. Много го обичам.

Марино нямаше представа за какво говори жената. Допусна, че може да говори за съпруга си, но не беше сигурен.

— Ако не го взема, какво ще стане? — попита предпазливо той. — Как да го обясня, когато си тръгна оттук и трябва да докладвам?

— Престорете се, че не знаете. — Тя се разплака още по-силно. — Какво значение има? Той не е сторил нищо. Горкото бебче. Кой знае какво е преживяло. Трепереше и по него имаше кръв. Не е направил нищо, освен че се е уплашил и избягал. Ако го вземете, знаете какво ще стане. Ще го приспят. Моля ви, нека да остане при мен. Моля ви, моля ви, моля ви!

— Защо е имало кръв по него? — притисна я Марино.

В голямата спалня Скарпета насочи фенерчето косо към ониксовия под с цвят на тигрово око^[2].

— Следи от боси стъпала — установи тя от вратата. — Малки. Сигурно пак са нейните. И още косми.

— Ако може да се вярва на думите на Маделиза Дули, той трябва да се е разхождал тук. Това е много странно — каза Беки, когато Люси се появи с малка кутия в синьо и жълто и бутилка стерилна вода.

Скарпета влезе в банята. Дръпна завесата на тигрови ивици пред ваната и душа и насочи светлината към дълбоката медна вана. Нищо. После нещо привлече вниманието ѝ и тя вдигна предмет, който приличаше на парче счупена бяла глина. По някаква причина той се намираще между бял калъп сапун и сапунерката, прикрепена към стената на ваната. Внимателно го разгледа. Извади бижутерската си лупа.

— Част от зъбна коронка — определи тя. — Не е порцеланова. Временна, която някак се е счупила.

— Интересно къде е другата част от нея — зачуди се Беки, като клекна при вратата и започна внимателно да оглежда пода, като го осветяваше с фенерче. — Освен ако не е отскоро.

— Може да е паднала в канала. Трябва да проверим решетката. Може да е навсякъде. — На Скарпета ѝ се стори, че вижда следа от засъхнала кръв върху парчето от коронка, която според нея беше за преден зъб.

— Има ли начин да разберем дали Лидия Уебстър наскоро е ходила на зъболекар?

— Мога да проверя. На острова няма много зъболекари. Освен ако не е ходила другаде, няма да е трудно да разберем.

— Трябва да е било наскоро, много наскоро — уточни Скарпета. — Колкото и човек да пренебрегва хигиената си, не може да не обърне внимание на счупена коронка, особено на преден зъб.

— Може да е негова — предположи Люси.

— Още по-добре — кимна Скарпета. — Трябва ни малък хартиен плик.

— Ще донеса — каза Люси.

— Не виждам нищо. Ако се е отчупила тук, не виждам останалото. Предполагам, че може още да е прикрепена към зъба. Веднъж счупих коронка и част от нея остана върху парченцето от зъба

ми. — Беки погледна към медната вана. — И това ако не е най-лошият късмет на планетата — възкликна тя.

— Направо ще влезе в учебниците. Един от малкото случаи, когато се налага да използвам луминол, а проклетата вана и мивка са медни. Е, можем да забравим.

— Аз вече не използвам луминол — заяви Скарпета, сякаш окисляващият препарат беше неверен приятел.

Доскоро луминолът беше незаменимо средство за криминолозите и тя винаги го използваше за откриване на невидими следи от кръв. Ако кръвта бе отмита или дори покрита с боя, начинът да се открие беше мястото да се напръска с луминол и да се види дали има флуоресцентен блясък. Проблемите винаги бяха много. Като куче, което размахва опашка на съседите, луминолът реагираше не само на хемоглобина в кръвта. За съжаление той реагираше и на ред други неща: боя, лак, препарати за отпушване на канали, белина, глухарчета, магарешки бодил, пълзяща мирта, царевица. И, разбира се, мед.

Люси извади малък контейнер „Хемастикс“ за предварителен тест, като търсеше остатъци от почистена кръв. Предварителният тест показваше, че може би там е имало кръв и Скарпета отвори кутийката с кръвен реактив, пакет от фолио и бутилка спрей.

— По-силен, по-дълготраен и няма нужда да се използва при пълна тъмнина — обясни тя на Беки. — Няма натриев перборат тетрахидрат, затова е нетоксичен. Може да се използва върху мед, защото реакцията ще бъде с различна интензивност, с различен цветен спектър и различна продължителност от тази с кръвта.

Още не беше видяла кръв в голямата баня. Въпреки твърденията на Маделиза, и най-силната бяла светлина не разкриваше и най-малкото петънце. Но това вече не я изненадваше. Според всички сведения до момента, след като свидетелката бе избягала от къщата, убиецът педантично бе почистил след себе си. Скарпета избра най-фината дюза за бутилката спрей и наля в нея сто милилитра стерилна вода. Към нея прибави две таблетки. Внимателно ги разбърка с пипета в продължение на няколко минути, после отвори кафявото стъклено шише и наля разтвор на натриев хидроксид.

Започна да пръска и из цялата стая заблестяха петна, линии, форми и пръски в ярко кобалтовосиньо. Беки снимаше. Малко по-късно, след като Скарпета бе приключила с почистването и прибираще

вещите в куфарчето си за местопрестъпления, мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше специалистът по пръстови отпечатъци в лабораторията на Люси.

— Няма да повярвате — каза той.

— Никога не започвай разговор по този начин, освен ако не говориш сериозно. — Скарпета не се шегуваше.

— Отпечатъкът върху златната монета. — Той беше развълнуван и говореше бързо. — Имаме съвпадение — неразпознатото дете, намерено миналата седмица. Момчето от Хилтън Хед.

— Сигурен ли си? Не може да си сигурен. Няма никаква логика.

— Може да няма логика, но няма никакво съмнение.

— И това не бива да казваш, ако не си твърдо убеден. Първата ми реакция е, че има грешка — каза Скарпета.

— Няма. Извадих картата с десет отпечатъка, които Марино е взел в моргата. Визуално я проверих. Несъмнено браздата от частичния отпечатък върху монетата съпада с отпечатък от десния палец на неидентифицираното момче. Няма грешка.

— Отпечатък върху монета, която е обработвана с изпарения от лепило? Не виждам как.

— Повярвайте ми, разбирам ви. Всички знаем, че отпечатъците на деца преди пубертета не са достатъчно дълготрайни, за да издържат на димния анализ. Те са най-вече вода. Само пот, вместо мазнините, аминокиселините и всичко останало, което идва с пубертета. Никога не съм обработвал детски отпечатъци със суперлепило и не смятах, че е възможно. Но този отпечатък е от дете, а детето е момчето във вашата морга.

— Може би не е станало така — възрази Скарпета. — Може би монетата не е била подлагана на анализ.

— Трябва да е била. Има бразда от отпечатък в нещо, което несъмнено прилича на суперлепило. Същото, каквото се използва при анализа.

— Може да е имал лепило по пръстите си и да е докоснал монетата — предположи тя. — И така да е оставил отпечатъка.

---

[1] Член на първото работническо движение в Англия в края на XVIII в., борило се против въвеждането на машини в производството. — Б.пр. ↑

[2] Жълт кварц — полускъпоценен камък. — Б.пр. ↑

18.

Девет часа вечерта.

Силен дъжд валеше на улицата пред рибарската хижа на Марино. Люси беше вир-вода, когато включи безжичния приемник минидиск записвачка, маскирана като айпод. Точно след шест минути Скарпета щеше да се обади на Марино. Но сега той се караше с Шанди и всяка тяхна дума бе улавяна от многопосочния микрофон, монтиран във флаш паметта на компютъра му.

Тежките му стъпки, отварянето на вратата на хладилника, съскането от отваряне на кутийка с напитка, вероятно бира.

Гневният глас на Шанди звучеше в слушалката на Люси:

— Не ме лъжи. Предупреждавам те. Защо така изведнъж? Изведнъж решаващ, че не искаш да се обвързваш с мен? Впрочем, кой е казал, че аз съм обвързана с теб? Единственият, който трябва да е вързан, си ти — в усмирителна риза в психиатрия. Може би годеникът на Голямата шефка ще ти направи отстъпка за стая в неговата болница.

Беше й казал за годежа на Скарпета и Бентън. Шанди засягаше Марино по болното място, което означаваше, че знае кое е то. Люси се запита колко пъти е използвала годежа на Скарпета срещу него, дразнила го е с този факт.

— Не ме притежаваш. Няма да ме имаш, докато ти е удобно, затова аз пръв ще се отърва от теб — изкрещя той. — Влияеш ми зле. Караш ме да използвам онзи хормонален боклук — цяло чудо е, че не получих удар или нещо подобно. След малко повече от седмица. А какво ще стане след месец? Избрала ли си шибаното гробище? Или може би ще попадна в някой пандиз, защото ще си загубя ума и ще направя някоя беля?

— Може би вече си я направил.

— Върви по дяволите.

— Защо да се обвързвам със стар и дебел коцкар като теб, който дори не може да го вдигне без онзи хормонален боклук?

— Престани, Шанди, писна ми да ме обиждаш, чуваш ли? Щом съм такова нищожество, защо си тук? Имам нужда от пространство, от време да помисля. В момента всичко е толкова объркано. Не си върша работата. Пуша, не ходя на фитнес, пия прекалено много, друсам се. Всичко отиде по дяволите, а ти само ме забъркваш във все по-големи неприятности.

Мобилният му иззвъня. Марино не вдигна. Но телефонът продължаваше да звъни.

— Вдигни го! — каза високо Люси под силния равномерен дъжд.

— Да — прозвуча гласът му в слушалката ѝ.

Слава богу. Той замълча за момент, явно слушаше, после отговори на Скарпета от другата страна на линията.

— Не може да е така.

Люси не чуваше леля си, но знаеше какво му казва тя. Уведомяваше Марино, че няма съвпадения в никоя база данни на серийния номер на колта трийсет и осми калибър, нито цели или частични отпечатъци, свалени от пистолета и гилзите, които Бул беше намерил на алеята зад къщата ѝ.

— А негови? — попита Марино.

Имаше предвид Бул. Скарпета не можеше да му отговори. Отпечатъците на Бул нямаше да бъдат в базата данни, защото не беше осъждан за престъпление, а фактът, че беше арестуван преди няколко седмици, не се броеше. Ако колтът беше негов, но не беше краден или използван при престъпление, а се беше озовал на улицата, нямаше да го има в базата данни. Беше посъветвала Бул да даде отпечатъци, за да бъде изключен като заподозрян, но той още не беше го сторил. Не можеше да му напомни, защото не можеше да го намери. И двете с Люси бяха опитвали няколко пъти, след като излязоха от къщата на Лидия Уебстър. Майката на Бул им обясни, че отишъл с лодката на лов за стриди. Странно беше, че го е направил в това ужасно време.

— Аха, аха. — Гласът на Марино изпълваше ухото на Люси и той отново крачеше напред-назад, явно внимаваше какво говори пред Шанди.

Скарпета щеше да уведоми Марино и за частичния отпечатък по златната монета. Може би точно това му съобщаваше сега, защото той възкликна изненадано:

— Добре че ми каза.

После отново замълча. Люси го чуваше как крачи. Приблужи се към компютъра и към флаш паметта, чу се скърцане на дървен стол, явно беше седнал. Шанди мълчеше, навярно се опитваше да разбере за какво говори и с кого.

— Добре — каза той накрая. — Може ли да го обсъдим по-късно? Имам малко работа.

Не. Люси беше сигурна, че леля ѝ щеше да го принуди да говори за каквото искаше тя или поне да я изслуша. Нямахше да затвори телефона, без да му напомни, че през последната седмица е започнал да носи стар сребърен долар на верижка. Можеше да няма връзка с накита със златна монета, докосвана в някакъв момент от мъртвото момче във фризера на Скарпета. Но откъде Марино бе получил своя нов лъскав медальон? Ако тя го питаше това, той не ѝ отговаряше. Не можеше. Шанди беше там и слушаше. И докато Люси стоеше в мрака и дъждът мокреше шапката ѝ и проникваше през яката на шлифера, тя си мислеше за онова, което Марино беше сторил на леля ѝ, и познатото чувство се върна. Безстрашие и решимост.

— Да, да, никакъв проблем — каза Марино. — Падна като зряла ябълка.

Люси заключи, че леля ѝ му благодари. Каква ирония, тя да му благодари. Как, по дяволите, можеше да му благодари за каквото и да било? Люси знаеше защо, но пак се отвращаваше. Скарпета му благодареше за това, че бе говорил с Маделиза, което бе довело до признанието ѝ, че е взела малкия басет, а после му беше показала чифт къси панталони с кръв по тях. Кръвта, която е била по кучето. Маделиза беше избърсала ръка в късите си панталони, което показваше, че явно бе отишла на местопрестъплението много скоро след като някой е бил ранен или убит, защото кръвта по кучето още е била влажна. Марино бе взел късите панталони. Беше ѝ оставил кучето. Обещал ѝ да каже в полицията, че убиецът е откраднал кучето, може би го е убил и го е заровил някъде. Невероятно колко мил и почтен беше той с жени, които не познаваше.

Дъждът барабанеше по главата на Люси с неумолими студени пръсти. Тя се разходи, като внимаваше да не я видят, в случай че Марино или Шанди се приближат до прозореца. Може и да беше тъмно, но Люси не искаше да рискува. Марино беше затворил телефона.

— Мислиш ме за толкова тъпа, че да не разбере с кого, по дяволите, говореше, и се постара да не схвана за какво? Говореше с гатанки — крещеше Шанди. — Сякаш съм толкова тъпа, че да се хвана. С Голямата шефка, ето с кого!

— Изобщо не е твоя работа. Колко пъти да ти го казвам? Мога да говоря с когото си искам.

— Всичко е моя работа! Прекарал си нощта при нея, лъжлив гадняр! Видях проклетия ти мотор там рано на другата сутрин! Мислиш ме за глупачка? Хубаво ли беше? Знам, че си мечтал за това през половината си живот! Хубаво ли беше, грамаден, дебел коцкар!

— Не знам кой ти е набил в главата на глезена богаташка щерка, че всичко е твоя работа. Чуй ме добре! Това не е!

След още куп ругатни, псувни и заплахи Шанди изхвърча навън и блъсна вратата. От скривалището си Люси я наблюдаваше как ядосано стигна до мотоциклета си, яхна го и прекоси малкото дворче на Марино, после шумно отпраши по посока на моста „Сойър“. Люси почака няколко минути, като се заслушваше, за да се увери, че Шанди няма да се върне. Нищо. Само далечният звук на трафика и шумния плисък на дъжда. Качи се на предната веранда на Марино и почука на вратата. Той я отвори рязко и гневното му лице изведнъж стана безизразно, после смутено. Израженията и емоциите се редуваха по физиономията му като по игрален автомат.

— Какво правиш тук? — попита той и погледна зад нея, сякаш се боеше, че Шанди може да се върне.

Люси влезе в мизерното му убежище, което познаваше по-добре, отколкото той си мислеше. Забеляза компютъра и флаш паметта, която още беше в него. Фалшивият ѝ айпод и слушалката бяха пъхнати в джоба на шлифера ѝ. Марино затвори вратата и застана пред нея, като се чувстваше все по-неудобно, докато тя се настани на карирания диван, който лъхаше на плесен.

— Разбрах, че си ни шпионирала с Шанди, докато бяхме в моргата, сякаш си проклет преследвач на терористи. — Той нападна пръв, навярно мислеше, че е дошла за това. — Не се ли научи да не ми въртиш такива номера?

Опитваше се глупаво да я спласи, макар много добре да знаеше, че никога не беше се страхувала от него, дори като дете. Дори когато

беше тийнейджърка и той ѝ се подиграваше, понякога доста остро, за това коя е и каква е.

— Вече го обсъдих с докторката — продължи Марино. — Няма какво повече да говорим, затова не започвай и ти.

— Само това ли направи? Разговаря с нея? — Люси се наведе, извади своя глок от кобура на глезена си и го насочи към лицето му. — Каж ми поне една причина да не те убия — произнесе тя без всякакво чувство.

Той не отговори.

— Само една причина — повтори Люси. — С Шанди току-що се карахте като куче и котка. Крясъците ѝ се чуваха чак на улицата.

Тя стана от дивана, приближи се до масата и отвори едно чекмедже. Извади револвера „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър, който бе видяла снощи, седна отново и прибра своя глок в кобура на глезена си. После насочи към Марино собствения му пистолет.

— Отпечатъците на Шанди са из цялата къща. Сигурно е пълна с нейната ДНК. Двамата се карате, тя те прострелва и отпрашва с мотора си. Каква патологично ревнива кучка!

Люси дръпна ударника на револвера. Марино не трепна. Сякаш не го беше грижа.

— Само една причина — повтори тя.

— Не знам такава — отвърна той. — Давай. Исках тя да го направи, но не пожела. — Говореше за Скарпета. — А трябваше. Тя не го направи, но ти давай. Пет пари не давам дали ще обвинят Шанди. Дори ще ти помогна. В спалнята ми има нейно бельо. Вземи нейна ДНК. Ако я намерят и по пистолета, друго не им трябва. Всички в бара знаят каква е. Питай Джес. Никой няма да се изненада.

После млъкна. За момент и двамата останаха неподвижни. Той стоеше пред вратата, отпуснал ръце. А Люси седеше на дивана, насочила револвера към главата му. Не ѝ беше нужно да се цели в гърдите му, които бяха по-голяма мишена. Той добре съзнаваше този факт. Тя отпусна пистолета.

— Седни — рече тя.

Марино седна на стола до компютъра.

— Трябваше да се досетя, че ще ти каже — промърмори той.

— Би трябвало да я познаваш по-добре. Не е казала нито дума на никого. Продължава да те защитава. Не е ли странно? — изтъкна

Люси. — Видя ли какво си направил на китките й?

Отговорът му беше внезапно зачервяване на кървясалите му очи. Люси никога не беше го виждала да плаче. Но продължи:

— Роуз е забелязала. Тя ми каза. Тази сутрин, когато бяхме в лабораторията, ги видях лично — охлузванията по китките на леля Кей. И както те попитах вече, какво ще направиш по въпроса?

Опита се да пропъди образите на онова, което си представяше, че е сторил на леля й. Мисълта, че той я е виждал и я е докосвал, караше Люси да се чувства много по-опетнена, отколкото ако самата тя беше жертвата. Гледаше огромните му длани и ръце, устата му, и се опитваше да пропъди от ума си представите за неговите действия.

— Стореното — сторено — каза той. — Просто е. Обещавам, че никога няма да й се наложи да бъде около мен. На никоя от вас. Или можеш да ме застреляш, както възнамеряваше, и да ти се размине, както винаги. Вече си го правила. Можеш да си позволиш всичко, което поискаш. Хайде. Ако някой друг й беше причинил същото, аз щях да го убия. Вече щеше да е мъртъв.

— Жалък страхливец. Поне й кажи, че съжаляваш, вместо да бягаш или да извършиш самоубийство като ме предизвикваш.

— Каква полза, ако се извиня? Всичко свърши. Затова разбирам всичко твърде късно. Никой не ми се обади, за да дойда в Хилтън Хед.

— Не се дръж като бебе. Леля Кей те помоли да посетиш Маделиза Дули. Не можех да повярвам. Още ми се повдига от това.

— Вече няма да ме моли за нищо. Не и след като ти дойде тук. Не искам никоя от вас да ме моли за нищо — отсече Марино. — Свършено е.

— Помниш ли какво направи?

Той не отговори. Помнеше.

— Кажи, че съжаляваш — рече тя. — Кажи й, че не си бил толкова пиян, та да не помниш какво си сторил. Кажи й, че помниш и че съжаляваш, че не можеш да поправиш нещата, но съжаляваш. Да видим какво ще направи. Няма да те застреля. Дори няма да те изгони. Тя е по-добър човек от мен. — Люси хвана револвера по-здраво. — Защо? Само ми обясни защо. И друг път си бил пиян в нейно присъствие. Бил си насаме с нея милион пъти, дори в хотелски стаи. Защо? Как можа?

Марино запали цигара, ръцете му трепереха силно.

— Заради всичко. Знам, че няма извинение. Бях полудял. Знам, че няма значение. Тя се върна с онзи пръстен и не знам.

— Напротив, знаеш.

— Не биваше да изпращам имейл на доктор Селф. Тя замъгли мозъка ми. После и Шанди. Лекарства. Пиене. Сякаш някакво чудовище се размърда в мен — каза горчиво Марино. — Не знам откъде дойде.

Отвратена, Люси стана и хвърли револвера на дивана. Заобиколи го и стигна до вратата.

— Чуй ме — спря я той. — Шанди ми намери това лекарство. Не съм първият, на когото го дава. Последният е имал ерекция в продължение на три дни. Тя смяташе, че е смешно.

— Какво лекарство? — Макар че Люси знаеше.

— Хормонален гел. От него полудяхах. Все едно исках да чукам всеки, да убия всеки. Нищо не й бе достатъчно. Никога не съм бил с толкова ненаситна жена.

Люси се облегна на вратата и скръсти ръце.

— Тестостерон, предписан от долнопробен проктолог в Шарлът. Марино изглеждаше изумен.

— Откъде?... — Лицето му потъмня. — Разбирам. Била си тук. Всичко ми е ясно.

— Кой е мръсникът с мотора, Марино? Кой е негодникът, когото за малко не си убил на паркинга на „Ритащият кон“? Онзи, който уж искал леля Кей да умре или да напусне града?

— Де да знаех.

— Мисля, че знаеш.

— Казвам ти истината, кълна се. Шанди сигурно го познава. Сигурно тя иска да прогони докторката от града. Проклета ревнива кучка.

— Или може би е доктор Селф.

— Да пукна, ако знам.

— Може би трябваше да проучиш своята проклета ревнива кучка — каза Люси. — Писането на имейли до доктор Селф, за да предизвикаш ревност у леля Кей, е било нещо като игра с огъня. Но предполагам, че си бил твърде зает да правиш тестостеронов секс и да изнасилваш леля ми.

— Не съм.

— Ти как го наричаш?

— Най-ужасната ми постъпка — отвърна Марино.

Люси не сваляше очи от неговите.

— А медальонът със сребърния долар, който носиш? Откъде го имаш?

— Знаеш откъде.

— Шанди казвала ли ти е, че къщата на богатия й картофен татко е била ограбена малко преди да се засели тук? Всъщност е била ограбена веднага след смъртта му. Имал е колекция от монети и пари в брой. Всичко е изчезнало. Полицайте подозирали, че е дело на вътрешен човек, но не могли да го докажат.

— Златната монета, която намери Бул — досети се Марино. — Тя никога не е споменавала за златна монета. Единствената монета, която аз съм виждал, е този сребърен долар. Откъде знаеш, че Бул не я е загубил? Той е човекът, намерил трупа на момчето, а по монетата има отпечатък на момчето, нали?

— Ами ако монетата е открадната от покойния баща на Шанди? — попита Люси. — Това какво ти говори?

— Тя не е убила момчето — каза Марино със сянка от съмнение. — Никога не е споменавала, че има деца. Ако монетата има нещо общо с нея, вероятно я е подарила на някого. Когато ми подари моята, се смееше, каза, че било като медал на куче, за да ми напомня, че аз съм един от нейните войници. Че й принадлежа. Не знаех, че говори буквално.

— Да взема нейна ДНК, е отлична идея — отбеляза Люси.

Марино стана и се отдалечи. Върна се с червени бикини, пъхна ги в хартиен плик от сандвич. Подаде ги на Люси.

— Малко е странно, че не знаеш къде живее тя — подхвърли Люси.

— Не знам нищо за нея. Това е проклетата истина — увери я Марино.

— Ще ти кажа точно къде живее. На същия този остров. Уютна малка къщичка на брега. Изглежда романтична. Забравих да ти кажа, когато я проверих, случайно забелязах, че там е паркиран един мотор. Стар и ръчно сглобен, с картонена регистрационна табела. Беше завит под навеса. Нямаше никой вкъщи.

— Не съм очаквал такова нещо. Преди не бях такъв.

— Той няма да се приближи отново до леля Кей. Погрижих се за него, защото ти нямам доверие, че ти ще го направиш. Моторът му е стар. Пълен боклук. Не мисля, че е безопасен.

Марино не смееше да я погледне.

— Преди не бях такъв — повтори той.

Тя отвори входната врата.

— Защо не се разкараш от живота ни? — каза тя от верандата под дъжда. — Вече пет пари не давам за теб.

Старата тухлена сграда гледаше Бентън с празни очи, много от прозорците ѝ бяха счупени. В изоставената фабрика за пури нямаше осветление. Паркингът пред нея беше съвсем тъмен.

Лаптопът беше на коленете му, когато той се включи в безжичната мрежа на пристанището и зачака в черния джип „Субару“ на Люси, кола, която обикновено не се свързваше със силите на реда. Периодично поглеждаше през предното стъкло. Дъждът бавно се стичаше по него, сякаш нощта плачеше. Той наблюдаваше телената ограда около безлюдната корабостроителница от другата страна на улицата, наблюдаваше силуетите на контейнерите, изоставени като катастрофирани вагони.

— Няма движение — съобщи той.

Гласът на Люси прозвуча в слушалката му.

— Стой и чакай колкото можеш.

Радиочестотата беше сигурна. Бентън не разбираше технологичните умения на Люси, а той не беше наивен. Знаеше само, че тя има начини да осигурява това и онова, да заглушава сигнали, а тя смяташе, че е страхотно да може да шпионира другите, докато те не могат да я шпионират. Бентън се надяваше, че е права. За това и за много други неща, включително за леля й. Когато помоли Люси да му изпрати самолета си, я предупреди, че не иска Скарпета да знае.

— Защо? — попита Люси.

— Защото сигурно ще се наложи да седя в паркирана кола цяла нощ и да наблюдавам проклетото пристанище — обясни той.

Щеше да стане още по-зле, ако Кей знаеше, че той е тук, само на няколко километра от дома ѝ. Можеше да поиска да бъде тук с него. На което Люси отвърна, че е луд. Скарпета никога нямаше да дебне на

пристанището с него. По нейните думи, това не беше работа за леля й. Кей не беше таен агент. Не обичаше особено оръжията, макар да умееше да си служи с тях, и предпочиташе да се грижи за жертвите и да остави на Люси и Бентън да се справят с останалото. Всъщност Люси искаше да каже, че седенето тук на пристанището можеше да бъде опасно, и тя не искаше Скарпета да го прави.

Странно, че Люси не спомена Марино. Че той можеше да помогне.

Бентън седеше в тъмното субару. Миришеше на ново — на кожа. Гледаше дъжда и през него отсрещната страна на улицата, и проверяваше лаптопа, за да се увери, че Пясъчния човек не се е включил незаконно в безжичната мрежа на пристанището, за да влезе в интернет. Но откъде щеше да го направи? Не от този паркинг. Нито от улицата, защото нямаше да посмее да спре колата си наскрел платното и просто да седи в нея, докато изпраща поредния дяволски имейл до дяволската доктор Селф, която сигурно вече се беше върнала в Ню Йорк в луксозния си апартамент край Сентръл Парк. Това беше нагло. Беше ужасно нечестно. Дори ако накрая Пясъчния човек бъдеше наказан за убийствата, доктор Селф със сигурност щеше да се отърве, а нейната вина за смъртта на жертвите беше равна на неговата, защото беше скрила информация, не беше я проверила, не я беше грижа. Бентън я мразеше. Искеше му се да не е така. Но я мразеше повече от всеки друг, когото бе мразил в живота си.

Дъждът шуртеше по покрива на джипа, мъглата забулваше далечните улични лампи и той не различаваше хоризонта от небето, нито дори очертанията на пристанището. Нищо не се виждаше в това ужасно време, докато накрая нещо помръдна. Бентън седеше съвсем неподвижно, а сърцето му биеше лудо. Една тъмна фигура бавно мина покрай оградата от другата страна на улицата.

— Забелязах движение — предаде той на Люси. — Някой включи ли се, защото не го виждам.

— Никой. — Гласът й прозвуча в слушалката му, и тя потвърди, че Пясъчния човек не се е включил в безжичната мрежа на пристанището. — Какво движение? — попита.

— При оградата. На три часа, сега не помръдва. Стои на три часа.

— Аз съм на десет минути. Дори по-малко.

— Излизам — каза Бентън, бавно отвори вратата на колата и вътрешната светлина угасна. Навън беше пълна тъмнина, а дъждът му се стори още по-силен.

Той бръкна в якето си и извади пистолета. Не затвори вратата докрай. Не издаде нито звук. Знаеше как да го прави, беше го правил повече пъти, отколкото искаше да помни. Движеше се като призрак, тъмен и безшумен, през локвите, през дъжда. На всяка втора стъпка спираше, за да се увери, че човекът от другата страна на улицата не го вижда. Какво правеше той? Просто стоеше там до оградата, без да мърда. Бентън се приближи, а фигурата все така не помръдваше. Бентън едва различаваше силуета през плътната водна стена и не чуваше нищо, освен шуртенето на дъжда.

— Добре ли си? — чу той гласа на Люси.

Не отговори. Спря зад един телефонен стълб и му замириса на креозот. Фигурата до оградата се премести наляво, към позиция един часа и започна да пресича улицата.

Люси попита:

— На десет четири ли си?

Бентън не отговори, а фигурата беше толкова близо, че той виждаше тъмната сянка на лице, ясното очертание на шапка, после ръце и крака, които се движеха. Бентън излезе зад стълба и насочи пистолета към него.

— Не мърдай — каза той тихо с тон, който не търпеше възражения. — Държа деветмилиметров, насочен към главата ти, затова да не си мръднал.

Мъжът, а Бентън беше уверен, че е мъж, се беше превърнал в статуя. Не издаваше нито звук.

— Излез на платното, но не към мен. Премести се наляво. Много бавно. Сега падни на колене и сложи ръцете на главата. — После се обърна към Люси. — Хванах го. Можеш да дойдеш.

Говореше така, сякаш тя бе съвсем близо.

— Дръж се. — Гласът й звучеше напрегнато. — Дръж се, идвам.

Той знаеше, че тя е далеч, твърде далеч, за да му помогне, ако възникнеше проблем.

Мъжът държеше ръцете на главата си и беше коленичил върху черния напукан мокър асфалт.

— Моля ви, не стреляйте — каза той.

— Кой си ти? — попита Бентън. — Каж ми кой си.
— Не стреляйте.
— Кой си ти? — повтори Бентън по-високо, за да надвика дъжда.
— Какво правиш тук? Каж ми кой си.
— Не стреляйте.
— По дяволите! Казвай кой си. Какво правиш на пристанището?
Не ме карай да те питам пак.
— Знам кой сте. Познах ви. Ръцете ми са на главата и няма
нужда да стреляте — каза гласът, докато дъждът плющеше, а Бентън
долови чуждестранен акцент. — Тук съм, за да заловя убиец, също
като вас. Прав ли съм, Бентън Уесли? Моля, приберете оръжието. Аз
съм Ото Пома. Тук съм по същата причина като вас. Капитан Ото
Пома. Моля ви, приберете пистолета.

*„Кръчмата на По“, на няколко минути с мотор от рибарската
хижа на Марино.*

Имаше нужда да пийне една-две бири.

Шосето беше мокро, черно и лъскаво, а вятърът носеше
миризмата на дъжда и уханието на морето и блатата. Той се
успокояваше, докато караше своя роудмастър през тъмната дъждовна
нощ, знаеше, че не бива да пие, но не знаеше как да се спре, пък и
какво значение имаше? Откакто се случи онова, той изпитваше
душевна болка, усещане за ужас. Звярът в него бе излязъл на
повърхността, чудовището се бе показало, а онова, от което се боеше
открай време, беше точно пред него.

Питър Роко Марино не беше почтен човек. Подобно на почти
всички престъпници, които беше залавял, той бе вярвал, че малко неща
в живота са по негова вина, че всъщност е добър, смел и
добронамерен, докато истината беше съвсем друга. Той беше себичен,
извратен и лош. Лош, лош, лош. Затова жена му го бе напуснала.
Затова кариерата му беше отишла по дяволите. Затова Люси го
мразеше. Затова беше провалил най-хубавото нещо, което бе имал.
Връзката му със Скарпета беше мъртва. Той я беше убил. Беше я
осквернил. Беше я предавал многократно заради нещо, което не
зависеше от нея. Никога не беше го пожелала, пък и защо? Не е била
привлечена от него. Но и как би могла? И затова той я наказва.

Мина на по-висока скорост и натисна газта на мотора. Караше твърде бързо, дъждът болезнено го пробощдаше по голата кожа, докато се носеше бързо към „ивицата“, както той наричаше заведенията на остров Съливан. Всички свободни места бяха заети от коли. Нямаше мотоциклети, само неговия, заради времето. Беше му студено, ръцете му бяха схванати. Изпитваше непоносима болка и срам, а наред с тях и отровен гняв. Разкопча безполезната каска, окачи я на кормилото и заключи мотора. Мокрите му кожени дрехи шумоляха, когато влезе в кръчмата с небоядисани износени дъски и с вентилатори по тавана, с рисунки на гарвани по стените и плакати на всички филми, създадени по произведения на Едгар Алън По. Барът беше препълнен, а сърцето му подскочи и запърха като стресната птица, когато забеляза Шанди между двама мъже, единият с кърпа на главата. Мъжът, когото Марино едва не беше убил онази вечер. Тя му говореше и притискаше тялото си към ръката му.

Марино стоеше до вратата, от него по издраскания под капеше дъждовна вода, наблюдаваше ги и се чудеше какво да прави, докато раните в него се подуваха, а сърцето му препускаше, сякаш коне галопираха по шията му. Шанди и мъжът с кърпата пиеха бира и малки текили, и замезваха с царевичен чипс и чили със сирене, същото каквото тя и Марино винаги поръчваха, когато идваха тук. Някога. В миналите дни. Свършено е с тях. Тази сутрин не беше използвал хормоналния гел. Беше го изхвърлил с нежелание, докато гнусното същество от мрака му шепнеше подигравателно. Не можеше да повярва, че Шанди е толкова безсрамна, та да идва тук с този мъж, а смисълът беше ясен. Тя го беше накарала да заплаши Скарпета. Колкото и да беше лоша Шанди, колкото и да беше лош той, колкото и да бяха лоши заедно, Марино беше по-лош.

Онова, което те се опитваха да ѝ причинят, не можеше да се сравни с причиненото от него.

Той се приближи към бара, без да поглежда към тях, преструваше се, че не ги вижда, като се питаше защо не бе забелязал беembeeto на Шанди. Сигурно беше паркирала в странична уличка, винаги се боеше някой да не удари някоя от вратите. Запита се къде е моторът на мъжа с кърпата на главата и си спомни какво бе казала Люси за него. Че изглеждаше опасен. Тя бе направила нещо. Навярно скоро щеше да направи нещо и на мотора на Марино.

— Какво обичаш, скъпи? Къде се загуби? — Барманката изглеждаше петнайсетгодишна. Напоследък всички млади хора изглеждаха на толкова за Марино.

Беше тъй потиснат и разсеян, че не помнеше името ѝ. Мислеше, че е Шели, но се боеше да го каже. Може би беше Кели.

— „Будвайзер“ светла. — Наведе се към нея. — Не поглеждай. Кой е онзи тип там с Шанди?

— Идвали са тук и преди.

— Откога? — попита Марино, когато тя плъзна към него халба бира, а той ѝ подаде петачка.

— Две на цената на едно. Значи ще пиеш още една, скъпи. Боже! От време на време, откакто работя тук, скъпи. От миналата година, предполагам. Между нас казано, и двамата не ми харесват. Не ме питай за името му. Не го знам. Но той не е единственият, с когото тя идва. Мисля, че е омъжена.

— Сериозно?

— Надявам се, че си се разделил с нея. Завинаги.

— Приключих с нея — подчерта Марино и отпи от бирата си. — Не беше сериозно.

— Ще ти докара само неприятности — каза Шели или Кели.

Той усети погледа на Шанди. Беше спряла да говори с мъжа с кърпата, и сега Марино се запита дали не беше правила секс и с него през цялото време. Питаше се за откраднатите монети и откъде тя вземаше парите си. Може би баща ѝ не беше ѝ оставил нищо и тя се издържаше с кражби. Марино се чудеше за много неща и му се искаше да си бе задал тези въпроси по-рано. Шанди го гледаше как надига пенливата халба и отпива. Искрящите ѝ от гняв очи изглеждаха безумни. За миг му хрумна да отиде до мястото ѝ, но не можа да се насили да го направи.

Знаеше, че те няма да му кажат нищо. Беше сигурен, че ще му се присмеят. Шанди побутна с лакът мъжа с кърпата. Той изгледа Марино и се ухили самодоволно. Сигурно си мислеше, че е много забавно да седи там, да опипва Шанди със съзнанието, че тя никога не е била жената на Марино. С кого ли още спеше тази кучка?

Марино дръпна верижката със сребърния долар и я пусна в бирата си. Тя цопна в халбата и потъна на дъното. Той плъзна халбата през бара и тя спря почти пред тях, а той излезе с надеждата, че ще го

последват. Дъждът беше спрял и от паважа под уличните лампи се вдигаше пара. Седна на мократа седалка на мотоциклета и зачака появата им. Гледаше входната врата на „Кръчмата на По“, чакаше и се надяваше. Може би щеше да започне бой. Може би те щяха да го довършат. Искаше сърцето му да не бие така бързо и гърдите да престанат да го болят. Може би щеше да получи инфаркт. Сърцето му трябваше да го предаде, защото беше лош. Той чакаше, загледан във вратата, гледаше хората от другата страна на осветените прозорци, всички бяха щастливи, с изключение на него. Докато чакаше, запали цигара и продължи да седи върху мокрия мотоциклет в мокрите си кожени дрехи, пушеше и чакаше.

Беше такова нищожество, че дори вече не успяваше да разгневи хората. Не можеше да накара никого да се сбие с него. Беше такова нищожество, че седеше тук навън в дъждовния мрак, пушеше и гледаше към вратата с надеждата, че Шанди или мъжът с кърпата, или и двамата ще излязат и ще го накарат да почувства, че у него още е останало нещо смислено. Но вратата не се отваряше. Не ги беше грижа. Не се страхуваха. Смятаха Марино за посмешище. Той чакаше и пушеше. Отключи мотоциклета и запали двигателя.

Даде пълна газ и със свирене на гуми бързо потегли. Заряза мотоциклета пред къщата си, като остави ключа в стартера, защото возилото нямаше да му трябва повече. Там, където отиваше, вече нямаше да кара мотоциклет. Вървеше бързо, но не така бързо, както препускаше сърцето му, и в тъмното изкачи стъпалата до своя кей и си спомни как Шанди се подиграваше на стария му паянтов кей, казваше, че е дълъг, кльоцав и изкривен като древно насекомо. Тогава бе помислил, че е забавна и умее да си служи с думите, щом го каза първия път, когато я доведе тук и се любиха цяла нощ. Преди десет дни. Толкова беше продължило всичко. Трябваше да се сети, че му е заложила капан, че не е съвпадение, че започна да флиртува с него вечерта на същия ден, когато бе намерено мъртвото момче. Може би бе искала да използва Марино, за да получи информация. Той ѝ бе позволил. И всичко това заради един пръстен. Докторката бе получила пръстен, а Марино си бе изгубил ума. Големите му ботуши трополяха шумно по кея, а износените дъски се тресяха под тежестта му, докато папатаците кръжаха около главата му като в анимационен филм.

На края на кея той спря, като дишаше тежко, изяждан жив от милиони невидими зъби, очите му се напълниха със сълзи, а гърдите му се издуваха бързо. Беше виждал да се издуват така гърдите на човек, веднага след като е получил смъртоносна инжекция, точно преди лицето му да стане тъмносиньо и да умре. Беше толкова тъмно и облачно, че водата и небето се сливаха, под него потропваха буферите, а вълните тихо се плискаха около колоните на кея.

Той извика нещо с глас, който сякаш не идваше от него, и метна мобилния си телефон и слушалката колкото можеше по-силно. Запрати ги толкова далеч, че не чу падането им.

19.

Комплекс за национална сигурност Y-12. Скарпета спря взетата под наем кола на един контролно-пропускателен пункт между бронирани бетонни стени и огради с бодлива тел.

Тя смъкна прозореца за втори път през последните пет минути и подаде значката си. Пазачът влезе в будката, за да се обади по телефона, докато друг пазач претърси багажника на червения „Додж Стрейтс“, който Скарпета с неудоволствие откри да я чака в Херц, когато преди час беше кацнала в Ноксвил. Беше поискала джип. Не караше червени коли. Дори не носеше червени дрехи. Пазачите изглеждаха по-бдителни, отколкото в миналото, сякаш колата ги правеше предпазливи, а те и без това бяха такива. Y-12 имаше най-големият запас от обогатен уран в страната. Охраната беше непоклатима, а Скарпета никога не тормозеше учените тук, освен ако нямаше специална нужда, достигнала, както тя се изразяваше, критична маса.

В задната част на колата беше опакованият в кафява хартия прозорец от пералното помещение на Лидия Уебстър и малка кутия, съдържаща златната монета, по която имаше отпечатък на неизвестното малко момче. В далечните райони на комплекса бе разположена червена тухлена лаборатория, която приличаше на всички останали, но в нея държаха най-големия сканиращ електронен микроскоп на планетата.

— Може да паркирате ето там — посочи пазачът. — Той идва да ви вземе. Ще карате след него.

Скарпета продължи напред и паркира в очакване на черния шевролет, управляван от доктор Франц, директора на лабораторията. Винаги караше след него в комплекса. Колкото и пъти да беше идвала тук, не само че не можеше да намери пътя, но дори не смееше да опита. Да се загубиш в комплекс, който произвежда ядрени оръжия, беше недопустимо. Шевролетът се приближи и обърна, а доктор Франц ѝ махна от прозореца и ѝ направи знак да тръгва. Тя го

последва покрай безлични сгради с безлични имена, после теренът драматично се промени, минаваха през гори и широки поляни и накрая стигнаха до едноетажните лаборатории, известни като „Технология 2020“. Обстановката беше измамно пасторална. Скарпета и доктор Франц излязоха от колите си. Тя извади опакования в кафява хартия прозорец от задната седалка, където беше закрепен с предпазния колан.

— Какви забавни неща ни носиш? — попита той. — Миналия път беше цяла врата.

— И намерихме отпечатък от обувка, нали? Никой не очакваше да е там.

— Винаги се намира по нещо. — Това беше мотото на доктор Франц.

Беше горе-долу на нейна възраст, облечен в поло и широки джинси. Не отговаряше на общоприетата представа за ядрен инженер-металург, който обича да прекарва времето си, като увеличава натрошена част от инструмент, паяжинни мрежи или парчета и части от космическа совалка или подводница. Тя го последва във вътрешността на сградата, която приличаше на нормална лаборатория, ако не беше масивната метална камера, поддържана от четири колони с диаметъра на дървета. Големият сканиращ електронен микроскоп тежеше десет тона и за инсталирането му беше нужен четиридесеттонен високоповдигач. С прости думи, той беше най-големият микроскоп на земята и първоначалното му предназначение не беше изследването на улики, а анализ на недостатъците на материали, като например металите, използвани за оръжия. Но технологията си е технология, колкото до Скарпета, тя редовно се възползваше от модерните уреди, които предлагаше комплекс Y-12.

Доктор Франк разопакова прозореца. Постави него и монетата върху стоманена въртяща се поставка, дебела осем сантиметра, и започна да наглася електронното оръдие с размера на малка ракета и скритите зад него детектори, като ги навеждаше възможно най-ниско към подозрителните части с пясък, лепило и счупено стъкло. С дистанционно управление на осите той плъзгаше и накланяше. Чуваше се бръмчене и щракане. Стопираше движението точно навреме, за да попречи на ценните части да се ударят в мострите или една в друга, или да паднат от ръба. Затвори вратата, за да вакуумира камерата до

десет на минус шеста степен. После щеше да запълни междинното пространство до десет на минус втора и вратата нямаше да може да се отвори, колкото и да се опитваш, обясни той. Демонстрира ѝ го. Всъщност бяха създали условията на открития космос. Без влага, без кислород, само молекулите на престъплението.

Чуваше се звукът на вакуумните помпи, миришеше на електричество и стаята започна да се загрева. Скарпета и доктор Франц излязоха, като затвориха външната врата, върнаха се в лабораторията, а колоната от червени, жълти, зелени и бели светлинни им напомняше, че в камерата няма човек, защото това би означавало почти незабавна смърт. Би било като разходка в космоса без скафандър, обясни доктор Франц.

Той седна пред една компютърна конзола с множество големи плоски видеоекрани и се обърна към Скарпета:

— Да видим сега. Какво увеличение? Можем да стигнем до двеста хиляди. — Можеха, но той се шегуваше.

— И една песъчинка ще изглежда колкото планета и може би ще открием дребни хора, които живеят на нея — засмя се тя.

— Точно това си мислех. — Доктор Франц преглеждаше многобройните менюта.

Скарпета седеше до него и шумът на големите, вакуумни помпи ѝ напомни за звука на ядрено-магнитен скенер. После турбопомпата се задейства, след което настъпи тишина, нарушавана на равни интервали, когато сушилнята изпускаше въздуха с големи тежки въздишки, сякаш въздишаше кит. Изчакаха малко, и когато получиха зелен сигнал, започнаха да гледат това, което виждаше инструментът, когато електронният лъч попадеше върху част от прозоречното стъкло.

— Пясък — каза доктор Франц. — И какво още, по дяволите?

Смесени с различните по форма и размер песъчинки, които приличаха на каменни отломки, имаше сферички с кратери, прилични на микроскопични метеорити и луни. Химичният анализ потвърди наличието на барий, антимон и олово, освен силициевия диоксид на пясъка.

— В този случай имало ли е стрелба? — попита доктор Франц.

— Поне аз не знам — отвърна Скарпета и добави: — Също като в Рим.

— Може да е свързано със средата или професията — предположи той. — Най-много, разбира се, е силицият. Има следи от калий, натрий, калций, и не знам защо, но има и алуминий. Ще изолирам фона, който е стъкло. — Сега той говореше на себе си.

— Това прилича, много прилича на намереното в Рим — повтори Скарпета. — Пясъкът в очните кухни на Дрю Мартин. Същият е и се повтарям, защото почти не мога да повярвам. Със сигурност не разбирам. Прилича на следи от барут. А тези по-тъмни зони тук? — посочи тя. — Тези слоеве?

— Лепило — отвърна той. — Смея да твърдя, че пясъкът не е от там — от Рим и околностите му. Ами пясъкът в случая на Дрю Мартин? Понеже липсва базалт, нищо, което да показва вулканична активност, характерна за тази област. Значи е донесъл свой пясък със себе си в Рим?

— Знам, че никога не са смятали пясъка за местен. Поне не от близките плажове на Остия. Но не проумявам какво е направил. Може би пясъкът е символичен, има смисъл. Но съм гледала пясък през микроскоп, гледала съм и пръст. А такова нещо не съм виждала.

Доктор Франц нагласи допълнително контраста и мащаба. После отбеляза:

— А сега става още по-странно.

— Може би епителни клетки. Кожа? — Тя внимателно разглеждаше екрана. — За това не се споменава в случая на Дрю Мартин. Трябва да се обадя на капитан Пома. Всичко зависи от това кое са сметнали за важно. Или какво са забелязали. Колкото и добре да е оборудвана полицейската лаборатория, едва ли са разполагали с толкова качествени инструменти, нито с такова нещо. — Тя говореше за микроскопа.

— Надявам се, че не са използвали масспектрометрия и не са разтворили цялата мостра в киселина. Иначе няма да има какво да се изследва повторно.

— Не са — успокой го тя. — Рентгенов анализ, раманова спектроскопия. Кожните клетки би трябвало още да са в тамошния пясък, но както казах, не съм сигурна. В доклада не пишеше нищо. Никой не го е споменал. Трябва да се обадя на капитан Пома.

— Там вече е седем вечерта.

— Той е тук. В Чарлстън.

— Сега съм още по-объркан. Нали по-рано ми каза, че работи към карабинерите. Не е от чарлстънската полиция.

— Появи се доста неочаквано. Снощи в Чарлстън. Не ме питай. По-объркана съм от теб.

Тя още беше засегната. Не беше приятно изненадана, когато предната вечер Бентън се появи в дома ѝ заедно с капитан Пома. За миг онемя от учудване, а след като пиха кафе и хапнаха супа, двамата си тръгнаха пак така внезапно, както бяха дошли. Оттогава не беше виждала Бентън, беше нещастна и огорчена, и не беше сигурна какво да му каже, когато го види — когато и да стане това. Преди да долети тук тази сутрин, се чудеше дали да не свали пръстена.

— ДНК — каза доктор Франц. — Значи не бива да го повреждаме с белина. Но сигналът ще е по-добър, ако можем да се отървем от остатъците от кожа и мазнините. Ако изобщо са такива.

Все едно гледаш групичка звезди. Приличат ли на животни, или на Голямата мечка? Луната има ли лице? Какво виждаше тя всъщност? Скарпета прогони Бентън от мислите си, за да се концентрира.

— Без белина, и за да сме сигурни, непременно трябва да опитаме ДНК — настоя тя. — Макар епителните клетки да са нещо обичайно при следите от барут, налице са само когато заподозреният е пипал двустранно тиксо. Затова не е логично това, което виждаме, да е кожа, освен ако кожните клетки не са прехвърлени от ръцете на убиеца. Или клетките вече са били по стъклото на прозореца. Но това последното не е вероятно, защото стъклото беше почистено, старателно избърсано, по него са останали памучни влакна. Вероятно от мръсната тениска, която намерих в кошата за пране. Но какво означава това? Всъщност не много. Пералното помещение би трябвало да е пълно с микроскопични влакна.

— При това увеличение всичко ти изглежда в изобилие. — Доктор Франц щракна с мишката, манипулираше и репозиционираше, и електронният лъч стигна до частта счупено стъкло.

Под полиуретановата пяна, която бе прозрачна и засъхнала, пукнатините приличаха на каньони. Замъглените белезникави форми можеше да са още епителни клетки, а линиите и порите бяха отпечатък от някоя част на тялото, ударила се в стъклото. Имаше и части от косми.

— Някой се е блъснал в него или го е ударил? — каза доктор Франц. — Сигурно така се е случило?

— Не е с длан, нито с ходило — посочи Скарпета. — Няма следи от отпечатъци. — Тя не можеше да спре да мисли за Рим. След малко продължи: — Вместо следите от барут да са прехвърлени от нечий ръце, може да са били в пясъка.

— Тоест преди да го е докоснал?

— Може би. Дрю Мартин не беше простреляна. Знаем го със сигурност. И все пак в пясъка в очните ѝ кухини имаше следи от барий, антимон и олово. — Тя си припомни подробностите, опитвайки се да обобщи. — Напълнил е очните кухини с пясък, после е залепил клепачите. Така че онова, което прилича на следи от барут, може да е било на ръцете му и да е прехвърлено по пясъка, защото той със сигурност го е докосвал. Ами ако следите от барут са там, защото вече са били в пясъка?

— За първи път чувам някой да прави такова нещо. В какъв свят живеем?

— Надявам се, никога вече да не чуем, че някой е сторил подобно нещо. И аз си задавам същия въпрос през целия си живот — въздъхна тя.

— Нищо не подсказва, че вече не е бил там — изтъкна д-р Франц. — С други думи, в този случай — той посочи образите на екрана — пясъкът ли е по лепилото, или лепилото по пясъка? И пясъкът ли е бил по ръцете му, или ръцете му са били в пясъка? Лепилото в Рим. Ти каза, че не са използвали масспектрометрия. Анализирали ли са го с трансформация на Фурие?

— Не вярвам. Лепилото е цианоакрилат. Поне аз мисля така — каза тя. — Ако може, да опитаме трансформация на Фурие тук и да видим какъв молекулярен отпечатък ще получим.

— Добре.

— От лепилото по прозореца и също от лепилото по монетата?

— Разбира се.

Инфрочервената спектроскопия с трансформация на Фурие е проста процедура, отколкото предполага името ѝ. Химичните връзки на дадена молекула поглъщат светлинните вълни и произвеждат аотиран спектър, който е уникален като човешки отпечатък от пръст. На пръв поглед онова, което намериха, не ги изненада. Спектърът беше

еднакъв за лепилото, използвано на прозореца, и лепилото по монетата. И двете бяха цианоакрилат, но не този, който познаваха Скарпета и доктор Франц. Молекулярната структура не беше етилцианоакрилат като в обикновеното суперлепило. Беше нещо друго.

— Двеоктилцианоакрилат — заключи доктор Франц. Ставаше късно. Вече беше два и половина. — Нямам представа какво е, освен че очевидно е лепило. А лепилото в Рим? Същата молекулярна структура ли има?

— Не съм сигурна, че някой е попитал — отвърна тя.

Уличните лампи нежно осветяваха историческите сгради и бялата кула на „Сейнт Майкъл“, която сочеше към луната.

От разкошната си стая доктор Селф не можеше да различи пристанището и океана от небето, защото нямаше звезди. Дъждът беше спрял, но не за дълго.

— Обичам ананасовия фонтан, макар да не се вижда оттук. — Тя говореше на светлините на града зад прозореца, защото ѝ беше по-приятно, отколкото да говори на Шанди. — Чак там долу, в шадравана отвъд пазара. Малките деца от низшите класи газят в него през лятото. Бих казала, че ако имаш един от тези скъпи апартаменти, шумът доста ще разваля настроението ти. Слушай, чувам хеликоптер. Ти чуваш ли го? — попита доктор Селф. — Бреговата охрана. И онези големи самолети на военновъздушните сили. Приличат на летящи бойни кораби, прелитат над главата ти през няколко минути. Но ти знаеш за големите самолети, само пилеят парите на данъкоплатците и за какво?

— Ако подозирах, че ще престанеш да ми плащаш, изобщо нямаше да ти кажа — каза Шанди, седнала до прозореца, но без да проявява интерес към гледката.

— Срещу повече пари, повече смърт — отсъди доктор Селф. — Знаем какво става, когато тези момчета и момичета се приберат у дома. Знаем го твърде добре, нали, Шанди?

— Дай ми онова, за което се договорихме, и може да те оставя на мира. Искам само онова, което искат всички. Няма нищо лошо. Пет пари не давам за Ирак — каза Шанди. — Не ми е приятно да седя тук с часове и да говоря за политика с теб. Ако искаш да чуеш истински разговор за политика, ела да повисиш в бара. — Тя се засмя не особено

любезно. — Това се казва идея, ти в бара. Пияна като свиня. — Тя раздрънка ледчетата в питието си. — Жителка на горските пущинаци.

— Това е твоята представа за купон.

— Защото мразим арабите и педалите, не вярваме в изхвърлянето на бебета в тоалетните или в продаването им на части за медицински цели. Обичаме ябълков пай, пилешки крилца, будвайзер и Исус. О, да — и чуването. Дай ми това, за което съм дошла, и ще млъкна и ще си тръгна.

— Като психиатър винаги съм казвала: познай себе си. Но не и на теб, скъпа. Препоръчвам ти да се постараяш изобщо да не опознаваш себе си.

— Едно нещо е сигурно — отвърна Шанди хапливо. — Марино несъмнено те прежали, когато започна да чука мен.

— Направи точно това, което очаквах. Мислеше с погрешната глава — отбеляза доктор Селф.

— Може да си богата и известна като Опра, но всичката власт и слава на света не могат да възбудят един мъж така, както го правя аз. Аз съм млада и сладка, знам какво искат и никога не се уморявам. Мога да ги накарам да издържат много по-дълго, отколкото са си мечтали — заяви Шанди.

— За секс ли говориш или за дербито в Кентъки^[1]?

— Говоря за това, че си стара — подсмихна се Шанди.

— Може би трябва да те поканя в предаването си. Какви прекрасни въпроси бих ти задала. Какво виждат мъжете в теб? Каква вълшебна миризма изпускаш, за да ги караш да те следват неотлъчно, както те следва собственият ти закръглен задник? Ще те покажем точно каквато си сега, в черни кожени панталони, прилепнали като люспа на слива, и дънково яке без нищо отдолу. Разбира се, с ботуши. И най-важното — кърпа за глава, която изглежда така, сякаш е запалена. Мърлява, меко казано, но принадлежала на бедния ти приятел, който току-що е преживял ужасна катастрофа. Зрителите ми ще сметнат за трогателно, че носиш кърпата му около шията си и твърдиш, че няма да я свалиш, докато той не се оправи. Не ми е приятно да ти кажа, че когато една глава е строшена като яйце и мозъкът се е пръснал по паважа, положението е доста сериозно.

Шанди отпи.

— Предполагам, че за един час — и не си въобразявай, че ще ти посветя цяло предаване, само част от него — ще решим, че си съблазнителна и хубава, че притежаваш гъвкавост и прелъстителност, които не могат да се отрекат — продължи доктор Селф. — Съгласна съм, че засега можеш да удовлетворяваш ниските си страсти, но когато станеш толкова стара, колкото си мислиш, че съм аз, гравитацията ще те направи честна. Както често казвам в предаването си, гравитацията ще те пипне. В живота най-често е падането. Не стоенето или летенето, дори не и седящото положение. А ти ще се строполиш здравата като Марино. Когато те накарах да го издириш, след като бе достатъчно глупав, за да издири мен, потенциалното му падение изглеждаше минимално. Накарах те да му причиниш възможно най-големи неприятности, скъпа. Но колко ниско изобщо може да падне Марино, след като по принцип никога не е бил особено извисен?

— Дай ми парите — каза Шанди. — Или може би аз трябва да ти платя, за да не се налага да те слушам. Нищо чудно, че твоят...

— Не го казвай — сопна ѝ се доктор Селф, но с усмивка. — Разбрахме се кого да не обсъждаме и кои имена никога да не споменаваме. За твое добро е. Не забравяй тази част от уговорката. Имаш много повече поводи за тревога от мен.

— Би трябвало да си доволна — подхвърли Шанди. — Истината е, че ти направих услуга, защото вече няма да ти се налага да си имаш работа с мен, а вероятно ме харесваш колкото доктор Фил.

— Той е участвал в предаването ми.

— Ще ми вземеш ли автограф от него?

— Не съм доволна — подчерта доктор Селф. — Иска ми се никога да не беше се обаждала с противната новина, за да ти платя и да ти помогна да избегнеш затвора. Ти си умно момиче. Не ми е изгодно да си в затвора.

— Съжалявам, че се обадох. Не знаех, че ще спреш чековете, защото...

— Защото какво? За какво да ти плащам? Онова, за което ти плащах, вече няма нужда от подкрепата ми.

— Не биваше да ти казвам. Но винаги си твърдяла, че трябва да бъда честна.

— Ако съм го казала, съм пропиляла думите си — поклати глава доктор Селф.

— А ти се питаш...

— Питам се защо искаш да ме ядосаш, като нарушаваш нашето правило. Има някои теми, които не обсъждаме.

— Мога да обсъждам Марино. И съм го правила. — Шанди се ухили самодоволно. — Казах ли ти? Още иска да чука Голямата шефка. Това би трябвало да те притеснява, понеже двете сте на една възраст.

Шанди нагъваше ордьоврите сякаш бяха пилешки крилца.

— Може би би те изчукал, ако го помолиш много любезно. Но нея би предпочел дори пред мен, ако имаше избор. Представяш ли си? — възмути се тя.

Ако бърбънът беше въздух, в стаята нямаше да остане нищо за дишане. Шанди награби толкова много в клубната приемна, че се наложи да помоли портиера за табла, докато доктор Селф си направи чаша горещ чай от лайка и извърна поглед.

— Сигурно е много специална — продължи Шанди. — Нищо чудно, че я мразиш толкова.

Това беше метафора. Всичко, което представляваше Шанди, караше доктор Селф да се обръща на другата страна и тя бе извърщала поглед толкова дълго, че не бе видяла приближаващия сблъсък.

— Ето какво ще направим — поде доктор Селф. — Ще напуснеш онова красиво малко градче и няма да се връщаш. Знам, че ще ти липсва къщата на плажа, но тъй като само от любезност я наричам твоя, предполагам, че бързо ще я прежалиш. Преди да си събереш багажа, ще я оголиш до кокал. Помниш ли историите за апартамента на принцеса Даяна? Какво стана с него след смъртта ѝ? Килимите и тапетите бяха свалени, дори електрическите крушки бяха махнати. Колата ѝ беше размазана до неузнаваемост.

— Никой няма да докосне моето беемве, нито мотора ми.

— Започваш още тази вечер. Търкай, боядисвай, използвай белина. Изгори някои вещи, не ми пука. Не бива да остане нито капка кръв, семенна течност или слюнка, никакви дрехи, нито един косъм, влакно или троха храна. Трябва да се върнеш в Шарлът, където ти е мястото. Ходи на църква, посещавай някой спортен клуб и се прекланяй пред бога на парите. Покойният ти баща е бил по-мъдър от мен. Не ти е оставил нищо, затова аз трябва да ти оставя нещо. Имам го в джоба си. Тогава ще се отърва от теб.

— Нали каза, че трябва да живея в Чарлстън, за да мога...

— А сега имам привилегията да променя решението си.

— Не можеш да ме принудиш да правя каквото и да е. Пет пари не давам коя си и ми писна да ми нареждаш какво да говоря или да не говоря.

— Аз съм, която съм, и мога да те принудя да правиш каквото поискам — изтъкна доктор Селф. — Сега моментът е подходящ да бъдеш мила с мен. Помоли ме за помощ и аз дойдох. Току-що ти казах какво да правиш, за да изкупиш греховете си. Трябва да кажеш „Благодаря“ и „Твоите желания са заповед за мен“ и аз никога няма да направя нищо, за да те разстроя или да ти причиня неудобство.

— Тогава ми го дай. Свърши ми бърбънът и съм бясна. Заради теб се чувствам по-луда от плъх в кенеф.

— Не бързай толкова. Още не сме приключили разговора си. Какво направи с Марино?

— Напълно откачи.

— Значи все пак си успяла. Белетристиката е най-добрият факт, а журналистиката е по-истинска от истината. Изключението е войната, тъй като литературата ни въвлече в нея. И тя доведе до твоята постъпка, онова зверско ужасно нещо, което направи. Невероятно е, като си помислиш — въздъхна доктор Селф. — Ти седиш тук в тази минута и на този стол заради Джордж Уокър Буш. Аз също седя тук заради него. Да ти бъда публика, е под достойнството ми и сега наистина за последен път ти се притичвам на помощ.

— Ще ми трябва друга къща. Не мога да се преместя в друг град и да нямам къща — каза Шанди.

— Не съм сигурна дали някога ще преглътна иронията. Помолих те да се позабавляваш с Марино, защото исках да се позабавлявам с Голямата шефка, както я наричаш. Не съм искала останалото. Не съм знаела за останалото. Е, вече го знам. Много малко хора ме превъзхождат и никой, когото познавам, не е по-некадърен от теб. Преди да си събереш багажа, да почистиш и да отидеш там, където ходят хората като теб, един последен въпрос. Поне за един момент не изпита ли угризения? Не говорим за слаб контрол над импулсите, скъпа. Не и когато нещо толкова гнусно е продължавало до безкрай. Как си го гледала ден след ден? Аз дори не мога да погледна малтретирано куче.

— Просто ми дай онова, за което дойдох, става ли? — прекъсна я Шанди. — Марино го няма. — Този път се въздържа да каже, че е откачил. — Направих каквото ми каза...

— Не съм ти казала да направиш нещото, което ме принуди да дойда в Чарлстън, докато си имам далеч по-приятни занимания. И няма да си тръгна, докато не се убедя, че и ти се махаш.

— Длъжница си ми.

— Да направим ли сметка какво си ми струвала през годините?

— Да, длъжница си ми, защото не исках да го задържа, а ти ме принуди. Омръзна ми да живея миналото ти. Да върша гадости, защото това те кара да се чувстваш по-добре заради собствените ти гадости. Можеше да ме отървеш от него по всяко време, но и ти не го искаше. Точно това трябваше най-после да разбере. Ти също не го искаше. Тогава защо трябваше аз да страдам?

— Съзнаваш ли, че този прекрасен хотел е на улица „Мийтинг“ и че ако апартаментът ми гледаше на север, щяхме да виждаме моргата?

— Тя е същинска нацистка и съм почти сигурна, че той я е изучава, не просто е искал, а наистина го е направил. Излъга ме, за да прекара нощта в къщата ѝ. Сега как се чувстваш? Сигурно наистина е много специална. Толкова е лапнал по нея, че беше готов да вие като куче или да използва кучешка тоалетна, ако тя поиска. Длъжница си ми, задето се наложи да се примирявам с всичко това. Нямах да се случи, ако не беше извъртяла един от своите номера и не беше казала: „Шанди? Има един голям тъп полицай, направи ми една услуга“.

— Ти сама си направи услуга. Получи информация, която не знаех, че ти трябва — каза доктор Селф. — Затова ти отправих предложение, но ти определено не го прие заради мен. Беше възможност за теб. Винаги си била много умела в използването на възможностите. Всъщност бих те нарекла гениална в това отношение. А сега това чудесно разкритие. Може би то е моята награда за всички пари, които пръснах по теб. Тя е изневерила? Доктор Кей Скарпета е изневерила? Питам се дали годеникът ѝ знае.

— Ами аз? Онзи мръсник изневери на мен. Никой не ми го е причинявал. Мога да имам всеки мъж, а онзи дебелак ми изневери.

— Ето какво ще направиш. — Доктор Селф извади един плик от джоба на червения си копринен халат. — Ще кажеш на Бентън Уесли.

— Бива си те.

— Редно е той да научи. Ето ти чека. Но да не забравя... — Тя дръпна плика.

— За пореден път ли ще си играеш с мен?

— Не е игра, скъпа. Случайно имам имейл адреса на Бентън — каза доктор Селф. — Лаптопът ми е на бюрото.

Заседателната зала на Скарпета.

— Нищо необичайно — съобщи Люси. — Изглеждаше по същия начин.

— Същия? — попита Бентън. — Същия като какво?

Четиримата се бяха събрали около малка масичка в бившия слугински апартамент, някога обитаван от млада жена на име Мери, освободена робиня, която отказала да напусне семейството след войната. Скарпета си беше дала труда да проучи историята на своята къща. В този момент ѝ се искаше да не беше я купувала.

— Пак ще попитам — обади се капитан Пома. — Имало ли е трудности с него? Може би проблем в работата му?

— Кога не е имал проблем с която и да е работа? — каза Люси.

Никой не знаеше къде е Марино. Скарпета му беше звъняла десетина пъти, може би и повече, но той не беше отговорил. На път за насам Люси се бе отбила в къщата му. Мотоциклетът му бе паркиран пред нея, но пикапът му го нямаше. Не отворил вратата. Няма го. Тя каза, че надзърнала през прозореца, но Скарпета знаеше, че не е така. Познаваше Люси.

— Да, бих казала — намеси се Скарпета. — Бих казала, бе беше нещастен. Липсваше му Флорида и съжаляваше, че се е преселил тук. Явно не му е било приятно да работи за мен. Сега не е моментът да мислим за мъките и страданията на Марино.

Тя усещаше погледа на Бентън. Водеше си бележки в една тетрадка и ги сравняваше с други, по-стари бележки. Проверяваше предварителния доклад от лабораторията, макар да знаеше какво гласи.

— Не се е преместил — отбеляза Люси. — Ако все пак го е сторил, е оставил всичките си вещи.

— И видяхте всичко това през прозореца? — поинтересува се капитан Пома, който проявяваше любопитство спрямо Люси.

Наблюдаваше я откакто се бяха събрали в стаята. Тя явно го забавляваше, а нейната реакция беше да го пренебрегва. Гледаше Скарпета по същия начин, както я беше гледал в Рим.

— Явно доста сте видели през прозореца — каза той загледан в Скарпета, макар да говореше на Люси.

— И в пощата си не е влизал — додаде Люси. — Сигурно подозира, че я следя. Няма кореспонденция между него и доктор Селф.

— С други думи — заключи Скарпета, — изчезнал е от полезрението ни. Напълно.

Тя стана и дръпна щорите, защото беше тъмно. Пак валеше, и то още откакто Люси я беше взела от Ноксвил. По пътя планините изобщо не се виждаха, защото беше много мъгливо. Налагаше се Люси да сменя посоката, когато можеше, да лети много бавно, да следва теченията на реки или да намира по-ниски възвишения. Беше късмет, или може би Божия милост, че не катастрофираха. Търсенето беше прекратено, с изключение на наземните операции. Лидия Уебстър не беше открита жива или мъртва. Никой не беше виждал кадилака ѝ.

— Да организираме мислите си — предложи Скарпета, защото не искаше да говори за Марино. Страхуваше се, че Бентън ще усети как се чувства.

Виновна, ядосана и все по-уплашена. Изглежда, Марино този път бе решил да изчезне. Беше се качил в пикапа си и бе потеглил без предупреждение, без никакво усилие да поправи щетите, които бе нанесъл. Открай време не беше способен да се изразява, а и никога не беше полагал големи усилия да разбере сложните си чувства, а този път нещото, което трябваше да поправи, надвишаваше способностите му. Тя се бе опитала да го пренебрегне, да не я е грижа за него, но той беше като упоритата мъгла. Мислите за него замъгляваха всичко около нея и всяка лъжа водеше до друга. Бе казала на Бентън, че охлузванията ѝ са от капака на багажника на колата, случайно паднал върху китките ѝ. Не беше се събличала пред него.

— Да опитаме да обобщим онова, което знаем — обърна се тя към всички. — Искам да поговорим за пясъка. Силиций — или кварц и варовик, под голямо увеличение се виждат частици от мидени черупки и корали, типично за пясъка в субтропичните области като тази. И най-интересното и смущаващото от всичко, следи от барут. Всъщност ще

ги наричам следи от барут, защото не можем да намерим друго обяснение за присъствието на барий, антимо́н и олово в плажен пясък.

— Ако е плажен пясък — намеси се капитан Пома. — Може да не е. Според доктор Марони пациентът, който го е посетил, наскоро се е завърнал от Ирак. Предполагам, че в много райони на Ирак в почвата има следи от барут. Може би е донесъл пясъка оттам, защото там е полудял и пясъкът му го напомня.

— Не намерихме гипс, а гипсът често се среща в пустинния пясък — отбеляза Скарпета. — Но всъщност зависи от коя част на Ирак е дошъл, а не мисля, че доктор Марони знае отговора.

— Не ми каза точно откъде — вметна Бентън.

— А бележките му? — попита Люси.

— И в тях не пише.

— Пясъкът от различните райони на Ирак има различен състав и морфология — каза Скарпета. — Всичко зависи от това как се е отлагал седиментът, и макар високото съдържание на сол да не доказва, че пясъкът е от плаж, и двете мостри, с които разполагаме — от тялото на Дрю Мартин и от къщата на Лидия Уебстър — са с високо съдържание на сол.

— Мисля, че е интересно защо пясъкът е толкова важен за него — намеси се Бентън. — Какво ни казва пясъкът за него? Нарекъл се е Пясъчния човек. Дали не е символично — че приспива хората? Може би. Един вид евтаназия, която може да е свързана с лепилото, с някаква медицинска съставка? Може би. Лепилото. Двеоктилцианоакрилат. Хирургично лепило, най-често използвано от пластичните хирурзи за затваряне на дребни рани и порязвания, а от военните — за лечение на мехури от претриване.

— Може да разполага с хирургично лепило просто заради професията си — допусна Скарпета. — Да няма никаква символика.

— Има ли някакво предимство? — попита капитан Пома. — Хирургично лепило вместо обикновеното суперлепило? Не съм запознат с практиката на пластичните хирурзи.

— Хирургичното лепило е разложимо по биохимичен път — обясни тя. — Не е канцерогенно.

— Здравословно лепило — усмихна ѝ се той.

— Може и така да се каже.

— Дали вярва, че облекчава страданията им? Може би — продължи Бентън, сякаш не им обръщаше внимание.

— Казахте, че е сексуално — изтъкна капитан Пома.

Беше облечен в тъмносин костюм с черна риза и вратовръзка, и изглеждаше така, сякаш е дошъл от холивудска премиера или реклама на „Армани“. Изобщо не приличаше на човек, чието място е в Чарлстън, и явно Бентън не го харесваше още повече, отколкото в Рим.

— Не казах, че е само сексуално — отвърна Бентън. — Посочих, че има сексуален елемент. Освен това ще отбележа, че той може да не го съзнава, а ние не знаем дали напада жертвите сексуално, знаем само, че ги измъчва.

— Не сме убедени и в този факт.

— Видяхте снимките, които е изпратил на доктор Селф. Как се нарича, когато някой принуждава жена да седи гола във вана със студена вода? И вероятно я държи принудително под вода?

— Не знам как бих го нарекъл, защото не съм бил там, когато го е правил — каза капитан Пома.

— Ако бяхте, сигурно нямаше да сме тук, защото случаите щяха да бъдат разрешени. — Погледът на Бентън беше като стомана.

— Според мен е доста нелепо да смятаме, че облекчава страданията им — отбеляза капитан Пома. — Особено ако теорията ви е вярна и той ги измъчва. По-скоро им причинява страдания, не ги облекчава.

— Очевидно е, че ги причинява. Но ние не говорим за рационален ум, а само за организиран. Той е пресметлив и предпазлив. Интелигентен и опитен. Знае как да влезе с взлом и да не остави улики. Вероятно се занимава с канибализъм и сигурно вярва, че постига единение с жертвите си, прави ги част от себе си. Че има значима връзка с тях и че проявява милост.

— Уликите. — Люси повече се интересуваше от тях. — Смятате ли, че знае за следите от барут в пясъка?

— Възможно е — отвърна Бентън.

— Силно се съмнявам — възрази Скарпета. — Наистина. Дори ако пясъкът идва от някое бойно поле, от някое важно за него място, това не значи, че той познава химичния му състав. Защо да го знае?

— Приемам аргумента. Бих казал, че е вероятно да носи пясъка със себе си — каза Бентън. — Също така е много вероятно да носи

лепилото и режещите инструменти. Каквото и да носи, то не е с чисто практична цел. Неговият свят изобилства от символи и той действа, движен от импулси, които имат логика само когато разберем тези символи.

— Изобщо не ме интересуват символите му — махна с ръка Люси. — За мен е най-важно, че е изпращал имейли на доктор Селф. Според мен това е главното. Защо на нея? И защо се е включил в безжичната мрежа на пристанището? Защо е прескочил оградата и е използвал изоставен контейнер? Все едно е някакъв товар?

Люси беше вярна на себе си. По-рано тази вечер беше прескочила оградата на корабостроителницата и беше огледала двора, защото имаше предчувствие. Къде би могъл човек да се включи в мрежата на пристанището, без да го видят? Беше намерила отговора в очукан контейнер, където откри маса, стол и безжичен рутер. Скарпета беше мислила много за Бул, за нощта, в която бе решил да пуши трева край изоставените контейнери и бил нападат. Дали Пясъчния човек е бил там? Дали Бул не се беше приближил твърде много? Искаше да го попита, но не беше го виждала откакто заедно претърсваха уличката и намериха пистолета и златната монета.

— Оставих всичко на място — каза Люси. — Надявам се да не разбере, че съм била там. Но може и да разбере. Не мога да кажа. Не е изпращал имейли от пристанището тази вечер, пък и в последно време.

— А времето? — попита Скарпета, понеже виждаше, че става късно.

— Облачността трябва да се разчисти до полунощ. Ще се отбия в лабораторията, после тръгвам за летището — заяви Люси.

Тя стана. Капитан Пома я последва. Бентън остана седнал, Скарпета срещна погледа му и фобиите ѝ се завърнаха.

— Трябва да поговорим — каза ѝ той.

Люси и капитан Пома си тръгнаха и Скарпета затвори вратата.

— Може би аз трябва да започна. Появи се в Чарлстън без предупреждение — поде тя. — Не ми се обади. Не си се обаждал дни наред, после цъфваш ненадейно снощи, и то с него...

— Кей — прекъсна я той, като посегна към куфарчето си и го постави в скута си. — Сега не е време за това.

— Почти не си ми продумал.

— Може ли?... — понечи да заговори той.

— Не, не може да го отлагаме за по-късно. Не мога да се съсредоточа. Трябва да отида до сградата, където живее Роуз. Имам толкова работа, твърде много работа, а всичко се разпада и знам за какво искаш да говорим. Не мога да ти кажа как се чувствам. Наистина не мога. Не те обвинявам, ако си взел решение. Наистина те разбирам.

— Нямахте да предложи да отложим разговора за по-късно — поправи я Бентън. — Щях да предложи да престанем да се прекъсваме.

Това я обърка. Онази светлина в очите му. Винаги беше вярвала, че светлината в очите му е само за нея, но сега се боеше, че не е така, че никога не е било така. Той я наблюдаваше, а тя отклони поглед.

— За какво искаш да говорим, Бентън?

— За него.

— За Ото?

— Не му вярвам. Чакал е Пясъчния човек да се появи, за да изпрати нови имейли? Без кола? В дъжда? На тъмно? Предупреди ли те, че ще идва тук?

— Предполагам, че някой го е информирал за станалото. За връзката на случая „Дрю Мартин“ с Чарлстън, с Хилтън Хед.

— Може би доктор Марони е говорил с него — предположи Бентън. — Не знам. Той е като призрак. — Говореше за капитана. — Появява се навсякъде. Не му вярвам.

— Може би всъщност не вярваш на мен — каза тя. — Може би трябва да го кажеш и да приключваме.

— Изобщо не му вярвам.

— Тогава не бива да прекарваш толкова време с него.

— Не съм. Не знам какво прави, нито къде. Мисля обаче, че е дошъл в Чарлстън заради теб. Очевидно е какво цели. Да бъде герой. Да те впечатли. Да се люби с теб. Не мога да кажа, че те обвинявам. Той е хубав и очарователен. Поне това му признавам.

— Защо ревнуваш от него? Той е толкова дребен в сравнение с теб. Не съм направила нищо, за да ти дам повод. Ти си този, който живее на север и ме остави сама. Ще разбере, ако не искаш повече да имаме връзка. Просто ми кажи и да приключваме. — Скарпета погледна пръстена на лявата си ръка. — Да го сваля ли? — И понечи да го измъкне от пръста си.

— Недей — спря я Бентън. — Моля те, недей. Не вярвам, че го искаш.

— Не става дума какво искам, а какво заслужавам.

— Не обвинявам мъжете, че се влюбват в теб. Нито че те желаят. Знаеш ли как е станало?

— Трябва да ти върна пръстена.

— Нека да ти обясня как е станало — настоя Бентън. — Крайно време е да научиш. Когато баща ти е починал, той е взел част от теб със себе си.

— Моля те, не бъди жесток.

— Защото те е обожавал — продължи Бентън. — И как да не те обожават? Неговото красиво малко момиче. Гениалното му момиче. Доброто му момиче.

— Не ме наранявай така.

— Казвам ти една истина, Кей. Много важна истина. — Тя отново видя светлината в очите му. Не можеше да издържи погледа му. — От онзи ден нататък част от теб е решила, че е твърде опасно да забелязваш начина, по който някой те гледа, дали те обожават, или те желае сексуално. Ако те обожават и умре? Мислиш, че не можеш да го понесеш още веднъж. Ако те желае сексуално? Тогава как да работиш с ченгета и прокурори с мисълта, че си представят какво има под дрехите ти и какво биха направили с него?

— Престани. Не заслужавам това.

— Никога не си го заслужавала.

— Само защото съм решила да не забелязвам, не означава, че заслужавам онова, което той ми стори.

— В никакъв случай.

— Не искам вече да живея тук — заяви тя. — Трябва да ти върна пръстена. Бил е на прабаба ти.

— И да избягаш от къщи? Както направи, когато не ти остана никой, освен майка ти и Дороти? Избяга, без да отидеш никъде. Потъна в учене и самоусъвършенстване. Бягаше бързо, твърде заета да изпитваш чувства. А сега искаш да избягаш, както направи Марино.

— Не биваше да го пускам въщи.

— Пускала си го двайсет години. Защо да не го пуснеш онази нощ? Особено щом е бил пиян и опасен за себе си. Несъмнено си добър човек.

— Роуз ти е казала. Или може би Люси.

— Имейл от доктор Селф, индиректно. Че имаш връзка с Марино. Останалото научих от Люси. Истината. Погледни ме, Кей. Аз те гледам.

— Обещай ми, че няма да му сториш нищо. Така ще влошиш нещата, защото ще станеш като него. Затова ме избягваше и не ми каза, че ще идваш в Чарлстън. Почти не ми се обаждаше.

— Не съм те избягвал. Откъде да започна? Толкова неща се случиха.

— Какво още?

— Имахме една пациентка — каза той. — Доктор Селф се сприятели с нея, използвам думата неточно. По същество тя нарече тази пациентка слабоумна, а от устата на доктор Селф това не е обида или шега. Беше преценка, диагноза. Дори по-лошо, защото доктор Селф ѝ го каза, а пациентката си замина за дома, където не е била в безопасност. Влязла в първия магазин за алкохол. Изглежда е изпила половин литър водка и се е обесила. Така че се занимавах с това. И с много други неща, за които не знаеш. Затова бях дистанциран. Не говорих много с теб през последните дни.

Той отвори капака на куфарчето и извади лаптопа.

— Не исках да използвам болничните телефони и безжичния им интернет, бях много внимателен във всяко отношение. Дори у дома. Още една причина да искам да се махна от там. Ще ме попиташ какво става, а аз ще ти отговоря, че не знам. Но е свързано с електронните файлове на Пауло. Онези, в които проникна Люси, защото той ги беше оставил изненадващо уязвими за всеки, който би искал достъп до тях.

— Уязвими, ако знаеш къде да търсиш. Люси не е коя да е.

— Възможностите ѝ бяха ограничени, защото трябваше да влезе в компютъра му от разстояние, без да има достъп до конкретната машина. — Той включи лаптопа си. Вкара диск в драйва. — Приближи се.

Тя премести стола си до неговия и погледна екрана. Бентън веднага отвори един документ.

— Бележките, които вече четохме — каза Скарпета, когато разпозна електронния файл, намерен от Люси.

— Не съвсем — възрази Бентън. — Моите уважения към Люси, но и аз познавам някои умни хора. Не толкова умни като нея, но и те вършат работа при нужда. В момента виждаш файл, който е изтрит и

възстановен. Не е файлът, който си виждала, онзи, който Люси намери, след като измъкна паролата на системния администратор от Джош. Точно този файл има няколко различни копия. Някои са направени покъсно.

Тя натисна стрелката надолу и зачете.

— Изглежда същият.

— Разликата не е в текста, а в това. — Той докосна името на файла в горната част на екрана. — Забелязваш ли същото, което и аз, когато Джош ми го показва за пръв път?

— Джош? Надявам се, че му имаш доверие.

— Да, и с основание. Той направи същото като Люси. Влезе някъде, където не трябва, защото двамата си приличат. Слава богу, че са съюзници и той ѝ прощава, че го е измамила. Всъщност беше впечатлен.

— Името на файла е „МС Бележка десет-двайсет-едно-нула-шест“ — прочете Скарпета. — Предполагам, че „МС Бележки“ са инициалите на пациента и бележките, които доктор Марони е водил. А десет-двайсет-едно-нула-шест е 20 октомври 2006-а.

— Ти току-що го каза. Каза: „МС Бележки“, а името на файла е „МС Бележка“. — Той пак докосна екрана. — Файл, който е копиран поне веднъж и по невнимание името е било сменено. Печатна грешка. Не знам точно. Или може да е било умишлено, за да не копира върху същия файл. И аз го правя понякога, ако не искам да загубя предишна редакция. Важното е, че когато Джош възстанови всички изтрити файлове, отнасящи се до пациента, който ни интересува, открихме, че най-ранният вариант е писан преди две седмици.

— Може да е най-ранният вариант, който е запазил на този хард диск — предположи тя. — Или пък е отворил файла преди две седмици и го е запазил, което би променило датата. Но предполагам, че това поставя въпроса защо е преглеждал тези бележки, преди ние да научим, че е приемал Пясъчния човек като пациент? Когато доктор Марони замина за Рим, не бяхме и чували за Пясъчния човек.

— Така е — потвърди Бентън. — Както и фалшифицирането на файла. Защото това е фалшифициране. Да, Пауло е написал тези бележки точно преди да заmine за Рим. Написал ги е същия ден, когато доктор Селф беше приета в „Маклийн“, на 27 април. Всъщност няколко часа преди тя да пристигне в болницата. А причината да го

казвам с достатъчна степен на убеденост е защото Пауло може да е изпразнил кошчето си, но дори тези изтрити файлове не са изчезнали. Джош ги възстанови.

Той отвори друг файл, който беше груба чернова на бележките, които Скарпета познаваше, но в тази версия инициалите на пациента не бяха МС, а УР.

— Тогава, струва ми се, доктор Селф трябва да се е обадила на Пауло. Предполагаме, че е така, защото тя не би могла просто да дойде в болницата. Онова, което му е казала по телефона, го е накарало да започне да пише тези бележки — разсъждаваше Скарпета.

— Още един белег за фалшификация — изтъкна Бентън. — Да използваш инициалите на пациент за име на файл. Не би трябвало да го прави. Дори да се отклониш от протокола и преценката си, не е логично да променяш инициалите на пациента. Защо? Да го прекръстиш? Защо? Да му дадеш псевдоним? Пауло знае, че не е редно да го прави.

— Може би пациентът не съществува — допусна Скарпета.

— Сега разбираш какво намеквам — каза Бентън. — Не мисля, че Пясъчния човек някога е бил пациент на Пауло.

---

[1] Прочути конни състезания със залагания. — Б.пр. ↑

20.

Когато Скарпета влезе в сградата, където живееше Роуз, вече беше почти десет часът, а портиерът Ед не се виждаше никъде. Валеше ситен дъждец, гъстата мъгла се вдигаше, а вятърът носеше облаците по небето, тъй като фронтът се изместваше към океана.

Тя влезе в офиса му и се огледа. На бюрото нямаше много неща: визитник, тетрадка, на чиято корица пишеше „Наематели“, куп неотворени писма — до Ед и другите двама портиери — химикалки, телбод, лични вещи като плакет с часовник, награда от рибарски клуб, клетъчен телефон, ключодържател, портфейл. Тя провери портфейла. Беше на Ед. Тази вечер беше дежурен и явно имаше само три долара.

Скарпета излезе и се огледа, още нямаше следа от Ед. Върна се в кабинета му и прелисти книгата с имената на наемателите, докато намери апартамента на Джани Лупано на последния етаж. Взе асансьора и се послуша пред вратата. Вътре свиреше музика, но не високо, тя натисна звънеца и чу как някой се движи вътре. Отново натисна звънеца и почука. Чу стъпки, вратата се отвори и Скарпета се озова лице в лице с Ед.

— Къде е Джани Лупано? — Тя мина покрай Ед.

От стереоуредбата звучеше Сантана. Вятърът нахлуваше през широко отворения прозорец на дневната. В очите на Ед се четеше паника и той заговори трескаво.

— Не знаех какво да правя. Какъв ужас! Не знаех какво да правя.

Скарпета се наведе през отворения прозорец. Погледна надолу и не различи нищо в мрака, само гъсти храсталаци, тротоар и платното на улицата. Дръпна се назад и огледа пищния апартамент с мраморни подове, боядисани в пастелни тонове стени, натруфени корниз, италиански кожени мебели и авангардно изкуство. По лавиците бяха подредени красиво подвързани стари книги, които някой вътрешен дизайнер беше купувал на метър, а една цяла стена беше заета от домашно кино и уредба, твърде огромни за такова малко пространство.

— Какво е станало? — попита тя Ед.

— Обади ми се преди двадесетина минути — обясни той развълнувано. — Първо каза: „Хей, Ед, ти ли си палил колата ми?“. А аз отвърнах: „Да, защо питате?“. И се притесних.

Скарпета забеляза десетина тенис ракети в калъфи, подпрени на стената зад дивана, и цял куп кутии с обувки за тенис. Върху стъклената масичка за кафе с италианска стъклена основа бяха нахвърляни списания за тенис. На корицата на едно от тях имаше снимка на Дрю Мартин, която биеше сервис.

— Защо се притесни? — попита Скарпета.

— Онази млада дама, Люси. Тя припали колата му, защото искала да погледне нещо, а аз се притесних, че е разбрал. Но явно не беше така, убедих се, защото после той каза: „Винаги си се грижил добре за колата и искам да ти я подаря“. А аз се изумих: „Какво? Какво говорите, господин Лупано? Не мога да взема колата ви. Защо искате да подарявате такава хубава кола?“. А той заяви: „Ед, ще го напиша на хартия, за да знаят хората, че подарявам колата на теб“. След това се качих тук възможно най-бързо и заварих вратата отключена, сякаш е искал да улесни всеки, който би пожелал да влезе. После видях отворения прозорец.

Той отиде до него и посочи, сякаш Скарпета не виждаше сама.

Тя се обади на 911, докато двамата тичаха по коридора. Каза на оператора, че някой може да е скочил от прозорец, и даде адреса. В асансьора Ед продължаваше да говори несвързано как претърсил апартамента на Лупано и намерил парчето хартия, но го оставил, където си било, на леглото, продължавал да го вика и мислел да се обади в полицията, но тогава дошла Скарпета.

Във фойето възрастна жена с бастун бавно пристъпваше по мрамора. Скарпета и Ед тичешком я подминаха и излязоха от сградата. Навън в тъмнината те завиха зад ъгъла и спряха точно под отворения прозорец на Лупано. Беше най-отгоре на сградата и от него струеше светлина. Скарпета се промуши през високия жив плет, чиито клонки се чупеха и я дращеха, и намери онова, от което се боеше. Тялото беше голо и изкривено, крайниците и вратът бяха разположени под неестествени ъгли, в мрака проблясваше кръв. Тя натисна с два пръста сънната артерия, не усети пулс. Положи тялото по гръб и започна изкуствено дишане. Когато вдигна очи, избърса кръвта от лицето и устните си. Виеха сирени, примигваха сини и червени лампи на

полицейски коли, които се приближаваха по „Ийст Бей“. Тя се изправи и отново мина през плета.

— Ела тук — обърна се тя към Ед. — Погледни и ми кажи дали е той.

— Мъртъв ли е?

— Просто погледни.

Ед мина през плета и след малко се върна.

— Мили боже! — възкликна той. — О, не, господи!

— Той ли е? — попита тя и Ед кимна утвърдително.

Подсъзнателно се разтревожи, че току-що му бе правила изкуствено дишане без защита.

— Преди да ти се обади за поршето, ти къде беше?

— Седях на бюрото си. — Ед беше уплашен, очите му се стрелкаха насам-натам. Потеше се, облизваше устни и преглъщаше често.

— Някой друг влизал ли е в сградата по това време или малко преди да ти се обади?

Завиха сирени, когато полицейските коли и една линейка спряха на улицата. Червените и сините светлини осветяваха лицето на Ед.

— Не — отвърна той.

Освен няколко от живущите в сградата не беше виждал никого.

Затръшване на врати, разговори по радиостанциите, ръмжене на дизелови двигатели. Полицаи и санитарии излизаха от колите.

— Портфейлът ти е на бюрото — каза Скарпета. — Навярно си го извадил, а после той ти се е обадил. Права ли съм? — После се обърна към един цивилен полицаи. — Насам. — И посочи към плета. — Паднал е оттам. — Махна с ръка към светещия отворен прозорец на последния етаж.

— Вие ли сте новият съдебен патолог? — Детективът я погледна, не беше съвсем сигурен.

— Да.

— Обявихте ли смъртта му?

— Това е работа на Холингс.

Детективът тръгна към храстите, а тя потвърди, че мъжът, по всяка вероятност Лупано, е мъртъв.

— Ще ми трябва показанията ви, така че не си тръгвайте — извика ѝ той.

Храстите пращяха и шумоляха, докато той си пробиваше път през тях.

— Не разбирам какво общо има портфейлът ми — каза Ед.

Скарпета се дръпна, за да могат санитарите да минат с носилката и оборудването. Те тръгнаха към другия ъгъл на сградата, за да заобиколят плета.

— Портфейлът ти е на бюрото, а вратата е отворена. Често ли го оставяш така? — попита тя.

— Може ли да поговорим вътре?

— Да дадем показания на онзи следовател — каза тя. — После ще говорим вътре.

Скарпета забеляза, че някой върви към тях по тротоара, жена по халат. Жената ѝ се стори позната, после видя, че е Роуз. Скарпета бързо ѝ препречи пътя.

— Не идвай насам — спря я.

— Сякаш има нещо, което не съм виждала. — Роуз погледна към осветения отворен прозорец. — Там е живял, нали?

— Кой?

— Какво друго да очакваш след случилото се? — отбеляза тя, като кашляше и се задъхваше. — Какво му остана?

— Въпросът е защо точно сега.

— Може би заради Лидия Уебстър. Само за нея говорят по новините. И двете знаем, че е мъртва — рече Роуз.

Скарпета слушаше и се питаше за очевидното. Защо Роуз предполагаше, че Лупано ще се разстрои от смъртта на Лидия Уебстър? Защо Роуз знаеше, че е мъртъв?

— Беше много самоуверен, когато се срещнахме — каза Роуз, като се взираше в тъмните храсти под прозореца.

— Не знаех, че си го срещала.

— Само веднъж. Не знаех, че е той, докато Ед не ми каза. Разговаряше с Ед в кабинета му, когато го видях преди доста време. Стори ми се грубоват. Мислех, че е техник, не знаех, че е треньорът на Дрю Мартин.

Скарпета погледна към тъмния тротоар, забеляза, че Ед говори с детектива. Санитарите товареха носилката в линейката, бурканът ѝ светеше, а полицаите оглеждаха района с фенерчета.

— Дрю Мартин беше единственият шанс в живота му. Какво друго му оставаше? — продължаваше да говори Роуз. — Вероятно нищо. Хората умират, когато не им остане нищо. Не го обвинявам.

— Хайде. Не бива да стоиш тук в тази влага. Ще те изпратя до вас — предложи Скарпета.

Те завиха зад ъгъла на сградата и видяха Хенри Холингс, който слизаше по предното стълбище. Той не ги погледна, вървеше бързо и целеустремено. Скарпета видя как той изчезна в мрака покрай стената към морето, в посока към булевард „Ийст Бей“.

— Дошъл е тук преди полицията? — учуди се Скарпета.

— Живее на пет минути оттук — обясни Роуз. — Има прекрасна къща край парка „Батъри“.

Скарпета се взираше в посоката, накъдето тръгна Холингс. На хоризонта отвъд пристанището два осветени кораба приличаха на играчки „Лего“. Времето се изясняваше, надзъртаха няколко звезди. Тя не спомена на Роуз, че съдебният лекар на окръг Чарлстън току-що беше подминал труп и не си бе дал труда да го погледне. Не беше обявил смъртта му. Не беше направил нищо. В сградата тя се качи на асансьора с Роуз, която трудно прикриваше неохотата си Скарпета да е с нея.

— Добре съм — заяви Роуз, застанала на отворената врата, за да задържи асансьора. — Веднага ще си легна. Сигурна съм, че хората навън искат да говорят с теб.

— Случаят не е мой.

— Хората винаги искат да говорят с теб.

— След като се уверя, че си се прибрала у дома.

— Понеже си тук, сигурно той е предположил, че ще се погрижиш — каза Роуз, когато вратите се затвориха и Скарпета натисна копчето за нейния етаж.

— Говориш за Холингс. — Макар Скарпета да не го беше споменала, нито изтъкнала факта, че той необяснимо си беше тръгнал, без да си свърши работата.

Роуз беше твърде задъхана, за да говори, докато вървяха по коридора към нейния апартамент. Тя се спря пред вратата и потупа Скарпета по ръката.

— Отключи вратата и ще си тръгна — каза Скарпета.

Роуз извади ключа си. Не искаше да отваря вратата, докато Скарпета стоеше там.

— Влез — настоя Скарпета.

Роуз не го направи. Въпреки неохотата ѝ, Скарпета не отстъпваше. Накрая взе ключа от Роуз и отвори вратата. Два стола бяха приближени към прозореца, който гледаше към пристанището, а между тях на една маса имаше две винени чаши и купичка с ядки.

— Човекът, с когото си се срещала — досети се Скарпета, като се самопокани вътре, — е Хенри Холингс. — Тя затвори вратата и се вгледа в очите на Роуз. — Затова бързаше да си тръгне. Полицаяте са му се обадили за Лупано, той ти е казал, после си е тръгнал, за да се върне, без някой да разбере, че вече е бил тук.

Тя се приближи до прозореца, сякаш щеше да го види на улицата. Погледна надолу. Апартаментът на Роуз не беше много далеч от този на Лупано.

— Той е публична личност и трябва да внимава — обясни Роуз и седна на канапето, бледа и изтощена. — Нямаме тайна връзка. Съпругата му е починала.

— Затова ли се крие? — Скарпета седна до нея. — Съжалявам, но в това няма логика.

— За да ме защити. — Дълбока въздишка.

— От кого?

— Ако се разчуе, че местният съдебен лекар се среща с твоята секретарка, някой ще изфабрикува нещо. Със сигурност ще влезе в новините.

— Разбирам.

— Не, не разбираш — ядоса се Роуз.

— Щом си щастлива, се радвам за теб.

— Докато не го посети, той смяташе, че го мразиш. И това бе причината да се крием — обясни Роуз.

— Значи аз съм виновна, че не съм му дала шанс — рече Скарпета.

— Не можеш да го уверя в обратното, нали? Ти предполагаше най-лошото за него, а той най-лошото за теб. — Роуз дишаше с усилие, ставаше все по-зле. Ракът я съсипваше пред очите на Скарпета.

— Вече ще бъде различно — обеща тя на Роуз.

— Много се радваше, че си отишла да го посетиш — каза Роуз, като посегна за кърпичка и се закашля. — Затова беше тук тази вечер. Да ми разкаже за срещата ви. Не говореше за нищо друго. Харесва те. Исква двамата да работите заедно. Не един против друг. — Тя се закашля по-силно, по кърпичката се появиха капки кръв.

— Знае ли?

— Разбира се. От самото начало. — По лицето ѝ се изписа огорчение. — Срегнахме се в магазинчето за алкохол на „Ийст Бей“. Беше мигновено. Започнахме да обсъждаме бургундското, да го сравняваме с бордо. Сякаш аз разбирам нещо. Съвсем ненадейно той предложи да опитаме няколко марки. Не знаеше къде работя, така че не беше заради това. Едва по-късно разбра, че работя за теб.

— Няма значение какво е знаел. Не ме е грижа.

— Той ме обича. Казвах му да не се влюбва в мен. Но той твърди, че ако обичаш някого, просто го обичаш. А и кой може да каже докога ще живее който и да е от нас? Така Хенри обяснява живота.

— Тогава съм негова приятелка — заяви Скарпета.

Тя остави Роуз и намери Холингс, който говореше с детектива. Двамата стояха до живия плет, където бе намерено тялото. Линеяката и пожарната си бяха отишли, наблизко нямаше паркирани коли, освен една полицейска и една без отличителни знаци.

— Мислех, че сте ни избягали — каза ѝ детективът, докато Скарпета се приближаваше към тях.

Тя се обърна към Холингс.

— Погрижих се Роуз да се прибере в апартамента си.

— Нека ви кажа какво се случи — започна Холингс. — Трупът пътува към медицинския университет на Южна Каролина, аутопсията ще бъде утре сутринта. Може да присъствате и да участвате, ако имате желание.

— Досега нищо не подсказва, че не е самоубийство — каза детективът. — Само ме притеснява, че не беше облечен. Ако е скочил, защо първо се е съблякъл?

— Може да получите отговор от токсикологията — отбеляза Скарпета. — Портиерът каза, че Лупано е говорил като пиян, когато му се е обадил малко преди да умре. Мисля, че всички сме виждали достатъчно, за да знаем, че когато хората решат да се самоубият,

вършат много неща, които изглеждат нелогични, дори подозрителни. Случайно горе не намерихте ли дрехите, които е съблякъл?

— Изпратил съм няколко души в апартамента му. Имало е дрехи по леглото. Джинси, фланелка. Нищо необичайно в този смисъл. Никакъв знак, че при него е имало някой друг, когато е скочил от прозореца.

— Ед каза ли, че е виждал непознат да влиза в сградата тази вечер? — попита я Холингс. — Или може би някой, който е дошъл да посети Лупано? Според мен Ед е много стриктен и внимава кого допуска.

— Не стигнахме чак дотам — отвърна Скарпета. — Попитах го защо е извадил портфейла си и го е оставил на бюрото. Каза, че вече е бил на бюрото му, когато му се е обадил Лупано, и той хукнал веднага нагоре.

— Поръчал си е пица — съобщи детективът. — Това обясни на мен, каза, че тъкмо бил извадил стодоларова банкнота от портфейла си, когато му се обадил Лупано. Наистина е поръчал пица. От „Мама Мия“. Но понеже не е бил на мястото си, разносвачът си тръгнал. Само не ми е ясно това със стоте долара? Нима е очаквал доставчикът на пица да му ги развали?

— Може би трябва да питате него кой се е обадил пръв.

— Добра идея — кимна Холингс. — Известно е, че Лупано живееше нашироко, имаше скъпи вкусове и носеше у себе си много пари в брой. Ако е дошъл в сградата, докато Ед е бил на смяна, Ед щеше да знае, че си е у дома. Поръчал е пицата, разбрал е, че има само три долара и стодоларова банкнота.

Скарпета не възнамеряваше да му каже, че вчера Люси беше влизала в колата на Лупано и беше проверявала джипиеса.

— Може би така е станало — съгласи се тя. — Ед се е обадил на Лупано да му развали парите. В този момент Лупано е бил пиан, може би дрогиран, не на себе си. Ед се е притеснил и се е качил при него.

— Или се е качил, за да получи дребни — добави Холингс.

— Пак излиза, че Ед му се е обадил пръв.

Детективът се отдалечи с думите:

— Ще го попитам.

— Имам чувството, че с вас трябва да изясним някои неща — каза ѝ Холингс.

Тя погледна небето и помисли за полета, който ѝ предстоеше.

— Да намерим някое уединено място, за да поговорим — предложи той.

От другата страна на улицата бяха градините „Уайт Пойнт“, няколко акра с паметници на загинали в Гражданската война, вечно зелени дъбове и едно оръдие, насочено към Форт Съмтър.

Скарпета и Холингс седнаха на една пейка.

— Знам за връзката ви с Роуз — каза тя.

— Така и предположих.

— Надявам се да се грижите за нея.

— Явно вие добре се справяте с това. Тази вечер опитах от вашите гозби.

— Преди да си тръгнете и да се върнете, за да не се разбере, че вече сте били в сградата? — предположи Скарпета.

— Значи нямате нищо против? — попита той, сякаш се нуждаеше от одобрението ѝ.

— Стига да сте добър с нея. Защото ако не сте, ще взема мерки.

— Вярвам ви.

— Искам да ви попитам за Лупано — смени темата тя. — Питам се дали сте говорили с него, след като излязох от погребалната ви агенция по-рано днес.

— Може ли да попитам защо мислите така?

— Защото с вас разговаряхме за него. Питам ви защо е присъствал на погребението на Холи Уебстър. Мисля, че се досещате какво ми е минало през ум.

— Че съм го питал за това.

— Питайте ли го?

— Да.

— По новините съобщиха, че Лидия Уебстър е изчезнала и вероятно е мъртва — каза Скарпета.

— Той я познаваше. Много добре. Говорихме дълго. Беше много разстроен.

— Заради Лидия ли е държал апартамент тук?

— Кей, надявам се, че нямате нищо против да ви наричам така. Много добре знаех, че Джани присъства на погребението на Холи миналото лято. Не можех да издам, че знам. Щях да предам доверието му.

— Започва да ми омръзва от хората и техните тайни.

— Не се опитам да ви попреча. Ако бяхте научили сама...

— И това ми омръзна. Да научавам всичко сама.

— Беше по-редно да научите сама, че е присъствал на погребението. Затова ви дадох книгата за посетители. Разбирам раздразнението ви. Но и вие бихте постъпили по същия начин. Нямахте да предадете нечие доверие, нали?

— Зависи. Точно това ми предстои да реша.

Холингс погледна към осветените прозорци на сградата.

— Сега трябва да се тревожа, че по някакъв начин съм отговорен — каза той.

— Какво доверие? — попита Скарпета. — Тъй като говорим за тях, а вие, изглежда, знаете някаква тайна.

— Че се бе запознал с Лидия преди няколко години, когато турнирът за купата „Фемели съркъл“ се провеждаше в Хилтън Хед. Имали са връзка, продължила известно време, затова той държеше апартамент тук. После в онзи юлски ден дойде наказанието им. С Лидия са били в нейната спалня, можете да се досетите за останалото. Никой не е наглеждал Холи и тя се е удавила. Те скъсаха. Съпругът ѝ я изостави. Тя преживя пълен емоционален срив.

— И той е започнал да спи с Дрю?

— Един бог знае с колко жени е спал, Кей.

— Защо е продължил да държи апартамента? Щом връзката му с Лидия е приключила?

— Може би, за да има тайно място за срещи с Дрю. Под предлог, че тренират. Може би защото, както казваше, ярката зеленина, топлото време, железните огради и старите къщи му напомняха за Италия. Той продължи да бъде приятел на Лидия, поне така твърдеше. Понякога я посещаваше.

— Кога е бил последният път, каза ли ви?

— Преди няколко седмици. Напусна Чарлстън, след като Дрю спечели тукашния турнир, после се върна.

— Може би не сглобявам мозайката много добре. — Мобилният телефон на Скарпета иззвъня. — Защо се е върнал? Защо не е заминал с Дрю за Рим? Или е заминал? Предстояха ѝ турнирите „Италиан Оупън“ и „Уимбълдън“. Така и не разбрах защо тя изведнъж е решила да замине с приятелки, вместо да тренира за вероятно най-големите

победи в кариерата си. А тя заминава за Рим? Не да тренира за „Италиан Оупън“, а да купонясва? Не разбирам.

Скарпета не вдигна телефона. Дори не погледна кой се обажда.

— Каза ми, че е отишъл в Ню Йорк веднага след като тя спечели тукашния турнир. Преди по-малко от месец. Почти не е за вярване.

Телефонът ѝ спря да звъни.

— Джани не замина с Дрю, защото тя току-що го беше уволнила — обясни Холингс.

— Уволнила го е? — не повярва Скарпета. — Това известно ли е?

— Не.

— Защо го е уволнила? — Телефонът ѝ пак иззвъня.

— Защото доктор Селф я е посъветвала да го направи — каза Холингс. — Затова е заминал за Ню Йорк. Да разговаря с нея. Да се опита да разубеди Дрю.

— Трябва да видя кой се обажда. — Скарпета вдигна телефона.

— Непременно се отбий на път за летището — настоя Люси.

— Не ми е точно на път.

— Още час, час и половина, и можем да тръгваме. Дотогава времето ще се оправи. Трябва да минеш през лабораторията. — Люси обясни на Скарпета къде да се срещнат и добави: — Не искам да го обсъждаме по телефона.

Скарпета обеща да отиде, после се обърна към Хенри Холингс.

— Предполагам, че Дрю не е променила решението си.

— Отказала е да говори с него.

— А доктор Селф?

— С нея е разговарял. Приела го в апартамента си. Имайте предвид, че той ми го разказа. Обвинила го, че не помага на Дрю, че ѝ влияе нездравословно и че тя щяла да продължи да я съветва да стои далеч от него. Докато ми разказваше всичко това, все повече се разстройваше и ядосваше. Сега разбирам, че е трябвало да взема мерки. Да дойда тук веднага, да поговоря с него, да направя нещо.

— Какво друго е станало с доктор Селф? — попита Скарпета. — Дрю е отишла в Ню Йорк, а на другия ден е отлетяла за Рим. Само двацет и четири часа по-късно тя изчезва и я намират убита, вероятно от същия човек, който е убил Лидия. А аз трябва да тръгна за летището. Може да дойдете с мен. Ако имаме късмет, ще се нуждаем от услугите ви.

— Летището? — Той стана от пейката. — Сега?

— Не ми се чака още един ден. С всеки час трупът се разлага все повече.

Двамата тръгнаха.

— Сега? Очаквате да дойда с вас посред нощ, а всъщност нямам представа за какво говорите. — Холингс изглеждаше озадачен.

— Топлинен подпис — обясни тя. — Инфрачервена светлина. Термичните вариации ще бъдат по-видими на тъмно, а ларвите могат да повишат температурата на разлагащ се труп до двайсет градуса по Целзий. Минали са повече от два дни, защото когато е напуснал дома ѝ, съм напълно сигурна, че вече не е била жива. Не въз основа на находките ни. Какво друго е станало с доктор Селф? Лупано каза ли ви нещо повече?

Почти бяха стигнали до колата ѝ.

— Бил ужасно обиден — отвърна Холингс. — Селф му наговорила много унижителни неща и отказала да му даде информация как да намери Дрю. След като си тръгнал, пак се обадил на доктор Селф. Това трябвало да бъде най-великият момент в кариерата му, а тя току-що я била съсипала. После нанесла и последния удар. Казала му, че Дрю е отседнала при нея, че е била в апартамента през цялото време, докато той е умолявал доктор Селф да поправи стореното. Няма да дойда с вас. Нямаме нужда от мен, а и искам да проверя как е Роуз.

Скарпета отключи колата си, като обмисляше хронологията на събитията. Дрю бе прекарала нощта в луксозния апартамент на доктор Селф, а на другия ден бе отлетяла за Рим. На следващия ден, на седемнайсети, беше изчезнала. На осемнайсети беше открит трупът ѝ. На двайсет и седми Скарпета и Бентън бяха в Рим да разследват убийството на Дрю. Същия ден доктор Селф бе приета в болница „Маклийн“, а доктор Марони бе фалшифицирал файл, който уж представляваше бележки, които си е водил, когато е приел Пясъчния човек като пациент — нещо, което Бентън беше сигурен, че е лъжа.

Скарпета седна зад волана. Холингс бе джентълмен и нямаше да си тръгне, докато тя не запалеше двигателя и не заключеше вратата.

— Когато Лупано е бил в апартамента на доктор Селф, там имало ли е друг човек? — попита Скарпета.

— Дрю.

— Имам предвид някой друг, за когото Лупано е знаел.

Той се замисли за момент.

— Възможно е. — За миг се поколеба. — Каза ми, че се е хранил у тях. Мисля, че е обядвал. Струва ми се, че спомена готвача на доктор Селф.

21.

Лабораториите по съдебна медицина.

Главната сграда беше от червени тухли и бетон, с големи прозорци с ултравиолетова защита и огледално покритие, за да може външният свят да вижда в тях своето отражение, а вътрешността да е защитена от любопитни очи и вредните лъчи на слънцето. Една по-малка сграда беше още недовършена, а около нея имаше само кал. Скарпета седеше в колата си, наблюдаваше как ролетната врата се вдига и си мечтаеше и нейната да е толкова безшумна. Нейната скърцаше и стенеше като подвижен мост, което правеше и без това зловещата атмосфера на моргата още по-ужасна.

Вътре всичко беше ново и чисто, ярко осветено и боядисано в нюанси на бяло и сиво. Някои лаборатории, край които минаваше, бяха все още празни, докато други бяха напълно оборудвани. Но по плотовете не цареше безредие, работните места бяха чисти и тя очакваше с нетърпение деня, когато щеше да се почувства тук като у дома си. Разбира се, сега беше късно, но дори в работно време идваха най-много двайсет души и почти половината от тях бяха последвали Люси от предишната ѝ лаборатория във Флорида. След време племенницата ѝ щеше да притежава най-добрата частна лаборатория по съдебна медицина в страната и Скарпета осъзна защо това я изпълваше повече с несигурност, отколкото със задоволство. Люси беше възможно най-преуспяла в професията си, но за съжаление в живота ѝ липсваше нещо, както и в този на Скарпета. Никоя от двете не успяваше да създаде или поддържа успешна лична връзка, а досега Скарпета отказваше да приеме, че именно това ги свързва.

Бентън беше много мил, но разговорът с него само затвърди убеждението ѝ, че е прав. Думите му бяха потискащо верни. В продължение на петдесет години беше бягала толкова бързо, че не можеше да се похвали с нищо, освен с необикновената способност да понася болка и стрес, в което всъщност се коренеше проблемът ѝ. Беше много по-лесно просто да си върши работата и да запълва дните

си с дълги часове на труд в големи празни пространства. Всъщност, ако трябваше да е честна пред себе си, когато Бентън ѝ даде пръстена, тя не се почувства щастлива и защитена. Пръстенът символизираше най-големия ѝ страх, а именно, че Бентън можеше да си вземе обратно всичко, което ѝ беше дал, или да осъзнае, че не е искал да го дава.

Нищо чудно, че Марино накрая беше откачил. Да, беше пиян и прекалил с хормони, а може би Шанди и доктор Селф го бяха подтикнали към това. Но ако Скарпета се беше постарала да го разбере през всички тези години, може би щеше да успее да го спаси от самия него и да предотврати една грешка, която бе и нейна. Тя също бе злоупотребила с него, защото не се беше държала като вярна и достойна приятелка. Не му беше отказала, докато той не стигна твърде далеч, а трябваше да му откаже още преди двайсет години.

„Не съм влюбена в теб и никога няма да бъда, Марино. Ти не си мой тип. Това не означава, че съм по-добра от теб, просто означава, че не мога.“

Повтаряше си наум думите, които отдавна трябваше да му каже и настояваше да си отговори защо не ги бе изрекла. Защото Марино щеше да я изостави. Можеше да загуби постоянното му присъствие, колкото и дразнещо да беше понякога. Можеше да му причини същото, което с такъв успех беше избягвала: лично отхвърляне и загуба, а сега тя страдаше и от двете, не по-малко от него.

Вратите на асансьора се отвориха на втория етаж и тя тръгна по празния коридор към редица лаборатории зад метални врати и херметични камери. В едно преддверие тя облече бяла престилка за еднократна употреба, сложи си мрежичка за коса и шапка, калцунци върху обувките, ръкавици и маска на лицето. Мина през друга изолирана зона за обеззаразяване с ултравиолетова светлина и от там влезе в напълно автоматизирана лаборатория, където ставаше извличането и репликацията на ДНК — и където Люси, също в бяло от глава до пети, ѝ беше определила среща по неизвестни засега причини. Тя седеше близо до една димна камера и говореше с някакъв учен, който също беше в лабораторно облекло, и поради това тя не го позна веднага.

— Лельо Кей? — повика я Люси. — Сигурно помниш Арън, нашия временно изпълняващ длъжността директор.

Лицето зад пластмасовата маска се усмихна и изведнъж стана познато.

Тримата седнаха.

— Знам, че сте специалист по уликите, но не знаех, че имате нова длъжност — каза Скарпета. После попита какво е станало с предишния директор на лабораторията.

— Напусна. Заради информацията, която доктор Селф пусна по интернет — обясни Люси с гневен поглед.

— Напуснал е? — изуми се Скарпета. — Просто така?

— Бои се, че ще умра, и побърза да си намери друга работа. Както и да е, беше мижитурка и бездруго исках да се отърва от него. Каква ирония. Онази кучка ми направи услуга. Но не сме се събрали, за да говорим за това. Имаме лабораторни резултати.

— Кръв, слюнка, епителни клетки — изброи Арън. — Започваме с четката за зъби на Лидия Уебстър и кръвта от пода на банята. Вече познаваме добре нейната ДНК, което е важно, главно за да я изключим. Или някога да я разпознаем. — Сякаш нямаше никакво съмнение, че е мъртва. — След това извлякохме друг профил от кожните клетки, пясъка и лепилото, взети от счупения прозорец в пералното помещение. И клавиатурата на алармата. Мръсната тениска от коша за пране. И по трите има нейна ДНК, което не е изненадващо. Но също и профил от някой друг.

— А от късите панталони на Маделиза Дули? — попита Скарпета. — Кръвта по тях.

— Същият донор като трите източника, които споменах — отговори Арън.

— Мислим, че е убиецът — каза Люси. — Или онзи, който е влязъл в къщата ѝ.

— По-добре е да внимаваме със заключенията — предупреди Скарпета. — В къщата ѝ са влизали и други хора, включително съпругът ѝ.

— ДНК не е негова и след минута ще ти обясним защо — съобщи Люси.

— Онова, което направихме, беше по ваша идея — отбеляза Арън. — Не търсихме съвпадения в комплексната система за индексирание на ДНК, а започнахме търсене, като използвахме технологичната платформа за ДНК отпечатъци, която сте обсъждали с

Люси — анализ, който използва индекси за бащинство и роднинство, за да стигне до вероятност за родство.

— Първи въпрос — вметна Люси. — Защо бившият ѝ съпруг ще остави кръв по панталоните на Маделиза Дули?

— Добре — съгласи се Скарпета. — Това е уместна забележка. А ако кръвта е на Пясъчния човек — и за да сме наясно, ще го наричам така — значи трябва да се е наранил някак.

— Може да разберем как — изтъкна Люси. — И започваме да добиваме представа кой.

Арън извади един доклад от папката и го подаде на Скарпета.

— Неидентифицираното момче и Пясъчния човек — каза той. — Като знаем, че всеки родител дава приблизително половината от своя генетичен материал на детето си, можем да очакваме, че пробите от родител и дете ще покажат тяхното родство. А в случая с Пясъчния човек и неизвестното момче личи много близка семейна връзка.

Скарпета прегледа резултатите от изследванията.

— Ще повторя онова, което казах, когато получихме съвпадението на отпечатъците — каза тя. — Сигурни ли сме, че няма грешка? Например, че няма замърсяване?

— Не допускаме грешки. Не и такива — увери я Люси. — Ако допуснем само една, и край.

— Момчето е син на Пясъчния човек? — искаше потвърждение Скарпета.

— Бих предпочел да разполагаме с още справки и сведения от разследване, но определено подозирам, че е така — отговори Арън. — Както казах, поне е ясно, че са близки роднини.

— Вече знаем, че се е наранил — продължи Люси. — Питаш за кръвта на Пясъчния човек по късите панталони? Имаше същата по счупената коронка, която ти намери във ваната на Лидия Уебстър.

— Може да го е ухапала — допусна Скарпета.

— Има голяма вероятност.

— Да се върнем на момчето — предложи Скарпета. — Ако предположим, че Пясъчния човек е убил собствения си син, вече не знам какво да мисля. Насилието над момчето е било продължително. Някой друг се е грижил за детето, докато Пясъчния човек е бил в Ирак и в Италия, ако информацията, която имаме, е вярна.

— Мога да ти кажа нещичко за майката на детето — намеси се Люси. — Имаме данни за нея, освен ако ДНК по бельото на Шанди Снук не е на някой друг. Може би така става по-ясно защо тя толкова държеше да разгледа моргата, да види трупа му и да разбере какво знаеш за случая. Тоест да разбере какво може да знае Марино.

— Казахте ли на полицията? — попита Скарпета. — И да питам ли откъде имаш бельото й?

Арън се усмихна.

Скарпета се досети защо въпросът можеше да мине за смешен.

— От Марино — отвърна Люси. — И със сигурност тази ДНК не е негова. Имаме неговия профил с цел изключване, както разполагаме с твоя и моя. На полицията ще й трябва повече, за да продължи от бельото, намерено на пода в къщата на Марино, но дори ако тя не е пребила сина си до смърт, най-вероятно знае кой го е сторил.

— Питам се дали Марино не знае — промърмори Скарпета.

— Ти видя записа с двамата в моргата — каза Люси. — Според мен той нямаше никаква представа. Освен това може да е всякакъв, но не би защитил човек, сторил такова нещо на дете.

Имаше и други съвпадения. Всички сочеха към Пясъчния човек и разкриваха още един потресаващ факт: Двата източника на ДНК, извлечени от намереното под ноктите на Дрю Мартин, бяха от Пясъчния човек и някой друг, който му бе близък роднина.

— Мъж — обясни Арън. — Според анализа на италианците деветдесет и девет процента европеец. Може би друг син? Може би братът на Пясъчния човек? Може би баща му?

— Три източника на ДНК от едно семейство? — Скарпета беше смаяна.

— И още едно престъпление — добави Люси.

Арън подаде на Скарпета друг доклад и продължи:

— Съвпадение с биологична проба, останала от неразкрито престъпление, което никой не е свързал с Дрю Мартин, с Лидия или с друг случай.

— От изнасилване през 2004-та — уточни Люси. — Явно мъжът, който е влязъл с взлом в дома на Лидия Уебстър и навярно е убил Дрю Мартин, е изнасилвал туристка във Венеция преди три години. ДНК профилът от тази улика е в италианската база данни, която решихме да претърсим. Разбира се, няма заподозрян, с когото да го свържем,

защото до този момент те не могат да въведат профилите на известните индивиди. С други думи, не разполагаме с име. Само със сперма.

— В никакъв случай да не нарушаваме спокойствието на изнасилвачите и убийците — заключи подигравателно Арън.

— Съобщеното тогава в новините е оскъдно — каза Люси. — Двайсетгодишна студентка във Венеция, която е участвала в лятна програма по история на изкуството. Останала до късно в някакъв бар, прибирала се пеша към хотела си близо до Моста на въздишките и била нападната. Засега знаем само това по този случай. Но тъй като е разследван от карабинерите, твоят приятел капитанът би трябвало да има достъп до информацията.

— Вероятно първото тежко престъпление на Пясъчния човек — изтъкна Скарпета. — Поне като цивилен. Ако допуснем, че наистина е служил в Ирак. Често пъти престъпникът оставя улики при първото престъпление, после поумнява. Този тип е умен и почеркът му се е усъвършенствал значително. Внимателен е с уликите, изпълнява ритуал и става все по-жесток, а след престъпленията жертвите му не остават живи, за да разкажат. За щастие не му е хрумнало, че може да остави своя ДНК в хирургично лепило. Бентън знае ли за това? — поинтересува се тя.

— Да. И знае, че имаме проблем с твоята златна монета — продължи Люси, нетърпелива да сподели разкритията. — ДНК по нея и верижката също е на Пясъчния човек, което означава, че той е бил зад къщата ти в нощта, когато с Бул сте намерили пистолета на уличката. Бих попитала какво ни говори това за Бул. Верижката може да е била негова. И преди съм задавала този въпрос. Нямаме ДНК на Бул, за да изясним проблема.

— Смяташ, че той е Пясъчния човек? — Скарпета изобщо не го допускаше.

— Казвам само, че нямаме негова ДНК — уточни Люси.

— А пистолетът? Патроните? — попита Скарпета.

— По тях нямаше ДНК от Пясъчния човек — отговори Люси. — Но това не означава нищо. Неговата ДНК върху верижката е едно. Да я остави върху пистолет е друго, пък и може да е получил пистолета от някой друг. Може да е внимавал да не остави ДНК или отпечатыци по него заради историята, която разказа — че мръсникът, който те е

заплашил, е същият, който е изпуснал оръжието, докато ние не можем да се закълнем, че онзи тип се е доближавал до къщата ти. За това имаме само думата на Бул, защото няма свидетели.

— Намекваш, че Бул — ако допуснем, че той е Пясъчния човек, в което не вярвам — може нарочно да е, цитирам, „изгубил пистолета, но не е искал да загуби медальона си“ — каза Скарпета. — Това изобщо не е логично по две причини. Защо верижката се е скъсала? И второ, ако не е знаел, че се е скъсала и паднала, защо да привлича вниманието ми към нея? Защо просто не я е пхнал в джоба си? Бих добавила и трети аргумент — че преди всичко е доста странно той да има верижка със златна монета, която прилича на верижката със сребърен долар, подарена от Шанди на Марино.

— Нямаше да е зле да имаме отпечатъците на Бул — обади се Арън. — Както и негова ДНК проба. Определено ме притеснява, че е изчезнал.

— Това е засега — обобщи Люси. — Работим по клонирането му. Ще създадем негово копие в чинийка на Петри, за да знаем кой е — подхвърли тя шеговито.

— Помня, че до немного отдавна чакахме седмици, дори месеци за ДНК. — Скарпета се ядосваше за онези дни, които болезнено ѝ напомняха колко много хора бяха малтретирани и убити, понеже някой жесток престъпник не е можел да бъде идентифициран бързо.

— Видимостта е осемстотин метра и става все по-добра — обърна се Люси към Скарпета. — Ще ни дадат разрешение да излетим. Ще се срещнем на летището.

В кабинета на Марино купите му по боулинг се очертаваха на фона на старата гипсова стена, а във въздуха витаеше празнота.

Бентън затвори вратата и не включи осветлението. Седна в мрака на бюрото на Марино и за първи път осъзна, че каквото и да е говорил, никога не беше възприемал Марино сериозно, нито особено задълбочено. Ако трябваше да бъде искрен, винаги го беше възприемал като помощник на Скарпета — невеж, настървен, глуповат полицаи, чието място не е в съвременния свят, и в резултат на това и на множество други фактори, присъствието му беше неприятно и не дотам полезно. Бентън го беше понасял. Беше го подценявал в някои

отношения и го беше разбирал отлично в други, но не беше успял да признае очевидното. Докато седеше на малко употребяваното бюро на Марино и се взираше през прозореца в светлините на Чарлстън, съжеляваше, че не му беше обърнал повече внимание, както и на всичко останало. Онова, което трябваше да знае, се бе оказало съвсем достъпно.

Часът във Венеция беше почти четири сутринта. Не беше чудно, че Пауло Марони бе напуснал болница „Маклийн“, а наскоро и Рим.

— Пронто — каза докторът по телефона.

— Спеше ли? — попита Бентън.

— Ако те интересуваше, нямаше да ми се обадиш. Какво е станало, че се налага да ми звъниш в този неприличен час? Някакво развитие по случая, надявам се?

— Не непременно положително.

— Тогава какво? — В гласа на доктор Марони се усещаше скрита неохота или може би Бентън чуваше примирение.

— Пациентът, който си приемал.

— Казах ти за него.

— Казах ми онова, което искаше, Пауло.

— С какво повече мога да ти помогна? — поинтересува се доктор Марони. — Освен онова, което ти казах, си прочел и бележките ми. Постъпих приятелски и не те попитах как си стигнал до тях. Например не съм обвинил Люси.

— По-добре да обвиниш себе си. Нима очакваш да не разбере, че си искал да отворим файловете за пациента ти? Оставил си ги в мрежата на болницата. Оставил си програмата за споделяне на файлове включена, което значи, че всеки, който знае къде са, може да влезе в тях. За Люси, да, нямаше да й струва никакво усилие. Но за теб това не е грешка. Твърде умен си да я допуснеш.

— Значи признаваш, че Люси е влязла в поверителните ми електронни файлове?

— Знаел си, че ще искаме да прочетем бележките за пациента ти. Затова си ги подготвил, преди да заминеш за Рим. Което, впрочем, стана по-рано от очакванията ти. И много удобно — точно след като научи, че доктор Селф ще бъде пациентка в „Маклийн“. Ти го разреши. Тя не можеше да бъде приета в „Павилиона“ без твое позволение.

— Беше обезумяла.

— По-скоро пресметлива. Тя знае ли?

— Какво да знае?

— Недей да ме лъжеш.

— Интересно, че допускаш подобно нещо — засегна се доктор Марони.

— Разговарях с майката на доктор Селф.

— Още ли е толкова неприятна?

— Предполагам, че не се е променила — отвърна Бентън.

— Хората като нея рядко се променят. Понякога омекват с възрастта. Но в нейния случай допускам, че е станала по-лоша. Каквато ще бъде и Мерилин. Каквато вече е.

— Предполагам, че тя също не се е променила особено. Макар че майка ѝ упреква теб за личностното разстройство на дъщеря си — каза Бентън.

— А ние знаем, че не е станало така. Тя няма предизвикано от мен лично разстройство. Сама си го е докарала.

— Не е забавно.

— Наистина не е.

— Къде е той? — попита Бентън. — Много добре знаеш за кого питам.

— В онези отдавнашни дни въпросната личност още беше малолетна, на шестнайсетгодишна възраст. Разбираш ли?

— А ти си бил на двайсет и девет.

— На двайсет и две. Гладис ме обижда, като ме изкарва толкова по-възрастен. Сигурен съм, че разбираш защо трябваше да замина — каза доктор Марони.

— Да заминеш или да избягаш? Ако питаш доктор Селф, според нея е второто, когато говори за бързото ти изчезване преди няколко седмици. Държал си се неприлично с нея и си избягал в Италия. Къде е той, Пауло? Не си го причинявай, не го причинявай и на никого друг.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че тя се държа неприлично с мен?

— Няма значение. Пет пари не давам за нея. Къде е той? — повтори Бентън.

— Щяха да го нарекат изнасилване на малолетна. Майка ѝ заплаши да ме обвини, но всъщност искаше да вярва, че Мерилин не би правила секс с мъж, когото е срещнала по време на пролетната

ваканция. Беше много красива и възбуждаща, предложи ми девствеността си и аз ѝ я отнех. Обичах я. Избягах от нея, това е вярно. Още тогава разбрах отровната ѝ същност. Но не се върнах в Италия, както ѝ казах. Върнах се в „Харвард“, за да завърша медицина, а тя така и не разбра, че съм още в Америка.

— Направихме ДНК изследвания, Пауло.

— След като се роди бебето, тя още не знаеше. Пиших ѝ писма. И уреждах да ги пускат от Рим.

— Къде е той, Пауло? Къде е синът ти?

— Умолявах я да не прави аборт, защото това противоречеше на религиозните ми убеждения. Тя заяви, че ако роди бебето, аз трябва да го отгледам. Затова направих възможно най-доброто за същество, което се оказа злодей, дявол с висок коефициент на интелигентност. Той прекара по-голямата част от живота си в Италия и част от времето си с нея, докато стана на осемнайсет. Той е човекът на двайсет и девет. Може би Гладис е играела обичайните си играчки... И така... в много отношения той не принадлежи на никого от нас и мрази и двамата ни. Мерилин повече от мен, макар че когато го видях за последно, се побоях за безопасността си. Може би дори за живота си. Помислих, че ще ме нападне с парче от антична скулптура, но успях да го успокоя.

— Кога беше това?

— Веднага след като пристигнах тук. Той беше в Рим.

— И е бил в Рим, когато е била убита Дрю Мартин. В някакъв момент се е върнал в Чарлстън. Знаем, че наскоро е бил на остров Хилтън Хед.

— Какво мога да кажа, Бентън? Знаеш отговора. Ваната на снимката е ваната в моя апартамент на площад „Навона“, но тогава ти не знаеше, че живея на този площад. Ако знаеше, щеше да ме разпитваш, тъй като апартаментът ми е толкова близо до строителния обект, където беше намерен трупът на Дрю. Щеше да се запиташ за съвпадението, че в Италия карам черна ланча. Навярно я е убил в моя апартамент и я е закарал с моята кола не много далеч. Може би на една пряка. Всъщност съм сигурен, че е било така. Затова може би щеше да е по-добре, ако той ме беше ударил по главата с онова антично каменно ходило. Стореното от него е невъобразимо осъдително. Но от друга страна, той е син на Мерилин.

— Той е твой син.

— Той е американски гражданин, който не пожела да учи в университет и упорстваше в глупостта си, като се записа в американските военновъздушни сили, за да стане фотограф във вашата фашистка война, в която беше ранен. В ходилото. Подозирам, че сам си го е причинил, след като е отгървал приятеля си от мъките му, като го е прострелял в главата. Но независимо от това, ако беше неуравновесен, преди да замине, беше интелектуално и психологически неузнаваем, когато се върна. Признавам, че не бях такъв баща, какъвто трябваше да бъда. Изпращах му запаси. Инструменти, батерии, медицински материали. Но не отидох да го видя след края на войната. Не ме интересуваше. Признавам го.

— Къде е той?

— След като влезе във военновъздушните сили, си измих ръцете по отношение на него. Признавам го. От него не излезе нищо. След всичко това — след като пожертвах толкова много, за да живее, понеже Мерилин би избрала друго — от него не излезе нищо. Представи си каква ирония. Спасих живота му, защото според църквата абортът е убийство, а виж какво прави той. Убива хора. Убивал ги е там, защото това му е било работата, а сега ги убива тук, защото е луд.

— А детето му?

— Мерилин и нейните модели. Щом си създаде модел, опитай се да го разчупиш. Каза на майката да го задържи, както аз помолих Мерилин да задържи нашия син. Вероятно е било грешка. Нашият син не е годен да бъде баща, макар че много обича сина си.

— Малкият му син е мъртъв — каза Бентън. — Изтощен от глад, пребит до смърт и изоставен в едно блато да го изядат ларвите и раците.

— Съжалявам да го чуя. Не познавам детето.

— Колко си състрадателен, Пауло. Къде е синът ти?

— Не знам.

— Сигурно съзнаваш колко е сериозно. Искаш ли да отидеш в затвора?

— Последния път, когато беше тук, го накарах да излезем и на улицата, където беше безопасно да го кажа, му съобщих, че не искам да го виждам повече. На строителния обект, където беше намерен трупът на Дрю, имаше туристи. Имаше купища цветя и плюшени животинки. Видях всичко това и му казах да си върви и никога да не се

връща, и че ако не уважи желанието ми, ще го предам на полицията. После щателно почистих апартамента си. И се отървах от колата. Обадих се на Ото, за да предложи помощ по случая, защото държах полицията да знае.

— Не вярвам, че не знаеш къде е — заяви Бентън. — Не вярвам, че не знаеш къде е отседнал, къде живее или, което е по-вероятно сега, къде се крие. Не искам да питам съпругата ти. Предполагам, че тя не подозира нищо.

— Моля те, не намесвай жена ми. Тя не знае нищо.

— Но може би ти знаеш нещо друго — предположи Бентън. — Майката на мъртвия ти внук още ли е със сина ти?

— Същото е като връзката ми с Мерилин. Понякога плащаме цял живот за това, че сме правили секс с някого. Тези жени забременяват нарочно. За да те обвържат. Странно е. Правят го, но не искат детето, защото всъщност са искали само теб.

— Не те попитах това.

— Не я познавам. Разбрах от Мерилин, че се казва Шанди или Санди, че е проститутка. И е глупава.

— Синът ти още ли е с нея? Това попитах.

— Свързвало ги е детето. Но само то. Същата история. Греховете на бащата. Събитията се повтарят. Сега казвам най-искрено, че ми се иска синът ми да не беше се раждал.

— Очевидно Мерилин познава Шанди — заключи Бентън. — Което ме води до Марино.

— Не го познавам и не знам какво общо има той.

Бентън му каза. Осведоми доктор Марони за всичко, освен за онова, което Марино бе сторил на Скарпета.

— Значи искаш да го анализирам вместо теб — отбеляза доктор Марони. — Въз основа на това, че познавам Мерилин, въз основа на онова, което току-що ми каза. Ще предположа, че Марино е допуснал голяма грешка, като е изпратил имейл на Мерилин. В него тя е видяла възможности, които нямат нищо общо с причината да постъпи в „Маклийн“. Сега може да отмъсти на единствения човек, когото искрено мрази. Кей, разбира се. Какъв по-добър начин, освен да измъчва хората, които тя обича?

— Тя ли е причината Марино да срещне Шанди?

— Предполагам. Но не е единствената причина Шанди да прояви такъв интерес към него. Навярно е и заради момчето. Мерилин не знае. Или поне не знаеше. Щеше да ми каже. На Мерилин нямаше да ѝ допадне такава постъпка.

— И тя е горе-долу толкова състрадателна като теб — подхвърли Бентън. — Впрочем тя е тук.

— В Ню Йорк?

— В Чарлстън. Получих анонимен имейл с информация, която няма да обсъждам, и проследих айпи адреса до хотел „Чарлстън Плейс“, познах кода за достъп на компютъра. Сети се кой е отседнал там.

— Предупреждавам те да внимаваш какво ще говориш пред нея. Тя не знае за Уил.

— Уил?

— Уил Рамбо. Когато Мерилин започна да става известна, той смени името си от Уилард Селф на Уил Рамбо. Избра Рамбо, доста приятно шведско име. Той е всичко друго, но не и Рамбо и това е част от проблема му. Уил е доста дребен. Хубаво момче, но дребно.

— Когато е получавала имейли от Пясъчния човек, не е знаела, че са от сина ѝ? — не повярва Бентън и беше разтърсващо да чуе как някой нарича Пясъчния човек „момче“.

— Не е знаела. Поне не съзнателно. Според мен още не знае. Не съзнателно, но мога ли да кажа какао знае в дълбоките пещери на подсъзнанието си? Когато бе приета в „Маклийн“ и ми каза за имейла, за снимката на Дрю Мартин...

— Казала ти е?

— Разбира се.

На Бентън му се прииска да прескочи през телефона и да го сграбчи за гърлото. Този човек трябваше да отиде в затвора. Да отиде в ада!

— Като се обръщам назад, ми става трагично ясно. Разбира се, през цялото време подозирах, но не ѝ споменах. Тоест от началото, когато тя ми се обади, за да го изпрати при мен като пациент, а Уил знаеше, че тя ще постъпи точно така. Той ѝ заложи капан. Разбира се, имаше нейния имейл адрес. Мерилин е много щедра с по някой случаен имейл до хора, с които няма време да се срещне. Той започна да ѝ изпраща тези доста странни писма, които знаеше, че ще я

очароват, защото е достатъчно болен, за да я разбира много добре. Сигурен съм, че му е било забавно, когато тя го препрати на мен, и после, когато се обади в кабинета ми в Рим, за да си запише час. След което, разбира се, двамата вечеряхме, не беше клинично интервю. Бях загрижен за душевното му здраве, но не ми е минавало през ум, че може да убие някого. Когато чух за убитата туристка в Бари, бях в период на отричане.

— Изнасилил е и жена във Венеция. Друга туристка.

— Не съм изненадан. Нека позная. След началото на войната. След всяко изпращане в Ирак, състоянието му се влошаваше.

— Значи бележките ти всъщност не са от сеанси, които си имал с него. Очевидно той е твой син и никога не ти е бил пациент.

— Фалшифицирах бележките. Очаквах да се досетиш.

— Защо?

— За да направиш такаото трябва. Да го намериш сам, защото аз не бих могъл да го предам. Трябваше ти да зададеш въпросите, за да мога да им отговоря, и вече го направих.

— Ако не го намерим бързо, Пауло, той пак ще извърши убийство. Трябва да има още нещо, което знаеш. Сигурно имаш негова снимка?

— Не и скорошна.

— Изпрати ми каквато имаш.

— Военните ще имат необходимото. Може би пръстови отпечатъци и ДНК. И снимка със сигурност. По-добре да получиш тези неща от тях.

— И докато мина през всички формалности, ще бъде твърде късно.

— Впрочем аз няма да се върна — каза доктор Марони. — Сигурен съм, че няма да се опиташ да ме върнеш насила и ще ме оставиш на мира, защото проявих уважение към теб, така че ми дължиш същото. И без това ще бъде безсмислено, Бентън — добави той. — Имам много приятели тук.

22.

Люси проверяваше своя предстартов списък.

Фарове за приземяване, ключ за редуция на шума, вентили за подаване на гориво. Тя провери индикациите на летателните инструменти, нагласи висотомера, включи акумулатора. Задейства първия двигател, когато Скарпета излезе от хангара и тръгна по бетонираната площадка. Леля ѝ отвори задната врата на хеликоптера и сложи куфарчето с инструменти и фотографските си материали на пода, после отвори лявата предна врата, стъпи на металната шейна и се качи.

Първият двигател се включи на наземен празен ход и Люси запали двигател номер две. Виенето на турбините и боботенето стана по-силно и Скарпета закопча предпазните колани. Един служител се приближи тичешком през рампата, като размахваше светещи палки, а Скарпета сложи слушалките на главата си.

— За бога! — възкликна Люси в микрофона. — Хей! — Сякаш служителят можеше да я чуе. — Нямаме нужда от помощта ти. Кой знае докога ще стои там. — Люси отвори вратата и му направи знак да се махне. — Не сме самолет. — Тя продължи да говори, но човекът не я чуваше. — Нямам нужда от помощ, за да излятя. Отивай си.

— Ужасно си напрегната — прозвуча гласът на Скарпета в слушалките ѝ. — Има ли новини от издирването?

— Нищо. В района на Хилтън Хед няма хеликоптер. Там още е много мъгливо. Търсенето по суша не е дало резултат. Не са започнали издирване с инфрачервени камери. — Люси включи прекъсвача над главата си. — Трябват ни около осем минути, за да се охлади. После излитаме. Хей! — Сякаш служителят също носеше слушалки и можеше да я чуе. — Махай се. Заети сме. По дяволите, сигурно е нов.

Човекът стоеше срещу тях, отпуснал оранжевите палки, и не насочваше никого на никъде.

От кулата съобщиха на Люси:

— Вдясно от теб е тежкият С-17.

Военният товарен самолет представляваше куп ярки светлилки и изглеждаше така, сякаш огромното му туловище висеше неподвижно във въздуха. Люси потвърди по радиостанцията, че го вижда. Тежкия С-17 с огромни перки по крилата не беше фактор, защото тя искаше да се отправи към центъра на града, към моста над река Купър. После над моста „Артър Равенъл“. Накъдето си поиска. Дори да прави осморки във въздуха, ако желае. Да лети ниско над водата или над сушата, ако поиска. Защото тя не беше самолет. Не го обясни по този начин по радиото, но това имаше предвид.

— Обадох се на Търкингтън — обърна се тя към Скарпета. — Казах му какво знаем засега. Бентън ми звънна, но предполагам, че си говорила с него и той ти е съобщил новините. Ще дойде всеки момент и дано не закъснее. Няма вечно да стоя тук. Знаем кой е мръсникът.

— Само че не знаем къде е — каза Скарпета. — Предполагам, че още нямаме представа и къде е Марино.

— Ако питаш мен, трябва да търсим Пясъчния човек, не труп.

— До един час всички ще го търсят. Бентън е уведомил полицията, местната и военната. Някой трябва да търси нея. Това е моята работа и смятам да я свърша. Донесе ли товарната мрежа? И чула ли си нещо за Марино? Каквото и да е.

— Нося мрежата.

— Обичайната екипировка в багажа ли е?

Бентън вървеше към служителя с палките. Даде му бакшиш и Люси се разсмя.

— Предполагам, че винаги, когато те попитам за Марино, няма да ми обръщаш внимание — продължи Скарпета, докато Бентън се приближаваше.

— Може би трябва да си искрена с човека, за когото ще се омъжиш. — Люси гледаше Бентън.

— Защо мислиш, че не съм била?

— Не знам какво си направила.

— С Бентън разговаряхме — каза Скарпета и я погледна. — И ти си права, трябваше да бъда искрена и бях.

Бентън отвори задната врата и се качи.

— Добре, защото колкото повече вярваш на някого, толкова по-престъпно е да лъжеш. Визирам и своя пропуск — отбеляза Люси.

Тракане и пукане, докато Бентън си слагаше слушалките.

— Трябва да го преодоляя — добави Люси.

— По-скоро е нужно аз да го преодоляя — каза Скарпета. — Но сега не можем да говорим за това.

— За какво не можем да говорим? — попита Бентън.

— За ясновидството на леля Кей — поясни Люси. — Убедена е, че знае къде е трупът. За всеки случай нося принадлежности и химикали за обеззаразяване. И чували за трупове, в случай че се наложи да пренеса труповете в мрежа. Съжалявам, че съм коравосърдечна, но няма да натоваря разложен труп в хеликоптера.

— Не е ясновидство. Само следи от барут — изтъкна Скарпета. — Той иска да я намерим.

— Тогава трябваше да го направи по-лесно — изсумтя Люси, докато нагласяше лостовете.

— Какво за следите от барут? — попита Бентън.

— Имам една идея. Ако питаш в какъв пясък в околността може да има следи от барут...

— Господи! — възкликна Люси. — Този тип направо ще изхвърчи. Погледнете го. Само стой там със своите палки като зомбиран съдия от Националната футболна лига. Добре че му даде бакшиш, Бентън. Горкото момче. Старае се.

— Да, бакшиш. Но не стодоларова банкнота — вметна Скарпета, докато Люси изчакваше радиовръзката.

Въздушният трафик беше почти невъзможен, защото полетите бяха закъснявали цял ден, а сега кулата не можеше да навакса.

— Когато заминах за университета във Вирджиния, ти какво правеше? — обърна се Люси към Скарпета. — От време на време ми изпращаше по сто долара. Без причина. Така пишеше винаги най-отдолу на чека.

— Не беше кой знае какво — прозвуча гласът на Скарпета в слушалките на Люси.

— Книги. Храна. Дрехи. Принадлежности за компютри.

Микрофони, активирани с глас, чуваха се накъсани реплики.

— Все пак, мило е от твоя страна — каза Скарпета. — Това са много пари за човек като Ед.

— Може да съм го подкупила. — Люси се наведе към Скарпета да провери видеодисплея на инфрачервените камери. — Готови сме и чакаме — съобщи тя. — Ще излетим, щом ни позволите. — Сякаш

кулата можеше да я чуе. — Ние сме проклет хеликоптер, за бога. Не ни трябва проклетата писта. И нямаме нужда от насочване. Това ме подлудява.

— Може би си твърде раздразнителна, за да летиш — намеси се Бентън.

Люси пак се свърза с кулата и най-после ѝ разрешиха да излети на югоизток.

— Да тръгваме, докато още можем — каза тя и хеликоптерът се издигна от земята. Служителят размахваше палките сякаш щяха да паркират. — Може би трябва да си намери работа като регулировчик — отбеляза Люси, докато издигаше своята тритонна птица във въздуха. — Донякъде ще следваме течението на река Ашли, после ще завием на изток и покрай брега към Фоли Бийч. — Тя се носеше над пресечната точка на две писти. — Включвам инфрачервените камери.

Натисна стартовия бутон и дисплеят стана тъмносив, осеян с яркобели горещи петна. Самолетът С-17 излетя, от двигателите му излизаха дълги струи бял огън. Осветеният прозорец на сградата. Светлините по пистите. Всичко изглеждаше нереално в инфрачервено.

— Ако летим ниско и бавно, можем да сканираме всичко по пътя, като работим в мрежа.

Скарпета оперираше с уреда за контрол на системата ФЛИР, която бе независима от прожектора, който засега тя държеше изключен. На видеомонитора до лявото ѝ коляно повечето неща се виждаха в сиво, но някои бяха ослепително бели. Прелетяха над пристанището с разноцветни контейнери, струпани като кубчета за игра. Крановете стърчаха като чудовищни богомолки в нощта, а хеликоптерът се движеше бавно над светлините на града, сякаш плуваше над тях. Напред пристанището беше тъмно. Не се виждаха звезди, луната приличаше на петно от въглен на фона на гъстите облаци, чиято горна част беше равна и напомняха на наковални.

— Накъде точно се насочваме? — попита Бентън.

Скарпета оперираше с бутона на ФЛИР системата, като движеше образите по екрана. Люси намали на осемдесет възела и държеше височина от сто и петдесет метра.

— Представи си какво ще намериш, ако направиш микроскопски анализ на пясък от Иводжима. Ако пясъкът е бил запазен през всички тези години.

— Далеч от сърфа — допълни Люси. — Например в дюните.

— Иводжима? — иронично попита Бентън. — Ще летим до Япония?

Отвъд вратата на Скарпета се виждаха големите къщи край парка „Батъри“. Светлините им представляваха снежнобели петна на монитора за термообраз. Тя мислеше за Хенри Холингс. Мислеше за Роуз. Светлините от жилищни сгради ставаха все по-редки, когато приближиха брега на остров Джеймс и бавно прелетяха над него.

— Плаж, който е останал недокоснат от времето на Гражданската война — посочи Скарпета. — На такова място, ако пясъкът е запазен, има вероятност да намериш следи от барут. Вярвам, че е там. — После каза на Люси: — Почти под нас е.

Тя намали и се спусна на деветдесет метра височина над северния край на остров Морис. Той беше ненаселен и достъпен само с хеликоптер или лодка, освен ако отливът не позволише да прегaziш пеш от Фоли Бийч. Тя гледаше надолу към резервата от осемстотин акра, който по време на Гражданската война е бил сцена на тежки битки.

— Сигурно и преди сто и четиридесет години е бил почти същият — отбеляза Скарпета, докато Люси намаляваше височината с още трийсет метра.

— Където афроамериканският Петдесет и четвърти Масачузетски полк е бил избит до крак — добави Бентън. — Как се казваше филмът, който направиха за него?

— Гледай от твоята страна — нареди му Люси. — Кажи, ако видиш нещо, и ще огледаме с прожектора.

— Казваше се „Слава“ — отвърна Скарпета. — Да не включваме прожектора — противопостави се тя. — Ще попречи на инфрачервените камери.

На видеоекрана се виждаше сив терен, изпъстрен с точици и вълниста част, която беше океанът. Водата блестеше като разтопено олово, носеше се към брега и се разбиваше в пясъка на пенливи бели бразди.

— Долу не виждам нищо, освен тъмните силуети на дюни и проклетата кула на фара, която ни следва навсякъде — каза Скарпета.

— Ще бъде хубаво, ако възстановят прожектора на фара, за да не се блъскат в него такива като нас — отбеляза Люси.

— Сега вече се чувствам по-добре — заяви Бентън.

— Ще започна да работя с координатна мрежа. Шейсет взела, шест метра, ще прегледаме всеки сантиметър там долу — продължи Люси.

Не се наложи да обикалят дълго.

— Можеш ли да приближиш до там? — Скарпета посочи нещо, което и Люси беше видяла. — Онова, което току-що подминахме. Онази част на плажа. Не, не, още назад. Има разлика в температурата.

Люси внимателно завъртя хеликоптера, а фарът остана да стърчи зад тях все така раиран в инфрачервено и заобиколен от надигащата се оловна вода в далечния край на залива. Зад него един туристически кораб изглеждаше призрачно с осветени в бяло прозорци и дълга следа от пара от комина си.

— Там. Двайсет градуса наляво от онази дюна — посочи Скарпета. — Мисля, че виждам нещо.

— И аз го виждам — потвърди Люси.

Образът изглеждаше нажежен до бяло на екрана сред мътната и осеяна с точки сивота. Люси гледеше надолу, като се стараеше да заеме подходящо положение. Започна да се спуска с кръжене.

Скарпета приближи образа и трептящият бял силует се превърна в човешко тяло, неестествено ярко, като звезда на брега на лагуната, която проблясваше като стъкло.

Люси изключи ФЛИР системата и запали прожектора, ярък като десет милиона свещи. Крайбрежните треви се залепиха за земята, а пясъкът се изви във вихрушка, когато хеликоптерът кацна.

Черна вратовръзка пърпореше от въздушната струя на витлата, които се въртяха все по-бавно.

Скарпета погледна през своя прозорец и на известно разстояние в пясъка видя да проблясва лице. Белите зъби се виждаха на фона на издутата маса, на която не личеше дали е мъж или жена. Ако не бяха костюмът и вратовръзката, тя нямаше да разбере.

— Какво е това, по дяволите? — Гласът на Бентън в слушалките й.

— Не е тя — каза Люси, като изключваше уредите. — За теб не знам, но аз нося пистолет. Нещо не е наред.

Тя изключи двигателя, вратите се отвориха, тримата излязоха и стъпиха на мекия пясък. Вонята беше непоносима, докато не застанаха по посоката на вятъра. Осветяваха пътя си с фенерчета. Пистолетите им бяха в готовност. Хеликоптерът приличаше на тромаво водно конче на тъмния плаж, единственият шум беше от приборя. Скарпета продължи да оглежда с фенерчето и забеляза широки следи от влачене на тежък предмет, които стигаха до една дюна.

— Някой е имал лодка — отбеляза Люси и тръгна към дюните. — Плоскодънна лодка.

Дюните бяха заобиколени с треви и други растения и се диплеха докъдето стигаше погледът им, недокоснати от приливите. Скарпета мислеше за битките, водени тук, и си представяше загубения живот за една кауза, която не можеше да бъде по-различна от тази на Юга. Злините на робството. Чернокожите войници янки бяха избити до крак. Стори ѝ се, че чува техните стенания и шепот сред високите треви, и каза на Люси и Бентън да не се отдалечават. Наблюдаваше как светлините от фенерите им прорязват тъмния терен като дълги ярки остриета.

— Насам — извика Люси от мрака между две дюни. — Света Богородице! — възкликна тя. — Лельо Кей, моля те, донеси маски!

Скарпета отвори багажното отделение и извади големия криминаложки куфар. Отвори го на пясъка, потърси маските и реши, че сигурно вонята е ужасна, щом Люси ги иска.

— Не можем да измъкнем и двамата оттук. — Гласът на Бентън, понесен от вятъра.

— Какво ли още ни очаква? — гласът на Люси. — Чу ли това? Нещо плющеше. Далеч между дюните.

Скарпета се приближи към тях и вонята стана по-силна. Тя сякаш сгъстяваше въздуха, очите ѝ пареха, подаде им маските и също си сложи една, защото ѝ беше трудно да диша. Приближи се към Люси и Бентън в една падина между дюните, толкова ниска, че не се виждаше от плажа. Жената беше гола и силно издута от престоя на трупа на открито в продължение на дни. Беше нападната от ларви, лицето ѝ беше изядено, устните и очите ги нямаше, зъбите ѝ се виждаха. Лъчът от фенерчето на Скарпета улови титаниев щифт, мястото на липсващата коронка. Скалпът ѝ се свличаше от черепа, дългата ѝ коса се стелеше по пясъка.

Люси тръгна през сухите треви към плющия звук, който и Скарпета чуваше. Не беше сигурна какво да прави, мислеше за следи от барут, за пясъка и за това място и се питаше какво означава то за него. Той беше създал свое бойно поле. С колко още мъртъвци щеше да бъде осеяно, ако тя не беше открила това място заради бария, антимоно и оловото, за които той навярно не знаеше нищо и тя го усещаше. Болният му дух сякаш витаеше във въздуха.

— Палатка — извика Люси и те отидоха при нея.

Намираше се зад друга дюна. Дюните приличаха на тъмни вълни, които се отдалечаваха от тях, оплетени в храсталаци и трева. Беше опънал палатка, неговото убежище в тази пустош. Алуминиеви пръти и брезент, а през отвора, който плющеше на вятъра, се виждаше вътрешността. Дюшек със спретнато опънато върху него одеяло, поставен наблизко фенер. Люси отвори хладилната чанта с крака си. Вътре имаше десетина сантиметра вода. Потопи пръст в нея и обяви, че е хладка.

— Имам една носилка в багажното на хеликоптера — каза тя. — Как искаш да го направим, лельо Кей?

— Трябва да снимаме всичко. Да измерим. Да повикаме полицията веднага. — Чакаше ги много работа. — Можем ли да пренесем двамата наведнъж?

— Не и с една носилка.

— Искам да огледам всичко тук — настоя Бентън.

— Тогава ще ги приберем в чували и ще ги отнесеш един по един — разпореди Скарпета. — Къде искаш да ги оставиш, Люси? На някое дискретно място. По-добре не на летището, където твоят трудолюбив регулировчик навярно насочва комарите. Ще се обадя на Холингс да видя кой може да те посрещне.

После замълчаха, заслушани в плющенето на импровизираната палатка, в шепота на тревата, в мекото разбиване на вълните. Кулата на фара приличаше на огромна черна пешка върху шахматна дъска, заобиколена от обширното набраздено и черно море. Той беше някъде там и това й се струваше нереално. Войник на нещастieto, но Скарпета не изпитваше съчувствие.

— Да започваме — каза тя и опита да набере телефон. Разбира се, нямаше покритие. — Ще трябва да го набереш от въздуха — обърна се към Люси. — Искай номера от Роуз.

— Роуз?

— Обади ѝ се.

— За какво?

— Подозирам, че знае къде е той.

Донесоха носилката, чували за трупове, найлонови чаршафи и предпазни средства срещу биологичен риск. Започнаха с нея. Тя беше мека, защото трупното вкочаняване беше настъпило и отминало, сякаш се бе отказало да протестира срещу смъртта ѝ, и насекомите и дребните рачета я бяха превзели. Бяха изяли онова, което беше меко и наранено. Лицето ѝ беше подуто, тялото подпухнало от бактериален газ, кожата ѝ бе зеленикавочерна, а кръвоносните съдове я прорязваха като мрамор. Левият ѝ бут и задната част на бедрото бяха неравно отрязани, но нямаше други очевидни наранявания и следи от осакатяване, и нищо не показваше какво е причинило смъртта. Вдигнаха я и я поставиха в средата на един чаршаф, а после в чувал, който Скарпета закопча с цип.

После се заеха с мъжа на плажа, който имаше прозрачен пластмасов предпазител на стиснатите зъби и стегнат ластик около дясната китка. Костюмът и вратовръзката му бяха черни, а бялата му риза беше изцапана с кръв. Тесните разрези по сакото му показваха, че е бил пронизван многократно. Раните му бяха нападнати от ларви — подвижна маса под дрехите, а в джоба на панталоните му имаше портфейл, собственост на Лушъс Медик. Изглежда убиецът не се интересуваше от кредитни карти или пари в брой.

Продължиха да снимат и да си водят бележки. После Скарпета и Бентън привързаха женското тяло в чувала — тялото на Лидия Уебстър — към носилката, а Люси извади петнайсетметрово въже и мрежата от задната част на хеликоптера. Тя подаде пистолета си на Скарпета.

— На теб ще ти е по-нужен, отколкото на мен.

Качи се и запали двигателите, витлата забръмчаха, като изтласкваха въздуха. Светлините проблеснаха, хеликоптерът леко се издигна и носът му се наведе надолу. Много бавно той продължи да се издига, докато въжетото се изпъна и мрежата със своя зловец товар увисна над пясъка. Хеликоптерът се отдалечи, а товарът леко се полюшваше като махало. Скарпета и Бентън се върнаха при палатката.

Ако беше ден, тук щеше да гъмжи от мушици, а вонята на разложение щеше да бъде още по-непоносима.

— Той спи тук — каза Бентън. — Може би не постоянно.

Побутна възглавницата с крак. Под нея беше ръбът на одеялото, а отдолу матракът. Хладилната чанта предпазваше кутийка кибрит от влагата, но явно книгите с меки корици не бяха важни за него. Бяха подгизнали, страниците — залепнали една за друга. Четеше книги от типа семейни саги и любовни романи, които човек си купува в дрогерията, когато търси нещо за четене, без да го е грижа какво е. Под малката импровизирана палатка имаше яма, в която беше палил огън с въглища, и ръждясала решетка от скара, закрепена върху няколко камъка. Имаше кутии от безалкохолна бира. Скарпета и Бентън не докоснаха нищо и се върнаха на плажа, където беше кацнал хеликоптерът и беше оставил дълбоки следи в пясъка. Бяха изгрели още звезди и вонята се усещаше във въздуха, но вече не беше толкова непоносима.

— Отначало помисли, че е той. Видях го по лицето ти — каза Бентън.

— Надявам се, че е добре и не е направил някоя глупост — отвърна тя. — Доктор Селф е виновна и за това. Че съсипа отношенията, които всички имахме. Че ни раздели. Не си ми разказал как разбра. — Гневът я завладяваше заради стари и нови грехове.

— Това е любимото ѝ занимание. Да разделя хората.

Те чакаха край водата, а вятърът отдалечаваше от тях вонята от черния чувал с трупа на Лушъс Медик. Скарпета усети мириса на морето, чуваше дишането му и тихото разбиване на вълните в брега. Хоризонтът беше черен, а фарът вече не предупреждаваше никого за нищо.

Малко по-късно в далечината примигнаха светлини, хеликоптерът на Люси се сниши и те обърнаха гръб на пясъчната вихрушка от приземяването. С трупа на Лушъс Медик, прибран в товарната мрежа, те се издигнаха и го откараха в Чарлстън. На рампата пулсираха светлините от полицейските коли, а Хенри Холингс и капитан Пома бяха застанали до един ван без прозорци.

Скарпета вървеше пред всички. Подтикваше я гневът. Тя почти не слушаше разговора между четиримата. Че катафалката на Лушъс Медик била намерена паркирана зад погребалната агенция на Холингс с ключове в стартера. Как се беше озовала там, освен ако убиецът не я е закарал, или може би Шанди? Бони и Клайд, така ги наричаше

капитан Пома. После той заговори за Бул. Къде беше той, какво още можеше да знае? Майката на Бул твърдеше, че го няма вкъщи, повтаряше го дни наред. Нямаше следа от Марино и полицията го издирваше, а Холингс оповести, че трупове ще бъдат закарани в моргата. Не моргата на Скарпета, а университетската, където двама съдебни патолози ги чакаха, след като цяла вечер бяха работили по Джани Лупано.

— Може и вие да участвате, ако имате желание — обърна се Холингс към Скарпета. — Вие ги открихте, затова трябва да направите аутопсиите. Стига да нямате нещо против.

— Полицията трябва да отиде на остров Морис и да обезопаси мястото — каза тя.

— Полицейските лодки пътуват натам. По-добре да ви упътя към моргата.

— Знам къде е. Споменахте, че сте приятел с началника на охраната в хотел „Чарлстън Плейс“. Как се казва? — попита Скарпета, докато вървяха към паркинга.

След малко Холингс каза:

— Самоубийство. Силен удар вследствие на скачане или падане. Нищо не подсказва мръсна игра. Освен ако не успеете да обвините човека, който го е подтикнал към самоубийство. В този случай доктор Селф ще бъде подведена под отговорност. Приятелката ми в хотела се казва Рут.

В сградата на летището светлините светеха ярко и Скарпета влезе в дамската тоалетна, за да измие ръцете, лицето и ноздрите си. Пръсна голямо количество освежител за въздух и мина през ситните капчици, после изми и зъбите си. Когато излезе, завари Бентън да я чака.

— Трябва да се прибереш — посъветва я той.

— И без това няма да мога да заспя.

Бентън тръгна след нея, ванът без прозорци потегли, Холингс разговаряше с капитан Пома и с Люси.

— Има нещо, което трябва да направя — заяви Скарпета.

Бентън я остави. Тя се отправи към джипа си сама.

Кабинетът на Рут беше близо до кухнята, защото в хотела най-много кражби ставаха там.

Най-вече на скариди. Лукави дребни престъпници, представящи се за майстор-готвачи. Тя разказваше поредица от забавни истории, а Скарпета я слушаше внимателно, защото искаше нещо, а единственият начин да го получи беше, като изслуша началничката на охраната. Рут беше елегантна възрастна жена, капитан в Националната гвардия, но повече приличаше на скромна библиотекарка. Всъщност малко приличаше на Роуз.

— Все пак не сте дошли при мен, за да слушате всичко това — каза най-сетне Рут иззад бюрото, което вероятно беше хотелска мебел. — Интересувате се от Дрю Мартин, а сигурно господин Холингс ви е казал, че последния път, когато отседна тук, изобщо не използва стаята си.

— Да — потвърди Скарпета, като търсеше с поглед пистолет под вълненото сако на Рут. — Треньорът ѝ идваше ли в хотела?

— Понякога се хранеше в грил-ресторанта. Винаги поръчваше едно и също, хайвер и „Дом Периньон“. Не съм чувала да го е придружавала, но предполагам, че една професионална тенисистка няма да яде калорична храна и да пие шампанско в навечерието на важен мач. Както казах, тя очевидно имаше друг живот някъде и не се задържаше тук.

— В момента имате още една прочута гостенка — вметна Скарпета.

— Постоянно имаме прочути гости.

— Мога да тръгна и да чукам от врата на врата.

— Не можете да влезете на охранявания етаж без ключ. Тук има четиридесет апартамента. Това са доста врати.

— Първият ми въпрос е дали тя още е тук и допускам, че резервацията не е на нейно име. Иначе просто щях да ѝ се обадя — каза Скарпета.

— Предлагаме двама и четири часа румсървис. Толкова близо съм до кухнята, че чувам как минават количките — подхвърли Рут.

— Значи вече е станала. Добре, защото не бих искала да я събудя. — Гняв. Зараждаше се някъде зад очите на Скарпета и постепенно слизаше надолу.

— Кафе всяка сутрин в пет. Не дава големи бакшиши. Не я харесваме особено — добави Рут.

Доктор Селф беше в ъглов апартамент на осмия етаж на хотела. Скарпета пъхна магнитната карта в асансьора и минути по-късно стоеше пред вратата ѝ. Усети, че онази я наблюдава през шпионката.

Доктор Селф отвори вратата с думите:

— Явно някой е бил недискретен. Здравей, Кей.

Беше облечена в яркочервен копринен халат, вързан хлабаво през кръста, и бе обута с черни копринени чехли.

— Каква приятна изненада. Питам се кой ти е казал. Моля. — Тя се отдръпна, за да даде път на Скарпета. — Явно е съдба, защото донесоха две чаши и допълнителна кана с кафе. Нека позная как изобщо ме намери тук и не говоря само за чудесната стая. — Доктор Селф седна на дивана и подви крака под себе си. — Шанди. Явно след като ѝ дадох каквото поиска, съм загубила влияние над нея. Или поне е така от нейната дребнава гледна точка.

— Не познавам Шанди — заяви Скарпета от един фотьойл близо до прозореца, откъдето се откриваше изглед към осветения град.

— Искаш да кажеш, не лично — поправи я доктор Селф. — Но предполагам, че си я виждала. Нейната изключителна обиколка из твоята морга. Когато си помисля за онези зловещи дни в съда, Кей, се питам колко различно щеше да бъде всичко, ако светът знаеше каква си всъщност. Че позволяваш на разни хора да оглеждат моргата ти и превръщаш труповете в ефектно зрелище. Особено момченцето, което си одрала и нарязала. Защо си избола очите му? Колко наранявания се наложи да документиращ, преди да решиш от какво е умряло? Да му извадиш очите? Прекалено е, Кей.

— Кой ти каза за моргата?

— Шанди ми се похвали. Представи си какво ще кажат заседателите. Представи си какво щяха да кажат заседателите във Флорида, ако знаеха каква си.

— Тяхната присъда не те засегна — каза хладно Скарпета. — Нищо не те засяга така, както ти успяваш да нараниш всички останали. Чу ли, че приятелката ти Карън се е самоубила само двацет и четири часа след като е напуснала „Маклийн“?

Лицето на доктор Селф засия.

— Значи тъжната ѝ история ще има подходящ финал. — Тя срещна погледа на Скарпета. — Не очаквай да се преструвам. Щях да се разстроя, ако ми беше казала, че Карън се е върнала в клиника за лечение на алкохолизъм. Твърде много хора живеят в безмълвно отчаяние. Торо^[1]. Това е Бентъновата част от света. И все пак ти живееш тук. Как ще се справите, когато се ожените? — Очите ѝ се спряха на пръстена на лявата ръка на Скарпета. — А дали изобщо ще го направите? И двамата не ви бива за обвързване. Всъщност Бентън става. Но той търси друг тип обвързване в болницата. Малкият му експеримент беше удоволствие, нямам търпение да го обсъдим.

— Делото във Флорида не ти отне нищо, освен пари, които вероятно са покрити от застраховката ти за неправилно лечение. Но сумите трябва да са големи. Изключително големи. Изненадана съм, че която и да е застрахователна компания би те поела — отбеляза Скарпета.

— Трябва да си събера багажа. Връщам се в Ню Йорк, отново в ефир. Казах ли ти? Ще вода ново предаване за престъпния ум. Не се тревожи. Няма да те покани в него.

— Шанди сигурно е убила сина си — каза Скарпета. — Питам се какво ще направиш по въпроса.

— Избягах я възможно най-дълго — отвърна доктор Селф. — Ситуация, много подобна на твоята, Кей. Знаех за нея. Защо хората се заплитат в пипалата на някоя отровна личност? Чувам се как говоря и всеки коментар ми носи идеи за нови предавания. Когато осъзная, че никога няма да ми липсват теми, се чувствам едновременно изтощена и вдъхновена. Марино не биваше да се поддава. Толкова е елементарен. Чу ли нещо за него?

— Ти беше началото и краят — подчерта Скарпета. — Защо не го остави на мира?

— Той пръв ме потърси.

— Имейлите му са писани от отчаян, нещастен и уплашен човек. Ти му беше психиатър.

— Преди години. Вече почти не помня.

— Знаеш по-добре от всеки какъв е и го използва. Възползва се от него, защото искаше той да ме нарани. Не ме е грижа, че нараняваш мен, но не биваше да нараняваш него. После опита отново, нали? Да

нараниш Бентън. Защо? За да ми върнеш за Флорида? Мислех, че имаш по-интересни занимания.

— Аз съм в безизходица, Кей. Разбираш ли, Шанди трябва да получи каквото заслужава, а Пауло е провел дълъг разговор с Бентън, греша ли? Пауло ми се обади, разбира се. Успях да подреда някои от парчетата на мозайката.

— За да ти каже, че Пясъчния човек е твой син — подчерта Скарпета. — Пауло ти се е обадил, за да ти каже това.

— Едно парче е Шанди. Друго парче е Уил. Трето парче е малкият Уил, както винаги съм го наричала. Моят Уил се прибра у дома от война и веднага попадна в друга война, много по-брутална. Мислиш ли, че това не го подтикна да премине отвъд отвъдното? Не че беше нормален. Първа съм готова да призная, че дори моите инструменти не можеха да помогнат на главата му. Това беше преди година — година и половина, Кей. Той дойде и завари сина си полумъртъв от глад, бит и тормозен.

— Шанди — предположи Скарпета.

— Не е дело на Уил. Каквото и да е сторил сега, не е убил сина си. Моят син никога не би навредил на дете. Шанди сигурно е решила, че е нормално от нейна страна да малтретира момчето само защото е можела. Бил е досаден. Тя ще ти го каже. Ревливо бебе и намусено момченце.

— И е успяла да го скрие от света?

— Уил беше във военновъздушните сили. Държала е сина си в Шарлът до смъртта на баща си. После я насърчих да се пресели тук и тогава тя започна да го бие. Жестоко.

— И е зарязала трупа му в блато? Посред нощ?

— Тя? Едва ли. Не си го представям. Дори не притежава лодка.

— Откъде знаеш, че е използвана лодка? Не помня това да е установявано като факт.

— Тя не познава реките и отливите, никога не би излязла с лодка посред нощ. Една малка тайна — не може да плува. Очевидно ѝ е трябвала помощ.

— Синът ти има ли лодка и познава ли реките и отливите?

— Някога имаше и обичаше да води синчето си на „приключения“. Пикници. На къмпинг на безлюдни острови. Да откриват приказни земи само двамата. Има богато въображение и е

съзерцателен — всъщност той самият много прилича на дете. Изглежда, последния път, когато е бил изпратен в Ирак, Шанди е продала много от вещите му. Той е много грижовен. Мисля, че вече дори няма кола. Но е изобретателен. Лек и бърз. И потаен, без съмнение. Сигурно го е научил там. — Тя имаше предвид Ирак.

Скарпета мислеше за плоскодънната лодка за лов на костур на Марино с нейния мощен извънбордов двигател и гребла. Лодката, която не беше използвал от месеци и изглежда вече дори не мислеше за нея. Особено напоследък. Особено откакто познаваше Шанди. Тя сигурно знаеше за лодката, дори да не бяха плавали с нея. Сигурно бе казала на Уил. Може би той я беше взел назаем. Трябваше да потърсят лодката на Марино. Скарпета се запита как ще обясни всичко това на полицията.

— Кой да се погрижи за малкото неудобство на Шанди? За трупа? Какво е можел да направи синът ми? — попита доктор Селф. — Така се случва, нали? Чуждият грях става твой. Уил обичаше сина си. Но когато татко замине на война, мама трябва да играе ролята на двама родители. А в този случай мама е чудовище. Винаги съм я презирала.

— Финансирала си я — възрази Скарпета. — При това щедро.

— Да видим. Откъде знаеш? Нека позная. Люси я е проучила. Сигурно знае колко има или е имала в банката. Изобщо нямаше да разбере, че внукът ми е мъртъв, ако Шанди не беше се обадила. Предполагам, че го е направила в деня, когато е бил открит трупът. Искаше пари. Още пари. И съвет от мен.

— Заради нея и онова, което ти е казала ли дойде тук?

— Шанди успяваше доста гениално да ме изнудва през всички тези години. Хората не знаят, че имам син. Още по-малко знаят, че имам внук. Ако тези факти станеха известни, щяха да ме сметнат за небрежна. Ужасна майка. Ужасна баба. Всички онези неща, които моята скъпа майчица говори за мен. Когато станах известна, вече беше твърде късно да се върна и да поправя съзнателното си дистанциране. Нямах избор, освен да го продължа. Милата майчица, говоря за Шанди, запази тайната ми в замяна на чекове.

— А сега ти възнамеряваш да запазиш нейната тайна, но в замяна на какво? — попита Скарпета. — Тя е пребила сина си до смърт, а ти искаш да ѝ се размине, но в замяна на какво?

— Предполагам, че заседателите ще се радват да видят записа с нея в твоята морга, в твоя хладилник, как гледа мъртвия си син. Убийщата в твоята морга. Представи си каква история ще излезе от това. Меко казано, с кариерата ти ще бъде свършено, Кей. Предвид това, трябва да ми благодариш. Моята тайна осигурява твоята.

— Значи не ме познаваш.

— Забравих да ти предложи кафе. Донесли са за двама. — Усмиваше се.

— Няма да забравя какво направи — процеди хладно Скарпета и стана. — Какво причини на Люси, на Бентън, на мен. Още не знам какво си сторила на Марино.

— Не съм сигурна какво точно ти е сторил той. Но знам достатъчно. Как го понася Бентън? — Тя си наля още кафе. — Колко особена тема за размисъл. — Доктор Селф се облегна на възглавниците. — Знаеш ли, когато Марино ме посещаваше във Флорида, похотта му не можеше да бъде по-осезаема, оставаше само да ме сграбчи и да разкъса дрехите ми. Едипов комплекс. Беше жалък. Иска да чука майка си — най-силния човек в живота му, и той безкрайно дълго ще преследва края на своята едипова дъга. Когато е правил секс с теб, не е намерил гърнето със злато. Най-последно, най-последно. Ура за него. Цяло чудо е, че не се е самоубил.

Скарпета стоеше до вратата и я гледаше.

— Какъв любовник е той? — подхвърли ехидно доктор Селф. — Бентън, разбирам, но Марино? Отдавна нямам вести от него. Двамата разбрахте ли се? И какво казва Бентън?

— Щом Марино не ти е казал, тогава кой? — тихо попита Скарпета.

— Марино? О, не. В никакъв случай. Не ми е казал за вашата малка авантюра. Бил е проследен до къщата ти от... Боже, как се казваше онзи бар? От поредния главорез на Шанди, на когото беше поръчано да ти внуши да се преместиш.

— Значи ти си го направила. Така си и мислех.

— За да ти помогна.

— Толкова ли е празен животът ти, че имаш нужда да контролираш хората по този начин?

— Чарлстън не е подходящо място за теб, Кей.

Скарпета затвори вратата след себе си. Излезе от хотела. Вървеше по паважа край един плискащ фонтан с коне и влезе в гаража на хотела. Слънцето още не беше изгряло и трябваше да се обади в полицията, но можеше да мисли само за мъката, която можеше да причини един човек. Първата сянка на паника я докосна в едно безлюдно ниво от бетон и коли и тя се замисли за една забележка, направена от доктор Селф.

„Цяло чудо е, че не се е самоубил.“

Дали правеше предсказание, изразяваше очакване, или намекваше за поредната ужасна тайна, която знаеше? Сега Скарпета не можеше да мисли за нищо друго, но не можеше да се обади на Люси или Бентън. В интерес на истината те не изпитваха съчувствие към Марино, може би дори се надяваха, че е захапал пистолета или е паднал с колата си от някой мост, и тя си го представи — Марино мъртъв в пикапа на дъното на река Купър.

Реши да се обади на Роуз и извади мобилния си телефон, но нямаше сигнал и тя се приближи към своя джип, като хвърли бегъл поглед на белия кадилак, паркиран до него. Видя овалния стикер на задната броня, позна инициалите ХХ за Хилтън Хед. Усети какво става, преди да го осъзнае, и се обърна, когато капитан Пома изскочи иззад една бетонна колона. Почувства как въздухът зад нея се раздвижва, той се втурна напред, а тя се завъртя рязко, когато някой сграбчи ръката ѝ. За една дълга секунда едно лице се изравни с нейното, млад мъж, остриган почти до кожа, със зачервено подуто ухо и безумен поглед. Той се блъсна в колата ѝ и ножът му издрънча в краката ѝ, а капитанът го налагаше и крещеше.

---

[1] Хенри Дейвид Торо — американски писател и философ, една от водещите фигури в движението трансцендентализъм. — Б.пр. ↑

23.

Бул стискаше шапката си в ръце. Беше привел глава на предната седалка, понеже знаеше, че ако седне изправен, както му се искаше, главата му щеше да опре в тавана. Изпитваше гордост, въпреки че току-що бе освободен под гаранция от градския затвор за престъпление, което не бе извършил.

— Благодаря, че ме докарахте, доктор Кей — каза той, докато тя паркираше пред дома си. — Съжалявам за неприятностите.

— Стига си го повтарял, Бул. В момента съм много ядосана.

— Знам, че е така, и много съжалявам, защото вие нищо не сте направили. — Той отвори своята врата и бавно се измъкна от седалката. — Опитах се да изстържа калта от обувките си, но изглежда изцапах килимчето в колата ви, затова трябва да го почистя или поне да го изтупам.

— Стига си се извинявал, Бул. Правиш го откакто излязохме от затвора, а аз съм толкова бясна, че ми иде да крещя. Следващия път, когато се случи подобно нещо, ако не ми се обадиш веднага, ще се ядосам и на теб.

— Не бих искал. — Той изтупа постелката и на нея й мина през ум, че е не по-малко упорит от нея.

Беше дълъг ден, изпълнен с болезнени образи, почти успешни опити и лоши миризми, а после се обади Роуз. Скарпета беше заета с разложения труп на Лидия Уебстър, когато Холингс се появи до масата за аутопсии и съобщи, че има новина, която тя непременно трябва да чуе. Не беше съвсем ясно как точно бе разбрала Роуз, но една нейна съседка, която познавала съседката на съседка на Скарпета, която тя изобщо не беше виждала, чула слух, че съседката, която Скарпета познаваше, госпожа Гримбол, накарала да арестуват Бул за влизане в имота ѝ и опит за кражба.

Криел се зад един питоспорум вляво от предната веранда на Скарпета и госпожа Гримбол случайно го видяла, докато надзъртала през прозореца на горния етаж. Било късно вечерта. Скарпета не

можеше да обвини съсед, че се е притеснил от подобна гледка, освен ако въпросният съсед не беше госпожа Гримбол. Тя не само се обадила на 911 и съобщила за подозрителния индивид, който дебнел. Украсила историята си и твърдяла, че Бул се е криел в нейния имот, не в този на Скарпета. Накратко казано, Бул, който и преди бил арестуван, попаднал в затвора и престоял там цели три дни. Вероятно още щеше да бъде там, ако Роуз не беше прекъснала аутопсията. Която започна, след като Скарпета бе нападната на паркинга.

Сега Уил Рамбо беше в градския затвор, а не Бул.

Сега майката на Бул можеше да бъде спокойна. Вече нямаше нужда да лъже, че е отишъл на лов за стриди или че просто е излязъл, от страх, че пак може да го уволнят.

— Размразих телешко задушено — каза Скарпета, докато отключваше входната врата. — Има много. Представям си с какво си се хранил през последните няколко дни.

Бул я последва във фоайето и там вниманието ѝ бе привлечено от стойката за чадъри. Тя се спря и се почувства ужасно. Бръкна в нея и извади ключа от мотоциклета на Марино и пълнителя за неговия глок. После извади от едно чекмедже и самия пистолет. Беше толкова разстроена, че чак ѝ приляваше. Бул не каза нищо, но тя усети, че се чуди на извадените вещи и се пита защо изобщо са били там. Мина известно време, преди да успее да проговори. Скарпета прибра ключа, пълнителя и пистолета в същата метална кутия, в която държеше шишето с хлороформ.

Стопли задушеното и домашния хляб, подреди приборите за хранене, наля голяма чаша леден чай с аромат на праскова и пусна в нея стрък прясна мента. Покани Бул да седне и да се нахрани и му каза, че ще бъде на терасата на втория етаж с Бентън, заръча му да ги повика, ако има нужда от нещо. Напомни му, че ако се полива твърде обилно, дивият люляк ще умре след седмица и че теменужките трябва да се оплевят. Той седна и тя му сервира храната.

— Не знам защо ти давам съвети — рече тя. — Разбираш от градинарство повече от мен.

— Няма нищо лошо да ми напомните — отвърна той.

— Може да посадим люляк до предната порта, за да може госпожа Гримбол да усеща прекрасния му аромат. Може би това ще я направи по-любезна.

— Тя смяташе, че постъпва правилно. — Бул разгъна салфетката и я пъкна в ризата си. — Не биваше да се крия, но след като онзи мъж с мотора дойде в уличката с пистолет, си отварях очите на четири. Имах предчувствие.

— Човек трябва да вярва на предчувствията си.

— Винаги им вярвам. Никога не са случайни — заяви Бул и отпи от чая. — Нещо ми подсказваше да чакам в храстите онази вечер. Наблюдавах вратата ви, но всъщност е трябвало да наблюдавам задната уличка. Понеже ми казахте, че вероятно там е била катафалката, когато Лушъс е бил убит, значи убиецът е бил отзад.

— Радвам се, че ти не си бил там. — Тя си спомни за остров Морис и какво бяха намерили сред дюните.

— На мен пък ми се ще да бях.

— Нямахше да е зле госпожа Гримбол да се бе обадила в полицията заради катафалката — отбеляза Скарпета. — Тикна теб в затвора, а не е съобщила за паркираната катафалка на задната уличка късно вечерта.

— Видях как го докараха в килията — рече Бул. — Затвориха го, а той се тревожеше за раненото си ухо. Един от пазачите го попита как е станало и той обясни, че бил ухапан от куче, че ухото се е възпалило и му трябва лекар. Много се говореше за него и за кадилака с откраднатия номер. Чух един полицай да казва, че този мъж опекъл някаква жена на скара. — Бул отпи пак от чая. — Мисля си, че госпожа Гримбол може да е видяла кадилака, но не е съобщила нито за него, нито за катафалката. Поне не на полицията. Странно е как хората решават, че едно нещо е важно, а друго не е. Щом на улицата има катафалка, логично е да се запиташ дали някой не е умрял и да провериш. Ами ако е някой твой познат? Няма да й хареса да свидетелства в съда.

— На никого от нас няма да му е приятно.

— Но на нея ще й бъде особено неприятно — изтъкна Бул и вдигна лъжицата си, но беше твърде добре възпитан, за да се храни, докато разговарят. — Сигурно си въобразява, че може да се държи нахално със съдията. Бих си купил билет, за да видя това. Преди няколко години работех в същата тази градина и я видях как заля с кофа вода една котка, която се криеше под къщата ѝ и току-що беше се окотила.

— Не казвай нищо повече, Бул. Не издържам.

Скарпета се качи по стълбите, мина през спалнята и излезе на малката тераса, която гледаше към градината. Бентън говореше по телефона и сигурно беше правил само това, откакто се бяха разделили. Беше се преоблякъл в панталони цвят каки и поло, миришеше на чисто и косата му беше влажна. Зад него беше решетката от медни тръби, която тя бе поставила, за да може пасифлората да се катери като любовник към прозореца ѝ. Долу беше дворът, покрит с каменни плочи, и плиткото езерце, което се пълнеше през стар пробит маркуч. Във всеки сезон от годината градината ѝ беше истинска симфония. Мирта, камелии, кани, лилии, зюмбюли, хортензии, нарциси и далии. Но най-много бяха люляците и питоспорумите, защото обичаше нежната им миризма.

Слънцето бе залязло и изведнъж се почувства толкова уморена, че погледът ѝ се замъгли.

— Беше капитанът — съобщи Бентън, като остави телефона на стъкления плот на масата.

— Гладен ли си? Да ти донеса чай? — попита тя.

— Защо пък аз да не ти донеса нещо? — Бентън я погледна.

— Свали си очилата, за да виждам очите ти — помоли Скарпета. — Нямам желание да гледам тъмните ти очила. Толкова съм уморена. Не знам защо съм толкова уморена. Преди не се уморявах толкова лесно.

Той свали очилата си, сгъна ги и ги остави на масичката.

— Пауло е подал оставка и няма да се върне от Италия. Мисля, че нищо няма да му се случи. Президентът на болницата е безкрайно зает да ликвидира щетите, защото нашата приятелка доктор Селф току-що е участвала в радиошоуто на Хауард Стърн и е говорила за експерименти в стила на „Франкенщайн“ от Мери Шели. Надявам се да я попита колко са големи гърдите ѝ и дали са истински. Забрави. Тя ще му каже. Може дори да му ги покаже.

— Предполагам, че няма новини за Марино.

— Моля те. Дай ми време, Кей. Не те виня. Ще намерим начин да го преодолеем. Искам пак да те докосвам, без да мисля за него. Ето, казах го. Да, това ужасно ме притеснява. — Той улови ръката ѝ. — Защото се чувствам донякъде виновен. Може би не само донякъде. Ако

бях тук, нищо нямаше да се случи. Смятам да променя това. Освен ако не искаш.

— Разбира се, че искам.

— Ще се радвам, ако Марино не се върне — продължи Бентън. — Но не му желая злото и се надявам, че нищо не му се е случило. Опитвам се да приема, че го защитаваш, тревожиш се за него, още държиш на него.

— След един час ще дойде фитопатологът. Имаме листни въшки.

— Аз пък мислех, че имам главоболие.

— Ако нещо му се е случило, особено ако си го е причинил сам, няма да си го простя — промълви Скарпета. — Това е може би най-лошият ми недостатък. Прощавам на хората, на които държа, и после те пак правят същите грешки. Моля те, намери го.

— Всички го търсят, Кей.

Дълго мълчание, чуваше се само песента на птиците. Бул излезе в градината. Започна да развива маркуча.

— Трябва да взема душ — каза Скарпета. — Срамота, не можах да се изкъпя там. Съблекалнята беше тясна, а и нямах дрехи за смяна. Изобщо не разбирам как ме търпиш. Не се тревожи за доктор Селф. Няколко месеца в затвора ще ѝ се отразят добре.

— Ще води предаването си оттам и ще спечели още милиони. Някоя затворничка ще ѝ стане робиня и ще ѝ изплете шал.

Бул поливаше леха с теменужки и от струята на маркуча се бе образувала дъга.

Телефонът пак иззвъня. Бентън въздъхна: „О, господи!“ и го вдигна. Отначало само мълчеше и слушаше, защото беше добър слушател. Освен това беше пестелив на думи и Скарпета му го казваше, когато се чувстваше самотна.

— Не — каза Бентън. — Благодаря ви, но съм съгласен, че не е нужно и ние да сме там. Не мога да кажа за Кей, но мисля, че там само ще пречим. — Той приключи разговора и ѝ съобщи: — Капитанът. Твоят рицар в блестящи доспехи.

— Не говори така. Не бъди толкова циничен. Не е заслужил гнева ти. Трябва да му благодариш.

— Заминава за Ню Йорк. Ще претърсят апартамента на доктор Селф.

— Какво ще търсят?

— Дрю е пренощувала там, преди да излети за Рим. Кой друг е бил? Вероятно синът на доктор Селф. Сигурно той е мъжът, който според Холингс е бил готвач. Най-баналният отговор често е правилният — изтъкна Бентън. — Проверих полета. „Алиталия“. Познай кой е летял в същия самолет с Дрю?

— Нима е чакала него на Испанското стълбище?

— Не е останала заради златния мим. Излъгала е, защото е чакала Уил, но не е искала приятелките ѝ да знаят. Поне аз така мисля.

— Току-що се е разделила с треньора си. — Скарпета наблюдаваше как Бул пълни плиткото езерце. — След като доктор Селф ѝ е внушила да го направи. Друга теория? Уил е искал да се срещне с Дрю, а майка му не е осъзнала, че той е изпращал маниакалните имейли, подписани от Пясъчния човек. Без да иска, е събрала Дрю с нейния убиец.

— Може никога да не узнаем някои подробности — подхвърли Бентън. — Хората не казват истината. След известно време дори не я знаят.

Бул се наведе, за да оплеви теменужките. Погледна нагоре в същия миг, когато госпожа Гримбол надзърна през прозореца на втория етаж. Бул придърпа по-наблизо торбата с бурените и се залови за работа. Скарпета видя как любопитната ѝ съседка взе телефонната слушалка.

— Стига вече! — промърмори Скарпета, стана и ѝ помахала.

Госпожа Гримбол я видя и отвори прозореца.

Бентън наблюдаваше безизразно, а Скарпета продължаваше да маха, сякаш имаше да ѝ казва нещо много важно.

— Току-що го освободиха от затвора — извика Скарпета. — И ако го върнете там, ще изгоря къщата ви.

Прозорецът бързо се затвори. Госпожа Гримбол се скри.

— Не може да ѝ говориш така — укори я Бентън.

— Ще говоря каквото си искам — заяви Скарпета. — Аз живея тук.

Издание:

Патриша Корнуел. Книгата на мъртвите

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-585-936-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.